

НОРА РОБЪРТС ПРИСЪДА В СМЪРТТА

Част 11 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2000

chitanka.info

*„Недостатъците на властта са най-вече
мудност, корумпираност, жестокост и
отстъпчивост.“*

Франсис Бейкън

*„Бракът е нещо повече от четири голи
бедрa в леглото.“*

Джон Хейуд

ПЪРВА ГЛАВА

Тя се намираше в „Чистилицето“ и изучаваше смъртта. Изучаваше останалата след нея локва кръв и нейното необуздано ликуване. Смъртта бе вилняла тук като капризно дете — била е разгорещена, изпълнена с ярост и с нехайна жестокост.

Убийството винаги е грозно. Независимо дали е грижливо подготвено, или е извършено импулсивно, след него остава мръсотия, която трябва да се почисти.

Нейната работа беше да газии сред отломките на смъртта, къс по къс да възстановява представата за един отнет живот и чрез нея да открие образа на убиеца.

През тази ранна утрин на 2059 година, когато пролетта колебливо се опитваше да прогони дългата зима, лейтенант Ив Далас чуваше как под подметките ѝ хрущи натрошено стъкло. Тя присви очите си с цвят на уиски и се огледа: счупени огледала и бутилки, маси и столове, нацепени на трески. Огромните екрани на стените бяха счупени, сепаретата разбити. Скъпата тапицерия от кожа или кадифе бе разкъсана.

Онова, което доскоро е било луксозен стриптийз клуб, сега бе куп развалини.

Онова, което доскоро е било човек, лежеше зад подковообразния плот на бара. Сега бе мъртвец, проснат в локва от собствената си кръв.

Ив коленичи до него. Тя бе полицейски служител, смъртта беше нейният занаят.

— Жертвата е мъж. Чернокож. Около четирийсетгодишен. Масивна черепна травма. Множество кръвоизливи по тялото. Счупени кости. — Извади от чантичката специално устройство и измери температурата на мъртвеца и в помещението, сетне промърмори: — Изглежда е починал от фрактурата на черепа, но убиецът или убийците са продължили да го удрят.

— Смазали са го от бой — отбеляза Пийбоди, а Ив само изсумтя. Взираше се в жалките останки на едър и висок мъж, който е бил в

разцвета на силите си. След дълго мълчание попита:

— Какво виждаш, Пийбоди?

Сътрудничката ѝ машинално се изопна и отвърна:

— Жертвата... ами... изглежда, че човекът е бил нападнат в гръб.

Първият удар го е повалил на пода или поне го е зашеметил. Убиецът е продължил да нанася удари предимно по главата на жертвата, за което свидетелстват петната от кръв и от мозък, продължил е да го бие дори когато е изпаднал в безсъзнание. Според мен някои наранявания са причинени след смъртта на непознатия. Най-вероятно убийството е извършено с метална бухалка, а престъпникът е притежавал изключителна физическа сила. Възможно е да е бил дрогиран — подобни прояви на жестокост са характерни за пристрастените към „Зевс“.

— Смъртта е настъпила в четири след полунощ — отбеляза Ив, обърна се и изгледа Пийбоди.

Както обикновено униформата на сътрудничката ѝ беше идеално изгладена, фуражката ѝ беше поставена според изискванията на устава. Ив разсеяно си помисли колко красиви са тъмните ѝ очи, от които не убягваше почти нищо. Пийбоди беше пребледняла от ужасната гледка, но се държеше мъжки.

— Какъв според теб е мотивът за престъплението?

— Изглежда, че е имало обир, лейтенант.

— Защо мислиш така?

— Чекмеджето на касата е отворено и е празно, автоматът за кредитни жетони е разбит.

— Хм. По принцип посетителите на подобни заведения предпочитат да плащат с жетони, но се приемат и пари в брой.

— Наркоманите убиват и за нищожни суми.

— Вярно е. Но защо покойният е бил в затвореното заведение сам с някакъв наркоман? Защо е позволил на дрогиран тип да мине зад бара? И още нещо. — Ив, която предварително беше напръскала ръцете си със спрей, заместващ ръкавиците, извади от локвата кръв сребрист кредитен жетон. — Защо наркоманът е оставил плячката си? Около трупа са разпръснати още жетони.

— Може би ги е изпуснал — настоя Пийбоди, макар да си мислеше, че сигурно не е забелязала някаква съществена улика.

— Важно е. — Докато прибираше жетоните в пликче за вещественни доказателства, Ив ги преброи — бяха трийсет. Подаде пликчето на Пийбоди и взе металната бухалка, изцапана с кръв и мозък. Беше дълга шейсетина сантиметра и достатъчно тежка, за да послужи като оръжие.

Като смъртоносно оръжие.

— Изработена е от метал... не вярвам да е била захвърлена в изоставена сграда, та да я вземе някой наркоман. Обзалагам се, че са я държали тук, зад бара. Сигурна съм и в това, че чернокожият е познавал убиеца си. Може би са останали да изпият по едно след приключване на работното време. — Тя присви очи, сякаш си представяше случилото се. — Да речем, че са се скарали... още вероятно е престъпникът да е имал план. Знаел е къде се намира бухалката, заобиколил е плота и е минал зад бара. Вероятно го е правил и друг път, защото чернокожият приятел не се е усъмнил, не се е побоял да застане с гръб към него.

Тя също се обърна и огледа положението на трупа, кръвта, изпръскала стената.

— Престъпникът го удря и главата му се блъска в огледалото. Погледни порезните рани по лицето му — прекалено дълбоки са, за да бъдат причинени от летящи стъклени парчета. Жертвата съумява да се обърне, тогава убиецът нанася втория удар, който попада върху челюстта и е толкова силен, че човекът се завърта отново. Вкопчва се в полиците, търсейки опора, бутилките политат на пода. В този момент идва смъртоносният удар, който е счупил черепа му като яйчена черупка.

Тя отново клекна до трупа и продължи:

— Престъпникът е налагал с бухалката безжизненото тяло, после е причинил истински погром в заведението. Не съм сигурна дали го е направил в пристъп на ярост, или за да инсценира обир. Важното е, че е запазил достатъчно самообладание, та преди да си тръгне, се е върнал зад бара да огледа „работата“ си. Тук е захвърлил и бухалката, която вече не му е била необходима.

— Значи сте на мнение, че е искал да инсценира грабеж, извършен от наркоман, който е убил под влияние на дрогата.

— Да. Или пък убитият е бил кръгъл глупак, а аз съм си съставила погрешно мнение за него. Засне ли трупа от всички ъгли,

Пийбоди?

— Да, лейтенант.

— Да го обърнем.

Ив потръпна от звука, който издаваха натрошените кости — сякаш преобръщаха чувал със счупени чинии.

— Да му се не види! — възкликна. — Само това липсваше! — посегна да извади от локвата със съсирваща се кръв документа за самоличност на мъртвеца. Избърса с палец снимката и значката и промълви: — Бил е от полицията.

— Какво, ченге ли? — Пийбоди пристъпи към трупа. Внезапно настъпи мъртвешка тишина. „Метачите“ и полицаите, занимаващи се с огледа на местопрестъплението, млъкнаха и сякаш се вкамениха. Обърнаха се към Ив и зачакаха.

— Детектив Тадж Коли — прочете тя на глас и се изправи. — Бил е наш колега.

Пийбоди прекоси залата, като внимателно стъпваше по пода, осеян със стъкла, и се приближи до Ив, която наблюдаваше как прибират в чувал тленните останки на детектив Тадж Коли, за да ги закарат в моргата.

— Получих най-важните сведения за него, лейтенант. Работил е в отдела за „Борба с наркотиците“ в 128-и участък. От осем години е в полицията, преди това е служил в армията. Трийсет и седем годишен, женен, с две деца.

— Откри ли нещо гнило в досието му?

— Не, лейтенант. Чист е.

— Интересно дали е работил тук под прикритие, или е използвал свободното си време да подпомогне доходите си. Елиът, искам всички дискове от охранителните камери.

— Няма нито един! — Колегата на Ив забързано се приближи, лицето му беше изкривено от гняв. — Камерите са покривали всяко ъгълче от клуба, но мръсникът е взел дисковете и ни е оставил с празни ръце.

— Заличил е следите си! — Ив сложи ръце на кръста си и се огледа. Клубът беше изграден на три нива — на едното беше сцената, на другите бяха разположени двата дансинга, а стаите, където всеки

клиент можеше да се уедини с избраната от него партньорка, заемаха горния етаж. За цялостно наблюдение са инсталирани поне дванайсет камери, ако не и повече. Изваждането на всички дискове със записите би отнело доста време. — Знаел е къде са разположени камерите или е гений в областта на охранителната технология. Прах в очите — промърмори. — Погромът е само да ни заблуди. Престъпникът не е бил дрогиран психопат, а човек, който се владее, който знае какво прави. Пийбоди, провери кой е собственик на заведението, кой е управителят. Интересуват ме и всички останали, които работят тук.

— Лейтенант! — Един от „метачите“ се приближи до Ив и раздражено поясни: — Отвън чака някакъв цивилен.

— Отвън има много цивилни. Важното е да си останат там и да не ги допускаме до местопрестъплението.

— Знам, лейтенант. Но този настоява да разговаря с вас. Твърди, че е собственик на клуба и...

— Какво? Да не си глътна езика?

— Ами... каза, че сте негова съпруга.

— „Рурк Ентъртеймънт“ — провъзгласи в този момент Пийбоди, която четеше данните от портативния си компютър. Плахо се усмихна на Ив и добави: — Предположете кой е собственик на „Чистилицето“!

— Трябваше да се досетя. — Ив примирено въздъхна и тръгна към външната врата.

Той изглеждаше както преди два часа, когато се бяха разделили, за да се заемат със служебните си ангажименти. Ив неволно си каза, че никога не е виждала по-красив мъж. Върху черния си костюм беше наметнал палто, което се развяваше от вятъра. Лицето му на поет и грешник беше оброчено от буйната му черна коса. Носеше тъмни очила, които му придаваха загадъчен вид и подчертаваха изящните му черти. А когато ги свали, искрящите му сини очи се впериха в лицето на Ив. Пъхна очилата в джоба си и повдигна вежди:

— Добро утро, лейтенант.

— Още щом влязох тук, изпитах лошо предчувствие. Типично е за теб да притежаваш подобен клуб. Накъдето и да се обърна, все се натъквам на сгради или заведения, които ти принадлежат!

— Като бях юноша, мечтаех да имам стриптийз клуб — усмихнато подхвърли Рурк. Гласът му сякаш прелетя над океана и в него се долови напевният ирландски акцент. Погледна полицейската лепенка на вратата и добави: — Изглежда, че и двамата ще имаме неприятности.

— Защо каза на колегата, че съм твоя съпруга?

— Защото наистина си ми жена — небрежно подхвърли той, втренчи се в нея и продължи: — Факт, който ежедневно ми доставя удоволствие. — Взе ръката ѝ и докосна венчалната ѝ халка, преди Ив рязко да се освободи.

— Не ме докосвай — изсъска и предизвика усмивката му.

— Преди няколко часа ми нареди точно обратното. Всъщност...

— Млъкни, Рурк! — Тя предпазливо се огледа, макар че колегите ѝ работеха вътре и нямаше опасност да чуят изявленията му. — Тук се провежда полицейско разследване.

— Зная.

— Кой те уведоми?

— Началникът на бригадата за почистване, който е открил трупа. Разбира се, първо се е обадил на полицията — побърза да добави. — Съвсем естествено е да съобщи и на мен, нали? Какво се е случило?

Ив знаеше, че е безсмислено да увърта. Ето че за кой ли път служебните ѝ задължения се преплитаха с деловите интереси на съпруга ѝ. Единственото утешение беше, че той отново ще ѝ помогне и ще ускори събирането на необходимата информация.

— В заведението работи ли барман на име Коли? Тадж Коли.

— Нямам представа, но веднага ще проверя. — Извади от вътрешния си джоб електронен бележник и изписа името, което му беше казала Ив.

— Мъртъв ли е?

— Със сигурност.

— Да, бил е мой служител — потвърди Рурк и в гласа му се прокраднаха студени нотки. — Постъпил е преди три месеца на непълно работно време — четири вечери седмично. Бил е семеен.

— Зная. — Известно ѝ беше, че той е съпричастен към съдбите на своите служители и винаги изпитваше умиление от тази негова „слабост“. — Освен това е бил полицай. — Този път тя иронично

повдигна вежди: — Май тази малка подробност не присъства в справката.

— Не. Изглежда, завеждащият личен състав е проявил непростима небрежност и ще си понесе последствията. Ще ми разрешиш ли да вляза?

— Да, но преди това ще те попитам още нещо. Откога си собственик на клуба?

— Купих го преди четири години.

— Колко души работят в заведението? Интересуват ме всички, включително онези на непълно работно време.

— Ще ти предоставя цялата информация, лейтенант, ще отговоря и на въпросите ти. — За миг очите му гневно проблеснаха и той отвори вратата. — Но първо искам да огледам заведението.

Мина покрай нея, влезе в клуба, огледа се, сетне впери поглед в черния чувал, който служителите от моргата бяха поставили на носилката.

— Как е бил убит?

— Старателно — иронично отвърна Ив, а когато той се обърна и я изгледа, добави с въздишка: — Гледката беше ужасяваща. Смазали са главата му с метална бухалка. — Видя как Рурк погледна към счупеното огледало на стената, върху което пръските от кръв образуваха странни шарки, и побърза да го успокои: — След първите удари е изпаднал в безсъзнание и не е чувствал болка.

— Удряли ли са те с бухалка? На мен ми се е случвало — побърза да добави, преди Ив да отговори. — Повярвай, преживяването не е от най-приятните. И още нещо — не вярвам, че престъпникът е възнамерявал да извърши обир и е убил бармана в пристъп на ярост.

— Защо?

— Защото са изпочупени бутилки с първокачествен алкохол. Много по-логично е крадецът да ги продаде срещу солидна сума. Когато се предприема удар срещу луксозен нощен клуб, престъпниците не се интересуват от парите в касата, а от склада с алкохолни напитки или от оборудването.

— От собствен опит ли го знаеш?

Забележката ѝ го накара да се усмихне, макар че изобщо не му беше до смях:

— Разбира се. Говоря от позицията на собственик на заведение и на гражданин, спазващ законите.

— Изказването ти е покъртително...

— Къде са дисковете от охранителните камери? — прекъсна я Рурк.

— Изчезнали са. Навярно ги е взел убиецът.

— Следователно предварително е огледал заведението и е знаел какво и къде да търси.

— Колко камери са инсталирани в клуба?

Рурк отново извади бележника си, направи справка и отвърна:

— Общо осемнайсет. Девет на този етаж, шест на другото ниво и две на горния етаж, което осигурява непрекъснатото наблюдение. Преди да ме попиташ, ще отговоря, че работното време приключва в три след полунощ, а персоналът напуска половин час по-късно. Представленията са на живо, последното свършва в два. Музикантите и балерините...

— По-точно стриптийзьорките — прекъсна го тя.

— Наричай ги както искаш — промърмори Рурк. — Те напускат веднага след представлението. До един час ще имаш имената им и часовете, в които са ангажирани на сцената.

— Благодаря. Между другото, как ти хрумна да наречеш клуба „Чистилицето“?

— Как ли? — Устните му се разтегнаха в невесела усмивка. — Названието ми допадна. Свещениците твърдят, че чистилицето е място за изкупление на греховете, нещо като затвор. Мисля, че това е последната възможност да бъдеш... човек. Преди да сложиш ореола и крилата или да те пуснат в казана с катрана.

— А ти къде предпочиташ да отидеш? — попита Ив. — В рая или в ада?

— Предпочитам да бъда човек. — Когато изнесоха носилката, прокара ръка през късата кестенява коса на съпругата си и промълви: — Съжалявам за случилото се.

— Аз също. Досещаш ли се за някаква причина, поради която детектив от полицията да работи под прикритие в „Чистилицето“?

— Не. Вероятно някои посетители на клуба се занимават с незаконни дейности, но никога не го правят публично. Допускам, че стаите на горния етаж или в сепаретата понякога се използват от

търговци на наркотици, ала съм сигурен, че се продават нищожни количества... иначе щях да бъда уведомен. Само онези стриптийзъорки, които имат лиценз, работят и като проститутки, следователно и в това отношение законът не е нарушен. Непълнолетни не се допускат в заведението и не се наемат за обслужващия персонал. Може би не вярваш, лейтенант, но аз се придържам към правила, които сам съм изработил.

— Не се заяждам с теб. Само искам да разбера как стоят нещата.

— Познавам те добре, скъпа. Яд те е, че изобщо съм тук.

Ив предпочете да не му отговори. Рурк забеляза, че късата ѝ коса е разрошена от лекия утринен вятър, който подухваше, докато разговаряха пред клуба. Служителите от моргата отвориха вратата и отвън долетя шумът от улицата.

Въпреки ранния час движението вече беше претоварено. Раздразнени шофьори гневно натискаха клаксоните на колите си, небето беше почерняло от въздушни автобуси. Някакъв подранил продавач на закуски видя носилката и подвикна:

— К'во е станало, бе?

— Признавам, че съм ядосана от присъствието ти — наруши мълчанието Ив. — Но ще ми мине. Кога за последен път си бил в клуба?

— Не съм стъпвал тук от месеци. Управата се справя добре и не се налага да се намесвам.

— Кой е управителят?

— Ру Маклийн. Ако желаеш, ще ти дам сведения за нея.

— Да, спешно са ми необходими. Искаш ли да огледаш заведението, да видиш какви са пораженията?

— Няма смисъл. Не съм бил тук отдавна и не си спомням как е изглеждала залата... пък и доколкото забелязах, не е останало много за разглеждане. По-добре да се върна по-късно, за да преценя щетите.

— Ще наредя да те пускат. Какво има, Пийбоди? — Обърна се към сътрудничката си, която незабелязано се беше приближила и деликатно се изкашля.

— Извинете, че ви прекъсвам, лейтенант. Искам да ви уведомя, че се свързах с непосредствения началник на убития. Капитанът обеща да изпрати полицаи от участъка и психолог да уведомят близките. Попита дали ще ги придружите и вие, или да отидат сами.

— Помоли да ме почакаат. Ще се срещнем с тях пред жилището на жертвата. Рурк, налага се да те оставя.

— Не бих искал да упражнявам твоята професия, лейтенант. — Той хвана ръката ѝ и я стисна, сякаш допирът го успокояваше. — Няма как, дългът те зове. Ще се постарая да получиш възможно най-бързо сведенията, които са ти необходими.

Обърна се и тръгна към вратата, ала гласът на Ив го накара да спре.

— Рурк! Съжалявам, задето са унищожили твоята собственост.

Той обърна глава и очите му проблеснаха:

— Пет пари не давам за няколко счупени огледала и маси!

— Преструва се — промърмори Ив, когато съпругът ѝ излезе.

— Какво казахте, лейтенант?

— Рурк няма да позволи престъпникът да се измъкне безнаказано. Приема случилото се като лична обида... — Въздъхна и добави: — Хайде, Пийбоди. Да разговаряме със съпругата и да приключим поне с това неприятно задължение.

Семейство Коли живееха в невисока сграда в Уест Сайд. Ив си мислеше, че кварталът е предпочитан от млади семейства и пенсионери. Жилищата тук не бяха достатъчно луксозни за необвързаните хора с високи доходи, нито пък бяха по джоба на онези, които едва свързват двата края. Сградата беше ремонтирана след Градските войни и в нея се помещаваха няколко апартамента. Кодът за отключване на входната врата беше елементарен.

Ив забеляза полицаите още преди да паркира и да включи светещия надпис, обозначаващ, че е тук по служба.

Жената беше добре облечена, а изрусената ѝ коса беше сресана така, че образуваше два остри върха върху страните ѝ. Носеше тъмни очила, евтин морскосин костюм и обувки с тънки петсантиметрови токчета, които подсказваха, че тя се занимава с канцеларска работа.

„Сигурно е от големите клечки“ — помисли си Ив.

Мъжът беше широкоплещест, но беше пуснал корем. Вятърът развяваше буйната му прошарена коса. Носеше здрави, излъскани до блясък обувки с дебели подметки, предпочитани от полицаите. Сакото му беше възтясно и протрито на маншетите.

От пръв поглед Ив прецени, че това е полицай с продължителен стаж, който се е отказал от активна служба в полза на канцеларската работа.

— Лейтенант Далас. — Жената пристъпи към Ив, но не се здрависа с нея. — Познах ви. Вие сте любимка на медиите. — Тонът ѝ не беше заядлив, но Ив остана с впечатлението, че я упрекуват заради известността ѝ. — Аз съм капитан Рот от 128-и полицейски участък. Сержант Клуни е мой колега и е тук в качеството на психолог.

— Благодаря, че ме изчакахте. Това е полицай Пийбоди, моята сътрудничка.

— На какъв етап е разследването, лейтенант?

— Помолих съдебния лекар незабавно да се заеме с аутопсията на детектив Коли. След като приключим тук, ще предам рапорта си... — Ревът на клаксона на огромен автобус, който спря наблизко, я накара да замълчи за миг. — Ето какви са фактите: полицейски служител е бил пребит до смърт рано тази сутрин. Убийството е извършено в нощния клуб, където в свободното си време полицаят е работел като барман. Предполага се, че смъртта е настъпила в четири — един час след затварянето на заведението.

— Защо е бил убит? С цел грабеж ли?

— Съмнявам се.

— Според вас какъв е мотивът за престъплението?

Ив усети, че в гърдите ѝ се надига негодувание, но с усилие се овладя и спокойно отговори:

— На този етап от разследването още не съм уточнила причината за убийството. Капитан Рот, държите ли да ме разпитвате на улицата? Мисля, че е по-разумно да прочетете рапорта ми.

Русокосата едва сподави изблика си на гняв. Пое си дъх и процеди:

— Схванах намека, лейтенант. Държа да ви уведомя, че детектив Коли от пет години работи под мое командване. Ще бъда откровена с вас — искам ние да поемем разследването.

— Разбирам какво чувствате, капитан Рот. Уверявам ви, че ще посветя цялото си внимание на изясняване на обстоятелствата около смъртта на детектив Коли — отговори Ив и си помисли: „Свали проклетите очила! Нека видя очите ти.“ — Тази сутрин видях убийтия,

бях потресена от онова, което са му сторили. Едва ли изпитвате по-голямо желание от мен да заловите престъпника.

— Капитан Рот... — намеси се Клуни и хвана русокосата за лакътя. Ив забеляза ситните бръчици около светлосините му очи. Придаваха му уморен вид и кой знае защо тя почувства, че може да му се довери. — Лейтенант Далас! Всички сме разстроени от случилото се. Но не забравяйте защо сме тук. — Погледна към един от прозорците на четвъртия етаж и продължи: — Колкото и да ни боли от загубата на един колега, чувствата ни са несравними със скръбта на жена, която е загубила съпруга си.

— Да... имаш право, Арт. Да съобщим ужасната вест на вдовицата. — Рот се приближи до входната врата и я отключи със специалната карта, която с лекота преодоляваше елементарните кодове. Клуни не побърза да я последва, а се обърна към Ив:

— Лейтенант, сигурно държите да разпитате Патси — съпругата на Тадж. Моля ви да не я притискате точно сега. Знам какво ѝ предстои да изживее. Преди няколко месеца синът ми загина при изпълнение на служебния си дълг. Имах усещането, че са изтръгнали сърцето ми и на мястото му зее дупка.

— Обещавам да не си го изкарвам на безпомощен противник! — гневно подхвърли тя и понечи да влезе в сградата, но се овладя, обърна се и заговори по-спокойно: — Вярно е, че не познавах убития. Но животът му е бил насилствено отнет — това е достатъчно да ме мотивира. Ясно ли е?

— Да... разбира се.

— Господи, как мразя да съобщавам лоши новини! — възкликна Ив и тръгна към асансьора. — Питам се как издържате, Клуни.

— Честно казано, принудиха ме да поема тази работа, казаха, че съм олицетворение на спокойствието. Медитирането доста ми помага — добави той и за миг лицето му се озари от усмивка. — Реших да опитам и се оказа, че ме бива да утешавам и да давам съвети на близките на жертвите. Зная какво чувстват... защото съм минал по техния път.

Той замълча, когато се качиха в асансьора. Лицето му беше напрегнато, от усмивката нямаше и следа.

— Питайте ме как издържам, нали? Крепи ме мисълта, че оказвам някаква помощ на опечалените. Имат по-голямо доверие на

съветник, който е полицай. А напоследък открих, че още повече се доверяват на полицай, който е загубил близък човек. Преживяли ли сте смъртта на член от семейството, лейтенант?

В паметта ѝ изплуваха мръсната стая, окървавеният труп на мъж и изплашеното момиченце, което се е сгушило в ъгъла.

— Нямам семейство — промълви.

Клуни остана безмълвен, докато слязоха от асансьора на четвъртия етаж. И тримата предчувстваха как ще реагира съпругата на Коли. Жената на полицая разбира ужасяващата истина, още щом отвори вратата. Думите нямаха значение — в мига, в който съпругата на убития застана на прага, животът на мнозина безвъзвратно се променя.

Дори не успяха да почукат, защото вратата на апартамента се отвори.

Патси Коли беше красива жена с абаносова кожа и късо подстригана черна къдрава коса. Очевидно възнамеряваше да излиза. Бебето беше в раничка, прикрепена на гърдите ѝ, а момченцето, което се беше вкопчило в ръката ѝ, нетърпеливо подскачаше и повтаряше:

— Отиваме на люлките! Отиваме на люлките!

Ала младата жена се вцепени, засмените ѝ очи помръкнаха. Бавно вдигна ръка и притисна бебето до сърцето си, сетне едва чуто изрече:

— Тадж.

Капитан Рот свали тъмните си очила. Ив забеляза, че сините ѝ очи са леденостудени и безизразни.

— Патси, разреши ни да влезем.

— Тадж. — Чернокожата продължаваше да стои на прага и бавно поклащаше глава. — Тадж...

— Чуй ме, Патси. — Клуни я прегърна през раменете. — Хайде да поседнем.

— Не! Не! Не!

Момченцето се разплака и задърпа майка си, която не му обърна внимание. Рот и Ив ужасено се втренчиха в пиццата дете.

Пийбоди мина покрай тях и приклепна до малкия:

— Здравсти, приятел.

— Искам люлките — проплака хлапето и по пухкавите му страни се затъркаляха едри сълзи.

— Става. Ей сега отиваме. Лейтенант, разрешавате ли да изведе детето?

— Да. Браво, че се сети. — Стомахът на Ив вече се свиваше от писъците на момченцето. — Госпожо Коли, ако сте съгласна, моята сътрудничка ще заведе сина ви на разходка. Мисля, че така е по-добре за него.

— Чад... — Патси се втренчи в детето, сякаш се беше събудила от дълбок сън. — Отиваме в парка... На две преки от тук е... Люлките...

— Аз ще го заведа, госпожо Коли. Не се тревожете за него. — Пийбоди взе детето в прегръдките си и за изненада на Ив непринудено му заговори: — Хей, Чад, обичаш ли соеви наденички?

— Патси, какво ще кажеш да настаним по-удобно момиченцето ти? — Клуни измъкна бебето от раничката и го подаде на Ив. Очите ѝ се разшириха от изненада, тя запротестира:

— Слушайте... не мога да...

Но той вече водеше Патси към канапето, а Ив остана с вързопа в ръце. Потрепери, погледна надолу и видя две големи черни очи, които любопитно се взираха в нея, сетне нещо потече върху дланите ѝ. А когато бебето се наака, буквално ѝ прилоша.

Огледа се за помощ. Клуни и Рот бяха седнали от двете страни на Патси и се опитваха да я успокоят. Стаята беше малка, на пода бяха разпръснати играчки. Долавяше се миризма, която Ив не познаваше — миризма на пудра, цветни моливи и захар, характерна за жилище, в което има малки деца. Внезапно зърна панера с грижливо сгънато пране, който стоеше на пода. Реши, че е идеален за целта и пристъпвайки предпазливо, сякаш носеше самоделна бомба, остави бебето върху прането.

— Да не си мръднало оттук — прошепна, несръчно погали главицата му, покрита с черен мъх, и едва сега се осмели да си поеме въздух. До този момент сякаш не забелязваше жената на канапето, която се беше вкопчила в ръката на Клуни и машинално се поклащаше напред-назад. Не издаваше нито звук, а сълзите ѝ се лееха като порой.

Ив предпочете да наблюдава отстрани как Клуни и Рот успокояват вдовицата. Не искаше да им пречи — тези хора си знаеха работата. Тази жена беше останала сама на света, сега колегите на

съпруга ѝ бяха нейното семейство, те щяха да ѝ помогнат по-леко да понесе удара.

Скръбта беше обгърнала като мъгла малката стая. Ив знаеше, че ще измине много време, преди сивата пелена да се разсее.

— Аз съм виновна! Аз съм виновна! — прошепна Патси. Проговаряше за пръв път, откакто я бяха накарали да седне на канапето.

— Не е вярно. — Клуни силно стисна дланите ѝ и я накара да вдигне глава. Знаеше, че за да му повярват, хората трябва да го гледат в очите. — Разбира се, че не е вярно.

— Ако не бях аз, нямаше да се захване с тази работа. След като Джили се роди, настоях да си остана вкъщи, но парите не стигаха. Сумата, която получавам, задето отглеждам децата си, е много по-малка от...

— Престани да се самообвиняваш. Тадж се радваше, че държиш сама да се грижиш за децата. Толкова се гордееше с тях и с теб!

— Не мога... Чад... — Тя изтръгна дланите си от хватката му и ги притисна до страните си. — Как да кажа на Чад, че татко му е мъртъв? Как ще живеем без Тадж? Къде е той? — Отпусна ръце и се озърна, сякаш за пръв път осъзнаваше къде се намира. — Искам да го видя! Може би сте сгрешили...

Ив знаеше, че е настъпил моментът да се намеси:

— Съжалявам, госпожо Коли, но няма грешка. Аз съм лейтенант Далас и съм натоварена с разследването.

— Видели сте Тадж, така ли? — Патси се изправи и се олюля.

— Да. Приемете най-искрените ми съболезнования. В състояние ли сте да отговорят на въпросите ми, госпожо Коли? Ще ми помогнете ли да заловим убиеца?

— Лейтенант Далас... — подхвана Рот, но чернокожата поклати глава:

— Не... Не... Ще говоря... Ако беше жив, Тадж щеше да ме помоли да го сторя. Щеше да... къде е Джили? Къде е бебето ми?

— Ами... ей там — избърбори Ив и посочи панера с прането.

— Ох, как се изплаших! — Патси се усмихна през сълзи. — Мъничката ми Джили, истинско ангелче е. Рядко се случва да заплаче. Ще я сложа в креватчето ѝ.

— Позволи на мен, Патси. — Клуни се изправи. — Ти поговори с лейтенант Далас. — Той съчувствено изгледа Ив. — Ако можеше да те види, Тадж щеше да се гордее със смелостта ти. Искаш ли да се обадим на някого? Например на сестра ти.

— Да... — Тя тежко въздъхна. — Ако обичаш, обади се на Карла и ѝ кажи какво се е случило.

— Капитан Рот ще се свърже с нея, докато аз занеса бебето в креватчето му.

Рот се поколеба и гневно стисна зъби. Ив не се изненада. Неусетно Клуни беше поел нещата в свои ръце, а тази жена не обичаше да изпълнява заповедите на човек с по-нисък чин.

— Добре — промърмори, накриво изгледа Ив и отиде в съседната стая.

— Вие от отдела на Тадж ли сте? — промълви Патси.

— Не.

— Разбира се, колко съм глупава. — Чернокожата потърка слепоочията си. — Сигурно сте от отдел „Убийства“. — За миг изгуби контрол над себе си и от гърдите ѝ се изтръгна стон, но бързо се овладя, а Ив с възхищение я изгледа. — Какво ви интересува?

— Не се ли разтревожихте, когато тази сутрин съпругът ви не се прибра вкъщи?

— Не. — Патси се хвана за страничната облегалка и отново седна на канапето. — Беше ме предупредил, че може би ще отиде в участъка направо от клуба. И друг път го е правил. Каза ми още, че след края на работното време имал среща с някого.

— С кого?

— Не спомена име. Обясни само, че трябва да се види с някого, след като затворят клуба.

— Знаете ли дали някой му е имал зъб, госпожо Коли?

— Съпругът ми беше полицаи — това е достатъчно. А вие познавате ли човек, който да ви желае злото, лейтенант?

„Има право“ — помисли си Ив, кимна и продължи да я разпитва:

— Все пак може би ви е споменал нечие име.

— Не. Тадж не обсъждаше с мен служебните си проблеми. Мисля, че за него беше въпрос на чест да не позволи на престъпния свят да се докосне до семейството му. Дори не знаех върху какво работи. Вече ви казах, че той не говореше с мен за работата си. Ала

усещах, че нещо го безпокои. — Тя скръсти ръцете си на скута и се втренчи в златната си венчална халка. — Попитах го какво го тревожи, а той каза, че имам развинуто въображение. Такъв си беше моят Тадж — добави Патси и колебливо се усмихна. — Може би ще го обвинят, че се е държал като самоуверен мъжкар, който не споделя със съпругата си, но аз го обичах такъв, какъвто е. По някои въпроси имаше доста старомодни схващания, но беше добър човек, прекрасен баща и обичаше работата си. — Стисна устни, сетне добави: — Знам, че би рискувал живота си, за да изпълни служебните си задължения. Не трябваше да умре по този начин. Убиецът му е отнел възможността да загине геройски, а на мен отне съпруга и бащата на децата ми. Защо, лейтенант? Обяснете ми защо.

Ив не можеше да ѝ отговори. Не ѝ оставаше друго, освен да продължи да ѝ задава въпроси.

ВТОРА ГЛАВА

— Пфу! Ама че изпитание! — потръпна Пийбоди и се настани на предната седалка.

— Вярно е. — Ив потегли и се помъчи да отърси бремето, което ѝ тежеше, откакто беше излязла от жилището на семейство Коли. — Патси е мъжко момиче. Ще се държи заради децата.

— Бебето е много сладко, а хлапето е истинско дяволче. Накара ме да му купя соева наденичка, три шоколадчета и сладолед.

— Едва ли е трябвало много да те убеждава.

Пийбоди се усмихна:

— Напомни ми на един мой племенник, който е на същата възраст.

— Подозирам, че имаш племенници на всички възможни възрасти.

— Не сте далеч от истината, лейтенант.

— Известно ми е, че си живяла в многодетно семейство и си била заобиколена от разни чичовци и лели. Ще ми отговориш ли на един въпрос, след като си вряла и кипяла в тези неща? Имаме съпруг и съпруга, които се обичат и бракът им е щастлив. Възможно ли е съпругата, която е умна жена с характер, да не знае нищо за работата на мъжа си?

— Може би той предпочита да не обсъжда с нея служебните си проблеми.

— Не ми се вярва — измърмори Ив. — Когато живееш с някого, държиш да знаеш с какво се занимава, за какво мисли, какво го безпокои. Тя спомена, че съпругът ѝ бил разтревожен от нещо, но не знаела причината. Реших да не настоявам. — Поклати глава и докато умело избягваше уличните задръствания, продължи да разсъждава на глас: — Не го разбирам, честна дума.

— С Рурк имате различна брачна динамика.

— Това пък какво означава?

— Ами... как да го обясня? — Пийбоди се втренчи в началничката си. — Искан да кажа, че и двамата няма да се примирите партньорът ви да има свои тайни. Ако се случи нещо с един от вас, другият веднага го надушва и упорито настоява да научи истината. И двамата сте любопитни, нищо не се изплъзва от погледа ви, контролирате се взаимно. Много жени не са като вас, лейтенант. Например леля ми Мириам...

— Наложително ли е да ми разкажеш за нея?

— Да. Та както ви казах, леля Мириам и чичо Джим са женени повече от четирийсет години. Всяка сутрин той отива на работа, вечер се прибира вкъщи. Имат четири деца и осем... не, девет внука... и бракът им е щастлив. Тя дори няма представа каква заплата получава съпругът ѝ. Чичо ѝ дава джобни пари...

— Какво?! — възкликна Ив и едва не се блъсна в някаква таксиметрова кола.

— Знаех си, че ще ви се стори странно. И тъй, чичо ѝ отпуска известна сума за пазаруване. Понякога леля Мириам го пита как е минал денят му, той отговаря, че всичко върви като по вода и с това се изчерпва темата за неговата работа. — Пийбоди сви рамене. — Така са устроили живота си. Виж, моята братовчедка Фрида...

— Разбрах примера, Пийбоди. — Ив включи видеотелефона в колата и се свърза със съдебния лекар. Оказа се, че Морис не е приключил аутопсията.

— Имам още работа, Далас — побърза да се оправдае. За разлика от друг път изражението му беше сериозно. — Горкият човек, направили са го на кайма.

— Знаем. Получи ли резултатите от токсикологията?

— Да. Помолих колегите от лабораторията да побързат. В кръвта му не са открити наркотични вещества. Малко преди да умре е изпил чаша бира и е изял няколко солени бисквитки. Дори мисля, че първият удар е нанесен, докато той е отпивал от чашата си. Вечерял е шест часа по-рано — сандвич с пилешко и с ръжен хляб, салатата с макарони. Пил е и кафе. В момента мога да кажа само, че убитият е бил в цветущо здраве и в отлична физическа форма, преди някакъв мръсник да го смаже от бой.

— Мислиш ли, че е починал от фрактурата на черепа?

— Нали току-що ти обясних, че още не съм приключил! — Резкият глас на Морис сякаш пронизваше като лазерен лъч. Преди Ив да отговори, той вдигна ръката си, която беше покрита със защитен спрей и окървавена чак до китката. — Извинявай, Далас. Вече имам представа какво се е случило. Престъпникът го е нападнал в гръб и първият удар е попаднал върху тила на жертвата. Нараняванията по лицето на мъртвия говорят, че той е ударил главата си в стъкло или в огледало. Вторият удар го е повалил, после мръсникът е пръснал черепа му. Смъртта е настъпила почти мигновено. Другите наранявания са причинени след това. Още не съм привършил с описването им.

— Каза ми достатъчно. Извинявай, задето те притеснявам.

— И аз бързам. — Морис изду страните си. — Познавах убития и искам да помогна за залавянето на престъпника. Коли беше симпатяга, често показваше холограми на децата си — очевидно се гордееше със семейството си. Всички тук са потресени от смъртта му. — Той се втренчи в Ив. — Радвам се, че ти водиш разследването, Далас. Сигурен съм, че няма да претупаш работата. Ще получиш рапорта ми до края на работното време. — Прекъсна връзката, а Ив промълви:

— Коли е бил всеобщ любимец. Кой е изпитвал толкова силна омраза към този симпатичен човек, който е обичал децата и съпругата си? Кой би се осмелил да пребие до смърт полицай, след като е известно, че ченгетата винаги обединяват усилията си да заловят убиеца на техния колега? Излиза, че все пак Коли не е бил симпатичен на всички. Някой го е мразел в червата.

— Може би е бил човек, когото той е вкарал в затвора.

Ив се замисли. Полицаят няма право да се страхува от всички престъпници, които е арестувал, но никога не бива да ги забравя.

— Ако полицай пие с човек, когото е вкарал в затвора, и спокойно застава с гръб към него, сам си проси да му разбият главата. С нетърпение очаквам да се запозная с досието му. Интересно ми е какъв служител е бил Тадж Коли.

Ив влезе в полицейското управление, но преди да тръгне към кабинета си, някаква жена стана от скамейката в коридора и й

препреди пътя.

— Вие ли сте лейтенант Далас?

— Да.

— Казвам се Ру Маклийн. Току-що научих какво се е случило с Тадж. Аз... — Жената вдигна ръце и безпомощно ги отпусна. — Рурк каза, че сигурно ще искате да разговаряте с мен, затова побързах да дойда в участъка. С най-голямо удоволствие ще ви помогна.

— Благодаря за отзивчивостта. Извинете ме за момент. — Тя дръпна настрана Пийбоди и ѝ нареди: — Накарай момчетата от архива да предоставят колкото е възможно по-бързо сведенията за Коли, а ти направи справка за материалното му положение. Интересувам се дали е имал спестявания и така нататък. Ако се натъкнеш на закодирана информация, потърси Фийни от компютърния отдел. Разпитай колегите на Коли, разбери с кого е бил най-близък. Щом не е разговарял със съпругата си за работата си, може би е споделял със свой колега. Искам да разбера дали е имал някакво хоби, странични интереси. Докладвай ми за случаите, по които е работел. Накратко, до края на дежурството трябва да имам най-подробни сведения.

— Слушам, лейтенант.

Ив се обърна към посетителката:

— Госпожице Маклийн, ще разговаряме в помещението, където се провеждат разпитите. Кабинетът ми е много малък и няма да се чувствате удобно. Съгласна ли сте?

— Разбира се. Още не вярвам, че Тадж е мъртъв. Не мога да разбера как е възможно това да се случи.

— Ще поговорим по въпроса — каза Ив и поведе Ру по коридора. — Ако не възразявате, ще ви разпитам официално. — Тя отвори вратата на стаичка, където имаше само маса и два стола.

— На ваше разположение съм. Единственото ми желание е да ви помогна, стига да мога.

— Заповядайте, седнете. — Ив включи записващото устройство: — Лейтенант Далас провежда разпит на Ру Маклийн. Лицето Маклийн предложи да ни сътрудничи във връзка с разследването на убийството на Тадж Коли. Благодаря за съдействието, госпожице Маклийн.

— Нямам представа какво ви интересува, какво ще ви помогне да заловите престъпника.

— Отговаряйте на въпросите ми, това е всичко. Вие ли сте управителка на клуба, в който Тадж Коли е работил като барман? — попита Ив. Огледа Ру и си помисли, че е от типа жени, които допадат на Рурк. Напомняше на изящна статуетка, а виолетовите ѝ очи блестяха като скъпоценни камъни. Кожата ѝ беше млечнобяла, чертите ѝ бяха изящни, а вирнатата брадичка подсказваше, че това е жена с характер. Не беше висока, но имаше хубаво тяло и стройни крака. Носеше елегантен виолетов костюм с къса пола. Светлорусата ѝ коса беше прибрана в стегнат кок — прическа, издаваща добро самочувствие, каквото малко жени могат да си позволят.

— Да, аз съм управител на „Чистилицето“. Работя там вече четири години.

— С какво сте се занимавали преди това?

— Бях салонна управителка в малък клуб, но започнах кариерата си като... танцьорка. — Тя иронично се усмихна. — След време реших да се заема с работа, която не изисква да се събличам пред публиката. Рурк ми оказа неоценима помощ. Първо уреди да стана салонна управителка в „Трендс“, после ме назначи в „Чистилицето“. Вашият съпруг високо цени амбициозните хора, лейтенант.

Ив побърза да зададе нов въпрос — разговорът се записваше и тя предпочиташе да избегнат темата за Рурк.

— Наемането на служители спада ли към задълженията ви?

— Да. Аз назначих Тадж. Обясни ми, че търсел допълнителна работа. Жена му наскоро била родила второто им дете, парите не им стигали. Съгласи се да поеме нощната смяна, а пък аз прецених, че след като обича съпругата си, няма да закача нашите момичета.

— Това ли са най-важните критерии, за да назначите някого на работа в клуба?

— Не, но са от значение. — Ру вдигна ръка. Носеше само един пръстен, изработен във формата на три преплетени змии, осеяни с камъчета с цвета на очите ѝ. — Тадж умееше да приготвя питиета и да сервира. Имаше набито око за хора, които създават неприятности и вдигат скандали. Нямах представа, че е полицай. В молбата си беше написал, че работи към охранителна фирма. За всеки случай проверих информацията и от фирмата я потвърдиха.

— Какво е названието на тази фирма?

— „Ленъкс“. Свързах се с началника на Тадж — поне за такъв се представи — и той ми даде служебното му досие. Нямах причини да се усъмня, ето защо назначих Коли с двуседмичен изпитателен срок. Той се справи отлично и получи работата.

— Имате ли номера на „Ленъкс“?

— Да. — Ру въздъхна. — Преди да дойда тук, опитах да се свържа с тях, но се оказа, че фирмата е закрыта.

— Все пак ми дайте номера. Ще се постарая да издирия някого от „Ленъкс“.

— Разбира се. — Ру извади от чантата си бележник, записа номера, подаде листчето на Ив и добави: — Питам се защо не ми е казал, че е полицай. Може би се е страхувал, че няма да го назнача. Но като се има предвид, че самият собственик на „Чистилището“ е ченге...

— Грешите, клубът не е мой — прекъсна я Ив.

— Е, както кажете. — Жената сви рамене.

— Тадж е останал в клуба след края на работното време. Това не е ли забранено?

— Забранено е, но се случва от време на време. По принцип дежурният барман и човек от охраната заедно заключват заведението. Според графика снощи дежурни са били Тадж и Нестър Вайн. Още не съм разговаряла с Нестър.

— Всяка вечер ли сте в клуба?

— Почивните ми дни са в неделя и понеделник. Снощи останах до два и половина. Клиентите започнаха да се разотиват, а аз придружих една от танцорките до дома ѝ. Беше се скарала с приятеля си, затова се помъчих да я утеша. После се прибрах вкъщи.

— В колко часа?

— В колко часа съм се прибрала ли? — Ру примигна. — Сигурно е било между три и половина и четири без петнайсет.

— Как се казва жената, с която сте били преди това?

— Мици... Мици Тричър — отвърна Ру и внезапно очите ѝ се разшириха. — Лейтенант, уверявам ви, че последния път, когато видях Тадж, той беше жив и обслужваше клиентите на бара.

— Само изяснявам фактите, госпожице Маклийн. Забелязахте ли нещо необичайно в поведението на Коли?

— Не. Изглеждаше в добро настроение. Два пъти му поисках чаша с минерална вода, разменихме обичайните реплики. Попитах го

как върви работата, той отвърна, че тази вечер заведението е претъпкано. Господи! — Тя затвори очи. — Беше толкова симпатичен и много възпитан. По време на почивката винаги се обаждаше на съпругата си.

— Служебния телефон ли използваше?

— Не. Частните разговори са забранени, изключения се правят само при спешни случаи. Той използваше джобния си видеотелефон.

— Знаете ли дали снощи се е обаждал вкъщи?

— Не... Не съм сигурна... Тадж винаги разговаряше с жена си... Почакайте, спомних си нещо. — Тя отново затвори очи и се замисли. — Когато минах покрай помещението за отдих, вратата беше отворена. Видях го да яде сандвич и да говори по видеотелефона. Всъщност не говореше, а гукаше на бебето. — Отвори очи и добави: — Само си представете един огромен мъжага, който издава смешни звуци... Такава гледка лесно не се забравя. Важно ли е?

— Опитвам да си създам представа за настроението му, за това дали е бил верен на навиците си — отвърна Ив и си спомни, че не бяха открили портативен видеотелефон в джоба на мъртвеца. — Забелязахте ли Коли да разговаря с човек, когото и друг път сте виждали в клуба?

— Не. Разбира се, присъстваха някои от постоянните клиенти. Тадж беше научил какво питие предпочита всеки, което много ги ласкаеше.

— Сближил ли се беше с някого от персонала?

— Не бих казала. Коли беше симпатичен, възпитан и се държеше любезно с всички, но така и не се сприятели с никой от колегите. Нали знаете какви са барманите — мълчат, слушат и наблюдават.

— Държите ли метална бухалка зад бара?

— Не е забранено — побърза да каже Ру, после преbledня: — С нея ли са го...

— Тадж някога използвал ли е бухалката? Спомняте ли си да е сплашвал някой по-буен клиент?

— Не му се е налагало да я използва. — Тя притисна длан до сърцето си, сякаш се мъчеше да се успокои. — Случвало се е един-два пъти да потропа с нея по плота — нещо като предупреждение за най-разгорещените. Видът му беше много внушителен и никога не се е стигало до пиянски скандали. Пък и заведението се посещава от

изискана публика. Освен това аз следя всичко да бъде напълно законно, лейтенант. В противен случай ще си имам неприятности с Рурк.

Ив завърши рапорта си, свързан с огледа на трупа и на местопрестъплението, и тежко въздъхна. Рапортът беше кратък, изложила беше само фактите: полицай е бил пребит до смърт с метална бухалка, обзавеждането на клуба е унищожено, което говори, че престъпникът е наркоман, дрогиран със „Зевс“ или със смъртоносна комбинация от наркотици. Убиецът се е помъчил да инсценира обир, портативният видеотелефон на жертвата е изчезнал, около трупа са открити трийсет кредитни жетона.

Убитият е работил допълнително, за да скърпи семейния бюджет. Според служебното му досие не е бил наказван, нито награждаван. Колегите му са го харесвали, съпругата му го е обожавала. Живееел е скромно, не е имал извънбрачна връзка и не е участвал в разследване на случай, заради което да бъде убит.

На пръв поглед изглеждаше, че полицай Коли е имал лош късмет. Но Ив знаеше, че този човек не е бил убит случайно.

Втренчи се в снимката му на монитора. Видя едър и широкоплещест мъж с волево лице и малко високомерен поглед.

— Някой е желаел смъртта ти, Коли — промълви тя. — Кого си настъпил по мазола? — Стана, разходи се, и отново седна: — Компютър, съпостави причината за смъртта, резултатите от аутопсията и рапорта от огледа на местопрестъплението. Каква е вероятността Коли да е познавал убиеца?

Работя... Предвид вече известните данни и рапорта на разследващия случая, вероятността Коли да е познавал убиеца е 93,4%.

— Браво на мен — промърмори Ив, облегна се назад и машинално прокара пръсти през късата си коса. — С кого контактуват полицаите? Със своите колеги, с информаторите, със закононарушителите и с членовете на семейството си. А барманите? — Тя горчиво се изсмя. — Барманите познават куцо и сакато. Питам се дали по време на фаталната среща си играел ролята на полицай или барман, Коли...

— Лейтенант. — Пийбоди надникна през открянатата врата. — Направих справка за случаите, по които е работил Коли. Занимавал се е само с непосредствените си задачи, не си е пъхал носа в други дела. Относно проверката на материалното му състояние ударих на камък. Банковата сметка е на името на двамата съпрузи, ето защо е необходимо специално разрешително или разрешение от жената на Тадж.

— Ще уредя този въпрос. Прегледа ли служебното му досие?

— Да, обаче не забелязах нищо особено. Преди шест месеца е участвал в залавянето на наркопласьор на име Рикер.

— Макс Рикер ли?

— Да. Всъщност Коли се е занимавал с най-черната работа, а лаврите са обрели лейтенант Милс и детектив Мартинес. Успели са да докажат, че складът с дрогата е собственост на Рикер и той е бил подведен под отговорност, после обаче успял да се измъкне. Все пак шестима от наркокартела са били арестувани и осъдени.

— Рикер не е от хората, дето си цапат ръцете с кръв — промърмори Ив. — Но без да се замисли, ще плати на наемен убиец, пък ако ще жертвата да е полицай. — Хрумна й още нещо и възбудено добави: — Провери дали Коли е давал свидетелски показания — мисля, че делото влезе в съда, сетне беше прекратено поради липса на доказателства. Искам да знам дали е взел активно участие при залавянето на наркотрафикантите. Поискай информация от капитан Рот, а ако ти откаже, веднага ми съобщи. Ще бъда при командира.

Докато Ив докладваше за хода на разследването, Уитни стоеше с ръце зад гърба до прозореца и наблюдаваше претовареното въздушно движение.

Край прозореца се стрелна един от новите самолети „Клауд Дъстър“. Премина толкова близо, че командирът дори видя какъв цвят имат очите на младия пилот. Това беше грубо нарушение на правилника. „Самонадеян хлапак — разсеяно си помисли командирът. — И кръгъл глупак — добави, като чу воя на сирената на въздушния патрул. — Всеки, който нарушава закона, си получава заслуженото.“

Обърна се едва когато Ив млъкна. Имаше обло, грубовато лице, прошарената му коса беше подстригана много късо, проникателните

му очи подсказваха, че е надарен с остър ум. Дълги години беше работил като обикновен полицаи и макар да се беше издигнал до поста на командир, не беше забравил какво е да патрулираш по улиците на Ню Йорк.

— Преди да обсъдим рапорта ти, лейтенант, трябва да те уведомя, че при мен постъпи официална молба от капитан Рот от 128-и полицейски участък. Тя настоява нейните хора да се заемат с разследването на убийството на Коли.

— Зная, сър. Капитан Рот ми намекна за желанието си да вземе нещата в свои ръце.

— Какво е мнението ти по въпроса?

— Реакцията ѝ е емоционална, но е разбираема.

— Съгласен съм. — Той замълча за миг и наклони глава. — Защо не ме попиташ дали ще удовлетвори молбата на капитан Рот?

— Мисля, че няма причина да го сторите, пък и веднага щяхте да ме информирате, ако възнамерявахте да ѝ поверите разследването.

Уитни прехапа устни, отново се обърна към прозореца и заговори:

— Позна, лейтенант. Ти продължаваш разследването. Този случай е по-особен не само за капитан Рот, но и за всички служители от нюйоркската полиция. Смъртта на колега се изживява тежко, въпреки че всеки от нас знае какъв риск поема. Ала начинът, по който е извършено убийството, безсмислената жестокост... говорят, че става въпрос за лично отмъщение. Това е дело на професионалист, а не на обезумял наркоман.

— Съгласна съм, но не бива да пренебрегваме и тази възможност. Ако Рикер е замесен, нищо чудно наемният убиец, когото е изпратил, да е бил дрогиран... или пък нарочно е предизвикал погрома в клуба. Още не знам какъв полицаи е бил Коли, сър. Дали е проявил глупост, или пък безразсъдство и е станал лесна жертва на палача, нает от Рикер? В момента Пийбоди проучва служебното му досие, както и случаите, с които се е занимавал. Важно е да разбере кои са били приятелите му, имената на информаторите, с които е работил и доколко е бил замесен в залавянето на Рикер и в съдебния процес.

— Не за пръв път върху наркопласъора пада подозрението, че е поръчал убийство на полицаи. Но обикновено той действа по...

изтънчено.

— Убедена съм, че зад това убийство се крие личен мотив, сър, но не зная дали престъпникът е отмъстил на Коли, или има зъб на всички полицаи. Между другото, Рурк е собственик на клуба.

— Да, вече ми го съобщиха. — Той се обърна, изгледа я и седна зад бюрото си. — Странно съвпадение, лейтенант.

Ив се престори, че не е чула забележката му и продължи да обяснява:

— Това ще улесни работата ни, тъй като незабавно ще получим сведения за персонала на клуба и за постоянните посетители. Управителката вече доброволно се яви на разпит. Коли е скрил, че е полицай, питам се защо го е направил. Още по-странно е, че си е направил труда да измисли историята с охранителната фирма. Очевидно не е изпълнявал служебно поръчение, изискващо да работи под прикритие, което ме навежда на мисълта, че е провеждал неофициално наблюдение.

— Нямам сведения да се провежда разследване, за целта на което детектив Коли да работи под прикритие в „Чистилището“. Но ще наредя на капитан Рот да направи необходимата проверка. — Уитни вдигна ръка, преди Ив да запротестира: — За предпочитане е аз да й наредя да проучи въпроса. Не желая подчинените ми да влизат в конфликт помежду си, Далас. Научи се да правиш компромиси.

— Слушам, сър — промърмори тя. Упрекът му я беше подразнил, чувстваше се онеправдана. — Необходима ми е официална заповед, за да проверя каква сума има Коли в банката. Сметката е на негово име и на името на съпругата му. Предпочитам да не искам разрешение от госпожа Коли...

— Ясно, не желаяш да я уведомяваш за намеренията си — кимна Уитни. — Мислиш ли, че Коли е вземал подкупи?

— Искам да елиминирам тази възможност.

— Съгласен съм. Но го направи, без никой да разбере. Ще ти осигуря разрешение за проверка на банковата сметка на Коли, а ти залови убиеца му.

Ив прекара дълги часове в проучване на служебното досие на убития полицай и на случаите, с които се е занимавал непосредствено

преди смъртта си. Вярваше, че по този начин ще си създаде представа за характера му и за качествата му като служител на закона.

Накрая стигна до извода, че Коли е изпълнявал съвестно задълженията си, макар че почти никога не е проявявал самоинициатива. Рядко беше отсъствал от работа, също тъй рядко беше работил извънредно. Никога не беше убивал човек, поради което не беше преминавал ужасяващото изпитание, очакващо всеки полицаи, който използва оръжието си да отнеме човешки живот. Правеше впечатление, че успешно е приключил много случаи и че служебните му рапорти са изчерпателни.

Ив си помисли: „Бил е човек, който се подчинява на устава, съвестно изпълнява служебните си задължения, а когато се прибере вкъщи, и дума не обелва за работата си. Как ли е успявал?“

Досието му от армията потвърждаваше впечатлението, което си беше създадала. Тадж Коли е бил примерен, но не е имал блестящи прояви. Постъпил е в армията, когато е бил на двайсет и две и е отслужил шест години, като през последните две е бил във военната полиция.

„Накратко, водил е свършено обикновен живот — каза си тя. — Прекалено обикновен.“

Преди няколко часа беше потърсила охранителя Нестър Вайн в дома му, но разтревожената му съпруга ѝ беше съобщила, че той се е прибрал вкъщи, преди да свърши дежурството му в клуба, защото му било много зле. В три през нощта го закарала в болницата, където установили, че има силно възпаление на апендикса.

„Желязно алиби“ — помисли си Ив. Госпожа Вайн я беше посъветвала да потърси стриптийзърка на име Нанси, която била останала в клуба, след като Коли накарал Вайн да си отиде вкъщи.

За всеки случай Ив се обади в болницата и се увери, че Нестър Вайн наистина е бил опериран по спешност. С чиста съвест можеше да го зачеркне от списъка и да включи на негово място стриптийзърката.

Опита да се свърже с лейтенант Милс и с детектив Мартинес, но ѝ отговориха, че двамата са извън управлението. Остави съобщение и на двамата да я потърсят, прибра документацията, която беше проучвала и реши да се прибере у дома. Още тази вечер щеше да проучи финансовото състояние на убития.

На излизане забеляза, че Пийбоди още е на работното си място в общото помещение. Дожаля ѝ за нея.

— Достатъчно за днес. Върви си у дома.

— Разрешавате ли? — Сътрудничката ѝ погледна часовника си и щастливо се усмихна: — Хей, тъкмо навреме! В осем имам среща с Чарлс, поканил ме е на вечеря. Ще имам възможност да се прибера и да се поразкрася.

Ив само измърмори, което накара Пийбоди да се усмихне още по-широко:

— Знаете какъв е проблемът, когато ходиш с двама мъже едновременно?

— Макнаб към мъжете ли го причисляваш?

— Има своите добри страни и е толкова... различен от Чарлс. Не отговорихте на въпроса ми, лейтенант.

— Нямам представа, полицай Пийбоди. Какъв е проблемът, когато излизаш с двама мъже едновременно?

— Че няма проблем. — Пийбоди се изкиска, грабна чантата си и хукна към вратата. — До утре, лейтенант.

Ив поклати глава. Беше на мнение, че връзката само с един мъж ѝ създава предостатъчно проблеми. Хрумна ѝ, че ако побърза, може би като никога ще се прибере у дома преди него.

Докато шофираше, се подложи на необикновен тест — помъчи се да забрави служебните си дела. Движението беше претоварено и тя съсредоточи цялото си внимание върху управлението на автомобила. Озвучените табла рекламираха какво ли не — от модни пролетни тоалети до последните модели спортни коли. Внезапно на един от огромните екрани се появи познато лице и Ив толкова се изненада, че едва не помете някакъв подвижен павилион.

Мейвис Фрийстоун, чиято огненочервена коса беше оформена в екстравагантна прическа, танцуваше вихрено над Трийсет и четвърта улица. Носеше предизвикателна къса рокля от синьо-зелена материя, която не оставяше нищо на въображението. Винаги боядисваше косата си според последната мода — ту червена, ту златиста, ту ослепително зелена.

Ив неволно се усмихна и си помисли колко е привързана към лекомислената си приятелка. Стори ѝ се, че чува гласа ѝ: „Божичко, Ив! Погледни! Не е ли жестоко?“.

Мейвис беше изминала дълъг път — от улична джебчийка, която полицаи Далас някога беше арестувала, до певица в треторазредни клубове, а сега беше истинска звезда. Ив се радваше на успеха ѝ, макар да не възприемаше начина ѝ на пеене.

Понечи да включи видеотелефона в колата и да съобщи на Мейвис какво гледа в момента, но портативният ѝ апарат иззвъня.

— Ало? — Тя не откъсваше поглед от рекламното табло, а нетърпеливите шофьори зад нея надуха клаксоните. — Говори Далас.

— Здравей, Далас.

— Уебстър — промърмори тя и мигом се напрегна. С Дон Уебстър бяха познати, но нито едно ченге не обича да го търсят от отдела за „Вътрешно разследване“. — Защо ме търсиш по личния видеотелефон? Отделът за „Вътрешно разследване“ контактува с полицаите само служебно — така е записано в устава.

— Трябва да поговорим. Имаш ли малко свободно време?

— Вече разговаряме.

— Настоявам да се срещнем.

— Защо?

— Не се инати, Далас. Ще ти отнема само десет минути.

— Прибирам се у дома. Обади ми се утре.

— Десет минути — повтори той. — Ще те чакам в парка, който се намира срещу къщата ти.

— По служебен въпрос ли ме търсиш?

— Моля те, нека поговорим. — Уебстър подкупващо се усмихна, с което само подсили подозренията ѝ. — Ще се срещнем в парка. В момента шофирам след теб.

Ив гневно присви очи, надникна в огледалото за обратно виждане и се убеди, че той казва истината, сетне безмълвно изключи видеотелефона.

Не спря пред портала, а продължи надолу по улицата, докато намери свободно място за паркиране. Уебстър спря колата си до нейната, без да го е грижа, че нарушава правилата за движение. Престори се, че не забелязва гневните погледи на елегантно облечени

мъж и жена, които разхождаха три афгански хрътки, включи лампичката, показваща, че колата е служебна, и се приближи до Ив.

Уебстър винаги използваше усмивката си като оръжие и сега побърза да я пусне в действие. Светлосините му очи съчувствено се взираха в Ив. Лицето му беше изпито и ъгловато — навярно с напредването на възрастта той щеше да заприлича на учен аскет. Тъмнокестенявата му чуплива коса беше добре подстригана.

— Издигнала си се, Далас. Живееш в баровски квартал...

— Така си е. Всеки месец със съседите устройваме щури купони. Какво искаш, Уебстър?

— Как се справяш с живота? — подхвърли той вместо отговор и тръгна към парка, където се издигаха високи и вече раззеленили се дървета.

Ив потисна раздражението си, пъкна ръце в джобовете си, закрачи редом с него и промърмори:

— Добре. А ти?

— Не се оплаквам. Каква приятна вечер! В Ню Йорк пролетта е най-хубавият сезон.

— Какво ще кажеш за успехите на „Янките“? Предлагам с това да приключим безсмисления разговор и размяната на учтивости. Какво искаш?

— Никога не си била от разговорливите. — Той си спомни, че единствения път, когато беше успял да я вкара в леглото, не бяха разменили нито дума. — Хайде да седнем на някоя скамейка и да се порадваме на хубавото време.

— Не желая да сядам, не искам нито соева наденичка, нито да разговаряме за времето. Единственото ми желание е да се прибера вкъщи, което и ще направя, ако не изплюеш камъчето. — Тя се обърна и понечи да тръгне към колата си.

— Научих, че ти разследваш убийството на Коли.

— Вярно е. — Ив застана с лице към него и в съзнанието ѝ сякаш проблесна червена сигнална лампичка. — Но не разбирам какво общо има това с отдела за „Вътрешно разследване“.

— Не съм казал, че има нещо общо, освен рутинната проверка, която правим, когато загине полицейски служител.

— Рутинната проверка не предполага да се срещаш на четири очи с офицера, който разследва убийството.

— Не се заяждай, Далас. — Той вдигна ръка. — С теб се познаваме отдавна... нали не си забравила, че сме състуденти от академията. Реших да се срещнем, да си поговорим приятелски...

Без да отмести поглед от лицето му, Ив процеди:

— Не се подигравай с мен, Уебстър. Защо вашият отдел си пъха носа в моето разследване?

— Ама че си кибритлия! Прочетох рапорта ти. Убийството на Коли е тежък удар за всички нас, както и за семейството му.

Изведнъж тя се досети накъде бие Уебстър.

— Ти познаваше ли Коли? — попита.

— Не лично. — Той горчиво се усмихна. — Повечето детективи избягват служителите от „Вътрешното разследване“, сякаш са прокажени. Всички гледат накриво корумпираното ченге, ала никой не желае да се сприятели с хората, които са помогнали за разобличаването му.

— Нима намекваш, че Коли е бил корумпиран?

— Нищо не намеквам. Ако се провеждаше вътрешно разследване, сега нямаше да разговарям с теб. Досещаш се, че нямам право да издавам служебни тайни.

— Престани да ми хвърляш прах в очите, Уебстър! Убит е полицай. Трябва да науча дали е бил замесен в някаква мръсна игра.

— Повтарям, че нямам право да обсъждам с теб работата на отдела... Направи ми впечатление, че си поискала достъп до информация за банковата сметка на Коли.

Ив не отговори веднага, а се помъчи да потисне гнева си. Сетне изрече с леден тон:

— Нямам право да обсъждам с теб разследването на убийство. Питам се обаче как плъховете от твоя отдел са научили с какво се занимавам.

— Напразно се мъчиш да ме нервираш. — Той сви рамене. — Хрумна ми най-приятелски да те посъветвам да приключиш разследването колкото е възможно по-бързо и без много шум. Повярвай, че е в интерес на всички ни.

— Да не би Коли да е бил в комбина с Рикер?

Едно мускулче на страната на Уебстър заподскача, но гласът му остана спокоен:

— Нямам представа за какво говориш. Предупреждавам те, че няма да откриеш нищо нередно във финансовите дела на Коли, само ще разстроиш вдовицата. Не забравяй, че той не беше убит при изпълнение на служебния си дълг.

— Един полицај е пребит до смърт. Една жена остава вдовица, а две деца без баща. А според теб това няма особено значение, защото човекът не е загинал, докато е бил на служба, така ли?

— Не е вярно. — Уебстър се изчерви — или се беше засрамир, или беше добър артист. Извърна поглед към разлистените дървета и продължи: — Послушай съвета ми и гледай да приключиш по-бързо.

— Не ме учи как да върша работата си! Да не си посмял да ми четеш лекции как се разследва убийство! За разлика от теб, аз не съм се отказала от полицейската работа.

— Далас, почакай! — Уебстър я настигна и я хвана за рамото, а когато Ив рязко се обърна към него, той се напрегна в очакване на гневната ѝ реакция.

Ала тя с ледено безразличие го погледна в очите и процеди:

— Пусни ме! Веднага!

Уебстър се подчини и пхна ръката си в джоба:

— Опитвам се да те предупредя, че колегите от „Вътрешно разследване“ искат всичко да приключи бързо и тихомълком.

— Пет пари не давам какво искате. Ако имаш да ми казваш нещо относно разследването на убийството на детектив Тадж Коли, потърси ме в службата. И да не си посмял друг път да ме следиш, чуваш ли?

Тя се качи в колата си, изчака пролука в движението и направи обратен завой.

Уебстър проследи с поглед колата, която се скри зад високия портал. Дълбоко си пое дъх, после още веднъж, не успя да се успокои и гневно ритна гумата на колата си.

Мразеше се заради току-що проведеня разговор... и задето още беше влюбен в Ив.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато шофираше с бясна скорост по широката алея, водеща към прекрасната каменна къща, която Рурк беше превърнал в техен дом, Ив кипеше от гняв. Помисли си: „Лесно е да се каже да оставиш служебните си проблеми в службата. Какво да направя, след като те ме преследват едва ли не до прага на дома ми? Уебстър намекваше за нещо, а самото му появяване означаваше, че по непонятна причина отделът за «Вътрешно разследване» проявява интерес към обстоятелствата около смъртта на Коли“.

Най-важно в момента беше да се успокои, да прогони раздразнението от засадата, която ѝ беше устроил Уебстър. Само така щеше да разбере какво се опитваше да ѝ каже... или по-точно какво се стараяше да скрие от нея.

Както обикновено остави колата пред къщата, защото ѝ беше по-удобно и защото знаеше, че ще ядоса икономата Съмърсет, с когото водеха необявена война.

Грабна чантата си и дискетите и се заизкачва по стълбата, но изведнъж спря. Дълбоко си пое въздух, обърна се и седна на каменното стъпало.

Каза си, че е време да опита нещо ново: да се порадва на приятната пролетна вечер, на величествените дървета, които едва се бяха разлистили, на обсипаните с цветове храсти от двете страни на алеята, чиито вейки напомняха на ръце, протегнати към небето. Живееше в този прекрасен дом повече от година, но все нямаше време да се наслади на архитектурния шедьовър, който Рурк бе сътворил.

Сградата, изградена от камък и стъкло, с множество кулички, които ѝ придаваха вид на замък, беше олицетворение на изискан вкус и богатство. Стаите и залите, чийто брой Ив още не знаеше, бяха елегантно обзаведени и в тях бяха подредени прекрасни произведения на изкуството и антики. Тук имаше всички удобства, каквито човек може да пожелае.

Разкошният парк около къщата беше създаден по желание на Рурк, който мразеше да бъде затворен и обичаше простора. Той като дете се радваше на цветята, които цъфтяха през различните сезони. А около моравите, засадени с най-прекрасните цветя на земята, и дърветата, които щяха да надживеят хората, обитаващи къщата, се издигаше висока каменна стена. Желязната порта и свръхмодерната охранителна система не позволяваха на престъпния град да проникне в този земен рай.

Ала градът не се предаваше лесно и душеше отвън като гладно и свирепо куче.

Ив си каза, че разкошната къща и великолепният парк са олицетворение на двойствеността на Рурк, а отчасти и на нейната.

Съпругът ѝ беше израснал в бедняшки квартал на Дъблин и бе вършил какво ли не, за да оцелее. Тя бе лишена от детство, а спомените за миналото, за онова, което бе сторила, за да се спаси от кошмара, я преследваха и не ѝ даваха покой.

Парите и властта предпазваха Рурк от миналото му, а нейният щит срещу спомените беше полицейската ѝ значка. И двамата бяха готови на всичко, за да запазят стената, разделяща ги от ужасяващото им минало. Ала когато бяха заедно, страховете им сякаш се стопяваха. Бракът им беше щастлив, бяха създали свой дом.

И ето че тя седеше на стъпалото пред този дом и се опитваше да забрави преживяното през деня, като се взираше в разцъфналите дървета, чиито клони се полюшваха от ветреца. Чакаше съпруга си.

Еlegantната черна лимузина се зададе по алеята и спря пред къщата. Рурк слезе, размени няколко думи с шофьора, а когато колата се отдалечи, се обърна и тръгна към Ив. Не откъсваше поглед от нея и тя си помисли, че никой не я е гледал така — сякаш беше единствената жена в света.

Всеки път, когато я гледаше по този начин, сърцето ѝ започваше да бие до пръсване.

Рурк седна до нея и остави дипломатическото си куфарче на стъпалото.

— Здравей — промълви Ив.

— Здравей. Каква прекрасна вечер, нали?

— Да. Преди да се стъмни, се радвах на разцъфналите цветя...

— Пролетта е символ на нов живот. Изразът е банален и изтърган, но е верен като повечето клишета. — Рурк нежно приглади разрошената ѝ коса. — Какво правиш?

— Нищо.

— Забелязах. Не е типично за теб, скъпа моя.

— Всъщност провеждам експеримент. — Тя скръсти крака и Рурк неволно се усмихна, като видя колко износени са тежките ѝ обувки. — Проверявам дали е възможно след напускане на управлението да не мисля за работата си.

— Какъв е резултатът?

— Плачевен. — Ив затвори очи. — Справях се успешно, докато шофирах по улиците... Между другото, видях рекламното табло с изпълнението на Мейвис.

— Страхотно е, как мислиш?

— Защо не си ми казал за идеята си?

— Инсталираха го днес. Реших, че ще го видиш по пътя за вкъщи и че ще бъдеш приятно изненадана.

— Наистина се изненадах. — Тя се усмихна, като си спомни реакцията си. — Едва не блъснах някакъв подвижен павилион и спрях движението. Тъкмо когато се канех да се обадя на Мейвис, някой се свърза с мен по портативния видеотелефон.

— И експериментът ти се провали, така ли?

— Да. Обаждаше се Уебстър. — Усмивката ѝ помръкна, тя се намръщи, зарея поглед в далечината и не забеляза как Рурк настръхна. — Дон Уебстър от отдела за „Вътрешно разследване“.

— Да, спомням си. Какво искаше?

— Още си блъскам главата върху този въпрос. Най-странното е, че не ме търсеше по служебния видеотелефон. Помоли ме да се срещнем и да разговаряме на четири очи.

— Нима? — промълви Рурк с привидно безразличие.

— След секунди установих, че си е направил труда да ме проследи. Определих му среща пред парка, който е на една пресечка от тук. Като приключи с учтивостите, той премина към основната си цел. — При спомена за случилото се тя отново кипна. — Обясни ми, че трябвало час по-скоро да приключи разследването на убийството на Коли, и то без много шум. На хората от неговия отдел не допадало, че съм се заела да проуча финансовото състояние на убития. Като му

зададох конкретен въпрос, започна да увърта, отказа да потвърди или да отрече. Преструваше се на загрижен за кариерата ми колега, който ми дава приятелски съвет.

— Повярва ли му?

— Не, но така и не разбрах накъде бие. Освен това не ми е приятно, че хората от „Вътрешно разследване“ се намесват в работата ми.

— Този човек те харесва... като жена.

— Уебстър ли? — Тя вдигна глава и изненадано го изгледа. — Грещиш, скъпи. С него изпуснахме парата преди много години. След онази нощ помежду ни всичко приключи.

„За теб, не и за него“ — помисли си Рурк, но предпочете да си замълчи.

— Така или иначе не разбрах дали Уебстър пожела да се срещнем заради разследването, което провеждам, или заради връзката между Коли и Рикер.

— Макс Рикер ли?

— Да. — Тя присви очи. — Познаваш ли го? Всъщност трябваше да се досетя.

— Наистина го познавам. Какво общо има с убития?

— Коли е бил в отряда с особено назначение, който преди шест месеца спомогна Рикер да бъде уличен в търговия с наркотици. Бил е дребна риба, а наркопласъорът е успял да отърве кожата, но... Сигурно му е струвало много време и пари. Сега може би си отмъщава, като е наел хора да избиват полицаи.

— Погромът в клуба не е в стила на Рикер.

— Този тип едва ли иска да разберем, че именно той е поръчал убийството.

— Може би. — Рурк замълча, сетне добави: — Искаш да разбереш дали съм имал делови взаимоотношения с него.

— И дума не съм казала по въпроса.

— Не, но се подразбира. — Той взе ръката ѝ, целуна я и се изправи. — Да се поразходим.

— Ето, че и у дома разисквам служебните си дела. — Ив пое подадената му ръка и се усмихна. — Експериментът се провали.

— Ще работиш по-спокойно, ако научиш истината за отношенията ми с Макс Рикер. — Без да изпуска ръката ѝ, Рурк я

поведе по моравата.

Опадалите от вятъра венчелистчета покриваха тревата като розови и бели снежинки. Сини и бели цветя с екзотични названия сякаш преливаха от лехите. Падаше мрак, а топлият въздух беше изпълнен с благоухания.

Рурк откъсна бяло лале, което бе така съвършено, като че беше изваяно от восък, подаде го на Ив и заговори:

— От години не съм виждал Макс Рикер, но навремето имахме общи делови интереси.

Ив нежно докосна лалето. Стори ѝ се, че чува как градът — онова зло и гладно куче — души пред желязната порта.

— Какви по-точно са били тези... интереси?

Рурк спря, повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Сърцето му се сви, като забеляза тревогата в погледа ѝ.

— Преди всичко искам да знаеш, че макар да не съм много... придирчив, не се занимавам с определени дейности. Никога не съм бил наемен убиец, Ив, отнемал съм човешки живот в краен случай, и то само да защитя интересите си.

Тя кимна и промълви:

— Да не подхващаме тази тема.

— Съгласен съм.

Ала вече бяха прекрачили невидимата граница, нямаше връщане назад.

— Търгувал ли си с наркотици?

— Отначало не можех... Не — поправи се той, защото знаеше, че в момента най-важното е да бъде честен. — Истината е, че не подбирах с какво и с кого да търгувам. Признавам, че от време на време имах сделки с Рикер и с организацията, към която принадлежеше. За последен път... работихме заедно преди повече от десет години. Не ми харесваха похватите му, а вече можех да си позволя да си сътруднича само с хора, които ми допадат.

— Добре.

— Ив! — Той не откъсваше поглед от нея. — Когато се запознах с теб, вече бях узаконил повечето си предприятия. Направих го по свое желание, без някой да ми влияе. След като връзката ни стана сериозна, легализирах и останалите предприятия, за да не те поставя в неудобно

положение. Не е редно една полицейска служителка да бъде омъжена за човек със съмнителна репутация.

— Не ми разказвай онова, което вече знам.

— Искам да разбереш, че заради теб съм готов на всичко. Но не мога да променя миналото си, нито онова, което съм направил по пътя към успеха.

Ив погледна лалето и си помисли: „Колко е съвършено и непорочно!“. Вдигна очи към Рурк. Съпругът ѝ не беше непорочен, но за нея бе съвършен.

— Не искам да променяш каквото и да било. — Сложи ръце на раменете му и добави: — Вярвам ти.

По време на вечерята и двамата старателно избягваха темата за служебните проблеми на Ив. Сетне тя отиде в кабинета си и се зае да преглежда файловете, отразяващи финансовото положение на семейство Коли.

Докато ги проучваше, изпи три чаши кафе и стигна до някои заключения. Стана, почука на вратата, свързваща кабинета ѝ с този на Рурк, и влезе.

Съпругът ѝ седеше зад бюрото си и разговаряше по видеотелефона. От думите му Ив долови, че събеседникът му е японец. Той ѝ направи знак да почака и продължи да говори:

— Съжалявам, но не мога да приема предложението ви, Фуми-сан.

— Навярно разбирате, че това е само проектодоговор, който подлежи на обсъждане. — Японецът говореше учтиво и студено, но привидното спокойствие на Рурк беше далеч по-смразяващо.

— В такъв случай ще продължим разговора, когато уточните сумата.

— За мен ще бъде удоволствие да обсъдя въпроса с вас лично, не по видеотелефона, Рурк-сан. Моите съдружници са на мнение, че подобни... деликатни преговори изискват личен контакт. Казват, че нашият град е най-красив през пролетта. Надявам се в близко бъдеще да посетите Токио... разбира се, на наши разноски.

— Предложението е примамливо, но за съжаление претоварената ми програма не ми позволява да го приема. Ала с удоволствие ще се

срещна с вас в Ню Йорк. Ако сте съгласни, свържете се със секретарката ми, която ще уреди формалностите, свързани с пътуването ви.

Събеседникът му помълча, сетне отговори:

— Благодаря за любезната покана. Ще се консултирам със съдружниците си и във възможно най-кратък срок ще ви уведомя за решението ни.

— Очаквам отговора ви. Дочуване, Фуми-сан.

— Какво купуваш сега? — попита Ив.

— Още не знам дали сделката ще се осъществи, но може би ще станеш притежателка на японски бейзболен отбор. Какво ще кажеш?

Тя се замисли и отвърна:

— Падам си по бейзбола.

— Радвам се. Мога ли да ти помогна с нещо, лейтенант?

— Моята работа ще почака. Виждам, че си прекалено зает с покупката на спортен отбор.

— Ще сключа сделката, само ако условията са изгодни за мен. — В погледа му проблесна нещо хищническо. — И ще преговарям само на моя територия.

— Добре, но първо ще ти задам един въпрос. Как ще постъпиш, ако откажа да обсъждам с теб работата си, служебните си проблеми?

— Ще те напляскам, разбира се. — Той стана и се усмихна, а Ив избухна в смях. — Но мисля, че и двамата ще си спестим това неприятно преживяване, тъй като подобен проблем не стои пред нас. Защо питаш?

— Ще перифразирам въпроса, тъй като ме е страх да не ме напляскаш. Възможно ли е двама съпрузи да имат солиден брак и да живеят под един покрив, но единият от тях да няма представа за служебните ангажименти на половинката си?

Рурк само повдигна вежди, а тя изруга и промърмори:

— Не намеквам за теб. Никой не може да следи многобройните ти делови интереси и предприятия. Освен това за мен е ясно с какво се занимаваш: купуваш всичко, което пожелаеш, а в предприятията ти се произвеждат почти всички продукти, известни на човечеството. Сега пък си намислил да се сдобиеш и с японски бейзболен отбор. Разбра ли, че нямаш тайни от мен?

— Не подозирах, че животът ми е като отворена книга. — Той заобиколи бюрото и застана пред нея. — Но да се върнем към въпроса ти. Смятам, че е възможно единият брачен партньор да не знае подробности за работата на другия, да не подозира какво е хобито му. Как би реагирала, ако бях пристрастен към риболова?

— Към... риболова ли?

— Давам го като пример. Да речем, че си падам по този спорт и в края на почти всяка седмица заминавам в Монтана на риболов? Рибарите обичат да се хвалят с улова си. Ще обръщаш ли внимание на безкрайните истории, които ще разказвам след всеки излет?

— Риболов... — повтори тя и Рурк от сърце се засмя.

— Радвам се, че разбра примера ми, с който отговарям на твоя въпрос: да, възможно е. А сега искам да знам защо го задаваш.

— Опитвам се да си съставя мнение за един човек. Все пак се страхувам да не ме напляскаш — след което ще бъда принудена да си го върна — затова ще споделя с теб върху какво работя в момента. Искаш ли да погледнеш нещо?

— Добре. Между другото, не се заблуждавай, че ще ме победиш в ръкопашна схватка.

— Мога и съм го правила.

— Само когато съм ти позволявал, скъпа — подхвърли той, последва я в кабинета ѝ и се загледа в монитора на стената. Ив нетърпеливо очакваше заключението му, защото знаеше, че за него числата са като въздуха, който диша.

— Данните са типични за семейство от средната класа, което води сносен живот — започна Рурк. — Наемът се плаща редовно, както сумите за поддържане на колата. Хм... таксите за паркинг са доста високи — тези хора сигурно използват колата и за пазаруване. Разходи за данъци, облекло, храна, развлечения... доста скромни. Изглежда, предпочитат да си стоят вкъщи. Парите са депозирани в банката два пъти месечно — вероятно при получаване на аванс и заплата. В никакъв случай не можеш да ги обвиниш, че се разпростират извън чергата си.

— Вярно е. Обаче забелязах нещо странно — разходите за поддържане на автомобил са прекалено високи, като се има предвид, че Коли е разполагал със служебна кола, а семейството не притежава превозно средство.

— Интересно. — Рурк смръщи чело и отново се втренчи в монитора. — Тук има някаква измама, но три-четири хиляди долара месечно не са кой знае колко.

— За един полицай сумата е голяма — промълви тя. — А сега погледни тук: спестявания за университетско образование на децата, за стари години...

Рурк впери поглед в другия екран и ахна:

— Някой добре се е погрижил да прекара безгрижно старините си. Половин милион долара, внесени през последните пет месеца! Бих му препоръчал да ги вложи в по-перспективни проекти, ако наистина спестява, за да изпрати децата си в колеж.

— Едва ли му е бил необходим инвестиционен консултант. Един полицай не може да спести половин милион. Такава сума се получава само като подкуп. — Краката ѝ се подкосиха, тя се разтрепери от гняв и седна. — Коли е вземал подкупи. Въпросът е кой и защо му е давал парите. Най-странното е, че депозитите дори не бяха щателно закодирани. Доста самонадеян е бил, нали? — Скочи на крака и закричи напред-назад. — Едва ли го е направил от глупост. Мисля, че е бил сигурен в себе си, вярвал е, че има могъщ покровител.

— Ако не го бяха убили, никой нямаше да се интересува от доходите му — изтъкна Рурк. — Живее е скромно и не е възбуждал подозрения.

— Да, изпълнявал е задълженията си, но нищо повече. Вечер се е прибирал вкъщи при красивата си съпруга и красивите си деца, на другата сутрин е отивал на работа и така ден след ден. Няма нито една блестяща проява, с която да бъде запомнен. Бил е от полицайте, на които никой не обръща внимание и които са в приятелски отношения с всичките си колеги. Симпатичен, но безличен човек. А ето че отделът за „Вътрешно разследване“ се интересува от него. — Тя престана да се разхожда и спря пред монитора на стената. — Едва сега разбрах причината. Навярно са го следили и са знаели, че е корумпиран, но не желаят истината да излезе наяве. Хората от този отдел са известни със своята безсърдечност, ето защо не вярвам на приказките на Уебстър, че са загрижени за вдовицата на Коли. Питам се кого прикриват.

— Може би мразят да им се бъркат в работата. Ако наистина са наблюдавали Коли, сигурно искат сами да приключат разследването.

— Вероятно имаш право. Подобно поведение е типично за тях. — Ала Ив не се примиряваше лесно. — Независимо дали Коли е бил корумпиран, той си остава полицай. Ние не прощаваме на убийците на ченгета. Ще продължа разследването и туйто! — Ив кимна към монитора: — Искам да разговарям с Макс Рикер.

— Лейтенант... — Рурк застана зад нея и разтри раменете ѝ. — Не се съмнявам в способностите и в интелекта ти, доверявам се на твоите инстинкти. Но Рикер е опасен, дори извратен човек, особено по отношение на жените. Ще прояви интерес към теб поради няколко причини, най-вече защото си моя съпруга.

— Нима? — промълви тя и се обърна.

— Откровено казано, с него не бяхме в много добри отношения, когато приключихме сътрудничеството си.

— Дано предсказанието ти да се сбъдне — ще ми бъде от полза, ако той наистина се интересува от мен. По-лесно ще си уредя среща с него чрез адвокатите му.

— Позволи ми аз да го направя.

— Не!

— Не се инати, а помисли. Знаеш, че по-бързо ще се свържа с него.

— Не желая да имаш нищо общо с Рикер. Вярно е, че не можеш да промениш миналото си, но Макс Рикер не принадлежи към настоящето ти.

— Да, но заплашва твоето настояще.

— Да речем, че имаш право и да се помъчим да действаме съгласувано. Ако Рикер стои зад това убийство, сигурно ще научиш истината преди мен, защото зная, че няма да стоиш настрана. Може Коли да е бил корумпиран, но съм длъжна да заловя убиеца му. Ще се срещна с онзи наркопласьор, когато преценя, че е настъпил подходящият момент.

— Разреши ми да опипам почвата, та при срещата си с него да разполагаш с повече факти — каза Рурк и си помисли, че трябва да направи всичко възможно да предотврати запознанството ѝ с Рикер.

— Прави каквото искаш — отвърна Ив, внимателно подбирайки думите си, за да не изрази съгласие. — А сега ми разкажи всичко, което знаеш за него — така ще ми помогнеш най-много.

Рурк смръщи чело, отиде до барчето, наля си чаша бренди и заговори:

— Образован е и е много красноречив, а когато му е изгодно, е очарователен. Изключително суетен е и обича да бъде с красиви жени. Доволен ли е от тях, щедростта му е безгранична, но ако го разгневят... — Рурк се извърна и отпи от брендите. — Тогава става жесток. По същия начин се отнася със служителите и с партньорите си. Веднъж го видях да прерязва гърлото на прислужник, който по невнимание беше нащърбил скъпа чаша за вино.

— Напоследък хората от прислугата са много нехайни — иронично подхвърли Ив.

— Най-големите му приходи идват от производството и продажбата на наркотици, но търгува с оръжия и с бели робини. Не се страхува да отстрани всеки, който се изпречи на пътя му. Винаги се отървава безнаказано, защото се ползва с подкрепата на неколцина високопоставени държавни служители. Само час след като се свържеш с него, той ще знае всичко за теб, Ив. Ще знае факти, които предпочиташ винаги да останат в тайна.

Стомахът ѝ се сви на топка, но тя кимна:

— Не се страхувам от разкритията му. Има ли семейство?

— Говори се, че е убил единствения си брат, когато между двамата избухнал скандал, но трупът така и не беше намерен. Има син, който е на моята възраст или с няколко години по-млад от мен. Името му е Алекс. Не го познавам, защото по времето, когато имах делови отношения с баща му, той живееше в Германия. Казват, че Рикер не го допуска до работата си.

— Какви са най-големите слабости на... бившия ти партньор?

— Той е суетен, надменен и алчен. Доскоро сравнително безнаказано се е отдавал на пороците си, но напоследък дочух странни слухове. Под секрет се говори, че е започнал да се побърква, което неминуемо ще се отрази на бизнеса му. Именно този въпрос ще проуча най-внимателно.

— Ако е замесен в убийството на Коли, няма да се отърве безнаказано, дори да е душевноболен. Мислиш ли, че ще приеме да се срещне с мен?

— Да... най-вече от любопитство. Знай, че ако се опиташ да му навредиш, никога няма да ти прости. Той е бездушен като робот и е

много, много търпелив. Ще ти го върне, дори ако се наложи да чака десет години.

— Още една причина да не му позволя да се изплъзне.

Рурк допи брeндитo си и си помисли: „Ако Ив се захване с Рикер, онзи трябва да умре“.

И той беше търпелив и склонен да чака дълги години.

През нощта Ив потърси утеха в прегръдките му. Правеше го само когато кошмарите я преследваха, иначе спеше дълбоко и непробудно. Може би знаеше, че тази нощ съпругът ѝ жадува да почувства тялото ѝ в мрака, интимността на акта, която доказва какво чувстват един към друг.

Устните ѝ потърсиха неговите, ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и обхванаха бедрата му. След миг се превърнаха в кълбо от преплетени крайници и от гореща плът, дъхът им секваше при всяко докосване.

Както всеки път Рурк се опияни от вкуса на устните ѝ, на шията и на гърдите ѝ, както винаги жадуваше за повече. Сърцето ѝ биеше под дланта му, под устните му. Чу как Ив тихо изстена от удоволствие. Притисна се към него с всички сила и се остави във властта му, а нейната капитулация с нова сила възпламени страстта му.

Проникна в нея, усети колко е гореща и влажна, от гърдите му се изтръгна стон. Телата им се издигаха и спускаха в бавен ритъм като сенки в мрака, времето сякаш бе спряло.

Плъзна ръце под бедрата ѝ и я повдигна, доставяйки по-голямо удоволствие и на двама им.

Тя го обгърна с бедрата си и след миг се озова на ръба на бездната. Почувства, че полита надолу и извика името му.

Рурк вдигна глава и видя, че очите ѝ са приковани в неговите. Прошепна „Ив!“ и полетя заедно с нея.

Цяла нощ не мигна. Лежеше до Ив и се вслушваше в равномерното ѝ дишане. Известни му бяха много причини, поради които човек е готов на убийство. Но най-важната от всички бе да защити онези, които обича.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тъкмо когато Ив допиваше втората чаша кафе, лейтенант Алан Милс се свърза с нея по комуникатора. Първото, което ѝ хрумна, бе, че и колегата ѝ има нужда от кофеин.

Изглежда, умираше за сън. Клепачите му бяха зачервени, беше блед като платно, а воднистите му сиви очи приличаха на мръсни локви.

— Далас, обажда се Милс. Разбрах, че си ме търсила.

— Да. Аз разследвам убийството на Коли.

— Проклет да е, който го е извършил! — Милс подсмръкна и присви очи. — Ще ми се да го накълцам на парчета! Откри ли нещо?

— Още не съм. — Ив не възнамеряваше да обсъжда работата си с този човек, който още не се беше събудил напълно и който, съдейки по вида му, предишната вечер е вземал наркотици. — Разбрах, че миналата година заедно с детектив Мартинес и Коли сте били в отряд със специално назначение — залавянето на Макс Рикер.

— Тъх... — Милс потърка страната си. Ив чу звука от стърженето на наболата му брада по дланта му. — В отряда бяхме четиринайсет ченгета, но онзи мръсник успя да се отърве. Мислиш ли, че Рикер е поръчал убийството на Коли?

— Още правя проучвания. Искам да разбера всичко за Коли, може би тогава ще добия представа за убиеца му. Ако разполагаш с време тази сутрин, вземи Мартинес и елате в клуба, където е извършено престъплението. Дано да ми помогнете с нещо.

— Чух, че ние ще се заемем с разследването.

— Информацията ти е погрешна.

Той се замисли и се намръщи:

— Коли работеше в нашия участък...

— Аз водя разследването — прекъсна го Ив. — Трябват ми допълнителни сведения. Съгласен ли си да ми помогнеш?

— И без това искам да огледам местопрестъплението. Кога искаш да се срещнем?

— Сега е най-удобно. Ще бъда в „Чистилицето“ след двацет минути.

— Ще опитам да се свържа с Мартинес. Дано да се е събудила от следобедния си сън. Нали знаеш, мексиканците имат навика да си почиват следобед.

Той прекъсна връзката. Ив замислено се загледа в комуникатора си, пъкна го в джоба си и промърмори:

— Божичко, Милс! Защо не ме предупредиха, че си абсолютен гадняр и тъпак? Ще си имам ядове с теб...

— Може да е тъп, но ще иска да докаже, че е по-добър полицаи от теб — отбеляза Рурк, който за миг беше престанал да проучва цената на борсовите акции и беше изслушал разговора й с нейния колега.

— Да, разбрах. — Тя препаса кобура с оръжието си, а Рурк развеселено си помисли колко небрежен е жестът й, сякаш си слагаше обиците. Изправи се и докосна трапчинката на брадичката й:

— Много скоро ще открие, че е сбъркал адреса. Няма покостелив орех от теб, лейтенант.

Тя провери оръжието си и промърмори:

— Това комплимент ли е или упрек?

— Констатация. И аз искам отново да огледам клуба... заради застраховката.

„Застраховка, друг път!“ — помисли си Ив и каза:

— Днес е невъзможно, приятел. Ще се помъча да ти издействам разрешение за утре.

— Като собственик на клуба имам право на оглед, за да преценя щетите.

— Като отговаряща за разследването имам право да забраня достъпа до местопрестъплението, докато се убедя, че са събрани всички веществени доказателства.

— Метачите приключиха работата си още вчера, направени са и подробни записи на местопрестъплението. — Той взе някакъв диск от масата. — В такъв случай се разрешава достъп на собственика на имота, придружен от представител на полицията и от неговия застрахователен агент, за да бъдат изчислени разходите по ремонта. Тук е записана препоръката на моя адвокат, лейтенант.

Ив грабна диска и промърмори:

— Ти си по-костелив орех и от мен! Представи си, че тази сутрин нямам време да се занимавам с теб!

Той се усмихна на гневния ѝ изблик, приближи се до дрешника и избра сако, подходящо на панталона му. Както обикновено Ив се запита по какъв начин съпругът ѝ се ориентира сред неизброимите сака и панталони, които съдържаше дрешникът.

— Налага се да ми отделиш малко време — обяви Рурк. — Ще отидем заедно в „Чистилицето“. Уредил съм шофьорът да ме вземе от клуба, когато приключи огледа.

— Значи си уредил всичко още вчера, така ли?

— Хмм — промърмори той, приближи се до нейния гардероб и извади сивото ѝ сако. Ив си помисли, че ако се беше захванала да търси точно тази дреха, щеше да загуби поне един час и пак да не я намери. — Тази сутрин навън е доста хладно — добави Рурк и ѝ подаде сакото.

— Май се мислиш за много хитър.

— Да. — Той се наведе, целуна я и закопча сакото ѝ. — Готова ли си да тръгваме?

— Забранявам ти да разговаряш с полицаите — предупреди го Ив, когато наближиха клуба.

— И без това нямам какво да им кажа — промълви Рурк, който беше извадил джобния си компютър и четеше и отговаряше на писмата по електронната поща.

— Освен това непрекъснато ще бъдеш придружаван от мен, от Пийбоди или от полицаи, когото аз определя — продължи Ив, докато паркираше пред клуба. — И няма да докосваш нищо, абсолютно нищо...

— Искаш ли да си купим вила в Аляска — прекъсна я Рурк, вдигна глава и забеляза гневно присвитите ѝ очи. — Ясно, не желаш. Май и на мен идеята не ми попада... О, вече сме пристигнали. — Прибра джобния си компютър и добави: — Изглежда, че сме подрали. Другите още ги няма.

— Рурк, без номера!

— Жалко, че забравих клоунския си костюм... — Той слезе от колата и посочи към входната врата на клуба, която беше заключена с

полицейски код: — Да я отворя ли вместо ти да се мъчиш?

— Не си играй с мен, приятел. — Ив си каза, че не бива да се поддава на предизвикателството му. Разкодира заключващото устройство и се обърна към съпруга си: — Ако ми създаваш неприятности, ще повикам двама яки полицаи и ще ги накарам да те изхвърлят от клуба.

— Скъпа моя, много по-възбуждащо е, когато ти се държиш с мен като жестока полицайка.

— Продължавай да дрънкаш, умнико! — озъби му се тя и отвори вратата. Осветлението не беше включено, бледа светлина проникваше през витрините. Още се долавяше неприятната миризма на разлят алкохол, засъхнала кръв и на химикалите, с които метачите търсеха отпечатащи от пръсти.

Тя нареди на осветлението над бара да се включи. Малкото оцелели лампи примигнаха и осветиха разрухата.

— Май положението не се е подобрило — иронично подхвърли Рурк, огледа се и почувства, че гневът му се разпалва.

— Затвори вратата — тихо каза Ив, пое си дъх и стори онова, което умееше най-добре — постави се на мястото на убиеца. — Идва в клуба след края на работното време. Бил е тук и преди, защото знае къде са монтирани камерите, какви са порядките на хората от охраната. Да допуснем дори, че работи в „Чистилището“, но дори снощи да е бил на смяна, е напуснал заедно с другите си колеги, за да не забележат, че остава насаме с Коли.

Тя запристъпва сред парчетата от стъкло и дърво и се приближи до бара:

— Сяда на столчето, моли за едно питие. Държи се съвсем естествено и приятелски. Предстои му да обсъди делови въпрос с Коли, затова е пожелал да останат насаме.

— Защо не е накарал Коли да изключи охранителните камери? — попита Рурк.

— Не се страхува, че ще бъде разобличен чрез записите. Знае, че после ще вземе дисковете. Разговаря спокойно, поведението му не възбужда подозрението на Коли, който си отваря бутилка бира, но остава зад бара. Спокоен е, познава този човек, може би и преди са пили по чаша бира. — Ив огледа разположението на камерите и продължи: — Не се притеснява и от камерите. Следователно

разговорът не е бил инкриминиращ или предварително е бил изключил записващите устройства. През цялото време убиецът обмисля следващия си ход. Минава зад бара и сам си налива питие.

Тя заобиколи плота, виждаше картината във въображението си. Широкоплещестият Коли стои зад бара. Носи задължителната униформа — черна риза и черни джинси. Спокоен е, отпива от бирата си, взима си от фъстъците.

— Кръвта бучи в ушите на убиеца, сърцето му бие до пръсване, но той не издава вълнението си. Може би пуска някоя шега, после моли Коли да му подаде нещо. А щом онзи му обръща гръб, грабва бухалката и замахва.

„Всичко е станало за секунда — помисли си тя. — Сграбчил е бухалката и мигновено е нанесъл удар.“

— Коли полита напред и удря главата си в огледалото зад бара. Бликва фонтан от кръв, бутилките падат на пода и експлодират като бомби. — Ив присви очи. — Експлозиите отекват в съзнанието на престъпника. Кръвта му закипява, адреналинът му се покачва. Вече е изгорил моста зад себе си, връщане няма. Вторият удар попада върху лицето на жертвата. Приятно му е да види болката и изумлението, изписани на това лице. Мисли си: „Така му се пада на мръсника!“. Отново нанася удар и този път черепът на Коли се пръсва, мозъкът му изтича. Но това сякаш не е достатъчно за убиеца... — Тя вдигна ръце като играч на бейзбол, който е готов да посрещне топката. — Иска му се да... да заличи Коли. Удря отново и отново, а хрущенето на счупените кости му се струва като музика. Яростта му нараства. Усеца вкуса на кръвта. Задъхва се. Когато се осъзнава и си възвръща способността да разсъждава, изважда полицейската значка от джоба на мъртвия и я хвърля в локвата кръв, после претъркаля трупа върху нея. Окървавена полицейска значка — в това има нещо символично.

Ив замълча за момент, замисли се, после продължи:

— Дрехите, ръцете му и обувките му са окървавени, но другаде в клуба не са открити следи от кръв. Следователно той е запазил достатъчно присъствие на духа и се е преоблякъл, но първо се е измил. Метачите откриха следи от кръвта и мозъчното вещество на Коли в сифона на умивалника зад бара. — Обърна се и погледна към мивката, която беше покрита със специалния прах, използван от метачите. — Измил се е тук, а трупът е лежал зад него. Изключително

хладнокръвие, нали? После е започнал да руши всичко, което е попаднало пред очите му. Мисля, че добре се е позабавлявал. Отпразнувал е убийството, ала според мен не е бил обезумял. Захвърлил е бухалката зад плота, сякаш иска да ни каже: „Ето оръжието, с което извърших убийството“. После е извадил дисковете от камерите и е напуснал клуба.

Рурк изчака съпругата му да се върне към действителността и заговори едва когато изцъклените ѝ очи възвърнаха нормалния си вид:

— Знаеш ли какво се изисква, за да създадеш подобна картина във въображението си, лейтенант? Смелост, необикновена смелост.

— Правя само необходимото.

— Не е вярно. — Той докосна ледената ѝ ръка. — Правиш много повече.

— Не ме разсейвай. — Ив издърпа дланта си от неговата; наистина ѝ беше студено, освен това се засрами от поведението си. — Всъщност това е само теория.

— Намирам я много уместна. Разказваше така, че престъплението оживя пред очите ми. Окървавена полицейска значка... да, наистина има някаква символика. Може би този Коли е бил убит, защото е бил ченге.

— И аз стигнах до същото заключение.

Вратата се отвори и тя машинално погледна в тази посока. Веднага позна Милс, въпреки че беше по-нисък, отколкото бе предполагала, освен това бе затлъстял. Очевидно не се беше възползвал от въведената в полицията програма за фитнес, нито от намалението, предоставяно от пластичните хирурзи на служителите на закона.

Жената до него беше дребничка и слаба, но мускулиста. Кожата ѝ беше с онзи маслинен оттенък, който винаги напомняше на Ив за страни, където цари непоносим пек. Лъскавата ѝ черна коса беше сплетена на дълга плитка. Тъмните ѝ очи издаваха интелигентност. В сравнение с нея Милс приличаше на затлъстял и мръсен помияр.

— Предупредиха ни, че убийството било жестоко. — Мартинес говореше отривисто и с едва доловим акцент. — Но виждам, че положението е по-сериозно, отколкото си го представях. — За миг тя извърна поглед към Рурк, сетне отново се втренчи в Ив: — Ти сигурно си лейтенант Далас.

— Да. — Ив заобиколи плота. — Благодаря, че дойдохте. Цивилният е собственик на клуба.

Милс едва забележимо кимна и с тежки стъпки се доближи до бара. Движеше се като затлъстяла мечка.

— Нашият човек е бил убит там, нали? Гадна смърт...

— Не съм чувала смъртта да е приятна. — Мартинес рязко се обърна към вратата и машинално посегна към оръжието си. Бързината ѝ не допадна на Ив, която се намръщи и побърза да представи Пийбоди:

— Това е моята сътрудничка. Пийбоди, запознай се с детектив Мартинес и лейтенант Милс. — Тя едва забележимо докосна яката си, после се обърна и последва Мартинес до бара.

Подчинявайки се на сигнала, Пийбоди прикрепи на яката си записващото устройство и го включи.

— Откога познавате Коли? — попита Ив.

— Аз се запознах с него преди две години, когато ме преместиха от Бруклин в 128-и участък. — Чернокосата огледа разрушенията, които беше причинил убиецът. — Лейтенантът го познава от отдавна.

— Да, от времето, когато постъпи на работа. Спомням си, че беше като изваден от кутия — униформата му беше изгладена, обувките идеално излъскани. Разбрах, че е служил в армията, сигурно там се беше научил да се конти така. Викахме му господин Нито миг повече.

— Престани, Милс — процеди Мартинес. — Човекът още не е погребан, стъпили сме в локва от кръвта му...

— Ама това си беше самата истина. Не оставаше нито минута след дежурството, освен по изричното нареждане на началничката. Не отричам обаче, че съвестно вършеше работата си.

— Как е бил избран в отряда със специално предназначение?

— Мартинес държеше на участието му. — Милс поклати глава. — И през ум не ми минаваше, че ще го убият. Бих се обзаложил, че спокойно ще си изкара службата, а като се пенсионира, ще майстори къщички за птици или подобни щуротии.

— Вярно е, че аз го привлякох в специалния отряд — намеси се чернокосата и застана така, сякаш искаше да е възможно най-далеч от лейтенанта. — Коли беше истинско чудо по отношение на

подробностите. Поставяш го да наблюдава даден обект и получаваш най-подробен доклад за всичко, което е видял в продължение на четири часа, чак до боклуците на тротоара. Имаше набито око. — Тя намръщено се втренчи в пръските от кръв по стената. — Не виждам причини Рикер да поръча убийството му. Коли беше дребна риба в разследването. Вярно, че присъстваше на ареста, но само в ролята на оператор, който засне случилото се. Аз арестувах Рикер, но после той успя да се измъкне.

— Коли е запомнял дори най-незначителните подробности — намеси се Ив. — Възможно ли е да е съобщил на Рикер нещо, което му е помогнало да отърве кожата?

Настъпи продължително и неловко мълчание. Ив забеляза, че мексиканката се спогледа с колегата си.

— Не ми харесват тези приказки, Далас! — В тона на Милс се долавяше заплахата, сякаш беше стиснал в запотената си длан парче стъкло и пристъпваше към Ив. С периферното си зрение тя забеляза как Рурк и Пийбоди направиха крачка към нея. Тя побърза да ги изпревари като че прогонваше кучета пазачи.

— Не разбирам защо се засягаш. Предположението ми е съвсем логично.

— Логично е, ако ставаше въпрос за някой страхливец и боклук, който рано или късно свършва живота си в найлонов чувал. Но Коли носеше значка като нас. Какво ти дава право да оскверняваш паметта му и да твърдиш, че е бил корумпиран?

— Не съм казала, че е вземал подкупи.

— Не го усуквай! — Милс заканително размаха пръст. — Ако продължаваш да правиш гадни намеци, Далас, не се надявай на помощта ми. Трябваше ние да поемем разследването, не да го поверят на една мръсница от Централното управление.

— Обаче го повериха на мръсницата, Милс, затова гледай да го преживееш — с престорено безразличие отговори Ив. Стори й се, че видя как Мартинес едва прикри усмивката си. — Длъжна бях да задам този въпрос, но още не съм чула отговора ти.

— Майната ти! Това е моят отговор!

— Милс — промърмори Мартинес, — успокой топката.

— Майната ти и на теб! — Той се обърна към нея със стиснати юмруци. Кръвта беше нахлула в главата му. — И без това на фустите

не им е мястото в полицията! Играй по свирката на любимката на Уитни, Мартинес, пък ще видим докъде ще те доведе. Запомни от мен, че ченгетата не се портят взаимно, независимо какви са. — Той кръвнишки изгледа Ив и измарширува навън.

Мартинес се изкашля, почеса се по главата и избърбори:

— Лейтенантът не обича да работи с жени и с представители на малцинствата.

— Нима?

— Така е. Затова не вземай навътре обидите му. А сега на въпроса: аз уредих залавянето на Рикер и гарантирам, че Коли беше чист като изворна вода. Именно поради тази причина го привлякох в групата. И на мен въпросът ти не ми хареса, но знам, че трябваше да го зададеш. Коли не работеше допълнително, но изпитваше уважение към полицейската значка. Харесваше му да бъде ченге, да защитава законността и правото. Не мога да си представя, че е бил корумпиран. Някак си не му подхожда.

„Зависи как подреждаш мозайката“ — каза си Ив, но само попита:

— За какво намекваше Милс, като каза, че ченгетата не се клеветят взаимно, независимо какви са?

Очите на чернокосата проблеснаха, но дали от гняв, или защото бе развеселена, Ив не можа да прецени.

— Намекваше, че Коли е чернокож. Според Милс истинският полицай принадлежи към бялата раса и е хетеросексуален. Между нас казано, изобщо не умее правилно да преценява хората.

Ив изчака Мартинес да излезе и се обърна към сътрудничката си:

— Записа ли всичко, Пийбоди?

— Да, лейтенант.

— Изключи записващото устройство. Направи копие за моя файл, но никой друг не бива да научи за този разговор. Хм... любимката на Уитни — добави замислено. — Не го бях чувала досега. — Поклати глава — сега не му беше времето да се обижда от подмятанията на колегите си. — Придружи Рурк при огледа на клуба, за да прецени какви са щетите. Разполагаш с петнайсет минути, приятел — обърна се тя към съпруга си. — После отново ще запечатам вратата и достъпът ще се осъществява само с мое съгласие.

— Много е красива, когато е разгневена, нали, Пийбоди? — усмихна се той.

— Подкрепям мнението ви.

— Остават четиринайсет минути — предупреди Ив. — Времето тече.

— Да започваме, миличка. — Той направи знак на Пийбоди да го хване под ръка.

Когато се отдалечиха, Ив извади комуникатора си и се свърза с Фийни от отдела за електронна обработка на информацията.

Щом видя печалното му лице на екрана, побърза да попита:

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Няма да го броим за услуга, ако се отнася за убийството на онзи полицай. Всеки колега от нашия отдел е готов да работи извънредно, за да помогне на разследването ти. Онзи мръсник си въобразява, че ще се отърве безнаказано, като убие ченге, но жестоко се лъже.

Ив изчака, докато Фийни изчерпа гневните си слова, после каза:

— Включи закодиращото устройство.

Ирландецът озадачено я изглежда, но се подчини:

— Какво се е случило?

— Предупреждавам те, че молбата ми няма да ти допадне. Искам да проучиш двама полицаи — лейтенант Алан Милс и детектив Хуана Мартинес от наркоотдела към 128-и участък.

— Наистина молбата ти не ми допада.

— Молбата ми е да го направиш тихомълком, Фийни. Не искам никой да разбере за проучването.

Тъжното му лице придоби още по-печално изражение:

— А пък това ме притеснява още повече.

— Извинявай, че те поставям в неудобно положение. Сама щях да направя проучването, но ти ще го извършиш по-бързо и ще го запазиш в тайна. — Тя се огледа, за да се убеди, че Рурк и Пийбоди са далеч и не могат да я чуят. — И на мен тази история не ми харесва, но трябва да откряна вратата, за да я затворя.

Макар че беше сам в кабинета си, Фийни понижи глас:

— Проверяваш ли предположенията си, Далас, или смяташ, че някой от колегите е корумпиран?

— Невъзможно е да ти отговоря в момента, но се натъкнах на някои факти, които не мога да пренебрегна. Направи ми тази услуга, Фийни. Като приключиш, обади ми се и ще се срещнем извън управлението, за да ти съобща подробностите.

— Познавам Милс и мисля, че е истински гадняр.

— Вярно е. Днес имах удоволствието да се запозная с него.

— Но според мен не е корумпиран, Далас.

— А според мен най-големият проблем е, че не ни се иска да повярваме в неприятната истина за някой колега.

Тя прибра комуникатора, изправи едно от преобърнатите високи столчета и се настани на него. Извади бележника си и написа имената на хората, които според нея бяха замесени в случая. Името на Коли постави в средата, свърза го с Рикер, с Милс и Мартинес. Написа фамилията Рот и обгради с окръжност имената, а в долния ъгъл добави „Уебстър — отдел за «Вътрешно разследване»“ и го свърза с Коли. Питаше се дали до края на разследването няма да открие, че неприятният ѝ колега е замесен в играта повече, отколкото тя подозира.

Сетне, тъй като беше неизбежно, написа името на Рурк и го свърза с Коли и с Рикер. Надяваше се от все сърце той да се окаже невинен.

Помисли си: „Смъртта е нарисувала картина, разказала е историята от гледната точка и на жертвата, и на убиеца. Разрушенията, начинът, времето и мястото на извършване на престъплението са елементи от тази история. Наркотици. Окръжавена полицейска значка. Убиец, който продължава да удря с бухалката вече мъртвата си жертва. Стриптийзборки. Изчезнали дискове от охранителните камери. Порок, секс, пари. Трийсет кредитни жетона...“.

Тя намръщено се втренчи в бележника си, а когато забеляза, че Рурк и Пийбоди се приближават, продължи да разсъждава на глас:

— Каква символика има в кредитните жетони? Дали е намек, че Коли е вземал подкупи? Едва ли престъпникът е искал да инсценира обир. Кървави пари... Но защо точно трийсет жетона.

— Не си чувала за трийсетте сребърника? — попита Рурк и вдигна вежда, като видя озадаченото ѝ изражение. — Ясно е, че не си запозната с библейските текстове, лейтенант. Юда получил трийсет сребърника, задето предал Христос.

Тя кимна и се изправи:

— Да речем, че Коли е бил предателят Юда. Но кой играе ролята на Христос? — Огледа се за последен път и се обърна към Рурк: — Времето ти изтече. Ще се обадиш ли на твоя шофьор?

— Колата сигурно вече ме чака. — Отвори вратата и направи път на Ив, но когато тя мина покрай него, внезапно я взе в прегръдките си и впи устни в нейните, после промълви: — Благодаря за съдействието, лейтенант.

— Бива си го! — изчурулика Пийбоди, когато той се качи в лимузината си. — От един поглед се разбира, че този мъж знае да целува.

— Престани да си въобразяваш, че целува теб!

— Не искайте от мен невъзможното. — Пийбоди замечтано докосна устните си. — Ще си мисля за тази целувка през целия ден...

— Мисли за двамата мъже, които въртиш на малкия си пръст.

— Не е същото — въздъхна младата жена и бавно тръгна към колата. — Изобщо не е същото. Къде отиваме?

— На гости на една стриптийзъорка.

— Ех, ако беше стриптийзъор...

— Съжалявам, но се налага да те разочаровам.

Нанси живееше в красива сграда на Лексингтън авеню, която беше строена преди Градските войни, фасадата изглеждаше още по-красива заради сандъчетата с прекрасни цветя, подредени на первазите на прозорците. Униформеният портиер със симпатично лице ослепително се усмихна, когато Ив му показва значката си.

— Дано да нямаме неприятности, лейтенант Далас. Ако ви потрѣбва помощ, винаги съм на ваше разположение.

— Благодаря. Смятам, че ще се справим и сами.

Като влязоха в малкото фоайе, Пийбоди промълви:

— Обзалагам се, че е натрупал цяло състояние от бакшиши. Има чаровна усмивка и хубав задник. Какво повече може да се желае от един портиер? — Огледа се и забеляза дискретните табелки с имената на обитателите на сградата, излъсканата до блясък месингова врата на асансьора, вазата с красиви пролетни цветя. — Не предполагах, че стриптийзъорка може да живее в подобна сграда. Жилището повече

подхожда на висши чиновници и на младежи, на които предстои блестяща кариера. Питам се какъв е годишният доход на тази жена.

— Да не смяташ да си смениш професията?

— Как не! — изсумтя Пийбоди, когато се качиха в асансьора. — Мъжете не са се наредили на опашка да ме видят гола. Само Макнаб...

— Спести ми подробностите, няма да ги издържа! — Вратите се отвориха на шестия етаж и Ив забърза към апартамента на Нанси. Позвъни и за нейна радост стриптийзьорката веднага отвори, иначе имаше опасност Пийбоди да се изкуши да сподели тайните на интимния си живот.

— Вие ли сте Нанси Гейнър?

— Да.

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция, а това е сътрудничката ми. Може ли да влезем и да поговорим с вас?

— Заповядайте. Сигурно ще ме разпитвате за Тадж.

Нанси напълно отговаряше на представата за жена, която живее в подобен апартамент. Беше млада — около двайсет и пет годишна според преценката на Ив — но русата ѝ къдрава коса, куклените устнички и големите ѝ зелени очи ѝ придаваха вид на момиченце. Носеше светложълт костюм, който подчертаваше пищните ѝ форми, но не изглеждаше вулгарен. Поведе неканените гостенки по коридора, а Ив усети аромата на парфюма ѝ, ухаещ на лилия. Като влязоха в дневната, веднага заговори:

— Повдига ми се, когато си помисля за случилото се. Честна дума. Вчера Ру ми съобщи, че Тадж е бил убит. — Големите ѝ очи се насълзиха, сякаш река заля необятни зелени поляни. Не мога да повярвам, че в клуба е извършено престъпление!

Покани Ив и Пийбоди да седнат на канапето с калъфи от розово кадифе, върху което бяха нахвърляни възглавнички:

— Заповядайте, настанете се по-удобно. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Ще разрешите ли да запишем разговора, госпожице Гейнър?

— О! Божке! — Нанси прехапа устни и притисна длан към великолепните си гърди. — Ами... не знам. Задължително ли е?

— Само с ваше съгласие — отвърна Ив и си помисли: „Стриптийзьорка, която казва «Божке!» А пък аз си въобразявах, че

вече нищо не може да ме учуди“.

— Ами... съгласна съм. Искам да помогна, стига да мога. Обаче ще ви помоля да седнем, че съм малко изнервена. Никога не са ме разпитвали от полицията... всъщност веднъж ми се случи нещо подобно — тъкмо бях дошла в Ню Йорк от Ютума... а момичето, с което живеех в квартирата, беше пропуснало да поднови лиценза си... беше проститутка, нали разбирате... Както и да е, разговарях с полица, дето председателства комисията за даване на лицензи, обаче беше по-различно... не ставаше въпрос за убийство, нали?

Ив смаяно примигна:

— Какво е Ютума?

— Градче в Айова. Преселих се в Ню Йорк преди четири години. Мечтаех да стана танцьорка в някоя постановка на Бродуей. — Тъжно се усмихна и продължи: — Сигурно всички момичета, които идват в Ню Йорк, си мечтаят същото. Умея да танцувам, но като мен са още стотици млади жени, а наемите тук са безбожно високи. Затуй постъпих на работа в един клуб... ама не беше порядъчен — довери тя и широко отвори невинните си очи. — Изгубих всякаква надежда и взех да си мисля да се върна в Айова и да се омъжа за Джоуи, само че той е голям тъпак, нали разбирате? После случайно Ру ме видя да танцувам и ми намери работа на по-хубаво място. Заплатата беше по-голяма, пък и клиентите не ми пускаха ръка. След туй Ру отиде в „Чистилището“ и покани някои от танцьорките да работят там. Клубът наистина си го бива, честна дума. Няма туй-онуй, нали се сещате?

— Туй-онуй — повтори Ив. Беше като замаяна от словесния изблик на Нанси. — Благодаря за подробната информация.

— Няма защо, искам да помогна. — Стриптийзьорката се приведе и още по-широко отвори очи. — Ру каза ако някоя от нас знае нещо, да се свърже с лейтенант Ив Далас — значи с вас. Каза още да отговорим на всичките ви въпроси и да направим каквото можем, защото... ами защото така помагаме на закона, пък и вие сте жена на Рурк. Онзи, дето е собственик на „Чистилището“...

— Известно ми е — иронично подхвърли Ив.

— О! Божке! Щях да ви съдействам дори и да не бяхте жена на Рурк. Граждански дълг е да съдействаш на полицията, пък и Тадж беше симпатяга. Не притесняваше танцьорките, нали разбирате? И в добрите клубове все някой от персонала гледа да забърше момичетата.

Ама пред Тадж можех да се явя както майка ме е родила и да не му направи впечатление. Не поглеждаше друга жена и туйто. Имаше съпруга, деца и беше истински домашар.

„Как да прекъсна тази бърборана?“ — запита се Ив, но все пак реши да опита:

— Госпожице Гейнър...

— Хайде да си говорим на „ти“. Викай ми Нанси.

— Съгласна съм. Нанси, разбрах, че снощи си танцувала в клуба. Интересувам се дали и момиче на име Мици е било на работа по същото време.

— Да, беше. Смените ни почти съвпадат, но снощи Мици си тръгна по-рано. Беше отчаяна, защото приятелят ѝ, който е истински задник... извинете ме за грубата дума — я бил изоставил заради някаква сервитьорка. Тя се заливаше от сълзи в гримьорната и разправяше, че онзи бил най-голямата любов в живота ѝ, че ѝ обещал да се оженят и да купи къща в Куинс... или в Бруклин, но всъщност няма значение, после...

— Госпожице Гейнър!

— Сигурно ви досадих с приказките си — усмихна се Нанси. — Така или иначе, Ру я заведе вкъщи. Ру е върхът и се грижи за всички танцьорки, защото едно време и тя е била като нас. Хей, май трябва да се обадя на Мици и да се поинтересувам как се чувства.

— Непременно го направи. Сигурно ще се трогне от вниманието ти — каза Ив. Момичето я беше заляло с порой от ненужна информация, която обаче потвърждаваше алибито на Ру Маклийн. — А сега разкажи какво се случи последния път, когато си разговаряла с Тадж.

— Добре. — Нанси се настани по-удобно на канапето и скръсти ръце на скута си като примерна ученичка. — Снощи бях доста заета — освен в „Чистилището“ участвах и в две „частни“ представления. По време на първия антракт видях Тадж — ядеше сандвич с пилешко. Подхвърлих му: „Хей, Тадж, туй май става за ядене“, за майтап, нали разбираш?

Ив насила се усмихна.

— Той се засмя и ми каза, че жена му го е приготвила, значи си го бива. Изпих чаша безалкохолно и му казах „чао“. Бързах да се върна в гримьорната и да сменя костюма си.

— Разговаряхте ли за друго?

— Не, само за сандвича. После отидох в гримьорната, където беше истински зверилник. Една от танцьорките — казва се Доти — беше забутала някъде перуката си, а Мици...

— Вече ми разказа за нея.

— Вярно, бе! Друго момиче, мисля, че беше Чармейн, каза на Мици да се радва, задето се е отървала от онзи боклук, а Мици се разплака още по-горчиво, затуй Уилхимиона, която е била мъж, но си е сменила пола, ѝ рече да млъкне. Каза го на Чармейн, не на Мици. Всички бързаха да се приготвят, защото след малко трябваше да излезем на сцената. След груповото изпълнение имах солова изява. Видях Тадж на бара и му магнах...

Ив, която се страхуваше, че всеки момент ушите ѝ ще забучат, побърза да я прекъсне:

— Разговаряше ли с някого?

— Не забелязах. Той все гледаше хората на бара да не останат с празни чаши. После отидох в частния салон, където ме чакаше някакъв бизнесмен от Толедо. Каза ми, че празнувал рождения си ден, ама клиентите често лъжат, за да им пуснеш допълнителна услуга, обаче Ру разрешава само на онези момичета, които имат лиценз. Все пак човекът ми даде цяла стотачка като бакшиш, сетне побързах да отида на въртележката — така наричаме етажа, който се върти. Видях Тадж едва когато малко преди да затворят клуба, отидох на бара за още едно безалкохолно и поседях, докато клиентите взеха да се разотиват...

Нанси спря да си поеме дъх, а Ив понечи да вземе думата, но танцьорката я изпревари:

— Отгоре на всичко на Вини му беше лошо... Става дума за Нестър Вайн, но ние му викаме Вини. Беше прежълтял, от челото му капеше пот и все ходеше в клозета, докато Тадж му заръча да се прибере вкъщи и да се лекува. И на мен ми беше доста тъжно, защото бях научила, че Джоуи се е сгодил за Барби Томас, дето все тичаше подир него. — Нанси въздъхна, после лицето ѝ се проясни. — Тадж се помъчи да ме утеши. Каза ми да не съжалявам, че хубаво момиче като мен ще си намери съпруг, когато му дойде времето. Каза още, че щом срещнеш подходящия партньор, веднага разбираш, че искаш да бъдеш с него до края на живота си. Разбрах, че намеква за жена си — винаги се разнежваше, когато говореше за нея. Почувствах се по-добре и

останах още малко. Вини трябваше да затвори бара заедно с Тадж, обаче му прилоша... май вече го казах, а?

— Да, съобщи го — промълви Ив и почувства, че ѝ се вие свят.

— И тъй, на Вини му прилоша. Забранено ни е сами да затваряме бара, но понякога се случва да го правим. Тадж ме посъветва да се прибера вкъщи, защото било много късно. Предложи да повика такси, но аз казах, че ще се прибера с метрото. Обаче той не ми позволи, рече, че е опасно нощем да се движа сама по улиците. Поръчах такси, а той ме изпрати и остана на вратата, докато колата потегли. Такъв си беше той. — Нанси отново се просълзи. — Мил и грижовен.

— Спомена ли, че същата вечер има среща с приятел?

— Не си спомням... — Тя млъкна и се замисли. — Всъщност... май спомена нещо, докато му се оплаквах колко ми липсват приятелите от родния град. Да, сега си спомних: каза, че приятелите никога не се забравят. Мисля, че спомена как с нетърпение очаква срещата с добър приятел, но не намекна, че ще се видят по-късно в клуба. Всъщност няма значение. — Тя отново въздъхна и избърса сълзите си с opakото на дланта си. — Приятел не би го пребил до смърт, нали?

„Зависи от приятеля“ — помисли си Ив.

ПЕТА ГЛАВА

Ив трябваше да реши дали да загуби три дни, за да разпита стриптийзърките и клиентите, които предишната вечер са били в клуба, или да съсредоточи вниманието си върху Макс Рикер. Предпочиташе да се занимае с търговеца на наркотици, но и другата задача не биваше да се пренебрегва.

Влезе в общото помещение и огледа присъстващите. Някои детективи говореха по видеотелефоните си, други пишеха рапорти или проучваха информацията, изписваща се на компютърните екрани. Двама записваха показанията на някакъв цивилен, който изглеждаше по-скоро възбуден, отколкото разтревожен. Помещението вонеше на долнокачествено кафе и дезинфектант.

Ив познаваше всички полицаи — някои бяха по-интелигентни от колегите си, но всички до един съвестно изпълняваха задълженията си. Никога не се отнасяше с тях като с подчинени, знаеше, че и този път охотно ще изпълнят молбата ѝ.

Изчака, докато цивилният, видимо доволен от себе си, напусна помещението, сетне се провикна:

— Моля за внимание!

Полицаяте се обърнаха към нея. Тя внимателно наблюдаваше израженията им. Видя как всеки изключи видеотелефона или компютъра и разбра, че няма да се наложи да ги убеждава.

— Във връзка с убийството на Коли ми предстои да разпитам или да извадя от списъка на заподозрените повече от шестстотин потенциални свидетели. Необходима ми е помощ. Онези от вас, които не се занимават със спешни случаи или желаят да работят няколко часа извънредно, да се свържат с мен или с Пийбоди.

Бакстър пръв се изправи. Ив си помисли, че понякога младежът е ужасен досадник, но в трудни моменти винаги можеше да се разчита на него.

— Имам свободно време. Всички имаме време. — Той се огледа, сякаш да провери дали някой ще се осмели да му противоречи.

— Добре. — Ив пъхна ръце в джобовете си. — Ще ви дам информация за хода на разследването... — Знаеше, че трябва да подбира думите си и да действа предпазливо. — Детектив Коли е бил пребит до смърт в първокласния стриптийз клуб „Чистилището“. Убийството е извършено след края на работното време, когато в заведението не е имало клиенти. Изглежда, Коли е познавал нападателя. Търся човек, с когото той е бил в толкова добри отношения, че му се е доверявал безрезервно.

„Човек, когото Коли е потърсил или който се е свързал с него по персоналния му джобен компютър — помисли си. — Ето защо убиецът е взел устройството.“

— Прегледах случаите, с които се е занимавал Коли — продължи тя. — Не е работел върху заплетено разследване, нито е издирвал сведения, свързани с подобно разследване. Възможно е обаче убиецът да е измежду информаторите. Престъплението не е било извършено с цел грабеж. Мотивът е личен — добави Ив, без да откъсва поглед от колегите си. — Отмъщение срещу полицаи. От 128-и участък смятат, че те трябва да поемат случая, но аз не съм на същото мнение.

— Разбира се, че няма да им го преотстъпим! — провикна се детективка на име Кармайкъл, отпи от кафето си и се намръщи.

— Засега медиите не ни притискат — продължи Ив. — Убийството на някакъв барман не интересува никого и не повишава нечий рейтинг. Журналистите не ги е грижа за смъртта на Коли. — Тя замълча, сетне промълви: — Но ние не сме безразлични, нали? Всеки от вас, който желае да ни помогне, да съобщи на Пийбоди колко свидетели може да разпита. Тя ще разпредели работата. Изпращайте ми копия от показанията и от вашите рапорти.

— Хей, Далас, може ли аз да разпитам стриптийзьорките? — обади се Бакстър. — Ако не всички, поне онези с най-големите цици.

— Разбира се, Бакстър. На всички е известно, че ще видиш гола жена само ако ѝ платиш. — Изказването ѝ беше посрещнато с одобрителни подвиквания и подсвирквания. — През целия ден ще отсъствам от управлението. Ако някой открие нещо, да се свърже с мен по комуникатора.

Тръгна към канцеларията си, а Пийбоди побърза да я последва:

— Нима ще работите сама?

— Налага се да останеш тук и да разпределяш работата по разпитите на свидетелите.

— Да, но...

— Може би си забравила, че до миналата година работех сама. — Ив отмести стола, за да седне зад бюрото, и забеляза наскърбеното изражение на сътрудничката си. Съжали за резките си думи и се помъчи да я успокои: — Не искам да кажа, че не си вършиш работата, Пийбоди. Напротив, няма втора като теб. Стегни се и престани да реагираш като обидено дете. В момента си ми много по-необходима тук, за да координираш получената информация. По-добра си от мен в това отношение.

Пийбоди широко се усмихна. Комплиментът я накара да забрави обидата.

— Вярно е. Но мога да продължа с вас, когато приключа тук, нали?

— Ще се свържа с теб, ако възникне необходимост. Защо не подхванеш хората, докато още са в настроение да работят извънредно? — Тя се обърна към компютъра и подхвърли: — Действай!

— Слушам, лейтенант.

Ив изчака сътрудничката си да излезе, стана, затвори вратата и едва тогава включи компютъра, за да поиска всички данни за Макс Рикер. Страхуваше се да не се натъкне на факти, които неприятно ще я изненадат.

И преди беше виждала снимката на Рикер, но сега я разгледа по-внимателно. Лицето му беше като издялано от камък, изражението му подсказваше, че е властен и е свикнал да му се подчиняват. Имаше сурови устни, които не се смекчаваха от сребристите мустаци. Непроницаемите му очи също бяха сребристи.

Доказателство за суетността му, която беше споменал Рурк, бяха чупливата му дълга сребриста коса, диамантената обица на дясното му ухо и млечнобялата му кожа без нито една бръчица, която сякаш беше опъната като бяла коприна върху костите, заострени като парчета стъкло.

Данни за Макс Едуард Рикер. Височина метър и осемдесет и два сантиметра, тегло сто и един килограма. Принадлежи към бялата раса. Роден във Филаделфия на 3 февруари 2000 година. Родителите му Леон и Мишел са починали. Имал е брат, който също е починал.

Завършил е Пенсилванския университет, специалност „Бизнес“. Няма брак, нито официално съжителство. Единственият му син Алекс е роден на 26 юни 2028 година. Майката се казва Елън Мери Моранди и е починала. Няма постоянно местожителство. Притежава къщи в Хартфорд, щата Кънектикът, в Сарасота, щата Флорида, във Флоренция и в Лондон, собственик е на имението „Лонг нек“ на планетата Йост и на хотел „Нил“ на Вегас II. По професия е предприемач с интереси в следните области...

Ив се облегна назад, затвори очи и се заслуша в механичния глас, който изреждаше с какво се занимава Рикер. Спомни си как преди време беше проучвала човек, който бе вложил капиталите си в многобройни и различни предприятия и компании. Който изглеждаше опасен като Рикер. Онова проучване беше променило целия ѝ живот.

А настоящето щеше да промени живота на Рикер.

— Компютър, искам данни за криминалните прояви, за това колко пъти е било арестувано лицето и какви обвинения са му били предявени.

Работя...

Тя отново седна, втренчи се в монитора и очите ѝ се разшириха от изумление. Срещу Рикер бяха повдигани най-различни обвинения: за дребна кражба още когато е бил шестнайсетгодишен, за контрабанда на оръжия, за продажба на наркотици, за измама, предлагане на подкуп и за два опита за убийство. Рикер винаги бе успявал да излезе сух от водата, но досието му в полицията беше обемисто.

— Не си умен като Рурк — промълви тя. — Него не са го заловили нито веднъж. Наглостта ти е забележителна. Изглежда нямаш нищо против да те арестуват. — Отново разгледа лицето му и продължи въображаемия си разговор с престъпника: — Доставка ти удоволствие да се подиграваш със съдебната система. Но това е проява на слабост, Рикер. Компютър, запиши на дискета цялата информация.

Обърна се към видеотелефона. Време бе да разбере в кой от луксозните си домове пребивава Рикер.

Стори ѝ се добро предзнаменование, като научи, че в момента той е в имението си в Кънектикът. Толкова беше самоуверен, че се бе съгласил да се срещне с нея, без да я разиграва и без да я принуждава да разговаря с многобройните му адвокати.

Пристигна в уговорения час — за щастие по магистралата се пътуваше бързо. На портала я посрещнаха трима охранители със сурови лица, които провериха документите ѝ, макар че много добре знаеха коя е. Сетне ѝ наредиха да остави колата си и да се качи на нещо като количка за голф. Превозното средство се управляваше от дроид от женски пол. Преминаха по алея, от двете страни на която се издигаха вековни дървета, и стигнаха до триетажна къща от камък и стъкло, издигната на каменист склон, под който се плискаха вълните на океана. Пред входната врата имаше фонтан, изобразяващ жена с рокля, развявана от вятъра, която държи стомна. От стомната се лееше синкава вода и се събираше в басейн със златни рибки. Някакъв градинар засаждаше цветя в лехите до къщата. Носеше широк сив панталон, бяла риза, широкопола шапка и телескопично лазерно устройство.

Друг дроид от женски пол посрещна Ив на вратата. Носеше колосана униформа на камериерка и учтиво поздрави:

— Пожелавам ви приятен ден, лейтенант Далас. Господин Рикер ви очаква. Надявам се, че пътуването ви е минало без произшествия. Моля, последвайте ме.

Ив любопитно се оглеждаше, докато преминаваха по коридори и през различни помещения. Личеше си, че собственикът на къщата е много богат, но тук липсваше изискаността, характерна за дома на Рурк, където пастелните тонове и лакираните дървени повърхности създаваха уют. Рикер очевидно харесваше по-ярките и дори крещящи цветове, но не бе проявил вкус при избора на тъканите и на мебелите. Преобладаваха острите ъгли и сребристият цвят, към който собственикът на дома явно проявяваше слабост.

„Трийсет сребърника“ — помисли си тя, когато я въведеха в стая, обзаведена в кървавочервено. През прозореца, който заемаше едната стена, се разкриваше изумителна гледка към океана. Другите стени бяха окичени с модернистични или сюрреалистични картини, които представляваха безразборно напластени бои по платното или безсмислени цапаници върху стъкло.

Уханието на цветя беше натрапчиво, все едно бяха влезли в погребална зала, осветлението бе прекалено силно, тежките мебели бяха с посребрени крачета и странични облегалки, а върху канапетата бяха разхвърляни разноцветни възглавнички.

Рикер се беше настанил на огромно кресло и отпиваше от изящна чаша, пълна с розова течност. Като видя новодошлите, се изправи и широко се усмихна:

— Приятно ми е, Ив Далас. Най-сетне се срещаме. Добре дошли в скромния ми дом. Позволете ми да ви предложи някаква напитка.

— Не, благодаря.

— Е, може би по-късно ще пожелаете нещо.

Ив забеляза, че той говори като герой от архивните филми, към които Рурк проявяваше особена слабост.

— Свободна си, Марта.

— Добре, господин Рикер. — Камериерката побърза да излезе.

— Самата Ив Далас е дошла да ме посети! — възкликна домакинят и с жест я покани да седне. Очите му закачливо проблясваха. — Възхитен съм. Ще ми разрешите ли да ви наричам Ив?

— Не.

Очите му заприличаха на сребристи ледени топчета, но той се засмя:

— Жалко. Тогава ще ви казвам лейтенант Далас. Заповядайте, седнете. Признавам, че бях любопитен да се запозная със съпругата на човек, който е бил мое... Щях да кажа „протеже“ — добави и отново се настани на креслото, — но съм сигурен, че Рурк ще възрази срещу това определение. Затова ще го нарека мой бивш съратник. Надявах се, че днес ще ми гостувате заедно.

— Рурк няма работа с вас.

— Наистина в момента не работим заедно. Моля, седнете. Разположете се удобно.

Тя си помисли, че грозният стол, който Рикер ѝ посочваше, едва ли е удобен, но все пак седна.

— Колко сте красива... — промълви той, погледът му сякаш я разсъбличаше.

Ив знаеше, че този похват е типичен за представители на силния пол, които искат жената да се почувства уязвима, да изпита неудобство. Тя обаче чувства само раздразнение.

— При това изглеждате компетентна и непретенциозна — добави Рикер. — Изненадан съм от избора на Рурк. Винаги е харесвал... по-стилни, по-женствени дами. — Той забарабани с пръсти по страничната облегалка на креслото, а Ив забеляза, че ноктите му са

покрити със сребрист лак и са заострени като на граблива птица. — Признавам, че се възхищавам от хитрия му подход да вземе за съпруга жена с вашата професия. Сигурно е много удобно да имаш такъв... интимен съюзник в полицията.

Репликата му беше преднамерено предизвикателна, но Ив не се поддаде на уловката, само наклони глава и с привидно безразличие промърмори:

— Нима? Защо мислите, че бракът с мен е изгоден за Рурк?

— Защото защитава интересите му. — Рикер отпи от чашата си. — Деловите му интереси.

— Не разбирам защо проявявате любопитство към работата му, господин Рикер.

— Любопитно ми е да разбера какви са постиженията на човека, с когото някога бяхме партньори.

Ив се приведе и попита:

— Съгласен ли сте да дадете официални показания относно взаимоотношенията си с Рурк?

Той присви очи и заприлича на хищник, който се готви да се хвърли върху жертвата си:

— Нима ще го изложите на риск, лейтенант?

— Рурк знае как да се защити. А вие?

— Да разбирам ли, че сте го дресирали, лейтенант? Нима сте превърнали вълка в послушно кученце?

Този път тя искрено се засмя и възкликна:

— Послушното кученце ще ви прегризе гърлото, без да се замисли! Убедена съм, че го знаете. Интересно... Не подозирах, че толкова се страхувате от Рурк.

— Грешите — промърмори Рикер, ала Ив забеляза как стиска чашата, а адамовата му ябълка заподскача, сякаш той се мъчеше да преглътне горчив хап.

— Едва ли. Но не съм тук, за да обсъждаме съпруга ми, а вашата професия. — Тя извади записващото устройство. — Съгласен ли сте разговорът ни да бъде документиран?

Под сребристите мустаци устните му се разтегнаха в неприятна гримаса, която не можеше да се нарече усмивка:

— Разбира се. — Докосна някакъв бутон на страничната облегалка на креслото и в другия край на помещението се появи

холограмно изображение. Шестима мъже с черни костюми седяха със скръстени ръце зад дълга маса, погледите им бяха пронизващи. — Това са моите адвокати — обясни Рикер.

Ив постави записващото устройство върху ниската посребрена масичка, продиктува необходимите данни и прочете правата на Рикер.

Той иронично се усмихна:

— Много сте прецизни. Рурк би ви се възхитил, както ви се възхищавам аз.

— Ясно ли ви е какви са правата и задълженията ви, господин Рикер?

— Напълно.

— Вече упражнихте правото си на адвокатска защита — шестима ваши представители присъстват на настоящия неофициален разпит. Били сте арестуван преди шест месеца по обвинение в... — Макар че знаеше наизуст обвиненията, тя извади бележника си и ги прочете: — Производство, притежаване и разпространение на забранени от закона вещества, включително халюциногенни опиати и наркотици, международна и междупланетна търговия с дрога, притежаване на забранени оръжия и на химически заводи, които работят без лиценз...

— Лейтенант, за да спестя ценно време и на двама ни, ще ви уверя, че са ми известни всички обвинения, въз основа на които бях задържан през есента. Навярно знаете, че повечето абсурдни обвинения бяха оттеглени впоследствие, а съдебното дело срещу мен приключи с оправдателна присъда.

— Знам, че вашите адвокати и прокурорът са сключили споразумение, при което по-незначителните обвинения са били оттеглени. В замяна представителите ви са предоставили на властите информация за четирима търговци на наркотици и оръжия. Изглежда, не сте много лоялен към съдружниците си, господин Рикер.

— Напротив, винаги съм им бил верен. Нямам делови отношения с наркопласъори и с търговци на оръжие, лейтенант. Работя почтено и ежегодно правя щедри дарения на благотворителни и политически организации.

— О, да, известни са ми „благородните“ ви дела, сред които е наистина щедрот дарение, което сте направили на организация, подвизаваща се под името „Касандра“.

— Вярно е. — Един от адвокатите понечи да се намеси, но Рикер вдигна ръка: — Бях потресен до дъното на душата си, когато по-късно научих за терористичната им дейност. Направихте неоченима услуга на човечеството, лейтенант, като разбихте тази престъпна организация. Едва когато истината бе разгласена от медиите, разбрах, че съм се заблуждавал, като съм вярвал, че целта на членовете на „Касандра“ е да осигурят безопасността и спазването на правата на нашите съграждани... със законни средства, разбира се.

— Жалко, че не сте си направили труда да се запознаете по-обстойно с дейността на „Касандра“, както е логично да постъпи всеки, преди да дари над десет милиона долара, безсъмнено спечелени с пот на челото.

— Действително допуснах грешка, за която много съжалявам. Веднага уволних служителя, който отговаря за даренията.

— Разбирам. Срещу вас е било заведено дело по обвинения, които не са отпаднали след споразумението с прокурора. Установено било обаче, че липсват веществени доказателства, а информацията, въз основа на която е бил извършен обискът на вашия склад, е била недостатъчна.

— Престанете да увъртате! — Рикер отметна глава и сребрилата му дълга коса се полюшна. — Истината е, че полицията не разполагаше с достоверни данни, оправдаващи нахлуването в склад, който действително е моя собственост, но е даден под наем на друга фирма.

Ив забеляза, че очите му гневно проблеснаха, в гласа му се прокраднаха истерични нотки, а пръстите му нервно забарабаниха по страничната облегалка на креслото.

— Бях подложен на издевателство от служители на закона, които предпочитат беззаконието. Моите адвокати са подали оплакване срещу нюйоркската полиция.

— Какво общо имате с детектив Гадж Коли?

— Коли ли? — Той се усмихна, но очите му останаха студени. — Боя се, че името не ми говори нищо. Повярвайте, лейтенант, познавам много ваши колеги. Възхищавам се от хората, които служат на закона. Но точно този човек не... Почакайте, почакайте... — Той потърка с пръст устните си и едва чуто се изкиска. — Разбира се... спомних си. Чух за трагичния случай. Този Коли е бил убит наскоро, нали?

— Коли е бил член на специалния отряд, който изненадващо е нахлул във вашия склад и ви е причинил загуби за милиони долари.

— Господин Рикер е само собственик на склада, но няма нищо общо с наемателя му, нито с лабораториите за производство на дрога или разпространителския център в Ню Йорк, които са били открити от полицията и от отдела за безопасност. Възражаваме на обвиненията, които се хвърлят върху нашия клиент... — Адвокатът продължи да говори, но нито Рикер, нито Ив му обърнаха внимание.

— Много съжалявам за смъртта на вашия колега, лейтенант. Но се питам дали ще бъда подлаган на разпит всеки път, когато убият полицай. Подобни действия могат да бъдат изтъкувани като погазване на гражданските ми права.

— Грешите, господин Рикер. Съгласихте се да се срещнем, без да поставяте допълнителни условия. — Сега беше неин ред да се усмихне. — Вярвам, че цялата ви армия адвокати ще го потвърди. Всеизвестно е, че Коли е бил човек, който е обръщал внимание дори на най-незначителните подробности. Вие сте светски човек и прочут бизнесмен и навярно ще се съгласите, че тези подробности понякога са решаващи... и че истината винаги излиза наяве, колкото и добре да е прикрита. Важното е да се намери човек, който да я открие. Обичам истината и мразя да екзекутират колегите ми. Ето защо съм твърдо решена да откроя както истината, така и убиеца на Коли или човека, който е поръчал убийството.

— О, да, сигурен съм, че ви е неприятно, задето полицаят е бил пребит в заведение, което е собственост на съпруга ви. — Гласът на Рикер изтъня от едва сдържаната възбуда. — Неприятна история, нали? И за двама ви, лейтенант. Питам се защо ме притеснявате с прикрити обвинения, вместо да призовете Рурк на официален разпит.

— Не съм казала, че детективът е бил пребит, нито че убийството е било извършено в клуб, който е собственост на съпруга ми. Откъде получихте информацията, господин Рикер?

За пръв път среброкосият се обърка. Очите му станаха безизразни, той зяпна от изумление. Шестимата адвокати заговориха едновременно, очевидно се мъчеха да прикрият гафа му. Намесата им позволи на Рикер да се овладее.

— Поставил съм си за цел да узнавам всичко, лейтенант. Съобщиха ми, че е имало инцидент в клуб, който е собственост на

вашия съпруг.

— Кой ви съобщи?

— Мисля, че беше един мой делови партньор. — Престорено небрежно махна с ръка, но Ив забеляза как дланта му се свива в юмрук. — Не си спомням. Незаконно ли е да бъда осведомен? Моето хоби е да събирам информация за хора, които ме интересуват. Мисля, че и вие се занимавате със същото. Известно ми е, че сте били безпризорно дете и че сте израснали в сиропиталище. — Докато говореше, разтвори дланта си, но в очите му се появи странен блясък. Приличаше на гладен човек, пред когото е поставено апетитно ястие. — Открили са ви пребита и изнасилена на някаква мръсна уличка, нали така? Съчувствам ви, сигурно не е лесно да се преживее подобна травма, едва ли сте се примирили с толкова брутално отнетата ви невинност. Горкичката, дори не знаете истинското си име! Кръстница ви е станала някаква претоварена с работа социална работничка. Ив — доста сантиментален избор, свързан с първата жена според Библията, фамилията Далас пък ви е дадена по името на града, в който са ви намерили... изнасилена, пребита и загубила дар слово.

Жестоките му думи постигнаха целта си — върнаха я в миналото. Тя почувства, че се смразява до мозъка на костите си, повдигна ѝ се. Ала не отмести поглед от лицето му и спокойно изрече:

— Играем с картите, които са ни раздадени. Аз също събирам информация, предимно за хора, които прекрачват установените граници. Не се съмнявам, че имате най-подробни сведения за мен, Рикер. Ровете се в мръсотията, няма да ви попреча. Надявам се да разберете с кого сте се захванали този път. Ще отмъстя за смъртта на Коли, като узная кой и защо е причинил смъртта му. Обещавам, че ще го сторя. Край на разпита — добави и изключи записващото устройство.

Адвокатите в един глас запротестираха, но Рикер изключи холограмата. Бледото му лице беше придобило восъчен оттенък.

— Внимавайте, лейтенант! Лошо се пише на всеки, който ме заплашва!

— Прегледайте още веднъж сведенията за мен и ще се убедите, че не съм от страхливите.

Двамата се изправиха едновременно. Рикер пристъпи към Ив, която само чакаше той да изгуби контрол дори за миг. И секунда ѝ

беше достатъчна. Ала среброкосият се овладя и процеди:

— Нима си въобразявате, че можете да се състезавате с мен? Въобразявате си, че като имате полицейска значка, сте недосегаема! — Щракна с пръсти пред очите ѝ, а дългите му нокти изчаткаха като мечове на дуелиращи се противници. — Ще си отидете ей тъй и всички ще забравят, че сте съществувала!

— Опитайте и вижте какво ще се случи.

Лицето му се изкриви от гняв, но той се овладя и продължи с подигравателен тон:

— Грешите, ако си мислите, че Рурк ще ви защити. Съпругът ви е слаб и сантиментален, размекнал се е, загубил си е ума по една полицайка. Някога имах големи планове за него... — Усмивката му беше по-страшна от заострените му нокти. — Не съм се отказал от скъпия Рурк, само промених плановете си, свързани с него.

— Още веднъж ви напомням внимателно да се запознаете с информацията за мен, Рикер. Ще се убедите, че не ми трябва защитник, че винаги съм се справяла сама с проблемите. Гарантирам ви обаче, че Рурк ще се зарадва, като научи колко ви е страх от него. Добре ще се позабавляваме за ваша сметка. — Извърна се, а Рикер я сграбчи за рамото. Сърцето ѝ подскочи от радостно предчувствие, но тя хладнокръвно изгледа среброкосия и промърмори: — Давайте, направете го.

Ноктите му се забиха в плътта ѝ, после той отдръпна ръка. „Нима умее да се владее? — запита се Ив, после сама мислено си отговори: — Въобразява си, че се контролира, но много греши.“

— Ще ви изпратя — процеди през зъби Рикер.

— Знам пътя. По-добре се залавяйте за работа, постарайте се да заличите следите си. Обещавам, че ще ви открия под който и камък да пропълзите. С удоволствие ще ви измъкна от скривалището ви.

Като излезе от просторното помещение, видя „камериерката“, която учтиво ѝ се усмихна:

— Ще се радваме, ако сте прекарали приятно в този дом, лейтенант. Позволете да ви изпратя до вратата.

Докато вървеше по коридора, Ив чу звука от счупено стъкло. Усмихна се и си помисли, че Рикер със сигурност не може да се владее.

Отведоха я до колата ѝ, а хората от охраната я проследиха с поглед, когато мина през портала и излезе на магистралата.

След десет минути Ив забеляза „опашката“. Шофьорът на автомобила зад нея дори не прикриваше, че я следи. Тя продължи да шофира, без да надвишава позволената скорост. Измина още трийсетина километра, сетне на магистралата излезе друга кола и се устрои пред нея. Преследвачите ѝ бяха устроили капан.

„Сега ще ви покажа с кого си имате работа!“ — помисли си Ив и даде газ. Преминаваше от едно в друго платно, слаломираше между превозните средства, но не се стараеше да затрудни преследвачите. Междувременно съумя да се обади по видеотелефона. Когато премина границата между двата щата и се озова на „своя“ територия, още на първия изход напусна магистралата.

— Знаех, че няма да ме подведете — промърмори, когато двете коли я последваха. — Кретени!

Увери се, че по шосето няма други автомобили и отново даде газ. Сетне направи обратен завой и се устреми към преследвачите. Единият шофьор панически зави наляво, другият надясно, изгубиха контрол над управлението и колите изхвърчаха от платното. Ив включи сирените, скочи от автомобила и извади оръжието си:

— Полиция! Всички да слязат! Горещите! — Забеляза, че онзи, който пътуваше във втората кола, посегна към вътрешния джоб на якето си, затова стреля във фаровете. Стъклото се пръсна на хиляди парченца, в този миг се чу вой на други сирени. — Веднага слезте! — повторно извика Ив и със свободната си ръка извади полицейската си значка. — Нюйоркската полиция!

Единият шофьор се подчини. Изглеждаше доста наперен, но все пак вдигна ръце, като видя двете патрулни коли, които спряха наблизо.

— Защо ни спряхте?

— Да речем, че сте превишили скоростта, после ще видим. — Тя вдигна палец: — Ръцете отгоре на колата — знаеш какво се прави в подобни случаи, нали?

Униформените полицаи заобиколиха арестуваните като рояк пчели. Някой попита:

— Да им сложим ли белезници, лейтенант?

— Непременно. Оказаха съпротива при арест. И още нещо. — Ив приключи с обиска на шофьора и извади оръжието, скрито във

вътрешния му джоб. — Притежава оръжие, забранено от закона. Загазил си, приятел!

В другите преследвачи бяха открити още оръжия, шест пликчета, съдържащи „Зевс“ и две с „Екзотика“, комплект инструменти за разбиване на различни ключалки и три къси стоманени тръби, подходящи за нанасяне на жесток побой.

— Закарайте тези боклуци в Централното управление — обърна се Ив към униформените полицаи. — Арестувани са заради незаконно притежаване на оръжие и на наркотици, както и в пренасяне на същите от един в друг щат. — Изтупа праха от ръцете си, усмихна се ехидно и добави: — Не пропускайте и факта, че са шофирали с превишена скорост. Мъчно ми е за вас, момчета. Господин Рикер ще бъде недоволен. Много недоволен.

Седна зад волана на своята кола и сви рамене. „Не се поддавай на настроенята си, Рикер — помисли си и машинално потърка мястото, където се бяха забили дългите му нокти. — Никога не предприемай нещо, когато си разстроен. Едно на нула за мен!“

ШЕСТА ГЛАВА

Иан Макнаб влезе в общото помещение на Централното полицейско управление, като се стараеше да остане незабелязан — трудна задача за мъж с плитка до кръста, издокаран с тесен оранжев панталон.

Намерил бе оправдание да бъде тук. Неколцина детективи бяха поискали съдействието му за събиране на информация за свидетелите по случая с убийството на Коли.

Имаше и друга причина за посещението му — младата жена, която седеше в тясната си кабинка в дъното на помещението и прилежно се занимаваше с документацията.

„Божичко, колко е сладка, като се вживява в работата си!“ — помисли си той. Осъзнаваше, че се е хванал на въдицата и не беше особено щастлив, тъй като доскоро възнамеряваше да спи с колкото е възможно повече жени. Иан Макнаб харесваше всякакви жени и намираще по нещо хубаво дори в най-неугледните представителки на нежния пол.

Ала когато в живота му се появи Пийбоди, която рядко се разделяше с прилежно изгладената си униформа и с грозните униформени обувки, той забрави намеренията си.

Смущаваше го фактът, че тя не беше влюбена до уши в него, макар да беше успял да я вкара в леглото си и се бе любил с нея на пода, в асансьора и къде ли още не.

С раздражение бе принуден да признае, че е обсебен от полицай Дилия Пийбоди.

Влезе в мъничкото помещение, седна на ръба на бюрото ѝ и престолено нехайно подхвърли:

— Здравсти, хубавице. Как върви работата?

— Защо не си на работното си място? — попита тя, без да вдигне поглед от папката, която преглеждаше. — Пак ли си скъсал синджира и си избягал?

— В нашия отдел със служителите се отнасят като с нормални хора... за разлика от твоите шефове. Как работиш в тази клетка?

— Експедитивно. Чупката, Макнаб. Много съм заета.

— Сигурно се занимаваш с материалите по убийството на Коли. Колегите само за това говорят. Бедният, не е заслужил подобна смърт.

Пийбоди долови печална нотка в гласа му и учудено вдигна очи. Забеляза, че в погледа му се четат не само тъга, но и гняв.

— Имаш право. Бъди сигурен, че ще заловим мръсника, който го е убил. Далас проучва всяка вероятност, нищо не ѝ убягва.

— Няма по-добра от нея. Детективите ни помолиха за съдействие. Всички от нашия отдел — от Фийни до обикновения служител — са се включили в разследването.

Пийбоди подигравателно го изгледа:

— Само ти правиш изключение.

— Изпратиха ме тук с молба за допълнителна информация. Бъди по-щедра, Пийбоди. Не ме отпращай с празни ръце.

— Още не разполагам със сведения, които ще ви бъдат от полза. Слушай, ще ти доверя нещо, но да си остане между нас. — Тя се огледа и зашепна: — Нямам представа какво е намислила Далас. Отказа да ми съобщи къде отива, не пожела да я придружа. Преди пет минути се обади и съобщи, че ще доведат четирима задържани, които са обвинени в какво ли не, включително в притежаване на забранени от закона оръжия. Нареди ми незабавно да събера информация за тях, щяла да бъде в управлението след около половин час.

— Какво откри за арестуваните?

— Че и четиримата са „гостували“ в затворите в цялата страна. Осъждани са за тежки престъпления, най-вече за въоръжени нападения, както и за изнудване. — Тя говореше толкова тихо, че Макнаб се приведе към нея, за да я чува и усети свежия аромат на шампоан. — Но най-интересното е, че са хора на Макс Рикер.

Той едва сподави изуменото си възклицание и също зашепна:

— Мислиш ли, че Рикер е наредил да убият Коли?

— Нямам представа. Но знам, че Коли е бил в отряда със специално предназначение, който през есента подпомогна арестуването на наркотрафиканта. Научих го, след като се запознах с материалите по случая и със записките, водени по време на съдебния процес. Но Коли е бил дребна риба, дори не е бил призован за

свидетел. Разбира се, делото набързо е било прекратено. Питам се как Далас е успяла да арестува четирима от „горилите“ на Рикер.

— Предчувствам, че е попаднала на вярна следа.

— Можеш да съобщиш на колегите си за задържаните, но не споменавай, че са хора на Макс Рикер. Не искам историята да се разчуе, преди да научим повече подробности.

— Ще си държа езика зад зъбите, но само ако получа поощрение. Ще се отбиеш ли у дома довечера?

— Не зная докога Далас ще ме задържи тук — отговори Пийбоди и си помисли, че ѝ е все по-трудно да устои на закачливата му усмивка. — Може би ще дойда.

— В такъв случай двамата с теб ще... — Той ѝ прошепна, че е измислил нова поза. Надяваше се, че е възбудил любопитството ѝ. Изведнъж скочи на крака и възкликна: — Божичко, командирът идва!

— Успокой топката — подигравателно подхвърли Пийбоди, но и тя стана.

Уитни и друг път беше посещавал общото помещение, но това се случваше доста рядко.

— Майчице, приближава се към нас! — изсъска Макнаб, а Пийбоди едва се сдържа да не изопне куртката си.

Уитни спря пред миниатюрното помещение и се втренчи в младежа:

— Детектив, да не са те прехвърлили на работа тук?

— Не, сър. Отделът за електронна обработка на информацията работи съвместно с отдел „Убийства“ по разследването на убийството на детектив Тадж Коли. Вярваме, че сътрудничеството ни ще помогне за бързото залавяне на престъпника.

„Бива го — възхитено си каза Пийбоди. — Винаги знае как да се измъкне.“

— В такъв случай побързай да се върнеш на работното си място и да продължиш сътрудничеството, вместо да пречиш на полицай Пийбоди.

„Този път обаче не му се размина“ — помисли си тя. Макнаб понечи да козирува, но се отказа, сетне изчезна яко дим.

— Полицай, събра ли информацията относно четиримата задържани, които вече са в ареста? — попита командирът.

„Вече са в ареста! Брей, лейтенантът пипа бързо!“ — каза си Пийбоди и побърза да отговори:

— Да, сър.

— Подготви разпечатка.

Тя даде съответната команда на компютъра и добави:

— Изпратих копия до компютрите на лейтенант Далас — портативния в колата ѝ и онзи в канцеларията ѝ.

Уитни промърмори нещо и зачете разпечатката. Когато Ив влезе в помещението, той вдигна поглед и нареди:

— Лейтенант, да отидем в канцеларията ти!

Пийбоди потръпна от ледения му тон, но смело пристъпи напред, готова да последва началничката си. Въздъхна с облекчение, когато Ив ѝ направи знак да остане на работното си място. Разтревожено си помисли, че ще пламне буен огън и не се знае кой ще пострада.

— Сър! — Ив отвори вратата, изчака Уитни да влезе в малката канцелария, сетне го последва. Без да губи нито секунда, командирът се нахвърли върху нея:

— Лейтенант, очаквам да обясниш защо си си позволила да разпитваш Макс Рикер, който живее в друг щат и не е под нашата юрисдикция. Защо не си споделила с никого намеренията си, нито си поискала разрешение от висшестоящите?

— Сър, като провеждащ разследването не съм длъжна да искам разрешение за разпит на свидетел или заподозрян. Освен това имам право да действам в район под чужда юрисдикция, ако това е в интерес на разследването.

— Може би имаш право да упражняваш тормоз над цивилни в друг щат.

Ив потисна гнева си и спокойно попита:

— Върху кого съм упражнявала тормоз, сър?

— Обади ми се един от адвокатите на Рикер, който се е свързал и с началника на полицията. Заплашва, че ще съди теб и този отдел, задето сте упражнили тормоз върху клиента му и сте нападнали и задържали четирима служители на Рикер.

— Нима? Наистина е изплашен — промълви тя. — Не предполагам, че толкова ще го засегна. Сър, длъжна съм да ви уведомя, че предварително се свързах с Рикер и той се съгласи да ме приеме. — Извади от чекмеджето запечатан диск и продължи: — Ето запис на

предварителния ни разговор по видеотелефона, както и на разпита, който проведох в дома му. Ще се убедите, че го запознах с неговите права и задължения пред шестимата му адвокати, които присъстваха посредством холограф. — Извади още един диск от чантата си. — Записът е направен с неговото съгласие. Този човек блъфира. Извинете, че ви го казвам, сър, но е заблудил и вас.

— Така и предположих. — Уитни взе двата диска. — Но не забравяй, че се забъркваш в опасна игра, като обвиняваш Рикер в убийство на полицаи. Постарай се по-бързо да откриеш доказателства за вината му, иначе последствията ще бъдат неприятни за теб.

— Длъжна съм да разследвам всички възможности. Върша си работата, нищо повече.

— Нима към служебните ти задължения спада да поставяш в опасност живота на невинни хора, като устройваш автомобилно състезание по магистралата и предизвикваш катастрофа на две коли?

Само прекаленото уважение, които Ив изпитваше към командира, ѝ попречи да избухне. Въпреки че ѝ идваше да отговори троснато, с пресилено спокойствие обясни:

— Докато шофирах по магистралата, забелязах, че ме следят две коли. Помъчих се да се изплъзна, но автомобилите упорито ме преследваха, като превишиха разрешената скорост. С цел да не пострадат невинни граждани, отбих от магистралата и продължих по второстепенно шосе, по което не се движеха превозни средства. Преследвачите ускориха с очевидното намерение да ме настигнат и да препречат пътя ми. В този момент преминахме междуцатската граница. Обадих се за подкрепление и реших да прекратя преследването в тази гъстонаселена местност. Включих сирените и направих обратен завой, при което двата автомобила излязоха от платното.

— Лейтенант!

— Сър, позволете да довърша рапорта за инцидента. — Вътрешно тя кипеше от гняв, но не се издаваше.

— Добре, лейтенант. Довърши рапорта си.

— Показах на преследвачите полицейската си значка и им заповядах да излязат от колите. В този момент единият направи подозрително движение към вътрешния си джоб, където, както покъсно се установи, носеше оръжие. Произведох предупредителен

изстрел, който счупи фара на единия автомобил. Пристигнаха двете патрулни коли и с помощта на униформените колеги четиримата преследвачи бяха задържани. По време на обиска, който в подобни случаи е разрешен, открихме неголеми количества наркотици, забранени оръжия, подозрителни инструменти и две метални тръби, пълни с пясък, което ги превръща в опасно оръжие. Наредих на униформените да докарат задържаните в централното полицейско управление, за да им бъдат предявени обвинения по различни параграфи, обадих се на сътрудничката ми да провери досиетата им и се върнах с намерението да напиша рапорта си и да разпитам арестуваните.

Ив говореше отчетливо и спокойно, изражението ѝ оставаше непроницаемо. Отново отвори чантата си и извади още два диска:

— Представям ви пълен запис на случилото се, заснет от записващото устройство в колата ми, а по време на ареста от миникамерата, която е прикрепена на ревера ми. Ще се уверите, че стриктно съм спазвала процедурата и не съм нарушила правилника.

Командирът прибра дисковете в джоба си и леко се усмихна:

— Поздравявам те. Справила си се отлично.

Ив знаеше, че е настъпил моментът да превключи на друга скорост, и то гладко, но изрече „Благодаря, сър“ толкова троснато, че Уитни повдигна вежди:

— Май се сърдиш, задето те подложих на разпит, а?

— Да, сър.

— Имаш основание. — Той докосна дисковете в джоба си и се приближи до малкия прозорец. — Надявах се, че си действала според правилника, но не бях сигурен, че си го сторила. Освен това ще бъдеш разпитана и от адвокатите на Рикер, ето защо исках да проверя дали ще издържиш. Както винаги беше на висота, Далас.

— Разговорът с никакъв адвокат...

— Сигурен съм. — Уитни въздъхна, загледа се през прозорчето и се запита как Ив работи в тази мизерна канцелария. — Очакваш ли да ти се извиня, лейтенант?

— Не. Не, сър.

— Добре. — Той се обърна към нея. Изражението му беше сурово и непреклонно. — По принцип командирът не се извинява на подчинените си. Но смятам, че заслужаваш похвала, задето съвестно

си изпълнила задълженията си. Нещо повече, смятам, че с разпита на Рикер си поставила в неудобно положение отдела.

— Мисля, че смъртта на един полицай е достатъчен повод за неудобство, сър...

— Не ме иронизирай, лейтенант! — грубо я прекъсна той. — Не подценявай и личното ми отношение към убийството на детектив Коли. Ако Рикер е замесен, повече от теб искам да си получи заслуженото. Да, повече! А сега ми обясни защо е изпратил хората си да те преследват, след като се е съгласил да отговори на въпросите ти.

— Защото го вбесих.

— Разкажи ми какво се случи, лейтенант. — Уитни се огледа. — Да му се не види, в тази дупка няма къде да седнеш!

Ив безмълвно му посочи разнебитения стол зад бюрото. Той се втренчи в него, сетне избухна в смях, а напрежението, което тегнеше в стаята, като по чудо се стопи.

— Подиграваш ли се с мен? Ако седна на тази жалка мебел, след миг ще се озова на пода. Не те разбирам, Далас. Защо не се преместиш в по-голям кабинет, а се мъчиш в тази дупка?

— Тук ми харесва. Ако разполагам с по-просторно помещение, ще се наложи да го обзаведа с повече столове, дори с маса, а колегите ще започнат да се отбиват и да ми губят времето с разговори.

Уитни тежко въздъхна:

— Ако знаеш колко си патя от това... Хайде, почерпи госта си с прекрасното кафе, с което те глези Рурк.

Тя се приближи до автоготвача и го програмира да приготви две чаши силно кафе, после се обърна към командира:

— Сър, моля ви да проведем... неофициален разговор.

— Налей ми чаша кафе и говори ако щеш цял час. Господи, какъв аромат!

Ив се усмихна, като си спомни първия път, когато беше пила истинско кафе, не соев заместител, какъвто се предлагаше на пазара. Още тогава си беше казала, че ще се омъжи за човека, който ѝ осигурява божествената напитка.

И тъй като продължаваше да е лудо влюбена в съпруга си, реши изцяло да се довери на Уитни:

— Рурк сподели с мен, че преди време е имал общи делови интереси с Рикер. Прекъснал е сътрудничеството си с него преди

повече от десет години. Наркотрафикантът още не му е простил за „измяната“. Желанието му е да уязви Рурк... дори чрез мен, ако има възможност. По време на разговора ни използвах моя съпруг като примамка, за да предизвикам раздразнението на Рикер. Блъфът успя. Любезният домакин няколко пъти загуби самообладание. Ако продължа да го настъпвам по мазола, той съвсем ще се побърка.

— Много ли му се иска да отмъсти на Рурк?

— Така мисля. Но най-много го вбесява страхът му от съпруга ми. Всъщност той не осъзнава, че се страхува, въобразява си, че е подтикван от омразата. Изпратил е онези кретени да ме преследват, защото действията му са били импулсивни и не са били продиктувани от здравия разум. Прекалено е умен, за да нареди на четирима глупаци да ме преследват, след като знае, че ще ги свържем с него. Издал е нареждането, защото е изгубил самообладание, после сигурно е съжалил за прибързаността си. Искал е да ми даде урок, защото му се надсмях. Защото съм съпруга на Рурк и отгоре на всичко ченге, което си позволявала му се подиграва.

— Тук нещо не се връзва. Извадила си го от равновесие... да, така е, но той можеше да ти причини нещо неприятно, преди да напуснеш дома му.

— Не е искал да осквернява гнезденцето си. Решил е да рискува и спокойно можеше да спечели. Ако съумеем да развържем езика на някого от задържаните, ще имаме основание да арестуваме Рикер и да го попритиснем.

— Езиците на тези горили не се развързват лесно.

— Мисля, че ще успеем. Най-голямото ми желание е да тикна Рикер в затвора. Хваща ме яд, като си помисля как се е изплъзнал от ръцете на правосъдието. Внимателно проучих рапортите на колегите от специалния отдел, както и записките, водени по време на съдебния процес. Имах усещането, че чета учебник, нищо не е било пропуснато. После започнали провалите. Изчезнали важни веществени доказателства, както и важен свидетел, за когото се предполага, че е под защита на специалната програма, някакъв чиновник от прокуратурата уж несъзнателно укрив самопризнанията на един от наркотрафикантите... Малки пропуски, пролуки, които все повече се разширявали и Рикер се е измъкнал.

— Съгласен съм. Повече от всички искам да го видя зад решетките. Но нямаме никакви доказателства, че той е поръчал убийството на Коли. Не проумявам защо подозренията ти са насочени именно към него.

— Опитвам се да намеря доказателства — промълви тя. Засега не ѝ се искаше да споменава за разговора си с Уебстър, за намеците му.

— Далас, не желая Рикер да стане обект на личното ти отмъщение.

— Това няма да се случи, сър. Позволете ми да продължа проучванията.

— Не се бъркам в начина, по който водиш разследването. Но бъди предпазлива. Ако Рикер е заповядал да убият Коли, едва ли ще се поколебае да стори същото и с теб. Дори да не ти е имал зъб досега, след днешния случай със сигурност те е взел на мушка.

— Ако продължа да го дразня, рано или късно ще допусне грешка. А аз няма да сгреша.

Срещата с адвокатите на задържаните беше доста неприятна. Според Ив това бяха долни типове, издокарани с костюми от по пет хиляди долара. Знаеха всички мръсни номера, но нямаше как да заобиколят факта, че инцидентът е документиран на видеозапис.

— Видеозапис! — презрително промърмори главният мошеник на име Канарди и пренебрежително махна с ръка, а Ив неволно забеляза колко съвършен е маникюрът му. — Дискетите са у вас. Не можете да докажете, че записите не са монтаж, целящ zlepоставянето на моя клиент.

— Ще отговорите ли защо вашият клиент шофираше едва ли не залепен за задницата на колата ми по целия път от Кънектикът до Ню Йорк?

— Шофирането по магистрала не е незаконно, лейтенант.

Тя посочи разпечатката и продължи, сякаш не беше чула хапливата му забележка:

— Какво ще кажете за притежаването на забранени оръжия?

— Клиентът ми твърди, че сте подхвърлили оръжията в колите.

Ив погледна клиента — сто и трийсет килограмов мъжага с рамене, широки като гардероб, и физиономия, която би могла да

допадне само на майка му, и то ако е много късогледа. До този момент исполинът не беше проговорил.

— Ласкаете ме, господин адвокат, но не притежавам сръчността на илюзионист. Значи вашият довереник, който, изглежда, е онемял, твърди, че случайно съм имала в полицейската кола четири самозареждащи се ръчни лазерни оръжия и две огнехвъргачки с голям обсег, като съм се надявала да срещна невинен цивилен и да му устроя капан само защото не ми се е поправила физиономията му.

— Клиентът ми не знае какви са били мотивите ви.

— Вашият клиент е боклук и това не е първото му прегрешение. Лежал е в затвора за побой, за незаконно притежаване на оръжие, за нападение, при което е причинил смъртта на жертвата. Не защитавате невинен младеж, Канарди. Обещавам ви, че този път на клиента ви няма да му се размине. Предполагам, че ще прекара поне двайсет и пет години в междупланетна наказателна колония без право на помилване. Никога не си предприемал пътуване в космоса, нали, приятелю? — Тя широко се усмихна. — В сравнение със затвора на космическата станция килиите в тукашните затвори изглеждат като апартаменти в луксозен хотел.

— Очаквахме, че ще окажете натиск — обади се адвокатът. — Клиентът ми няма какво повече да каже.

— Вярно, че досега говори като латерна. Хей, приятел, нима си съгласен Рикер да те жертва, за да спаси кожата си? Мислиш ли, че му пука дали ще гниеш двайсет и пет години зад решетките?

— Лейтенант Далас! — намеси се Канарди, но Ив продължи да говори, без да откъсва поглед от лицето на задържания. Видя как в очите му се промъква страх.

— Нямам ти зъб, Луис. Ако искаш да се спасиш, бъди откровен с мен. Кой ти нареди да ме преследваш? Кажете ми името му и ще се отървеш по-леко.

— Край на разпита! — отсече Канарди и се изправи.

— Какво ще кажеш, Луис? Искаш ли да приключим разпита? Искаш ли да подпишеш присъдата си? Толкова ли щедро ти плаща твоят шеф, че да се согласиш да прекараш следващите двайсет и пет години в малка килия с тесен нар и да бъдеш под денонощно наблюдение? Повярвай, камерите ще те следят дори когато пикаеш. В онзи затвор няма излишен лукс, Луис. Не обръщай внимание на

приказките на политиците, че затворниците се превъзпитават в местата за лишаване от свобода. Изпращат ги там, за да бъдат наказани, приятелю.

— Не отговаряйте, господин Луис — отново се намеси адвокатът. — Разговорът ни приключи, лейтенант. Настоявам клиентът ми да упражни правото си да даде показания в съда.

— Разбира се. — Ив стана. — Жестоко се лъжеш Луис, ако си мислиш, че този лъжец със скъп костюм те защитава.

— Не разговарям с ченгета и с фусти — изломоти Луис и се ухили, ала Ив отново видя страха в очите му.

— Значи няма никаква надежда да контактуваш с мен. — Тя повика полицаия от охраната и му нареди: — Заведи този боклук в килията му. Приятни сънища, Луис. — Запъти се към вратата, но се обърна и подхвърли: — Не ти пожелавам лека нощ, Канарди. Чувала съм, че акулите не спят.

Ив тръгна по коридора и влезе в залата за наблюдение, откъдето Уитни и Пийбоди бяха наблюдавали разпита.

— Делото срещу четиримата ще се гледа утре сутринта в девет — предупреди я командирът. — Канарди и колегите му упражниха натиск върху съдията за предварителен разпит на обвиняемите.

— Няма страшно, все пак нашите момчета ще нощуват в ареста. Отново ще притисна Луис. Предлагам той последен да влезе в съдебната зала, за да имам повече време да го обработя. Сигурна съм, че ще се огъне.

— Съгласен съм. Позволи ми един въпрос, лейтенант, посещавала ли си извънпланетен превъзпитателен център?

— Не, но съм чувала, че условията там са ужасни.

— Направо са кошмарни. Навярно и Луис е чувал страховитите истории. Съветвам те утре сутринта да продължиш в същия дух. А сега се прибери вкъщи и се постарай да поспиш.

— Ако бях на мястото на задържания — каза Пийбоди, когато остана насаме с началничката си, — досега щях да издам и майчиното си мляко. Наистина ли могат да го изпратят за двайсет и пет години в наказателна колония?

— Разбира се. Най-сурово наказание очаква всеки, който създава неприятности на ченге. Луис също го знае и цяла нощ ще мисли по

въпроса. Искам те тук в шест и половина. Ще го подхвана рано-рано, а ти само ще наблюдаваш отстрани със сурово изражение.

— Много обичам да се преструвам на безсърдечна. У дома ли си отивате? — добави тя. Знаеше, че много често началничката ѝ я отпраща и остава на работното си място.

— Да, прибирам се право вкъщи. Жадувам да се изкъпя след контакта си с тези боклуци. Искам те тук в шест и половина, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант.

Ив не беше вечеряла и с раздражение установи, че неизвестният крадец на шоколадчета е открил и новото ѝ скривалище. Тя примирено въздъхна и отхапа от ябълката, която някой беше забравил в хладилника.

Все пак успя да залъже глада си дотолкова, че когато се прибра у дома, жадуваше повече за горещ душ, отколкото за храна. Изпита известно разочарование, тъй като Съмърсет не изникна като призрак във фойето и я лиши от удоволствието да се заяде с него.

Докато тичаше нагоре по стъпалата, реши първо да се изкъпе, а после да потърси Рурк. Трябваше ѝ време да реши дали да сподели с него всичко, което ѝ се беше случило през деня. Хрумна ѝ, че най-успешния подход към запазване на брачната хармония е да не споменава за срещата си с Рикер.

Влезе в спалнята и първото, което видя, беше голямата кошница с цветя. Едва ли можеше да остане незабелязана, след като беше в средата на помещението, а ароматът на цветята беше толкова силен, че я задуши. След миг видя, че изпод кошницата стърчат дълги, кльоцави крака в черен панталон.

„Съмърсет! — помисли си. — Горещият душ засега се отлага.“

— За мен ли са? — провикна се престорено сърдечно. — Божичко, не биваше да го правиш. Ако не овладееш страстта си към мен, Рурк ще изрита оттук кльоцавия ти задник и ще ме направи най-щастливата жена на света.

— Както обикновено чувството ви за хумор е доста странно — каза някой, който говореше с едва доловим славянски акцент. — Безвкусният и крещящ букет току-що беше донесен от куриер.

— Внимавай, ще настъпиш Галахад! — извика тя, но за нейна изненада икономът се размина на косъм с котарака и постави кошницата върху голямата маса във всекидневната.

Галахад грациозно се покатери на плота, помириса цветята, сетне скочи обратно на пода и отърка глава в крачола на Съмърсет.

— Букетът е за вас — заяви икономът и тъй като Ив го наблюдаваше, не се наведе да погали котарака. — Донесох го дотук, поставете го, където желаете.

— Кой е изпратил кошницата? Подобен подарък не е в стила на Рурк.

— Разбира се, той е човек с изискан вкус — презрително изсумтя Съмърсет и с отвращение се втренчи в цветята. — Може би някой от престъпниците, с които дружите, е решил да ви подкупи.

— Нищо чудно! — тросна се тя, взе картичката, прикрепена към кошницата, разгърна я и възкликна толкова гневно, че Галахад потърси убежище между краката на икономата. — Ах, този мръсник Рикер!

— Макс Рикер ли? — попита Съмърсет и очите му проблеснаха като заострени парчета лед, които причиняват сериозни наранявания. — Защо ви изпраща цветя?

— За да ме нервира — замислено отвърна тя, сетне сърцето ѝ се сви от тревога. — А може би иска да подразни Рурк. Веднага изхвърли цветята. Изгори ги, натъпчи ги в боклукомелачката. Побързай! И не казвай нито дума на Рурк!

Съмърсет подозрително я изгледа. Знаеше, че си е поставила за цел да не го моли за услуга, а сега търсеше помощта му. Испита лошо предчувствие и побърза да попита:

— Откъде познавате Рикер?

— Заподозрян е в престъпление. Престани да ме разпитваш и изнеси кошницата. Къде е Рурк?

— В кабинета си. Покажете ми картичката. Заплашва ли ви този мошеник?

— Букетът е примамка — нетърпеливо обясни тя. — Рикер се надява Рурк да се хване в капана. Хайде, не се бави, вземи асансьора. — Ив смачка картичката в шепата си. — Моля те, побързай!

Съмърсет разочаровано въздъхна, взе кошницата и се запъти към асансьора, но преди да се качи, се обърна и каза:

— Внимавайте с този човек. Много е опасен.

Ив изчака вратите да се затворят, разгърна смачканата картичка и отново прочете написаното: „Нямах възможност да целуна булката“.

— Ще ти дам възможност да ме целунеш — промълви тя и накъса на парченца картичката. — Когато за пръв път се срещнем в ада! — Отиде в банята, хвърли късчетата хартия в тоалетната и пусна водата, което я поуспокои. Съблече се, като остави дрехите си на пода, остави кобура с оръжието върху плота и влезе в душкабината. Нареди водната струя да бъде с пълна мощност, а температурата на водата трийсет и пет градуса. Застана под душа с надеждата да се стопли, да прогони вледеняващото предчувствие, което беше изпитала при вида на цветята. Най-важното в момента бе да обмисли тактиката, която на сутринта да приложи към Луис.

Почувства се малко по-добре. Спря душа, приглади косата си, обърна се и извика:

— Господи! Господи, как се изплаших! Рурк, знаеш как мразя да ме изненадаваш по този начин.

— Да, зная. — Той плъзна встрани вратата на кабинката за изсушаване, защото Ив я предпочиташе пред по-бавната процедура на подсушаване с хавлиена кърпа, после отиде да донесе халата на съпругата си. Ала когато Ив излезе от кабината, той не ѝ го подаде, а попита:

— Кой те е подредил така?

— Моля?

— Имаш синини по рамото.

— Така ли? — Ив си спомни как проблеснаха очите на Рикер, когато заострените му нокти се забиха в плътта ѝ. — Имаш право. Сигурно съм се ударила, но не съм обърнала внимание. — Протегна ръка за дрехата, а когато той отказа да ѝ я подаде, възкликна: — Престани! Омръзнаха ми перверзните ти игрички!

Обикновено подобни забележки го караха да се усмихне. Стомахът на Ив се сви, като забеляза непреклонното изражение на съпруга си.

— Не ме заблуждавай, лейтенант. Някой жестоко е стиснал ръката ти. Кой е той? Какво се е случило?

— Май забравяш, че съм ченге. — Тя се престори на ядосана и сграбчи халата си. — Това означава, че ежедневно имам работа с какви ли не грубияни... Вечерял ли си? Гладна съм като вълк.

Рурк ѝ позволи да се върне в спалнята и да поръча на автоготвача любимото ѝ ястие, после попита:

— Къде са цветята?

„Да му се не види“ — помисли си тя, но невинно попита:

— Какви цветя?

— Грамадната кошница, която куриерът донесе преди малко.

— Нямам представа за какво говориш. Току-що се прибрах и...

Хей!

Рурк я хвана за рамото и я обърна така рязко, че тя едва не прехапа езика си. Вкамени се, като видя гневния поглед на съпруга си.

— Не ме лъжи! Никога не ме лъжи! — извика той.

— Престани — прошепна Ив и внезапно осъзна, че макар да стискаше раменете ѝ, Рурк не ѝ причиняваше болка и внимаваше да не докосне болното място. — Твоите приятели непрекъснато изпращат букети. Пусни ме. Гладна съм.

— Готов съм да ти простя почти всичко, Ив, но няма да търпя да ме гледаш в очите и да ме лъжеш! Виждам на рамото ти синини, които липсваха сутринта. Видях и как Съмърсет хвърля цветята в контейнера за смет, след като си беше направил труда да ги донесе тук. Не отричай, още усещам миризмата им. Защо го накара да ги изхвърли? От какво се страхуваш?

— От нищо!

— Тогава ми отговори от кого се боиш. Кой те е изплашил?

— Ти. — Ив знаеше, че постъпва с него несправедливо, дори жестоко. Испита омраза към себе си, когато лицето му стана безизразно и той прекалено учтиво промълви:

— Моля да ме извиниш.

Сърцето ѝ се сви. Изтръпваше, когато Рурк говореше с такъв леден тон, който я плашеше повече, отколкото ако ѝ беше изкрещял. Не издържа, когато той ѝ обърна гръб и понечи да се отдалечи. Изтича след него и го хвана за рамото:

— Рурк! Рурк, не се сърди. Извинявай, не исках да те обидя.

— Остави ме на спокойствие. Имам много работа.

— Не ме отблъсквай! Моля те, не мога да го понеса! — Прекара пръсти през косата си и притисна длани към пулсиращите си слепоочия. — Не знам как да ти го съобщя. Каквото и да кажа, ще се ядосаш. — Тя се тръшна на канапето и отчаяно се втрени в стената.

— Предпочитам да науча истината — промълви Рурк.

— Добре. Но първо ми обещавай нещо.

— Какво?

— О, престани да стърчиш като че си глътнал бастун. Седни, ако обичаш.

— Предпочитам да остана прав. — Той замислено я огледа и внезапно проумя какво се е случило. — Посетила си Рикер, нали?

— Хей, да не си медиум — възкликна тя, сетне скочи на крака и отново се спусна след съпруга си. — Почакай! Къде отиваш? Нали обеща да не ми се сърдиш?

— Не съм ти обещава нищо.

Ив го настигна в коридора и за миг се поколеба дали с ловка хватка да го свали на пода. После реши да се възползва от единствената му слабост. Прегърна го и прошепна:

— Моля те.

— Не понасям мисълта, че този тип те е докоснал!

— Рурк! Погледни ме, Рурк. — Тя обгърна с длани лицето му. Погледът му подсказваше, че е готов да извърши убийство. — Предизвиках го с определена цел и успях да го извадя от равновесие. Цветята са предизвикателство към теб. Навярно си въобразява, че ще хукнеш да му отмъщаваш.

— Защо мислиш, че няма да сторя точно това?

— Защото те моля да не го правиш. Защото залавянето на Рикер е мое задължение и ако изиграя картите си правилно, ще изпълня дълга си.

— Понякога искаш от мен прекалено много...

— Зная. Зная и това, че ще намериш начин да отмъстиш на Рикер. Но не бива да го правиш, не бива да се приравняваш с него. Вече си различен от предишния Рурк.

— Нима? — сопна се той, но първият пристъп на заслепяваща ярост беше преминал.

— Да. Днес имах възможност да се запозная с този човек и да направя сравнение между двама ви. Нямах нищо общо с него. Абсолютно нищо.

— Можех да бъда като Рикер...

— Но не си — прекъсна го Ив и облекчено въздъхна. Кризата беше преминала. — Ела да седнем и ще ти разкажа всичко — от игла

до конец.

Рурк повдигна брадичката ѝ, погледна я в очите и намръщено промълви:

— Никога повече не ме лъжи.

— Добре. — Тя стисна китката му и усети как бие пулсът му. — Няма, обещавам.

СЕДМА ГЛАВА

Без да повишава тон, с привидно спокойствие тя му разказа за перипетиите си през деня. Рурк безмълвно я слушаше. Не пророни нито дума, от което нервите ѝ съвсем се опънаха. Взираше се в лицето ѝ, а невъзмутимото му изражение не издаваше мислите му. Тя почувства, че се вледенява под изпитателния му поглед, под пронизващите му сини очи, които приличаха на айсберги.

Знаеше на какво е способен, когато го предизвикат... когато бе убеден, че каквото и да направи, е оправдано. Побиха я тръпки.

След като изслуша разказа ѝ, стана и отиде до барчето, което беше вградено в стената. Наля си чаша вино и посочи бутилката на Ив:

— Искаш ли?

— Ами... да.

Рурк наля още една чаша. Държеше се така, сякаш бяха обсъждали обикновена случка от ежедневието. Ив не беше страхлива, не се боеше от болката и стотици пъти беше заставала лице срещу лице със смъртта, но поведението на Рурк я извади от релси. Взе чашата с вино и едва се въздържа да не я пресуши на един дъх. Сетне колебливо промълви, само и само да наруши неловкото мълчание:

— Е, това е всичко.

Рурк отново седна и тя неволно се възхити от грацията му. „Като пантера е — помисли си. — Голяма, кръвожадна пантера.“ Той отпи от виното, без да откъсва поглед от нея, сетне заговори с толкова мек глас, че би заблудил всяка друга жена:

— Лейтенант...

— Какво? — наежи се тя.

— Наистина ли очакваш да остана със скръстени ръце?

Ив остави кристалната чаша на масичката. В момента изобщо не ѝ беше до вино.

— Да — отговори.

— Не си глупава. Знаеш, че най-много се възхищавам от интуицията и от интелекта ти.

— Не го прави, Рурк! Позволи ми да продължа разследването, не го превръщай в лично отмъщение.

Очите му проблеснаха като стоманени остриета:

— Въпросът наистина е личен.

— Грещиш — настоя Ив. Знаеше, че може да го разубеди. Трябваше да го разубеди. — Не бива да се хванеш на въдицата му, защото ще пострадаш. Рурк... не си глупав. Възхищавам се от инстинкта и от интелекта ти.

За пръв път през изминалия час той неволно се усмихна:

— Едно на нула за теб, Ив. Браво!

— Рикер е безсилен да ми причини зло. — Тя побърза да се възползва от благоприятния момент. Коленичи и се вкопчи в раменете на съпруга си. — Освен ако ти му помогнеш, защото единственият начин да ме засегне е чрез теб. Не му позволявай да го стори. Не попадай в капана, който ти е заложил.

— Нима мислиш, че съм толкова глупав да ухапя примамката?

Ив приклепна и промълви:

— Напротив, сигурна съм, че ще спечелиш в схватката с него. Но се страхувам от цената, която двамата с теб ще трябва да платим. Не се намесвай, Рурк. Остави тази работа на мен.

Той дълго мълча. Взираше се в очите ѝ, опитваше се да прочете мислите ѝ. Накрая промълви:

— Ако отново те докосне, ще го убия. Не, не ме прекъсвай. Ще изпълня желанието ти и засега няма да се намесвам. Но ако той премине границата, с него е свършено. Ще намеря време и начин завинаги да го отстраня от живота ти.

— Не е необходимо. Знаеш, че не съм безпомощна.

— Скъпа Ив... — Той нежно прокара пръсти по страната ѝ. — Необходимо е, за да бъда спокоен. Не познаваш този човек, невъзможно е да го опознаеш само след една среща с него. Ала аз знам колко е опасен.

Ив си помисли, че понякога човек трябва да се задоволи и с малкото.

— Обещавах ли, че няма да преследваш Рикер?

— Засега няма да предприема нищо срещу него. Но да знаеш, че правя голяма жертва само за да изпълня молбата ти.

Той стана, а Ив потръпна, като долови ледената нотка в гласа му. Тихо изруга и попита:

— Още ли ми се сърдиш?

— Да... и то много.

— Какво искаш да направя? — Тя гневно скочи на крака, едва сдържайки желанието си да забие юмрук в красивото му лице. — Вече се извиних, нали?

— Направи го, защото те принудих.

— Добре... хубаво... имаш право. — В този момент Ив мразеше еднакво и себе си, и него. В пристъп на отчаяние ритна канапето и промълви: — Не знам как да постъпвам в подобни ситуации. Обичам те и това ме подлудява. Не съм ли наказана достатъчно?

Рурк неволно се засмя. Изглеждаше толкова объркана.

— Господи, Ив, страхотна си!

— Смятам, че трябва да ме възнаградиш за... Да му се не види! — изсъска, когато комуникаторът ѝ избръмча. Тя потисна желанието си да разбие устройството в стената. Вместо това отново ритна канапето.

— Далас слуша. Какво се е случило?

Обажда се диспечерът. Имам съобщение за лейтенант Ив Далас. Открит е мъртвец на второто ниво на моста Уошингтън. Установена е самоличността на жертвата — лейтенант Алан Милс от 128-и полицейски участък, отдел за „Борба с наркотиците“. Заповядано е веднага да отидете на местопроизшествието и да се заемете с разследването.

— Божичко! Исусе Христе! Прието. Свържете се със сътрудничката ми — полицай Дилия Пийбоди. Ще я чакам на моста.

За миг тя остана неподвижна. Стомахът ѝ се свиваше, виеше ѝ се свят.

— Друг полицай! Още едно мъртво ченге — прошепна.

— Идвам с теб. Ще отида там, лейтенант — повтори той, когато Ив поклати глава. — Ако не желаеш да те придружа, ще отида сам. Облечи се. Аз ще шофирам, за да стигнем по-бързо.

Мостът беше като осветена арка на фона на тъмното небе. В този час въздушното движение беше доста натоварено и летателните

средства почти затъмняваха бледия лунен сърп.

Животът в големия град продължаваше стремителния си бяг.

На второто ниво на моста, което беше затворено за движението, стояха шест патрулни коли. Приличаха на хрътки, които всеки миг ще се впуснат в преследване. Докато си проправяше път през скупчените полицаи и цивилни детективи, Ив чуваше откъслечни думи, долитащи от видеотелефоните ругатни и проклетия. Въртящите се лампи на полицейските автомобили обагряха лицето ѝ ту в синьо, ту в кървавочервено. Тя безмълвно се приближи до мръсната бежова кола, паркирана на аварийното платно.

Милс беше на предната седалка. Главата му беше клюмнала, очите му бяха затворени, сякаш бе отбил от магистралата да подремне. Дрехите му бяха просмукани с кръв.

Ив напръска дланите си със защитен спрей, който заместваше ръкавиците, и огледа трупа.

„Някой го е поставил на седалката“ — помисли си и се наведе през спуснатото стъкло да огледа купето. Видя полицейската значка и сребърните монети, които проблясваха на слабата светлина.

— Кой го е намерил?

— Добър самарянин. — Един от униформените пристъпи към нея, сякаш с нетърпение очакваше да каже репликата си. — Свидетелят е в патрулната кола, охраняват го неколцина колеги. Изпаднал е в шок.

— Записахте ли името и показанията му?

— Да, лейтенант. — Полицаят извади електронния си бележник и натисна няколко клавиша. — Свидетелят се казва Джеймс Стайн и живее на 95-та улица номер 1001. Каза, че тази вечер работил до късно. Докато шофирал към дома си, забелязал колата, спряла на аварийното платно. Движението не било натоварено, затова забелязал, че в автомобила седи човек. Обзело го лошо предчувствие. Отбил в страничното платно и отишъл да провери дали непознатият има нужда от помощ. Видял мъртвеца и побързал да се обади в полицията.

— В колко часа е позвънил?

— В... двацет и един и петнайсет. С партньора ми първи пристигнахме на местопрестъплението, часът беше двацет и един и двацет и пет. Видяхме, че колата е полицейска, ето защо се свързахме

с участъка, съобщихме регистрационния номер на превозното средство и описахме как изглежда мъртвецът.

— Добре. Някой да закара Стайн в дома му.

— Няма ли да го разпитате, лейтенант?

— Не и тази вечер. Проверете дали живее на посочения адрес и го закарайте вкъщи. — Тя се обърна и видя Пийбоди и Макнаб, които слязоха от току-що пристигналата патрулна кола.

— Лейтенант... — Сътрудничката ѝ погледна към бежовия автомобил и лицето ѝ се изкриви от болезнена гримаса. — Бях с Макнаб, когато ми се обади. Не успях да се отърва от него.

— Не се безпокой. — Ив извърна очи към Рурк, чийто силует се очертаваше над светлината на фаровете. — И аз имам подобен проблем. А сега на работа. Искам да заснемеш местопрестъплението. Не пропускай и най-малките подробности. Да не забравиш да напръскаш ръцете си със спрей — не ми се ще после да открием твоите отпечатьци.

В този момент пристигна още една патрулна кола. Още преди да спре напълно, предната врата се отвори и отвътре изскочи капитан Рот. Ив изруга, но отиде да я посрещне.

— Рапортувайте за инцидента, лейтенант.

И двете знаеха, че Ив не е длъжна да ѝ рапортува. Размениха изпитателни погледи, сякаш бяха боксьори, всеки от които търси слабото място на противника си.

— Засега не знам повече подробности от вас, капитане — отговори Ив.

— А пък аз знам, че пак сте се провалили, което е причинило смъртта на друг наш колега.

Хората около тях внезапно млъкнаха, като че бяха прерязали гласните им струни. Ив отново си представи ловджийски хрътки, които стоят неподвижно и душат, за да разберат в каква посока е побягнала жертвата им.

— Капитан Рот, разбирам, че сте разстроена от смъртта на колежата ви и ще се престоря, че не съм чула неуместната ви забележка. Но ако желаете да ме порицаете, направете го по установения ред и не ми пречете да работя по случая.

— Аз поемам разследването.

Ив ѝ препречи пътя и процеди през зъби:

— Случаят е мой, ето защо имам право да те отстраня при необходимост. Не ме принуждавай да го направя.

— Предизвикваш ли ме, Далас? — Рот заби пръст в гърдите ѝ. — Искаш ли да си премерим силите?

— Не изгарям от желание да ти дам добър урок, но ще го сторя, ако още веднъж ме докоснеш или възпрепятстваш работата ми. Ако ми помагаш, си добре дошла, в противен случай ще те помоля да не пречиш на сътрудничката ми.

Очите на Рот гневно проблеснаха, устните ѝ се разтегнаха в грозна гримаса, а Ив изтръпна, като си представи предстоящата разпра.

— Капитан Рот! — Клуни си проби път сред насъбралите се полицаи. — Капитан Рот, трябва да поговорим. Насаме, ако обичате... — Той се задъхваше, сякаш беше тичал.

Рот едва съумя да се овладее. Отривисто кимна и закрочи обратно към колата си.

— Съжалявам за неприятната сцена, лейтенант — промълви Клуни, впери поглед в мъртвия си колега и лицето му се изкриви. — Съкрушена е от смъртта на Милс.

— Разбирам. Какво те води тук, Клуни?

— Лошите вести се разпространяват бързо. — Той тежко въздъхна. — Тази вечер ще почукам на друга врата, ще утешавам друга вдовица... Мамка му, животът е несправедлив. — Обърна се и тръгна към колата, в която го чакаше Рот.

— Мисля, че капитан Рот съвсем безпричинно се нахвърли върху вас — обади се Макнаб, който беше застанал зад Ив.

Тя се втренчи в окървавения мъртвец и промълви:

— Ето причината.

Макнаб беше на друго мнение, но реши да не спори.

— Искате ли да ви помогна? — попита.

— Ще те повикам, ако ни потрябваш. — Ив понечи да се отдалечи, но се обърна: — Хей, Макнаб!

— На вашите услуги, лейтенант.

— Понякога си мисля, че не си чак толкова глупав.

Младежът се усмихна, пъхна ръце в джобовете си и отиде при Рурк.

— Здравей. Виждам, че и ти си тук в ролята на придружител.

— Така изглежда — въздъхна Рурк. Умираще за една цигара и беше поизнервен. — Идваш тъкмо навреме. Разкажи ми нещо повече за капитан Рот. — Усмихна се и добави: — Не се прави на света вода ненапита, Иан. Всеизвестно е, че детективите от информационния отдел знаят всичко за всички.

— Имаш право. Честно казано, заинтересувахме се от Рот, тъй като Коли беше от нейния участък. Тя е „стара пушка“, от осемнайсет години работи в полицията, има заслуга за залавянето на много престъпници. Неведнъж е предлагана за награждаване, има и няколко порицания за неподчинение. Доста се е потрудила, за да стигне до този висок пост. Няма и година, откакто е произведена в чин капитан, но се носят слухове, че ще я понижат, защото е позволила на Рикер да се отърве безнаказано.

Двамата машинално погледнаха към мястото, където се беше разиграла неприятната сцена между Ив и Рот, после Рурк промълви:

— Ето защо е толкова... докачлива.

— Може би. Преди няколко години е имала малък проблем с пиенето, но се е подложила на терапия, преди да стане алкохоличка. Омъжена е втори път и се говори, че бракът ѝ е в криза. Казват още, че работата е смисълът на живота ѝ. — Той помълча, докато наблюдаваше как Рот и Клуни разговарят, после продължи: — Според мен тя е много властна и не обича да ѝ съперничат. Може би именно заради тези качества е получила капитански нашивки. Донякъде разбирам озлоблението ѝ. Двама нейни подчинени са зверски убити, отгоре на всичко поверяват разследването на друго ченге, и то на ченге с репутацията на Далас.

— Виж ти! Ще ми обясниш ли с каква репутация се ползва скъпата ми съпруга?

— Няма по-способна от нея — простиичко отговори Макнаб и се поусмихна. — Пийбоди мечтае да стане като нея, когато порасне. Като заговорихме за нея, ми хрумна да ти благодаря за полезния съвет — започнах да я ухажвам и мисля, че резултатът е положителен.

— Радвам се.

— Само дето не мога да я накарам да зареже онова влечуго — жиголото. Не разбирам какво толкова намира в този мазник. — Макнаб извади пакетче дъвки и предложи една на събеседника си. Рурк се поколеба, после протегна ръка.

Двамата съсредоточено задъвкаха, докато наблюдаваха как любимите им жени работят.

Ив се помъчи да не забелязва хората, които я наблюдаваха. Можеше да нареди на местопрестъплението да останат само служителите от техническия персонал, но ѝ се стори, че ще постъпи коравосърдечно. Полицаяте не се разотиваха не само защото беше убит техен колега, но сякаш за да се уверят, че са живи.

— Жертвата е идентифицирана като лейтенант Алан Милс от 128-и полицейски участък, отдел „Наркотици“. — Докато диктуваше на записващото устройство, Ив леко повдигна брадичката на мъртвеца. — Трупът е открит от гражданина Джеймс Стайн на предната седалка на служебния автомобил, паркиран на аварийното платно на моста Джордж Уошингтън. Пийбоди, направи ли ти впечатление, че Милс е пил алкохол?

— Откъде разбрахте, лейтенант?

— Долавям миризмата на джин.

— Бог знае как я подушвате сред тази воня — процеди сътрудничката ѝ.

Ив разгърна сакото на мъртвия и видя, че оръжието му е в кобура.

— Дори не го е извадил. Странно, нали? Питам се защо не е шофирал собствената си кола. Повечето полицаи не поверяват никому служебния си автомобил. — Сбърчи нос и добави: — Усецам още някаква миризма, освен на джин, на кръв и на изпражнения. — Освободи предпазния колан и инстинктивно отдръпна ръка, когато вътрешностите се изплъзнаха изпод ризата му.

— Божичко! — Пийбоди пребледня като платно, задави се и отскочи назад. — Далас...

— Отдръпни се. Дишай дълбоко!

— Добре съм... Нищо ми няма... — избърбори Пийбоди. Зави ѝ се свят, краката ѝ се подкосиха. Едва стигна до парапета и повърна.

Ив затвори очи за миг и с усилие се овладя. Ушите ѝ бучаха, сякаш наблизко бушуваше океан. Опита се да не мисли за нищо, докато се убеди, че бученето, което чува, е от колите, преминаващи по другото ниво на моста, и от многобройните въздухоплавателни средства.

Ръцете ѝ не трепереха, когато разкопча окървавената риза на Милс. Видя, че е разсечен от гръдната кост до чатала и макар да ѝ се повдигаше, отново задиктува на записващото устройство. Отстъпи назад и с пълни гърди пое въздух. Огледа хората, които се бяха скупчили около жълтата лента, обграждаща автомобила. Някои бяха ужасени, други изплашени, трети мрачно се взираха в трупа. И други полицаи, освен Пийбоди, се бяха надвесили над парапета.

— Нищо ми няма... Оправих се...

Гласът на Пийбоди се заглушаваше от бученето в ушите на Ив.

— Ела, скъпа, поседни за малко — засуети се Макнаб.

— Макнаб, вземи от нея камерата — нареди Ив.

— Не, ще се справя! — Пийбоди отблъсна ръката на младежа и изпъна гръб. Беше мъртвешки бледа. Потрепери, но смело тръгна обратно към колата с мъртвеца. — Извинете, лейтенант.

— Няма нищо срамно. Дай ми камерата. Искам по-бързо да приключа с тази работа.

— Не, лейтенант. Ще издържа.

Ив втренчено я изгледа, сетне кимна:

— Добре. Опитай се да не мислиш какво правиш, все едно изключваш съзнанието си.

— Де да можех — промълви Пийбоди, но се залови за работа.

Ив понечи да отметне косата си, но изведнъж осъзна с какво е изцапана ръката ѝ.

— Да му се не види, защо се бави съдебният лекар! — възкликна гневно.

— Вземи, лейтенант. — Рурк се приближи и ѝ подаде снежнобяла копринена носна кърпа.

— Благодаря. — Тя машинално я взе, без да обръща внимание с какво бърше ръцете си. — Нямах право да си тук. Не бива. — Огледа се и вместо да хвърли кърпата, я пхна в пликче за веществени доказателства.

— Не бързай, остани за малко при мен — промълви Рурк. — На твое място всеки би го сторил.

— Невъзможно е. Ако проявя и най-малкия признак на слабост, ще изгубя контрол. — Отново напръска дланите си със спрей и подаде на Рурк пликчето. — Извинявай, задето съсипах хубавата ти копринена кърпа.

Рот се приближи, следвана от Клуни. Като видя ужасяващата гледка, спря, сякаш се беше натъкнала на невидима стена, и се втренчи в жалките останки на своя подчинен.

— Света Богородице! — прошепна, но лицето ѝ остана безизразно, само очите ѝ горяха като нажежени въглени.

Клуни се просълзи и възкликна:

— Господи! Милс, какво са направили с теб! — Стисна клепачи и дълбоко пое въздух. — Невъзможно е да съобщим на близките му истината. Никога не бива да я узнаят. Капитан Рот, да побързаме да уведомим семейството му, преди някой да им е казал какво се е случило. Надявам се да им спестим ужасяващите подробности.

— Добре, Арт. Ще постъпим както искаш. — Тя забеляза, че Ив изважда комуникатора си и попита:

— Какво правиш?

— Ще проверя къде се губи съдебният лекар.

— Току-що се обадох. Ще бъде тук след около две минути. Може ли да поговорим насаме, лейтенант? Клуни, постарай се да помогнеш на сътрудничката на Далас. Никой не бива да има достъп до местопрестъплението, дори полицаите.

Двете се отдръпнаха настрана, далеч от ярките светлини. Ив си помисли, че миризмата на изгорели газове и нажежен асфалт ѝ действа като балсам на отворена рана.

— Далас, искам да се извиня, задето преди малко се нахвърлих върху теб.

— Приемам извинението.

— Май реагира доста прибързано.

— И твоето извинение беше прибързано.

Рот примигна и кимна:

— Мразя да се извинявам. До гуша ми е дошло да сдържам нервите си и да поднасям извинения, но това е единственият начин да се издигнеш. Мисля, че същото важи и за теб. Жените в полицията ги наблюдават под микроскоп, съдят ги по-строго.

— Може би е вярно, но аз не се влияя от предразсъдъците.

— Тогава си по-волева от мен или не си толкова амбициозна. Аз не мога да се примиря! — Тежко въздъхна и добави: — Нахвърлих се върху теб под въздействие на раздразнението си и както обикновено реагирах необмислено и неразумно. Ще ти призная, че се разгневих от

смъртта на Коли, защото много го харесвах... за разлика от Милс. — Погледна към колата и продължи: — Зная, че за мъртвите се говори само добро, но Милс беше мръсник с отвратителен характер. Не криеше, че според него работата на жените е да готвят и да раждат деца, не да носят полицейска значка. Мразеше чернокожите, евреите, азиатците, накратко всички, които се различават от него. А той беше един затлъстял глупак. Но беше и мой подчинен, затова искам да заловя онзи, който го е разпорил.

— Аз също.

Рот отново кимна. Двете мълчаливо проследиха с поглед линейката, която спря наблизо и от нея слезе съдебният лекар. Ив видя, че са изпратили Морис, и иронично си помисли: „Само най-доброто за момчетата със сини униформи“.

— Не се занимавам с разследване на убийства, Далас — продължи Рот. — Клуни успя да ме убеди да не заставам на пътя ти. Известна ми е репутацията ти, разчитам да заловиш престъпника. Искам... — Тя се сепна и за миг замълча, като се мъчеше да потисне раздражението си. — Ще ти бъда признателна, ако ми изпратиш копие от рапорта си.

— Ще го имаш утре сутринта.

— Благодаря ти. — Тя любопитно изгледа Ив. — Наистина ли си толкова способна, както се твърди?

— Не обръщам внимание какво говорят за мен.

Рот горчиво се изсмя:

— Ако мечтаеш за повишение, започни да се вслушваш в хорските приказки. — Протегна ръка, Ив здраво стисна дланта ѝ.

После се разделиха. На едната предстоеше да говори за смъртта, на другата да я наблюдава.

Докато отиваше към линейката, вдигна поглед и забеляза първия медиен хеликоптер да кръжи над моста. Каза си, че ще остави за по-късно този проблем.

— Доколкото разбрах, разпорили са го като животно в кланица — отбеляза Морис, облече престилката си, сетне напръска със защитен спрей дланите и обувките си.

— Накарай онези от лабораторията да побързат — промълви Ив. — Обзалагам се, че Милс е бил в безсъзнание, когато е направен

разрезът. Дори не е извадил оръжието си, липсват наранявания, получени при самозащита. Усетих и миризмата на джин.

— Имаш ли представа колко джин трябва да изпие едър човек като него, та да позволи да го изкормят, без да гъкне? Мислиш ли, че са го убили в колата?

— Да, ако се съди по изтеклата кръв. Убиецът го е напил или го е упоил, направил си е труда да разкопчее ризата му и го е разсякъл. После е закопчал дрехата и предпазния колан, дори е нагласил седалката така, че вътрешностите на мъртвия да останат в гръдната и в коремната кухня, докато някой късметлия махне предпазния колан.

— Подозирам, че ти си била късметлийката. — Морис съчувствено се усмихна.

— Позна. — Ив още чувстваше как органите на мъртвия се изсипват в шепите ѝ и знаеше, че кошмарното усещане ще я преследва дълго. — Убиецът е докарал Милс тук, после преспокойно е напуснал местопрестъплението. Обзалагам се, че няма да намерим негови отпечатъци. — Тя се огледа. — За втори път се убеждавам, че този човек е безумно смел. Сигурно дълго е седял тук, може би дори е извършил престъплението на това място, макар да не вярвам, че е проявил чак толкова голям кураж. И все пак е седял редом с мъртвеца и е изчаквал удобен момент да слезе от колата. Сигурно собственият му автомобил е бил паркиран наблизо.

— Вярваш ли, че е имал съучастник?

— Може би. Не изключвам подобна възможност. Ще разпитаме пътните полицаи дали тази вечер са забелязали друга кола, спряла на аварийното платно. Мръсникът не е скочил от моста. Имал е план и го е изпълнил. Морис, надявам се на съдействието ти, за да получа час по-скоро резултатите от токсикологията.

Пийбоди и Макнаб стояха до перилото. Ив видя, че сътрудничката ѝ вече не е пребледняла като мъртвец. Запита се какви ли кошмари ще я преследват тази нощ.

— Макнаб, желаш ли да ни помогнеш?

— Да, лейтенант.

— От вас двамата искам да съберете дисковете от всички камери, монтирани в будките за събиране на пътна такса. Интересуват ме записите от последните двацет и четири часа.

— Необходими ли са дисковете от будките на другото ниво?

— Не бива да пропускаме и най-беглата вероятност... може би ще ни излезе късметът. Незабавно започни да преглеждаш записите. Като начало обърни внимание на дисковете от кабинките, намиращи се на това ниво, и то в часовия пояс между десет часа и полунощ. Много важно е да разберем с каква кола се е изплъзнал убиецът.

— Слушам, лейтенант.

— Пийбоди, проучи добрия самарянин Джеймс Стайн. Не мисля, че е замесен в престъплението, но трябва да се убедим в невинността му. Очаквам те у нас точно в осем. Ще използваш кабинета в дома ми.

— Не забравяйте, че утре сутринта трябва да притиснете Луис — напомни й Пийбоди. — Ще се явя в управлението в шест и трийсет, както ми бяхте наредили.

— Остави Луис на мен. Предстои ти безсънна нощ.

— На вас също — заинати се Пийбоди. — Ще бъда в управлението точно в шест и половина, лейтенант.

— Прави каквото искаш, с теб на глава не се излиза. — Ив прокара пръсти през косата си и добави: — Помоли полицаите, които първи са пристигнали на местопрестъплението, да те закарат у дома. Забелязах, че единият е голям ентузиаст. Изгаря от желание да бъде полезен.

Обърна се и се приближи до Рурк:

— Налага се да те изоставя.

— Ще пътувам до полицейското управление с теб, а оттам ще повикам кола да ме закара до вкъщи.

— Не отивам направо в управлението. По пътя ще се отбия на едно-две места. Ще помоля някого от полицаите да те върне вкъщи.

Рурк подозрително огледа патрулните коли и промърмори:

— Ще намеря начин да се прибера. Все пак благодаря за предложението.

Ив гневно се запита защо тази вечер всички са решили да й противоречат.

— Няма да те зарежа на моста, ясно ли е?

— Не бой се, все някак ще намеря пътя до вкъщи. Между другото, къде отиваш?

— Да свърша това-онова, преди да напиша рапорта си — отвърна тя и сърцето й се сви от ледения му тон. Никога не я беше гледал с подобно безразличие. — Докога ще ми се сърдиш?

— Не съм решил. Но ще те уведомя, когато настъпи моментът да ти простя.

— Караш ме да се чувствам като неблагодарница — промълви тя.

— Скъпа, и без моя помощ се чувстваше по същия начин, не отричай.

В гърдите ѝ бушуваха противоречиви чувства — преобладаваха усещането за вина и гневът. Втрени се в Рурк, прошепна „майната на всичко!“, хвана го за реверите, привлече го към себе си и страстно го целуна.

— Ще се видим по-късно — подхвърли и се отдалечи.

— Ще те чакам.

ОСМА ГЛАВА

Дон Уебстър се стресна в съня си от грохот, който отначало помисли за силни гръмотевици. Постепенно съзнанието му се проясни и той реши, че някой се опитва да разбие с тежък чук стената на апартамента му. Посегна към оръжието си и едва тогава разбра, че някой чука на външната врата.

Нахлузи джинсите си, грабна оръжието и погледна през шпионката. Изпита едновременно удоволствие и смущение, запита се дали не се сбъдват най-смелите му мечти и отвори на Ив.

— Сигурно случайно си се озовала в този квартал и си решила да ме посетиш — подхвърли подигравателно.

— Долен мръсник! — Тя го блъсна обратно в коридора и тресна вратата. — Този път ще отговориш на въпросите ми, и то незабавно!

— Никога не си обичала увертюрите, дори в леглото — подхвърли той и веднага съжали за хапливата си забележка. Прикри смущението си с широка усмивка и попита: — Какво има?

— Има още един мъртъв полицай, Уебстър!

Усмивката му помръкна.

— Кой е? Защо са го убили?

— Сам си отговори.

Двамата се втренчиха един в друг. Уебстър пръв извърна поглед и промълви:

— Не зная.

— Какво знаеш? Каква е ролята на твоя отдел в тази история? Само не ме лъжи, че не сте замесени.

— Какво си въобразяваш? — избухна той. — Нахлуваш в жилището ми в... Господи, минава един! Нахвърляш се върху мен и ми съобщаваш за смъртта на някакъв полицай. Дори не си ми казала кой е и как са го убили, а искаш информация.

— Мъртвият се казва Милс. Детектив Алан Милс от 128-и участък, отдел „Наркотици“. В същия отдел е бил и Коли. Интересуваш се как са го убили, нали? Разрязали са го от шията до

топките, ето как! Знам го със сигурност, защото вътрешностите му се изсипаха в шепите ми.

— Господи! Боже господи! — Той прокара длани по страните си. — Трябва да пийна нещо.

Тръгна по коридора, а Ив побърза да го последва. Бегло си спомняше жилището му по времето, когато Уебстър беше обикновен квартален полицай. Сегашният му апартамент беше много просторен и по-люксово обзаведен. Очевидно служителите от отдела за „Вътрешно разследване“ бяха добре платени.

Влезе в кухнята и го видя да изважда кутия бира от хладилника. Той се обърна и взе още една кутия:

— Искаш ли? — Ив само го изгледа, при което той върна втората бира в хладилника и измрънка: — Май не ти се ще. — Отвори кутийката, жадно отпи, сетне попита: — Къде се е случило?

— Не съм дошла да ме разпитваш. Сигурно ме бъркаш с някого от твоите доносници.

— Ти също! — сопна се той и се облегна на вратата на хладилника. Трябваше бързо да подреди мислите си, да се овладее, за да не издаде нещо, за което по-късно ще съжалява.

— Не забравяй, че ти настоя да разговаряме — напомни му Ив. — Питам се дали си опипвал почвата, или си залагал капан. А може би си само куриер на отдела за „Вътрешно разследване“.

Лицето му се изопна от гняв, но той отново отпи от бирата си, сетне заяви:

— Ако си недоволна от мен, отнеси въпроса до големите клечки от отдела, пък да видим какво ще постигнеш.

— Свикнала съм да се справям сама. Какво свързва Коли, Милс и Макс Рикер?

— Ако се забъркаш с Рикер, ще бръкнеш в гнездото на осите и не отговарям за последствията.

— Вече се забърках с него. Изненадан си, а? — попита тя, като забеляза объркването му. — Още не си научил най-интересното — четирима от хората му охлаждат страстите си в ареста.

— Не ще успееш да ги задържиш там.

— Може би, но ще науча от тях повече, отколкото от своя колега. Все пак някога и ти беше полицай.

— Още съм полицай, Далас!

— С нищо не го показваш.

— Нима мислиш, че след като името ми не се цитира в пресата и като не залавям убийци, с което да спечеля възхищението на обикновените хора, пет пари не давам за професията си! — Той гневно остави кутийката от бира върху кухненския плот. — Изпълнявам дълга си именно защото миея за работата си. Ако всички ченгета бяха почтени като теб, нашият отдел нямаше да съществува.

— Милс и Коли били ли са корумпирани?

Лицето му отново стана безизразно.

— Не мога да отговоря.

— Не можеш или не искаш?

Уебстър я погледна в очите и за миг тя прочете в погледа му съжаление.

— Не мога да ти кажа.

— Интересувам се дали отделът ви е разследвал Милс, Коли и други полицаи от 128-и участък.

— Ако се провежда подобно разследване — отговори той, като внимателно подбираше думите си, — то е строго секретно. Не съм в състояние да го потвърдя или да го отрека, нито да обсъдя с теб подробностите.

— Откъде е взел Коли парите, които е инвестирал?

Уебстър стисна устни. Далас бе толкова упорита, не се отказваше да изтръгне информация от хора.

— Не желая да коментирам този въпрос.

— Ще открия ли, че и Милс притежава солидна банкова сметка?

— Без коментар!

— Готов си за политик, Уебстър. — Тя рязко се обърна и тръгна към вратата.

— Ив! — извика той. Никога не беше изричал името ѝ, дори и в най-интимния миг. — Внимавай! — добави по-тихо. — Пази си гърба.

Ив дори не се обърна, не показа, че е чула предупреждението. Тресна вратата, а Уебстър за миг остана неподвижен. В гърдите му бушуваха противоречиви чувства. После се приближи до масичката с видеотелефона и избра номера на първия от хората, на които трябваше да съобщи за посещението на Ив.

Следващото ѝ посещение беше в дома на Фийни. За втори път през тази нощ тя наруши спокойствието на човек, потънал в дълбок сън. След като упорито звъня на вратата му, ирландецът най-сетне ѝ отвори. Изглеждаше по-уморен отвсякога, клепачите му бяха подпухнали. Носеше къс халат, изпод който стърчаха тънките му крака.

— Хей, Далас, известно ли ти е колко е часът?

— Извинявай, но се налагаше да те събудя.

— Влизай! Моля те обаче да говориш по-тихо, иначе жена ми ще се събуди и ще реши, че трябва да ни приготви кафе и Бог знае какво още.

Малкият апартамент беше несравним с разкошното и луксозно обзаведено жилище на Уебстър. В средата на всекидневната стоеше грамадно грозно кресло, обърнато към телевизора. Спуснатите щори създаваха впечатление за уют. Ив веднага се почувства като у дома.

Фийни я покани в малката кухня. До едната стена беше монтиран барплот. Ив знаеше, че е изработен от самия Фийни, тъй като седмици наред той се бе хвалил с творението си. Седна на високото столче и безмълвно изчака, докато домакинът програмира автоготвача да приготви кафе.

— Очаквах да се обадиш по-рано — промърмори Фийни. — Легнах си преди около час.

— Извинявай, случи се нещо непредвидено.

— Вече научих за подвизите ти. Забъркала си се с Рикер... не мислиш ли, че е прекалено голям залък за теб?

— Ще го преглътна, не бой се.

— Внимавай да не си повредиш стомаха. Вечно имам киселини, когато ям пуешките кюфтета, дето ги приготвя жена ми. — Постави чашите с димящото кафе на плота и седна на другото столче. — Нали ми заръча да проверя това-онова. Открих, че и на Милс не му е чиста работата.

— Той е мъртъв.

— Не думай! — Фийни замислено отпи от чашата си. — Оставил е солидно наследство. Засега съм открил два милиона и половина, внесени в различни сметки, може би има още. Постарал се е да заличи следите си, като е депозирал парите на името на негови починали родственици.

— Можеш ли да проследиш първоизточника им?

— До този момент все удрям на камък. Парите са препрани толкова пъти, че вече са почти стерилни. Най-важното е, че две седмици преди Милс да започне да помпа пенсионния си фонд и личните си банкови сметки се е срещал с Рикер. Ясно е, че да изкормиш един полицай, без да окаже никаква съпротива е възможно, само ако се чувства в безопасност.

— Забелязах, че е пил алкохол. Навярно е обърнал няколко чаши със свой познат, също като Коли. Може би са седели в колата му, той е бил непредпазлив, позволил е да го упоят... и да го убият.

— Имаш право. Постъпила си правилно, като си възложила на Макнаб да прегледа записите от охранителните камери. Момчето има орлов поглед и положително ще открие нещо.

— Наредих на двамата с Пийбоди да бъдат у нас утре сутринта в осем. Ще се включиш ли в нашия отряд?

Фийни я погледна и печалното му лице се озари от усмивка:

— Мислех, че вече съм негов член.

Наближаваше четири часът, когато тя най-сетне се прибра у дома. Празните улици бяха мокри от ръмящия пролетен дъжд. Без да включва осветлението, Ив се изкъпа, сякаш горещата вода щеше да измие ужаса от преживяното. Стоя под душа, облегнала глава на стената, докато престана да усеща миризмата на кръв.

Нагласи ръчния си часовник да я събуди в пет. Възнамеряваше да притисне Луис, което означаваше, че трябва да бъде в управлението след около час и половина. Надяваше се да поспи през малкото време, което ѝ оставаше.

Изтегна се в леглото и си помисли, че Рурк е буден. Спеше много леко и сигурно я беше усетил до себе си. Ала той не се обърна към нея както обикновено, не я взе в прегръдките си, за да я успокои. Ив затвори очи и си каза, че непременно трябва да заспи — отчаяно се нуждаеше от почивка.

Събуди се след час, но съпругът ѝ вече го нямаше в леглото.

Тъкмо когато се готвеше да потегли с колата, Пийбоди изскочи от къщата и задъхано извика:

— Замалко да ви изпусна!

— Какво търсиш тук?

— С Макнаб пренощувахме във вашия дом — отвърна, а мислено добави, че цял живот ще мечтае за такава спалня. — Всъщност донесохме тук дисковете. Рурк каза, че е по-практично да му гостуваме, вместо да ни закара до апартамента на Макнаб, а днес да станем в ранни зори, за да се срещнем с вас.

— Рурк ви е наредил какво да правите, така ли?

— Ами... да. — Пийбоди се настани на предната седалка и закопча предпазния колан. — Взехме го в нашата кола, когато отидохме за дисковете, после той повика лимузината, дойдохме тук и се захванахме за работа.

— Кои се захванахте за работа?

Пийбоди долови ледената нотка в гласа на началничката си. Смути се, но привидно запази спокойствие.

— Ами... ние с Макнаб... и Рурк. И преди сме се обръщали към него за техническа консултация, та си помислих, че няма нищо нередно. Сърдите ли се?

— Не. Не виждам смисъл.

Пийбоди рязко се извърна и я погледна. Не беше свикнала началничката ѝ да проявява подобно безразличие.

— Прекъснахме към три часа... — продължи, после реши, че ще е добре да поразвесели Ив: — Не бях спала в легло от гел. Имаш усещането, че лежиш върху облак, което, разбира се, е невъзможно, защото облакът ще се продъни под тежестта ти. Макнаб хъркаше като заклан, но заспах почти веднага. Сърдите ли се на Рурк?

— Не — отвърна Ив и си помисли: „Но той ми е обиден“. — Успяхте ли да видите на записа колата на Милс?

— Божичко! Направо ми излезе от ума! Не мога да повярвам, че не съм ви го съобщила! Видяхме я! Преминала е през електронната бариера в двайсет часа и осемнайсет минути. Отдалеч изглежда, че Милс спи, кръвта се вижда едва като се увеличи изображението.

— Кой е шофирал, Пийбоди?

— Ще бъдете разочаровани — няма шофьор. Според Макнаб трябва да прегледаме данните от компютъра, вграден в таблото, но по всяка вероятност колата се е движела на автопилот.

— Господи! — Не се беше досетила за възможността маршрутът да бъде програмиран. Още едно потвърждение за самоувереността на

престъпника. Убива Милс, после превключва автомобила на автопилот. Изобщо не го е грижа, че колата може да се натъкне на препятствие.

— Макнаб дори се пошегува, нарече автомобила „Метеорът на смъртта“... защото е модел „Метеор“, нали разбирате — смутено добави Пийбоди. — Когато човек е преуморен, пуска глупави шеги.

— Полицейските коли се програмират чрез специален код. Снабдени са със сложна охранителна система, която ги предпазва дори от крадци с добри познания по електроника.

— Рурк каза същото. — Пийбоди широко се прозина. — Каза още, че има начин за преодоляване на системата.

„И той, разбира се, го знае“ — кисело си помисли Ив.

— Ще проверим — каза рязко и се свърза по видеотелефона с Фийни. Нареди му лично да провери компютъра на колата на Милс. Докато маневрираше, за да влезе в гаража, продължи да разсъждава на глас: — Ако не открием проникване в охранителната система, това ще означава, че престъпникът е знаел кода.

— Невъзможно е, лейтенант. Ще означава, че е...

— Полицейски служител. Точно така!

Сътрудничката ѝ ужасено я изгледа:

— Нали не мислите, че...

— Изслушай ме, полицаю. Разследването на убийство не започва само с намирането на труп. Съставя се списък на заподозрените, на потенциалните възможности. В процеса на работата постепенно отпадат хората от списъка, кръгът на възможностите се стеснява. Вземаш предвид веществените доказателства, онова, което е открито на местопрестъплението и фактите, които си научил за жертвата. После започваш да сглобяваш мозайката, като търсиш мястото на всеки детайл... Не споменавай пред никого за предположението ми. Но ако престъпникът се окаже полицаю, ще си получи заслуженото.

— Гроб съм — промълви Пийбоди. — Повдига ми се, като си помисля, че може би имате право.

— Вярвам ти. — Ив слезе от колата. — Обади се да доведат арестувания в помещението за разпит.

Ив изпи няколко чаши кафе, докато съзнанието ѝ се избистри напълно. Взе си от автомата кифла с черешово сладко, която имаше

вкус на трици, полети с туткал с черешов аромат, но все пак залъга празния ѝ стомах.

Влезе в помещението за разпит и остави на масата чаша с ароматно кафе, защото знаеше, че мнозина биха се съгласили на всичко, само и само да опитат истинско кафе. Любезно се усмихна на арестувания, докато Пийбоди застана до вратата и мрачно се втренчи в него.

Ив включи записващото устройство, продиктува задължителната информация и се усмихна още по-широко:

— Добро утро, Луис. Навън времето е прекрасно.

— Чух, че вали.

— Нима не знаеш, че дъждът е полезен за цветята? Как спа?

— Добре.

Тя отпи от кафето и отново се усмихна. Сенките под очите му бяха сигурно доказателство, че той лъже.

— При последната ни среща се разбрахме да ми кажеш...

— Дръжки! Ще говоря само в присъствието на моя адвокат.

— Как си позволяваш да ми държиш такъв език? Пийбоди, превърти записа обратно. Искам да потвърдиш, че не съм предизвикала задържания към цинични забележки.

— Не ми излизай с тия номера! — озъби се Луис. — Имам право да мълча, нали така?

— Възползвай се от гражданските си права, докато можеш, защото не важат в затворническата станция „Омега“, където ще те изпратят. Обещавам, че ще те сложат в най-малката бетонна килия. Мълчи си на воля, аз ще говоря. Първо, заговор за отвлечане на полицейски служител.

— Няма начин да го докажеш. И с пръст не сме те пипнали.

— Два автомобила с четирима въоръжени мъже преследват бедната Далас. Не трябваше да преминаваш междуцатската граница, приятел. Обзалагам се, че от ФБР ще проявят жив интерес към теб. Като ти знам досието, нищо чудно да те изпратят на „Омега“ още със следващия транзитен полет. Да не забравяме и наркотиците...

— Не се друсам.

— Няма значение. Открихме дрогата в кола, шофирана от теб. Ако ти беше пътникът, може би това щеше да се приеме като смекчаващо вината обстоятелство, обаче сега няма да ти се размине.

Дори Рикер не може да ти помогне. Докато разбереш какво става, вече ще летиш към затворническата станция.

— Нямам какво да ти кажа.

— Това вече го чухме — подхвърли Ив. Забеляза, че ситни капчици пот са избили по челото на задържания. — Бас държа, че адвокатът ти е обещал това-онова! Искаш ли да ти кажа как те е забаламосал? „Ще полежиш в затвора, Луис, но ние ще те възнаградим. Ще задействаме връзките си и ще те уредим в някое хубаво местенце. Ще лежиш пет, най-много седем години, а като излезеш, ще бъдеш богат човек.“ Така ти каза адвокатът, нали?

Погледът на Луис й подсказа, че е улучила десетката.

— Разбира се, този боклук те лъже. Мисля, че не си толкова глупав и сам си го разбрал. Щом попаднеш зад решетките, няма излизане. А пък ако решиш да се оплачеш, някой от затворниците ще получи поръчение от Рикер. Ще сложи отрова в пюрето ти или ще те наръга с нож по време на едночасовата разходка в двора. Може и да се подхлъзнеш под душа и да си счупиш врата. Докато се усетиш, ще бъдеш мъртъв.

— Ако пропея пред теб, ще ме пречукат, преди да вляза в пандиза.

„Успях! — помисли си тя и се приведе. — Започва да се пропуква!“

— Ще те поставим под опеката на програмата за защита на свидетелите.

— Няма да се получи. Той е способен да ме намери където и да съм.

— Хайде де! Да не е магьосник? Предлагам ти изгодно споразумение, приятел. Ако ми кажеш онова, което ме интересува, ще се погрижа да те освободят и да започнеш нов живот тук или на друга планета.

— Не ти вярвам...

— Защо ми е да те лъжа? Освен това нямам причина да желая смъртта ти. Какво ще кажеш?

Луис мълчеше, само от време на време навлажняваше с език пресъхналите си устни.

— Направи ми впечатление, че Рикер не е с всичкия си — продължи Ив. — Ти как мислиш, Луис? — Изчака, като го остави да

размисли, после добави: — Нищо чудно да си каже, че ти си сгафил. Никога няма да си признае, че е постъпил глупаво, като те е изпратил подир мен. Ще те обвини, че си ме изпуснал и си позволил да те заловят. Знаеш, че имам право. Този човек е откачен.

През безсънната нощ, която беше прекарал на тесния нар в килията, Луис беше стигнал до същото заключение. Не му се нравеше и студения поглед на адвокатата Канарди. Известно му беше, че Рикер не обича свои служители, които са се провалили.

— Ще говоря, но при условие, че няма да лежа в панделата.

— Ще се постареем да го уредим.

— Ще го уредиш ли? Майната ти! Искам да получа имунитет. Няма да кажа нито дума, докато не се срещна с прокурора и не получа неговата гаранция. Ясно ли е, Далас? Искам нова самоличност, ново лице и сто и петдесет хиляди суха пара.

— А може би ще поискаш и красива жена заедно с куп дечурлига! — озъби се Ив.

— Ха-ха! Много смешно. — Луис се беше ободрил. Чувстваше се много по-сигурен, отколкото преди няколко часа. — Гледай да уредиш споразумението с прокурора. Чак тогава ще разговаряме.

— Веднага ще се заема. — Тя се изправи. — Сигурно ще се наложи да се явиш на предварителното разглеждане на делото. Тъкмо удобен случай да упражниш правото си да мълчиш. Бъди много, много внимателен. Ако Канарди се усъмни в нещо, незабавно ще докладва на Рикер.

— Играта ми е повече от ясна. Гледай да уредиш споразумението.

— Браво на вас! — поздрави я Пийбоди, докато вървяха по коридора.

— Получи се. — Ив вече беше набрала номера на прокурора. Намръщи се, като чу механичен глас да съобщава в кои часове е приемното време. — Май днес ще вдигна още някого от леглото. Да се върнем у дома. Искам да видя записа. После ще инструктирам всички.

— Всички ли?

— Фийни също се включва в играта.

Очакваше да завари Рурк да помага на Макнаб, но остана разочарована. Младежът работеше сам на нейния компютър. Погледна вратата между двата кабинета и видя червената лампичка, която сигнализираше, че е задействан заключващият механизъм. Раздразнено си помисли, че няма да се унизи да почука.

— Невъзможно е да ви покажа нещо, което не съществува, лейтенант — заоправдава се Макнаб. — Почистих изображението и сега е кристално, но се вижда само мъртвец, който се вози в колата.

Ив взе разпечатката и се втрени в Милс. После нареди:

— Прегледай записите след този кадър. Искам да увеличиш всяко превозно средство, било то кола, камионетка или мотоциклет, което е преминало по това ниво на моста, до момента, когато районът е бил блокиран.

— Интересувате се от всички превозни средства, които в разстояния на час са преминали по това платно на моста Джордж Уошингтън, така ли? — невярващо попита Макнаб.

Тя студено го изгледа:

— Точно така, детектив. Ако не си разбрал заповедта, ще я повторя.

— Разбрах, лейтенант! — тежко въздъхна младежът.

Ив се свърза по видеотелефона с доктор Майра и си уговори среща за следващия ден. Поколеба се, после се обади на командира:

— Сър, помолих капитан Фийни и детектив Макнаб да ми съдействат при настоящото разследване.

— Разрешавам ти да си сътрудничиш с колеги от всички отдели. Разчитам на правилната ти преценка, лейтенант. Напредваш ли с разследването на убийството на Милс?

— Предпочитам да ви докладвам лично, сър, когато разполагам с повече факти. Междувременно настоявам детектив Мартинес от 128-и участък да бъде поставена под наблюдение.

— Мислиш ли, че по някакъв начин е свързана със смъртта на колегите си?

— Нямам данни в подкрепа на подобно твърдение, сър. Но съм на мнение, че ако тя не ги е убила, то и нейният живот е в опасност. Възнамерявам да я разпитам, ала се страхувам междувременно да не пострада.

— Добре, лейтенант. Ще се погрижа да я охраняват.

— Сър, известно ли ви е дали от отдела за „Вътрешно разследване“ проверяват Коли, Милс и Мартинес?

Уитни присви очи:

— Не! А ти знаеш ли нещо по въпроса?

— Не... но имам известни подозрения.

— Забелязах. До обяд искам писмения ти рапорт. Медиите надушиха за случилото се и ме притискат. Двама убити полицаи — това е истинска сензация за репортерите.

— Ще го имате, сър.

После се свърза с Надин Фарст от Канал 75. Щом я видя, телевизионната репортерка засия:

— Далас, радвам се, че се обаждаш. Току-що научих нещо интересно. Кой избива ченгета?

Вместо отговор Ив отсече:

— Чакам те в управлението в... — Погледна часовника си и добави: — ... точно в десет и половина. — Междувременно щеше да приключи работата с Фийни, да се отбие в съда, където щеше да се гледа предварителното дело срещу Луис, и да се върне в полицейското управление. — Ще научиш интересни факти, които не са известни на колегите ти. Съгласна съм да дам интервю.

— Изненадана съм от благосклонността ти. Какво искаш в замяна — да убия някого ли?

— Няма да стигнем чак дотам. Искам да разпространиш история, която уж си научила от анонимен източник в полицията. Страхлива ли си, Надин?

— Нима си забравила? Нищо не може да ме изплаши.

— Все пак те съветвам да бъдеш нащрек, за да не пострадаш. „Новината“ е свързана с Макс Рикер.

— Господи, Далас! Обичам те! Разполагаш ли с информация, която го уличава в престъпление? Божичко, какво надушвам? Мисля, че е „Еми“ ... не... „Пулицър“ е!

— Успокой топката, скъпа. Чакам те в моята канцелария точно в десет и половина. Само да си се изпуснала пред някого, мисли му! Веднага ще разваля споразумението и ще ти почерня живота.

— Гроб съм! — провикна се Надин. — Чакай ме! Идвам!

Ив прекъсна връзката и се замисли. Като се обърна, видя, че Макнаб и Пийбоди се взират в нея.

— Какво има? На проблем ли се натъкнахте?

— Не, лейтенант — отвърна сътрудничката й. — Вече прегледах първата дискета, обхващаща период от десет минути.

— Действай по-бързо.

— Може би ще работя по-добре, ако хапна нещо.

— Тук си от осем часа и сигурно си унищожила всичката храна. — Тя отново погледна вратата между кабинетите и се запита дали да почука. Появата на Фийни не й позволи да се поддаде на изкушението.

— Успях! — победоносно заяви той. Остави дисковете на бюрото, настани се на един стол и протегна крака. — Диагностика, компютърен анализ... Главата си залагам, че автопилотът е бил програмиран от специалист.

— Използван ли е кодът на Милс? — нетърпеливо попита Ив.

— Не. В противен случай щях да предположа, че престъпникът е накарал Милс да му го съобщи и после го е убил. — Фийни извади от джоба си пакетче с любимите си захаросани бадеми. — Кодът е доста архаичен и почти не се използва. През последните години беше въведена нова система, но по-старите модели автомобили още се задействат чрез този код, който навремето се прилагаше от автомобилните техници в случаите, когато се налагаше транспортиране на повредени коли. Важното е, че програмирането става чрез специално устройство. Разбираш ли за какво намеквам?

— Устройството беше в джоба на Милс.

— Именно. — Фийни въздъхна. — Убиецът е знаел какво прави. Този човек не допуска грешки, Далас.

Тя безмълвно кимна и сърцето й се сви. Наблюдаваше изражението на ирландеца и си мислеше, че по лицето му сякаш са изписани собствените й мисли и страхове.

— Да приемем, че престъпникът е полицай. Може би е пенсиониран, а може би още е на служба.

— Мръсник! — промърмори Фийни и машинално лапна поредното бадемче.

— И двамата убити са познавали човека, който ги е очистил, и са му се доверявали. — Ив заобиколи бюрото, включи монитора на стената и започна да рисува диаграма. — Коли е свързан с Милс, а

Милс с Мартинес. Рот е началник на участъка, в който тримата служат. А в основата на всичко или по-точно в центъра е Макс Рикер. Кой още? — Тя натисна един клавиш и на монитора се появи списък на хората от специалния отряд, които бяха работили по залавянето на Рикер, придружен със снимките им. — Спешно трябва да ги проверим. — Разгледа снимките и добави: — Много щателно... и много тайно. Насочете вниманието си към банковите им сметки. Оказа се, че и Коли, и Милс притежават прекалено големи влогове за скромните им заплати. Парите ще ни подсказат кой е корумпиран.

— Пфу! — възкликна Макнаб, който намръщено четеше списъка. — Лейтенант, ще ми обясните ли нещо? Да допуснем, че Коли и Милс са получавали подкупи от Рикер или от неговите хора. Но защо е трябвало да ги убият? Ако наистина убиецът е полицай, и то корумпиран, защо ги е отстранил?

— Мислиш ли, че мошениците знаят що е чест, Макнаб?

— Не... Но не виждам смисъл да ги убие.

— Може би го е направил, за да се защити, да прикрие следите си, или пък е имал угризения на съвестта. — Тя сви рамене. — Най-вероятно Рикер е подкупил някого и му е поръчал да намали броя на онези, които се издържат на негов гръб... Трийсет сребърника — добави замислено. — Забелязах, че Рикер има слабост към среброто. Възможно е в този списък да не е включен убиецът, а поредната жертва. Трийсет сребърника — повтори. — Символ на предателството. Може би престъпникът е искал да разберем, че тези полицаи са корумпирани. Трябва да разгадаем мотивите му. Но най-важното в момента е да разберем още колко ченгета са вземали подкупи.

— Ще избухне невъобразим скандал, когато истината излезе наяве — намеси се Фийни. — Мнозина няма да ти простят, че си опетнила полицейската значка...

— Полицейската значка вече е окървавена — прекъсна го тя. — Отивам в управлението, а оттам в съда. Предлагам днес да работим тук. Ще инсталираме още един компютър, за да използвате международната информационна мрежа.

Хвърли поглед към вратата между кабинетите и забеляза, че червената лампичка още е включена. Реши, че не желае да се унизи пред колегите си. Излезе в коридора, преглътна гордостта си и почука на вратата на Рурк. Той веднага отвори:

— Здравей, лейтенант. Тъкмо се готвех да изляза. — Посочи куфарчето, което носеше.

— Аз също. Днес колегите ми ще работят тук. Възможно ли е да включим още един-два компютъра?

— Съмърсет ще им даде всичко, което им е необходимо.

— Ами... добре. Благодаря...

Рурк я хвана под ръка и я поведе към стълбището:

— Искаш ли да ми кажеш още нещо?

— Не мога да работя, като знам, че още ми се сърдиш.

— Вярвам ти. Какво да направя по въпроса?

Подигравателният му тон я вбеси, идваше ѝ да го ритне.

— Извиних се, нали? — сопна се.

— Така е. Какъв съм грубиян! Извиняваш се, а аз продължавам да се сърдя.

— Престани да ми се подиграваш — намръщи се Ив. — Неравностойни противници сме. Не е честно!

— Нима не си разбрала, че в живота справедливостта почти не съществува? — Ала сърцето му се смекчи от печалното ѝ изражение. Той спря и я погледна в очите: — Обичам те, Ив. Винаги ще те обичам, каквото и да направиш. Но понякога ме вбесяваш.

Тя изпита едновременно облекчение и раздразнение: приятно ѝ беше да чуе любовното му признание, но не смяташе, че трябва да бъде порицавана, задето си върши работата.

— Слушай, не исках да се забъркваш...

— Именно — прекъсна я той и притисна пръст до устните ѝ, за да я накара да замълчи. — Именно в това е проблемът. В момента и двамата нямаме време да обсъдим въпроса, но ако днес, докато се бориш за възтържествуването на справедливостта, ти останат няколко свободни минути, помисли върху думите ми.

— Не ми говори като на малоумна!

Рурк я целуна, което донякъде я успокои, но тя усети, че липсва нещо.

— Отивай на работа, Ив. Ще поговорим по-късно.

— Как става така, че все той има последната дума! — гневно възкликна Ив. Чу как Рурк каза нещо на Съмърсет, после външната врата се затвори.

Докато слизаше по стълбата, в съзнанието ѝ нахлуха язвителни и иронични думи, с които можеше да срази съпруга си, ако ѝ бяха хрумнали преди малко.

— Лейтенант — икономът, който стоеше във фоайето, ѝ помогна да облече якето си — нещо, което никога досега не беше правил, — ще се погрижа да осигуря на колегите ви всичко необходимо.

— Добре.

— Лейтенант...

— Мамка му, изплюй най-сетне камъчето! — озъби се тя.

Съмърсет очевидно не се обиди от грубата ѝ забележка:

— Относно снощната ви постъпка...

— Няма да търпя забележки и от теб, грознико! — Тя мина покрай него и рязко отвори вратата.

— Според мен постъпихте правилно — кротко добави икономът и сякаш я зашемети със собственото ѝ оръжие. Ив зяпна от изумление и прошепна:

— Какво каза?

— Мисля още, че слухът ви е увреден, а аз мразя да повтарям. — Съмърсет се обърна и тръгна по коридора.

Тя го проследи с поглед, но не помръдна. От изненада сякаш се беше вкаменила.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Надин Фарст беше точна както винаги. В десет и половина влезе в миниатюрната канцелария и се подготви да излъчва на живо. Ив не беше дала съгласието си за подобно интервю, но не възрази. Жестът ѝ не остана незабелязан от репортерката.

Бяха приятелки, което не учудваше нито Надин, нито Ив. Пригответяха се за интервюто, без да бързат, без особено вълнение — не им беше за пръв път. Репортерката не очакваше сензационни разкрития. Знаеше, че Ив Далас не си хаби патроните, освен ако има някаква своя цел. Все пак фактът, че първа е интервюирала лейтенант Далас щеше значително да повиши рейтинга ѝ. Всичко мина според предвижданията ѝ. Настъпи моментът за заключителните ѝ думи:

— От онова, което току-що научихме, излиза, че детектив Коли и лейтенант Милс са били убити по различен начин. Лейтенант Далас, мислите ли, че по някакъв начин са били обвързани, след като са работили в един и същ отдел в 128-и участък?

„Умница е тази Надин!“ — помисли си Ив. Сигурна бе, че репортерката си е направила труда да проучи биографиите на Коли и Милс и знае, че са участвали в залавянето на Рикер, но ще спомене името му едва когато приятелката ѝ даде знак.

— Фактът, че жертвите са били колеги, както и някои доказателства, които засега са служебна тайна, ни навеждат на мисълта, че детектив Коли и лейтенант Милс са загинали от една и съща ръка. Двамата полицаи са работили заедно по разкриването на множество престъпления. Искам да уведомя обществеността, че нийоркската полиция ще направи всичко възможно убиецът да бъде заловен и да си получи заслуженото.

— Благодаря, лейтенант. Аз съм Надин Фарст и предавам на живо от Централното полицейско управление. — Тя кимна на оператора да изключи камерата, настани се по-удобно на разнебитения стол и очаквателно се втренчи в приятелката си. „Прилича на котка, която се готви да изяде беззащитното канарче“ — помисли си Ив.

— Хайде, започвай, нямам търпение! — възкликна репортерката.

— Знаеш ли, закъснявам за съда...

Надин скочи на крака и възмутено извика:

— Далас, без тези номера!

— Защо не ме поизпратиш? — попита Ив и накриво погледна камерата.

— С удоволствие. Времето е прекрасно за разходка. — Надин се обърна към оператора: — Върни се в студиото. Аз ще взема такси.

— Както кажеш — отговори той. Разбираше, че двете жени искат да останат насаме.

— Започвай! — настоя Надин, когато операторът излезе. — Рикер е замесен, нали?

— Не желая да разговаряме тук. Да се поразходим.

— Ама ти сериозно ли говориш? — Репортерката жално погледна елегантните си обувки с висок ток. — Добре. Готова съм да страдам заради правото на обществото да бъде информирано.

— Знам, че носиш тези уреди за изтезания само защото подчертават хубавите ти крака.

— Точно така! — Надин примирено въздъхна и последва Ив по коридора. — Как вървят нещата... в личен план?

Вместо да ѝ отговори, Ив предложи да използват ескалатора. Изкушаваше се да ѝ разкаже за странното поведение на Рурк, което не ѝ даваше покой. Може би Надин ще предложи някаква успешна стратегия. После се досети, че въпреки красотата си и ума си, остър като бръснач, репортерката няма късмет с мъжете, затова излъга:

— С Рурк се разбираме прекрасно.

— Доста мисли, преди да ми отговориш. Май и в рая понякога се случват неприятности.

Тонът на репортерката беше съчувствен и Ив отново се изкуши да ѝ се довери, но само измърмори:

— Преуморена съм, това е всичко.

Излязоха навън и тя избра по-дългия път към сградата на съда. Искаше ѝ се да подиша чист въздух, да подреди мислите си. Но най-много ѝ се искаше да бъдат заобиколени от тълпи забързани минувачи и да е сигурна, че никой не подслушва разговора.

— Преди всичко настоявам да съобщиш, че си получила сведенията от анонимен полицейски източник, Надин.

— Дадено. Обаче след днешното интервю всеки ще се досети кой е този източник.

— Не думай!

Репортерката втренчено изгледа приятелката си:

— Извинявай, но днес загревам по-бавно. Да разбирам ли, че искаш дадено лице да заподозре, че ти си ми дала изобличаващата го информация?

— Няма да ти дам информация, само ще те запозная с една хипотеза и ще ти прехвърля топката. Доколкото те познавам, вече знаеш, че Коли и Милс са участвали в изобличаването на Макс Рикер.

— Да, известно ми е. Но в специалния отряд са участвали повече от дузина полицаи, в операцията са били посветени и неколцина чиновника. Рикер е мръсник и престъпник, но не вярвам да си е наумил да очисти сума ти полицаи. Пък и няма причина. Може би ще възразиш, че е бил вбесен, задето е загубил куп пари? По-важното е, че не е влязъл в затвора.

— Имам основание да предполагам, че е имал връзка поне с единия от убитите — заяви Ив и си помисли: „Няма да ѝ поднеса всичко на тепсия. Нека сама да се поразрови“. — Днес сутринта ще се гледа предварително съдебно дело срещу четирима души, за които има подозрения, че са наемници на Рикер. Обвинени са в различни престъпления, включително в опит за отвличане на полицейски служител. Мисля си, че ако Рикер е толкова самоуверен и изпраща хората си да устройват преследване с коли посред бял ден, то нищо не му струва да поръча убийствата на две ченгета.

— Господи, нима е искал да те отвлече? Далас, тази новина е истинска сензация за репортерката Надин Фарст. — Тя сложи ръка на рамото на Ив и добави: — Но аз съм преди всичко твоя приятелка, затова те съветвам да заминеш, и то много, много далеч.

Спряха пред стъпалата пред сградата на съда. Ив промълви:

— Твоят източник от полицията няма право да ти съобщи, че Рикер е заподозрян в убийство или в заговор за убийството на двама полицаи. Но спокойно може да ти каже, че се извършва обстойно разследване на дейностите на лицето Макс Едуард Рикер.

— Ще се провалиш, Далас. Този човек е като дим, понесен от вятъра — непрекъснато променя посоката си и бързо изчезва.

— Хайде на бас, че ще го вкарам зад решетките — подхвърли Ив и се заизкачва по стъпалата.

„Ще следя всяка твоя стъпка — помисли си Надин. — И ще се тревожа да не ти се случи нещо лошо.“

Ив влезе във фойето на сградата на съда и примирено въздъхна, като видя опашките, които се извиваха на пропускателните бариери, където влизащите в залата се проверяваха за оръжие. Добре че пред бариерата, предназначена за полицейските служители и членовете на градската управа опашката беше най-къса. Тъкмо когато премина през детектора, настъпи невъобразима суматоха.

Ив чу виковете, разнасящи се от втория етаж. Там се намираще залата, в която щеше да се гледа предварителното дело срещу Луис и съучастниците му. Сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие. Изтича нагоре по стълбите и си проби път сред тълпата.

Луис лежеше в коридора. Лицето му беше добило сивкав оттенък, очите му бяха забелени.

— Вървеше си най-спокойно и изведнъж падна — провикна се някой. — Повикайте линейка!

Ив изруга и приклепна до Луис.

— Госпожо, отдръпнете се — нареди униформен полицаи.

— Аз съм лейтенант Ив Далас! Този човек е свидетел по важно дело!

— Извинете, лейтенант, не ви познах... Вече повиках линейка.

— Не виждаш ли, че не диша? — сопна се. Тя възседна Луис, разкопча ризата му и започна да му прави изкуствено дишане. — Накарай всички да се отдръпнат. Разчисти терена от зяпачи! — изкрещя и отново се зае с процедурата, макар да знаеше, че усилията ѝ са напразни.

Прекрати усилията си едва когато екипът на „Бърза помощ“ пристигна и лекарят обяви, че Луис е мъртъв. Изправи се и извика полицаи:

— Искам да знам какво се е случило от мига, в който изведохте задържания от килията.

— Не се случи нищо особено — намръщи се униформеният. Страхуваше се, че ще го обвинят в несправяне със служебните

задължения само защото някакъв престъпник е получил инфаркт. — Съгласно нарежданията на подсъдимия бяха поставени белезници, после го докарахме тук.

— Кой още беше в колата?

— Партньорът ми. Беше ни наредено лицето да няма контакт с другите заподозрени. Прекарахме го през детектора, после се изкачихме на втория етаж.

— Значи не сте използвали охранявания асансьор.

— Не, лейтенант — малко гузно отвърна униформеният. — Имаше голяма опашка, затова се качихме по стълбите. Задържаният беше кротък като агънце и не ни създаде никакви неприятности. Адвокатът му вече беше дошъл, но ни помоли да изчакаме, докато приключи консултацията си с друг клиент, която провеждаше по видеотелефона. Отдръпнахме се встрани, после подсъдимият залитна, строполи се на земята и се хвана за гърдите, като че не му достигаше въздух. Партньорът ми се наведе над него, а аз се опитах да задържа на разстояния любопитните. След няколко секунди дойдохте вие.

— От кой полицейски район си... — Тя погледна табелката с името му и добави: — ... полицай Хармън?

— Работя в Централното управление, отдел „Охрана и безопасност“.

— Кой се е приближил до заподозрения?

— Никой, лейтенант. Аз вървах от едната му страна, партньорът ми от другата, както го изисква правилникът.

— Не може да бъде! Нима твърдиш, че никой не се е приближил до арестувания?

— Никой, лейтенант. Вярно е, че на пропускателната бариера имаше опашка, но никой не е разговарял с този човек, нито се е доближавал до него. Само партньора ми го спряха и го попитаха къде се намира залата, където се гледат гражданските дела.

— Човекът, който помоли за указания, доближи ли се до Луис?

— Ами... всъщност беше жена, лейтенант. Изглеждаше много разтревожена и ни спря, докато минавахме покрай нея.

— Успя ли да я разгледаш, Хармън?

— Беше на около двацет години, руса, със сини очи. Видях в очите ѝ сълзи, лейтенант, макар че се мъчеше да се овладее. Цялата трепереше, дори изпусна чантата си и вещите ѝ се разпиляха на пода.

— Обзалагам се, че с твоя партньор сте се надпреварвали кой да ѝ помогне да ги събере.

В тона ѝ се долови зловеща нотка и Хармън започна да се досеща, че нещо не е наред.

— Лейтенант, това ни отне не повече от десет секунди — заоправдава се, — а задържаният беше с белезници и въобще не го изпуснахме от поглед...

— Позволи ми да ти покажа нещо, Хармън — прекъсна го тя, — тъкмо ще го споделиш с партньора си. — Направи знак на медиците да се отдръпнат, отново клекна до трупа и продължи: — Погледни отблизо. Виждаш ли червеното петънце? Там е сърцето.

Хармън се подчини — подозираше какво се е случило и беше скован от ужас.

— Знаете ли какво е това?

— Не, лейтенант, нямам представа.

— Тази червена точица е от убождане с игла. Разтревожената и насълзена блондинка е ексекутирала с метална инжекция Луис под носа ви.

Ив нареди да претърсят цялата сграда за жена, отговаряща на описанието, дадено от Хармън, макар да знаеше, че не ще я открият. Очакванията ѝ се потвърдиха. Обади се да изпратят екип на местопрестъплението, а самата тя си достави удоволствието да подложи на разпит Канарди.

— Знаели сте, че той ще „пропее“, нали?

— Не ви разбирам, лейтенант — преспокойно отвърна адвокатът, сякаш не се намираше в помещение за разпит. Престори се, че разглежда добре поддържаните си ръце и продължи: — Ще ви напомня, че присъствам тук доброволно. — Вие сте разбрали, че тази сутрин дори не съм се доближил до нещастния ми клиент, освен това още не е доказано, че смъртта му е предизвикана насилствено.

— Здрав като бик човек, който още няма петдесет години, умира от инфаркт. Колко навременна смърт, като се има предвид, че прокурорът щеше да му предложи включване в програмата за защита, ако свидетелства против друг ваш клиент.

— Не съм уведомен за подобно споразумение, лейтенант. Ако прокурорът наистина е възнамерявал да предложи имунитет на господин Луис, то в качеството си на защитник на последния щях да бъда уведомен по официален път. — Той злорадо се усмихна, а Ив забеляза колко бели и равни са зъбите му. — Мисля, че сте пренебрегнали или в най-добрия случай сте заобиколили правната процедура, което не е било в изгода на моя клиент.

— Виж, тук имаш право! — сопна се тя, преминавайки на „ти“. — Съобщи на твоя клиент, Канарди, че с това, което направи тук, само разпали гнева ми. Предай му още, че работя по-пълноценно, когато съм вбесена.

Адвокатът отново се усмихна, но погледът му беше студен. Ив си помисли, че този човек ѝ напомня на опасна отровна змия.

— За съжаление не притежавам способността да контактувам с мъртъвци, лейтенант, ето защо е невъзможно да предам на моя клиент посланието ви. А сега моля да ме извините — трябва да изпълня дълга си към покойния господин Луис и да изкажа съболезнованията си на бившата му съпруга и на брат му. Ако по ирония на съдбата се окажете прави в предположението си, че някой го е убил, то ще посъветвам неговите родственици да подадат иск против нюйоркската полиция за проявена небрежност, вследствие на която е настъпила смъртта му. Повярвайте, че за мен ще бъде голямо удоволствие да ги представлявам в съда.

— Обзалагам се, че той дори не ти плаща, Канарди. Подхвърля ти кокала, а ти подскачаш и се търкаляш в калта, за да го уловиш.

Адвокатът продължи да се усмихва, но изражението му подсказваше, че го е засегнала на болното място. Стана, безмълвно кимна и излезе.

— Трябваше да го предвидя — добави Ив, след като рапортува на командира какво се е случило в сградата на съда. — Трябваше да се досетя, че Рикер има доносници в полицията и в прокуратурата.

— Не се самообвинявай. Взела си всички предпазителни мерки. — Уитни чувстваше, че гневът, който кипеше в гърдите му, го стимулира за по-решителни действия. — Само хората, непосредствено

ангажирани със случая, бяха информирани за намерението да поискаме имунитет за Луис.

— При все това Рикер е бил осведомен. След смъртта на Луис нито един от тримата му съучастници няма да се съгласи да свидетелства против „работодателя“ си. Дори не съм сигурна, че ще получат най-тежки присъди. Трябва ми лост, сър. Щом веднъж успях да вляза под кожата на Рикер, да го предизвикам, ще го сторя отново. Но ми е необходим повод, за да го призова на разпит.

— Няма да бъде лесно да го вкараме в капан, умело е прикрил следите си. — Уитни въздъхна. — Сигурна ли сте, че Милс е бил негов човек?

— Не се съмнявам, сър. Не знам обаче дали е възможно да се докаже, че Рикер му е плащал, Фийни се опитва да открие някакво доказателство, имам предвид и още нещо.

— От днес искам ежедневни рапорти за всяка стъпка, която предприемаш не само ти, но и екипът ти, лейтенант. Всяка стъпка, лейтенант.

— Слушам, сър.

— Ще ми съобщаваш името на всеки полицаи, който разследваш, независимо дали си се убедила в невинността му, или го подозираш.

— Слушам, сър.

— Ако смяташ, че са замесени и други колеги, освен Милс и Коли трябва да уведоим отдела за „Вътрешно разследване“.

Двамата безмълвно се втренчиха един в друг, сякаш знаеха, че е настъпил моментът да прекратят невидимата граница. Ив първа наруши мълчанието:

— Сър, предпочитам да информираме „Вътрешно разследване“ само когато разполагам с доказателства, подкрепящи предположението ми.

— Колко време предполагаш, че ще ти отнеме откриването на въпросните доказателства?

— Отпуснете ми дващсет и четири часа, сър.

— Добре, Далас — кимна той. — Но нито миг повече — не може да си го позволим.

Ив побърза да се свърже с Мартинес и си уговори среща с нея в малко кафене — решила бе да разговарят на неутрална територия, далеч от заведенията, които се посещаваха от полицаи.

Мартинес закъсна няколко минути, което даде възможност на Ив спокойно да я огледа и да си състави мнение за нея. Поведението на мексиканката издаваше, че тя е нащрек.

— Наложил се да взема един час отпуска, за да се срещна с вас — недоволно промърмори тя и намръщено седна в сепарето срещу Ив. — А точно сега нямам време за губене.

— Аз също. Да прекратим официалностите и да поговорим като... приятелки. Искаш ли кафе?

— Не пия кафе.

— Сериозно ли говориш? Питам се как още си жива.

Мартинес кисело се усмихна, повика сервитьора дроид и си поръча чаша вода.

— Гледай да не е от чешмата — добави. — Веднага ще разбере и ще те ликвидирам. — Обърна се към Ив и продължи: — Права си, нямаме време за увъртане. Искаш от мен да ти съобщя нещо, уличаващо Коли или Милс, обаче няма да те огрее. Повдига ми се, като си помисля, че се ровиш в мръсотията, само за да направиш услуга на гаднярите от „Вътрешно разследване“!

Ив отпи от кафето си, което за нейна изненада не беше отвратително, и с невъзмутимо изражение изгледа Мартинес:

— Ясно. А сега ми отговори откъде имаш тази информация.

— Когато едно ченге се стреми да натопи колегите си, новината бързо се разчува. Двама служители от 128-и участък са мъртви. Мисля, че е редно да потърсиш убиеца им, вместо да оскверняваш паметта им още преди да легнат в гроба.

Ив се възхити от откровеността и темпераментното изявление на мексиканката, ала тези нейни качества едва ли щяха да спомогнат за издигането ѝ в служебната йерархия.

— Независимо какво си чула и какво е мнението ти, най-важната ми задача е да открия кой ги е убил.

— Да, бе! Най-важната ти задача е да спасиш задника на мъжленцето си!

— Моля?

— Той е собственик на „Чистилицето“. Подозирам, че там са ставали мръсни сделки и Коли е подушил нещо. Не са знаели, че е ченге, затова не са били много предпазливи. Когато е станал опасен, на бърза ръка са го очистили.

— Какво ще кажеш за Милс?

— Имаш ли доказателства, че двете убийства са свързани?

— Знаеш ли, когато се запознах с двама ви с Милс, си помислих, че той е кръгъл глупак. Сега обаче се убеждавам колко ласкателно е била преценката ми за теб — глупачката си ти.

— Не съм ти подчинена! — Тъмните очи на Мартинес проблеснаха като черни слънца. — Няма да търпя да ме обиждаш!

— Тогава приеми съвет от колежка, която има по-голям стаж в полицията. Научи се кога да нападаш и кога да изчакваш. Тук си само от три-четири минути, а ми каза повече, отколкото очаквах. Всъщност отговори и на незададените ми въпроси.

— Нищо не съм ти казала!

— Напротив. Съобщи, че някой пуска слухове сред служителите в 128-и участък. Говори се упорито, че Коли и Милс са вземали подкупи. Сама си отговори кой е източникът на слуховете. Кой има интерес да настрои ченгетата срещу мен? Размърдай си мозъка, детектив. — Ив отпи от кафето си и продължи: — Не прикривам Рурк. Той е способен да се защити, ако се наложи. Само човек, който е обезпокоен от разследването, има причини да подозира, че съм открила незаконните сделки на двамата покойници.

— Е, тези неща се разчуват — промърмори Мартинес, но вече не изглеждаше толкова сигурна. Когато сервитьорката ѝ донесе чашата с вода, тя жадно отпи.

— Вярно е, особено ако някой си го постави за цел. Вярваш ли, че съм уредила в сметките на Коли и Милс да бъдат внесени над три милиона долара, само и само да прикрива съпруга си? Или пък да zlepоставя двама свои колеги?

— Твърдиш, че са притежавали огромни суми в банката, и искаш да повярвам на думата ти, така ли?

— Да.

Мартинес дълго мълча и се взира в очите на Ив. После стисна клепачи и прошепна:

— Мамка му! Няма да натопя колегите си! Пет поколения от фамилията Мартинес са служили в полицията. Това означава много за мен. Мисля, че трябва взаимно да се поддържаме и защитаваме.

— Не те моля да осъждаш никого, само да размислиш. Не всеки от нас държи на полицейската чест, на значката. Двама твои колеги са мъртви. И двамата притежават повече пари, отколкото един полицай може да спести през целия си живот. Сега са мъртви. Доверили са се на някого, който ги е очистил, преди да разберат какво им се случва. Искаш ли да те постигне същата съдба?

— За какво намекваш? — Очите на Мартинес отново гневно проблеснаха. — Мислиш ме за корумпирана, тъй ли?

— Няма доказателства, че си получавала подкупи. Вече проверих.

— Мръсница! Скъсах си задника от бачкане, за да стана детектив, а сега ще ме хвърлиш на песовете от „Вътрешно разследване“!

— Няма да те хвърля на никого. Но ако не си откровена с мен, лошо ти се пише. Ще загинеш от ръката на престъпника или пък аз ще те подреда. Отново те питам — кой е в центъра на интригата? — Ив се приведе към събеседницата си. — Нали си детектив, редно е да се досетиш. Кой е свързващото звено между Коли и Милс и притежава достатъчно пари да превърне полицаи в свои доносници?

— Рикер! — възкликна мексиканката и така се вкопчи в ръба на масата, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Мътните го взели!

— Били са стегнали примката около шията му, нали? Когато сте нахлули в склада му, си имала достатъчно доказателства, за да бъде арестуван и осъден Рикер. Била си добре подготвена.

— Събирането на информацията ми отне месеци. Живеех с този случай седем дни в седмицата, двайсет и четири часа в денонощието. Постарах се да нямам пропуски, не бързах. После... целият ми труд отиде на вятъра. Не проумявах какво се е случило. Казвах си, че онзи мръсник е прекалено хитър и прекалено добре е опекал работата си. И все пак... ме гризеше подозрението, че някой вътрешен човек го е предупредил. Всъщност бях почти сигурна, че информаторът му е един от нас. Но не ми се искаше да го повярвам... Още не ми се ще...

— Време е да погледнеш нещата в истинската им светлина. Престани да си затваряш очите за истината.

Мексиканката отново жадно отпи от чашата си, сякаш гърлото ѝ беше пресъхнало, сетне попита:

— Защо ме следят?

— Забелязала си, така ли?

— Да. Реших, че си ме взела на мушка и не ме чака нищо добро.

— Лошо ти се пише, ако открия, че играеш с Рикер. Засега хората ми те следят, за да осигурят безопасността ти.

— Разкарай ги. Ако ще си сътрудничим, искам да се движа, без да ми дишат във врата. Притежавам разпечатки на всички сведения, на всички мои бележки, както и на плана, който следвахме, за да уличим Рикер. Прегледах материалите, след като той се отърва от затвора, но бях обезсърчена. Сега отново имам стимул за работа.

— Дай ми едно копие.

— Осъзнаваш ли какво ми е струвало да събера тези материали?

— Когато арестуваме Рикер, ще те препоръчам за повишение.

— Благодаря. Обичам работата си, живея за нея. Това дело... капитан Рот казваше, че има опасност да се увлека, да разсъждавам субективно. Имаше право. — Мартинес кисело се усмихна. — Денонощно мислех за работата си, бях обсебена от мисълта да пипна Рикер. Ако не бях толкова заслепена, щях да предвидя какво ще се случи. Щях да осъзная, че Милс постепенно започва да ме измества и да диктува какво да правим. Помислих, че е проява на типичното му поведение на неотразим самец.

— Научени сме да се държим един за друг и взаимно да се подкрепяме. Нямала си основание да го подозираш.

— Погребението на Коли е вдругиден. Ако се убедя, че е бил в комбина с Рикер, ще се изхрача на гроба му. Дядо ми е загинал при изпълнение на дълга си по време на Гражданските войни, докато е опитвал да спаси две деца. Сега те са по-възрастни от мен и всяка година изпращат на баба ми картички за Коледа и на годишнината от спасяването им. Не го правя само заради повишението, Далас, а заради честта на нашата професия.

Ив кимна, поколеба се и отново се приведе към мексиканката:

— Мартинес, бях обработила един от биячите на Рикер. Беше готов да натопи шефа си в замяна на включване в програмата за защита на прокурорските свидетели. Днес сутринта трябваше да се гледа предварителното дело. Докато е влизал в сградата на съда,

свидетелят е бил убит, въпреки че е бил охраняван от двама полицаи. Съществуват пробиви в нашата система за сигурност и не зная откъде да започна да ги запушвам. Преди да обещаеш да ми сътрудничиш, искам да те предупредя, че едва ли ще съумея да запазя в тайна участието ти. Има опасност престъпниците да те вземат на мушка.

Мартинес отмести празната си чаша и заяви:

— Както вече казах, всеки полицай трябва да приема рисковете на професията.

До края на деня Ив седя пред компютъра. Преглежда и сверява различните данни, докато очите я заболяха. Отби се и при Патси Коли под предлог, че иска да ѝ зададе допълнителни въпроси. След двайсет минути вече беше наясно, че опечалената вдовица не е знаела за парите в банковите сметки на съпруга си.

„Подказва ми го интуицията“ — мислеше си тя, когато отново седна зад волана на колата си. Само че вече не се доверяваше на интуицията си.

В съзнанието си пазеше списък на хората, които Макнаб разследваше. На всеки два часа младежът ѝ съобщаваше от кои полицаи са отпаднали всички подозрения, върху репутацията на кои още тегне съмнение.

Тъй като полицейското управление беше по-близо, отколкото домът ѝ, където работеха сътрудниците ѝ, тя отиде в канцеларията си, въведе в компютъра новите данни и имена и провери вероятностите. Както и да комбинираше сведенията, не откри нищо конкретно, което не я изненада. Налагаше се да проникнат по-дълбоко в живота на заподозрените. Всеки оправдан ще сваля част от бремето на плещите ѝ.

Знаеше какво означава това — да позволи на хрътките от отдела за „Вътрешно разследване“ да оскърбят колегите ѝ. Доказването на невинност не премахваше горчилката от обидата да бъдеш заподозрян.

Невъзможно бе да проникне по-дълбоко, без да уведоми „Вътрешно разследване“. Освен ако... Ако използва нерегистрираните и незаконни компютри на Рурк. Невъзможно беше да го стори без негова помощ, не притежаваше неговите познания.

Само че не можеше да потърси помощта му, след като беше вдигнала скандал и бе заявила, че не желае той да си пъха носа в работата ѝ.

Прилепи длани до слепоочията си и без изненада, дори с удоволствие установи, че започват да пулсират. Ако я заболи глава, ще има причина да се чувства нещастна.

Реши да се прибере вкъщи. Докато шофираше, отново видя рекламното табло с изпълнението на Мейвис. Импулсивно включи видеотелефона и се обади на певицата, макар да се съмняваше, че ще я намери у дома.

— Ало? Хей, Далас, радвам се да те видя!

— Знаеш ли какво гледам в момента?

— Гол и еднорък пигмей.

— Да му се не види! Позна! По-късно отново ще ти позвъня.

— Почакай! — Мейвис се изкиска и наклони глава, сякаш искаше да види какво гледа приятелката ѝ. — Хайде, кажи ми. Не измъчвай любопитството ми.

— Любувам се на твоето изображение, което е милион пъти увеличено и украсява площад „Таймс“.

— О, жестоко е, нали? Направо е върхът! Все си намирам повод да мина оттам и да му се полюбувам. Идва ми да разцелувам мъжа ти и дори да му пусна език. Леонардо твърди, че предвид извънредните обстоятелства няма нищо против, обаче ми се щеше да поискам и твоето разрешение.

— Рурк може да целува, когото пожелае. Не съм му опекун!

Мейвис така повдигна вежди, които в момента беше обагрила в пурпурен цвят, че стигнаха чак до косата ѝ, боядисана в къпиново.

— О, долавям, че нещо не е наред. Скарали ли сте се?

— Не. Да. Не... Да му се не види, не знам какви са отношенията ни, Рурк разговаря с мен само служебно. Ти... всъщност няма значение.

— Какво? — Внезапно певицата закри с длани монитора и зашепна на някого, който беше извън обсега на видеото. После отдръпна ръце и продължи: — Извинявай, но Леонардо трябваше да ми пробва нов сценичен костюм. Слушай, защо не се отбиеш у дома?

— Виждам, че си заета. Не искам да ти преча.

— Глупости, ти никога не ми пречиш. Хайде, Далас, вече не стъпваш в бившия си апартамент. Щом си на площад „Таймс“, значи се намираш на една крачка от нас. Тъкмо се канех да си приготвя коктейл. Идвай, чакаме те с нетърпение.

— Не искам — започна Ив, но екранът потъмня — приятелката ѝ беше прекъснала връзката. Понечи отново да ѝ се обади и да ѝ каже, че няма да отиде, но си спомни студеното отношение на Рурк, безразличието му. Сви рамене и промърмори: — Какво пък, ще се отбия за няколко минути при Мейвис.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мейвис Фрийстоун и любовникът ѝ Леонардо се бяха настанили в апартамента, който едно време обитаваше Ив.

Докато се изкачваше по стълбите, тя с насмешка си мислеше колко се е променил животът ѝ за една година. Допреди дванайсет месеца се задоволяваше с мизерно обзаведено жилище, а автоготвачът ѝ почти никога не беше зареден. Отказваше да признае, че животът ѝ е скучен и предпочиташе да се самозалъгва, че не обича празненствата и развлеченията. Но едва когато се запозна с Мейвис, осъзна колко сиво е ежедневието ѝ. Всъщност певицата беше толкова ексцентрична, че в сравнение с битието ѝ дори пътуването до пръстена на Сатурн изглеждаше скучно и банално.

Веднага щом Мейвис отвори вратата, Ив беше поразена от ярките цветове. Сякаш всички багри на дъгата бяха използвани при грима, боята за коса и дрехите на певицата, но колкото и да е странно, ефектът беше поразителен.

Дневната беше като опакована с платове. Навярно някои служеха като драперии, други бяха недовършени проекти на Леонардо. Изтърбушеният диван, който Ив беше завещала на приятелката си, беше покрит с яркорозова материя, която проблясваше като шлифовано стъкло. Върху него бяха подредени множество възглавнички с ярки калъфки, а на пода вместо килимчета бяха разхвърляни рокли.

Помещението беше декорирано с украшения от мъниста, пайети и панделки, а таванът беше боядисан в сребристо и бе обсипан с пурпурни звезди. Дори масите бяха изработени от плат и представляваха странни заоблени геометрични фигури. На Ив внезапно ѝ хрумна, че в това помещение няма твърди повърхности или прави ъгли. И макар да ѝ се струваше, че ако остане тук прекалено дълго, ще полудее, смяташе, че обстановката идеално приляга на най-добрата ѝ приятелка. Имаше чувството, че се намира на Венера и наблюдава изгрева на слънце, почти закрито от буреносни облаци.

— Много се радвам, че се отби! — Мейвис я хвана за ръката и я въведе в дневната, после направи пирует и попита: — Е, какво мислиш?

— За какво?

— За новия ми тоалет.

Слабичката и ефирна Мейвис отново се завъртя, за да демонстрира късата си дреха. Творението на Леонардо едва ли можеше да се нарече рокля, защото се състоеше от диагонално преплетени ивици плат, обагрени в най-различни оттенъци на лилавия и розовия цвят. Дълбокото деколте едва скриваше зърната на певичката, а на голите ѝ рамене беше татуирана по една теменужка. Горната част на ръцете ѝ беше обвита с ивици плат, които минаваха за ръкави, а дългите ѝ ръкавици скриваха плътта ѝ. Носеше ботуши с тънки като игли токчета. Те също бяха на розови и лилави райета и стигаха почти до чатала ѝ.

— Роклята ти е... — Ив заекна — не знаеше как да я определи. Накрая изгърси първото, което ѝ дойде на ума: — Необикновена е.

— Нали? СЖ е. Знаеш ли какво е СЖ? Супер жестока. Трина ще боядиса косата ми в същите цветове. Леонардо е истински гений. Хей, Леонардо, Далас ни е дошла на гости! Накарах го да приготви коктейлите. Идваш тъкмо навреме. Мразя да пия сама, а Леонардо не бива да близва алкохол.

Продължи да бърбори, докато водеше Ив към канапето. Беше готова на всичко, за да задържи приятелката си и да задоволи любопитството си.

— Ето го и моето сладурче — изчурулика и с обожание изгледа съпруга си, който току-що беше влязъл във всекидневната. — Благодаря ти, ангел мой.

Леонардо беше исполин, който носеше косата си на дълги плитки. Очите му бяха златисти, а медночервената му кожа подсказваше, че прадедите му са били индианци. Носеше морскосиня роба с качулка и се движеше изненадващо грациозно за човек с неговия ръст. Когато влюбено се усмихна на Мейвис, рубинените камъчета в ъгълчетата на устните му и под едната му вежда закачливо проблеснаха.

— Няма за какво, захарче — изгука в отговор. — Здравей, Далас. Приготвих нещо за хапване, ако не си вечеряла.

— Не е ли СЖ? — възкликна Мейвис.

— Абсолютно! — отвърна Ив и неволно се усмихна, когато приятелката ѝ се притисна до любимия си. Въпреки високите токчета не стигаше дори до ключиците му. — Не трябваше да си правиш труд, Леонардо.

— За мен е удоволствие. — Той постави върху една от странните маси поднос, отрупан с храни и напитки. — Радвам се, че дойде. Тъкмо ще правиш компания на Мейвис. Налага се да изляза по работа.

Мейвис влюбено го изгледа. Възнамеряваха да прекарат една приятна вечер в домашна обстановка, но когато тя го предупреди за посещението на Ив, която очевидно имала семейни проблеми, добродушният исполин сам предложи да ги остави насаме. Мислеше си какво щастие е да имаш толкова прекрасен човек до себе си.

— Няма да остана дълго — подхвана Ив, но видя как двамата влюбени страстно се целуват, потръпна и извърна поглед.

— Приятно прекарване, гълъбче — промълви исполинът, ослепително се усмихна на гостенката и с грациозна походка тръгна към вратата, без да се спъне в многобройните масички от плат.

Ив го изчака да излезе и отсече:

— Излъга. Няма никаква среща.

Приятелката ѝ понечи да запротестира, после широко се усмихна, сви рамене, настани се на канапето и наля в големи чаши коктейла, приготвен от Леонардо.

— Казах му, че искам да си поговорим по женски. Реагира супер жестоко, както винаги. — Подаде на Ив чашата, пълна догоре с изумруденозелена течност. — Какво предпочиташ — първо да пийнеш и после да ми разкажеш какво те тревожи или да караш направо?

Ив не ѝ отговори веднага. Хрумна ѝ, че отдавна не е била на чашка с най-добрата си приятелка.

— А не може ли да си пия коктейла и едновременно да разказвам?

— Супер! — Мейвис се чукна с нея и пресуши на един дъх питието си, сетне побърза отново да напълни чашата си.

— Да обобщим положението — заяви певицата, която вече беше изпила три коктейла, а закуските, поднесени от Леонардо, отдавна бяха

изконсумирани. — Отишла си да се разправяш с някакъв злодей, който едно време е бил в съдружие със съпруга ти, без да кажеш на Рурк.

— Нямам намерение да му съобщавам къде отивам, когато съм по служба!

— Добре, добре, не си го изкарвай на мен! После злодеят е изпратил още по-лошите си хора да те отвлекат...

— Справих се с тях — прекъсна я Ив.

Мейвис я изгледа с присвити очи:

— Ще ме оставиш ли да се доизкажа?

— Млъквам — кисело каза Ив и си наля още един коктейл.

— Като си се прибрала вкъщи, си заварила кошница с цветя от злодея, придружена с префърцунена картичка. — Тя забеляза, че приятелката ѝ отново иска да я прекъсне и предупредително вдигна пръст: — Решила си, че е изпратил цветята, за да те ядоса и да предизвика Рурк, затова си накарала Съмърсет да ги изхвърли. Обаче Рурк го е видял и е поискал от теб обяснение, а ти си казала: „А? Какви цветя?“

— Не казах „А?“ — избърбори Ив. Изпитият алкохол започваше да ѝ действа. — Като питам за нещо, което не съм чула, използвам думичката „моля“. Има известна разлика, не мислиш ли?

— Според мен няма, но това не е най-важното в момента. Ти си го... кажи ми някоя дума, която означава „лъжа“, но не е толкова грозна? — Певицата затвори едното си око, сякаш се мъчеше да фокусира погледа си. — А, сетих се — праметнала си Рурк, защото си се страхувала да не смачка злодея като хлебарка и да пострада, задето е отмъстил заради нанесената ти обида.

Ив си каза, че предпочита „лъжа“ пред „премятам“, но реши, че моментът не е подходящ за лингвистични спорове.

— Имаш право — отговори.

— Постъпила си тъпо.

Ив зяпна от изумление:

— Тъпо ли? Нима твърдиш, че съм глупачка, вместо да ми съчувстваш? Това ми било приятелка!

— Далас, изслушай ме. — С грациозно движение Мейвис седна на пода. — Не си се съобразила с най-важното — мъжете имат пишки. Никога не го забравяй, когато си имаш работа с мъж.

— Какви ги дрънкаш? — Ив също седна на пода и изпи чашата си до дъно. — Известно ми е, че Рурк има пенис. Не пропуска възможност да го използва.

— Пишката е нещо като отражение на мъжкото самочувствие. Доказано е от медицината... или от психологията, не си спомням в момента. — Певицата сви рамене и си наля още едно питие. — Това е загадка за всички жени по света. Засегнала си Рурк, защото си проявила недоверие към способностите му.

— Той прояви недоверие към мен!

— Далас! Далас! — Мейвис поклати глава. — Далас! — каза за трети път със съчувствие. — Да си приготвим още нещо за пиене. Ще ни дойде добре, когато стигнем до заключението, че всички мъже са свине, и започнем да се самосъжالياваме.

След като изпиха още по няколко чаши, Ив легна по гръб на пода, втренчи се в мънистата, нанизани на прозрачни конци, които се спускаха от сребристия таван, и промърмори:

— Ако мъжете са свине, защо ги вземаме за съпрузи?

— Защото не сме практични и се подчиняваме на чувствата си. — Певицата хлъцна и добави: — Дори ти си емоционално зависима от Рурк.

Ив забели очи:

— Не съм!

— Грешеш, миличка. Първо е въздействал на нагона ти. Бога ми, никога не съм виждала по-привлекателен мъж. Истински сексуален... Чакай да се сетя за най-подходящата дума... Като сексуален... банкет е. Страхотно сравнение, нали? После е завладял съзнанието ти, защото е умен, забавен и загадъчен — все качества, по които си падаш. Накрая стрелите му са улучили сърцето ти и с теб е било свършено — станала си негова плячка.

— Не съм.

— Всички сме жертви на мъжете — заяви Мейвис, като заваляше думите.

Ив беше толкова замаяна от алкохола, че изказването на приятелката ѝ я накара да избухне в истеричен смях. Когато се успокои, промълви:

— Глупачето ми...

— Хей, аз не съм изпаднала в емоционална криза, а ти, госпожо лейтенант. — Мейвис изпълзя до нея и звучно я целуна по страната. — Горкичкото ми момиченце! Мама ще те научи какво да сториш, за да оправиш положението. — Изпълзя обратно до масичката, взе каната с напитката и успя да напълни чашите, без да разлее нито капка.

— Да чуем мъдрият ти съвет — избърбори Ив.

— Изчукай го така, че да му вземеш ума.

— Това ли е най-умното, което ти хрумна, момиче?

— Това е единственото разрешение. Тъй като мъжете са свине, които мислят само за оная работа, в леглото забравят защо са били обидени.

— Препоръчваш да използвам секса, за да се сдобря с Рурк, така ли? — Нещо ѝ подсказваше, че подходът не е уместен, но беше замаяна от алкохола и не се досещаше къде е грешката. — Може би ще има резултат.

— Гарантирам ти го. Но...

— Знаех си, че има и още нещо... предчувствах го...

— Това е само временна мярка... както би се изразила ти. Първо, сама трябва да си отговориш защо си действала зад гърба на Рурк. Не те обвинявам, защото понякога сме длъжни да предприемем определена стъпка. Но и двамата сте инатливи като магарета. Блъските си твърдите глави една в друга... ей тъй. — Тя плесна с ръце и преобърна чашата си на пода. — Брей, отиде ми хубавото питие!

— Твърдоглава съм, така ли?

— Много. Затова те обичам. А когато се сблъскат твърди глави, все нещо ще се случува.

— Той почти не ми говори — изплака Ив.

— Мръсник! — Мейвис изпи на един дъх коктейла си и прегърна Ив: — Искаш ли сладолед?

— Не, защото ми се повдига. Всъщност... от кой вид имаш?

Мейвис донесе грамадните купи със сладолед, покрит със сметана и двете отново седнаха на пода.

— Не бях виновна — избърбори Ив и загреба от леденото лакомство.

— Разбира се. Жените никога не са виновни.

— Дори Съмърсет беше на моя страна, въпреки че ме ненавижда.

— Не е вярно... не те мрази.

— Обичам този глупчо.

— Ах, колко мило! — възкликна Мейвис и се просълзи. — Ако му го кажеш, може би няма да сте вечно в конфликт.

Ив втрещено я изгледа, сетне побърза да поправи недоразумението:

— Нямах предвид Съмърсет, а Рурк. Обичам този глупчо, а той дори не се съобразява колко съм изнервена. Объркана съм и не знам какво правя.

— Хубава работа! Винаги си толкова самоуверена, затова всички говорят за „желязната“ Ив Далас.

— Не говоря за работата си, Мейвис. Объркана съм, откакто се омъжих за Рурк. Започвам да се питам дали не направих грешка... Лудо влюбена съм в съпруга си, но не умея да изказвам чувствата си... Хей, ама ти какво ме разпитваш? Май се напи, а?

— Разбира се, нарязях се до козирката. С теб изпихме по една кана от специалитета на Леонардо. Ти да не мислеше, че се наливаме с лимонада?

— Не, обаче... — Ив отмести празната купа и се хвана за корема. — Отивам да повърна.

— Добре. Аз съм след теб. Като свършиш, извикай ме.

Олюлявайки се, Ив се изправи, а приятелката ѝ придърпа под главата си копринената постелка, сви се на кълбо и потъна в блажен сън.

Ив наплиска с вода лицето си и се втренчи в огледалото. Очите ѝ бяха помътнели, а клепачите подпухнали. Изглеждаше отпусната и все още замаяна. Предпочиташе забравата, предизвикана от алкохола, затова с нежелание посегна към хапчетата за изтрезняване, които Мейвис държеше в аптекката. Поколеба се и изпи само едно.

Върна се в дневната и широко се усмихна, като видя, че приятелката ѝ спи на пода, досущ кукла сред ярко обагени играчки.

— Какво ли щях да правя без теб — промълви. Наведе се и разтърси Мейвис, която само измърка като котка. Отказа се от намерението да я пренесе в леглото, само я зави с още една постелка.

Като се изправи, пред очите ѝ притъмня, зави ѝ се свят. Каза си: „Отлично, още не съм напълно изтрезняла“.

Излезе от апартамента и се разкърши като боксьор, който се подготвя за нов рунд. Вече знаеше, че е в състояние да преодолее проблемите си с Рурк.

Хладният въздух ѝ подейства като плесница и тя се олюля. Спря за момент, дълбоко си пое въздух и тръгна към колата си, като се стараше да върви по права линия. Тъй като се страхуваше да шофира в сегашното си състояние, програмира автомобила на автопилот и потегли към дома си. Повтаряше си, че непременно ще се сдобри с Рурк. Ако се наложи, дори ще прави секс с него — готова е да се жертва в името на съпружеското щастие.

Избухна в смях, облегна се назад и се загледа през предното стъкло.

Градът никога не ѝ се беше виждал толкова красив, толкова оживен. Собствениците на подвижни павилиони за храна правеха добър оборот, тъй като тротоарите бяха претъпкани от минувачи. „Уличните крадци също са доволни — с насмешка си помисли тя. — В тази навалица спокойно пребъркват джобовете на туристите и на непредпазливите нюйоркчани.“

От скарите, където се печеха соеви наденички, се носеха кълба мазен дим. Две улични проститутки се биеха на ъгъла на Шесто авеню и Шейсет и втора улица, докато един потенциален клиент насърчаваше ту едната, ту другата. Таксиметров шофьор се опита да задмине друго такси, но не успя и се блъсна в задницата му. Двамата водачи изскочиха на улицата като човечета на пружинки и се заеха с юмруци да разрешат спора си.

„Господи, колко обичам Ню Йорк!“ — мислено възкликна Ив и се загледа в групичка членове на сектата „Непорочност“ с избръснати глави, които по принцип не стъпваха в центъра на града. Над нея бавно прелетя рекламен дирижабъл, от който се разнасяше глас, обясняващ предимствата на пътуване до планетата Вега II: „Четири дни, три нощувки в луксозен хотел и билети за отиване и връщане за двама души — всичко това за нищожната сума от дванайсет хиляди и осемдесет и пет долара“.

„Какво му плащаш!“ — помисли си тя. Колата навлезе в квартал, където минувачите не се блъскаха по тротоарите, а подвижните улични

павилиони бяха по-люксови.

„Добре дошли в света на Рурк“ — каза си Ив и се усмихна.

Докато автомобилът се приближаваше към портала, пред него внезапно изскочи човек. Ив ужасено изкрещя. За щастие автопилотът беше програмиран да спира превозното средство, в случай че налети на препятствие. Притеснението на Ив се замени от досада, като видя, че натрапникът е Уебстър. Свали стъклото и злобно подхвърли:

— Да не ти е омръзнал животът? Добре, че бях на автопилот, иначе вече щеше да си на пихтия.

— Наистина не изглеждаш във форма — отбеляза той и мислено добави: „Капнала си за сън, обаче пак си секси“. — Позабавлявала си се из нощните заведения, а?

— Целуни ме отзад, Уебстър. Какво искаш?

— Трябва да поговорим. — Той погледна към голямата двойна врата на портала. — Не е лесно да се влезе във вашето имение. Няма ли да ме поканиш?

— Кракът ти няма да стъпи в дома ми!

Усмивката му помръкна:

— Ще ти отнема само десетина минути, Далас. Обещавам да не открадна сребърните прибори.

— Имам работно място. Ще разговаряме там.

— Много е важно, иначе нямаше да вися пред къщата ти и да рискувам да ме направиш на пихтия!

Не й се искаше да признае, че обяснението му е логично. Съжаляваше, че е устояла на желанието да вдигне стъклото и да остави нахалника на улицата. Посочи към задната седалка. Докато Уебстър заобикаляше автомобила, й хрумна, че от няколко часа е прогонила от съзнанието си убийствата.

— Дано наистина да е важно, Уебстър. Ако си ме праметнал, ще ти се случи нещо много неприятно.

Камерата, монтирана на портала, се насочи към регистрационния номер на колата й, сетне огромните врати безшумно се отвориха.

— Брей, каква охрана! — подхвърли Уебстър. — Сякаш се влиза в затвор, не в частен дом.

Ив не отговори. Съжаляваше, че не е взела достатъчно хапчета за изтрезняване, за да се проясни напълно съзнанието й.

Остави колата в края на алеята и поведе неканения гост нагоре по стълбите. Той се мъчеше да скрие какво впечатление му е направила къщата, но не се сдържа и подсвирна, когато Ив го въведе във фойето. Съмърсет безшумно се появи, но преди да проговори, тя го изпревари:

— С господина имаме поверителен разговор.

Пъхна ръце в джобовете си и се заизкачва по стълбите. Уебстър не издържа. Впери поглед в изискания иконом, после любопитно се огледа и благоговейно прошепна:

— Къщата е прекрасна... приказна. Обаче не мога да си представя как живееш в този дворец. Не те виждам в ролята на разглезена принцеса.

Като влязоха в кабинета ѝ, който Рурк беше преустроил и обзавел така, че да прилича на предишния ѝ апартамент, Уебстър кимна:

— Тук е по-уютно. Изискани, но практични мебели, не като онези, които видях преди малко.

— Камък ми падна от сърцето, че одобряваш мебелировката. А сега кажи защо си дошъл. До уши съм затънала в работа.

— И все пак си намерила време да посетиш някой бар.

Тя наклони глава, скръсти ръце:

— Май си останал с погрешното впечатление, че можеш да ми нареждаш как да прекарвам свободното си време.

— Само констатирах един факт. — Уебстър обиколи помещението, като взимаше и разглеждаше различни вещи. Стреснато подскочи, като видя котарака, който се беше настанил върху стола легло и подозрително фиксираше неканения гост.

— Животинчето сигурно охранява двореца — подхвърли.

— Точно така. Ако му направя знак, ще издере очите ти и ще ти изяде езика. Не ме принуждавай да го насъскам.

Той се засмя и с усилие се овладя.

— Имаш ли кафе?

— Да — отвърна Ив, но не помръдна от мястото си.

Уебстър горчиво се изсмя, сетне промълви:

— Същата си като преди — все така враждебно настроена към мен. Странно, но отвратителният ти характер винаги ме е привличал. Сигурно съм извратен.

— Давай по същество или изчезвай от очите ми.

Той кимна, но се опита да спечели още време, като се приближи до прозореца и се загледа навън. После заговори:

— Разследването, което провеждаш, пречи на работата на „Вътрешно разследване“.

— Ах, сърцето ми се къса от мъка за вас!

— Предупредих колегите, че си твърдоглава, но не ми повярвах. Въобразявах си, че ще се изплашиш, че ще се откажеш. — Обърна се и я погледна в очите: — Нарещам ти да прекратиш разследването на Макс Рикер.

— Не си ми началник, следователно нямаш право да ме командваш.

— Моля те. Моля те повече да не се занимаваш с него.

— Отказвам да удовлетвори молбата ти.

— Далас, ако натиснеш погрешния бутон, ще провалиш нещо, върху което работим месеци наред.

— Разследвате някого от служителите ли?

— Нямам право нито да потвърдя, нито да отрека.

— Тогава се махай.

— Мъча се да ти помогна. Ако изпълниш молбата ми, и двамата ще получим каквото искаме.

Тя се облегна на бюрото:

— Аз искам да заловя убиеца на две ченгета. А твоята цел каква е?

— Мислиш ли, че не ми пука! — възкликна той и очите му гневно проблеснаха. — Мислиш ли, че не ме вълнува съдбата на колегите ми?

— Нямам представа какво те вълнува, Уебстър. Защо не ми обясниш?

— Да изпълнявам служебните си задължения! — кресна ѝ в отговор той. — И да се погрижа всеки да прави същото.

— Милс и Коли са изневерили на дадената клетва, били са корумпирани, нали?

Уебстър понечи да отговори, после пъхна ръце в джобовете си и гневно отсече:

— Нямам право да ти отговоря!

— Отговорите ти не ме интересуват. Може би имате причина да искате засега информацията да не се разпространява. Прекрасно! Аз искам същото. Но знай, че скоро тайната ще излезе наяве. Репортерите ще надушат, че Рикер стои зад убийствата на полицаи. Още колко колеги искаш да загинат, докато вие преспокойно си провеждате разследването? Знаел си, че Милс и Коли взимат подкупи, но не си им попречил.

— Ив, ти виждаш нещата само в черно и бяло, но не ти е известна истината.

— А пък ти си я знаел! — разпалено възкликна тя. — Знаел си, че Рикер ги държи в малкото си джобче, че те са му помогнали да избегне доживотния затвор. Откога ти е известно?

— Не е важно какво знаеш, а какво можеш да докажеш, нали, лейтенант?

— Не дрънкай врели-некипели, Уебстър. Само за няколко дни събрах толкова информация, инкриминираща Коли и Милс, че да ги арестувам и да им отнема значките. А ти не си го направил, очевидно си имал съображения. Сега ми нареждаш да не се занимавам с Рикер. Как да разбере дали не е подкупил и теб?

Очите на Уебстър отново заблестяха като разпалени въглени. Машинално се пресегна и грубо стисна ръката ѝ:

— Не е честно!

— Виж ти кой говори за честност! Това понятие е непознато на хората от отдела за „Вътрешно разследване“.

— Знаеш ли какво е да се работи с корумпиран полицаи, който почти без колебание ще те очисти? Действам както намеря за необходимо и не съм задължен да се отчитам пред теб. Едно време беше безкомпромисна, Далас. Знаеш ли кога се промени? Когато се сближи с Рурк.

— Махай се! Веднага изчезвай!

Ала той не помръдна, само процеди:

— Милс беше боклук. Знам за манията ти да защитава мъртвите, но ако не се откажеш, ще провалиш разследването, с което отдавна се занимаваме. Известно ли ти е, че този тип би те предал срещу нищожна сума?

— Може да е бил корумпиран, но сега е мъртъв. Кой сте вие от „Вътрешно разследване“, че да раздавате справедливост? Дори Милс

да е взимал подкупи, не е заслужил да го изкормят. Ако Рикер стои зад убийството му, то знай, че го е възложил на друго ченге!

Уебстър изумено я изглежда:

— Това са само предположения.

— Не е вярно. — Тя не откъсваше поглед от него. — Знаеш истината, но отказваш да я признаеш. Знаеш, че всичко е започнало с Коли, затова не... — Внезапно млъкна, защото ѝ хрумна нещо, което я смрази до мозъка на костите ѝ. Парченцата от мозайката започнаха да прилягат на местата си и образуваха ужасяваща картина. Стомахът ѝ сви, тя едва чуто промълви: — Коли! Не го споменаваш, говориш само за Милс! Защото Коли не е бил боклук, нали? Бил е само ваша маша. Използвали сте го, без да ви е грижа, че може да загине.

— Престани! Не се забърквай в тази история!

— Не си познал, драги! — Гневът ѝ беше като хищен звяр, който вилнееше в съзнанието ѝ. — Работил е под прикритие по ваше поръчение. Не е взимал подкупи, вие сте внасяли пари в банковите му сметки. Трябвало е да събира информация за вас, да разбере кои са хората на Рикер в полицията. — Затвори очи, замисли се и отново заговори: — Избрали сте го, защото е бил почтен. Нещо повече — не се е набивал на очи, бил е почти невидим. Имал е силно развито чувство за справедливост. Подозирам, че именно ти си го завербувал, като си се възползвал от почтеността му. Вярно ли е? — Тя отвори очи и се втренчи в Уебстър. — Избрали сте го, защото е служил във военната полиция и е свикнал да се подчинява на заповеди. Навярно си му обещал допълнително заплащане... той е искал да спести пари за по-голямо жилище. Обработил си го по всички правила, наблегнал си на чувството му за дълг и на обичта му към семейството. Най-много го е амбицирал фактът, че е бил в специалния отряд, който е работел за изобличаването на Рикер. Използвал си и това, нали?

— Не сме го принуждавали — сопна се Уебстър. Гневът му отново пламна, защото беше гузен, а Ив беше бръкнала с пръст в раната. — В 128-и участък се случват доста нередности. Коли беше най-подходящ за нашите цели, но спокойно можеше да отхвърли предложението.

— Прекрасно си знаел, че няма да откаже, нали предварително сте го проучили? Разбираш ли, че е бил убит, защото някой е повярвал

в комедията, която сте разигравали, и която се е превърнала в трагедия. Някой го е убил, задето е бил корумпиран.

— Само не ми казвай, че е трябвало да го предвидим! — горчиво възкликна Уебстър. Гневът и чувството за вина дълбаеха като свредели сърцето му. — Не очаквахме, че ще се стигне до фатални последствия. Коли беше полицай, Далас. Знаеше какъв риск поема.

— На всички ни са известни рисковете. Живеем с тях... или умираме с тях. — Тя пристъпи до него и процеди: — Използва и мен, Уебстър! Никой не те е молил да го правиш. Дойде при мен като приятел и ми подхвърли улики колкото да ме насочиш къде да търся. Разбира се, лесно открих парите, които Коли е внасял в банката, подчинявайки се на твоите нареждания, и го обявих за корумпиран. Заради теб очерних един добър полицай, опетних паметта му.

— Повярвай, че и на мен ми се повдига от това.

— Съмнявам се! — тросна се тя и понечи да му обърне гръб, но Уебстър я хвана за рамото:

— Когато разследването приключи, ще разкрием истината. Коли посмъртно ще бъде повишен, ще се погрижим за семейството му.

Ив сви юмруци, но не се нахвърли върху Уебстър. Не изпитваше към него гняв, а ледено презрение.

— Махай се! Напусни дома ми!

— За бога, Далас! Не сме искали смъртта му.

— Но не пропуснахте да се възползвате от нея, нали? Възползвахте се още преди трупът да е изстинал.

— Нямах избор. — Той силно я разтърси. — Никой не знае за сегашното ми посещение. Знаеш ли какво рискувах, като дойдох тук, като ти разказах истината?

— Защо го направи?

— Шефовете ми ще намерят начин да те отстранят от разследването или ако е по-изгодно, да те противопоставят на Рикер. И в двата случая ще се превърнеш в подвижна мишена. Не искам да пострадаш... знаеш колко държа на теб.

Притисна я към себе си, а тя беше толкова изненадана, че не успя да му попречи, само извика:

— Хей, какво правиш?

— Обичам те. Никога не съм преставал да те обичам!

Ив сложи длани на гърдите му и с все сила го отблъсна, но усети как сърцето му лудо бие, как от тялото му се излъчва топлина.

— Престани, Уебстър! Какво ти става? Полудя ли?

— За предпочитане е да престанеш да опипваш жена ми, преди да съм счупил ръцете ти — обади се Рурк, който незабелязано беше застанал на прага. — Но каквото и да решиш, ме устройва.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Макар Рурк да говореше спокойно, учтивият му тон нито за миг не заблуди Ив. Тя знаеше, че под изисканата външност на съпруга ѝ се крие жесток варварин. Само леденостудените му сини очи подсказваха гнева му.

Ив се скова от страх, сякаш бяха нанесли силен удар в слънчевия ѝ сплит. С усилие се овладя, изтръгна се от прегръдката на Уебстър, застана между двамата мъже и с писклив от вълнение глас се провикна:

— Рурк, престани! С Уебстър имаме служебно съвещание и изпаднахме в разногласие.

— За пръв път виждам хора, които имат разногласия, да се прегръщат. Намери си някаква работа, Ив. В друго помещение!

Страхът ѝ надви възмущението ѝ от непривично грубия му тон. Разтрепери се, като си представи, че може би ще ѝ се наложи да арестува съпруга си за убийство.

— Почакай! — заговори престорено спокойно. — Тълкуваш погрешно онова, което току-що видя.

— Не отричам чувствата си към нея. — Уебстър се отдръпна от Ив. — Нито пък позволявам на жени да ме защитават. — Въпросително погледна Рурк и добави: — Тук ли ще си разчистим сметките или навън?

Рурк се усмихна. Приличаше на хищник, който се готви да забие нокти в жертвата си.

— Тук и сега — отвърна.

Двамата се спуснаха един към друг. По-късно, когато Ив отново беше в състояние да мисли, ѝ хрумна, че в ожесточението си приличаха на самци, които влизат в бой, за да спечелят женската. Ала в първия момент беше толкова смаяна, че се вкамени и безмълвно се втренчи в двамата мъже.

Видя как Уебстър се стовари върху изящна масичка, която се счупи под тежестта му. Галахад се включи в нападението, като изсъска

и заби нокти в рамото на падналия.

Макар че беше облян в кръв, Уебстър бързо се изправи и отново се нахвърли върху Рурк. Размениха си юмручни удари... някаква лампа падна и се счупи.

Изведнъж Ив излезе от вцепенението си. Закрещя, но гласът сякаш не беше нейният. В отчаянието си извади оръжието си, провери дали е настроено на най-безопасната степен и изстреля един заряд между мъжете.

Уебстър потръпна, но Рурк не даде вид, че е усетил електрошока. Рязко замахна и удари с юмрук челюстта на съперника си.

Още една масичка се разцепи на трески. Този път Уебстър остана да лежи на пода. Рурк го хвана за яката и го изправи на крака.

— Рурк. — Ив се прицели в него. — Достатъчно! Пусни го или ще стрелям в теб. Честна дума!

Той извърна поглед към нея. Очите му бяха като разпалени въглени. Пусна яката на Уебстър, който отново се строполи на пода. В този момент Съмърсет безшумно влезе в кабинета и заяви:

— Ще изпратя госта.

— Добре — отвърна Рурк, без да откъсне поглед от съпругата си. — И затвори вратата. — Пристъпи към нея и промърмори: — Ще ме застреляш, така ли?

Тя отстъпи една крачка и сякаш чу как нервите ѝ се късат като прекомерно опънати струни.

— Обещавам, че ще стрелям, ако не се успокоиш. Отивам да проверя много ли е пострадал Уебстър.

— Забранявам ти! Застреляй ме, ако искаш! — Толкова беше разгневен, че говореше с акцент, все едно бе безпризорният малчуган, бродещ из мръсните улички на Дъблин. — Хайде, направи го!

Ив чу как вратата се затвори и ключалката щракна. За миг страхът ѝ надви гнева ѝ и тя отстъпи още една крачка и заяви:

— Между нас с Уебстър няма нищо. Обиждаш ме, като мислиш, че изпитвам чувства към него.

— Скъпа Ив, ако мислех, че обичаш този човек, без колебание щях да го убия. — С невъзмутимо изражение той направи ненадейно движение и изби оръжието от ръката ѝ. — Но се питам защо ни разтърва.

— За да избегнем още по-големи разрушения. — Тя разпери ръце. — Само да се бяхте видели отстрани — приличахте на разгонени самци. Даваш ли си сметка, че изпочупи мебелите, нападна полицаи, и то съвсем безпричинно... Само защото имах разногласие с един колега.

— Само че този колега едно време ти е бил любовник, освен това ви заварих да се прегръщате.

— Добре, може би имаш известно основание... Все пак поведението ти е непроситимо. Ако се нахвърлям върху всяка от бившите ти любовници, трябва да пребия всяка жена в Ню Йорк и планетите, обитавани от хора.

— Не е същото!

— Защо? — попита Ив и със задоволство си помисли, че е избрала най-правилния аргумент. — Каква е разликата?

— Не каня бившите си любовници у дома и не им позволявам да ме прегръщат — ето защо!

— Не сме се прегръщали. Само...

— И защото... — Той я сграбчи за ризата и я дръпна към себе си. — Защото ми принадлежиш!

От изненада очите ѝ едва не изскочиха от орбитите си.

— Какво? Принадлежа ли ти? Да не съм някой от проклетите ти хотели?

— Така е. Приеми го и туйто!

— Никога! Сбъркал си адреса, драги! — Отблъсна ръката му и рязко се извърна, но само ризата ѝ се разкъса, а Рурк не отслаби хватката си. Докато се мъчеше да се освободи, в съзнанието ѝ прозвуча аларма. Изведнъж се озова с гръб към него, той я притисна към себе си и прошепна:

— Позволяваш си прекалено много, лейтенант. — Топлият му дъх гъделичкаше ухото ѝ и ѝ действаше възбуждащо, въпреки заплашителните нотки в гласа му. — Мислиш ли, че съм човек, който ще играе по свирката ти? Мислиш ли, че любовта ми към теб ме е превърнала в беззъб лъв? — Сякаш да докаже обратното, той леко я ухапа по шията.

Ив усети, че съзнанието ѝ е обгърнато от гъста мъгла. Не можеше да мисли, нито да си поеме дъх.

— Пусни ме — прошепна. — Прекалено съм ядосана, за да си уредя сметките с теб още сега.

— Не, не си разгневена. — Рурк рязко я обърна, притисна я с гръб към стената и вдигна ръцете ѝ. Приведе се така, че лицето му на прокълнат ангел почти се допираше до нейното. — Умиращ от любопитство и си възбудена. Сърцето ти бие до пръсване, трепериш. Мисля, че и малко се страхуваш, което само подсилва възбудата ти.

Тя гневно стисна зъби. Този Рурк — познаваше я като петте пръста на ръката си. Мислено го проклинаше, но не можеше да отрече, че го желае. Усещането беше странно, като че по нея пълзяха хиляди разгневени мравки.

— Боли ме! Пусни ръцете ми!

— Няма! Подозирам, че съм бил прекалено внимателен с теб, страхувал съм се да не ти причиня болка. Забрави ли брачните клетви, Ив?

— Не! — Тя се втренчи в устните му. Жадуваше за страстните му целувки.

— Моя си! Принадлежиш ми и ще те накарам да ми го кажеш... още сега. — Протегна свободната си ръка и разкъса ризата ѝ чак до кръста. — А сега ще взема онова, което ми принадлежи.

Тя се опита да се възпротиви, но страстта надделя гордостта ѝ. Извърна се и повали Рурк на пода, ала той я повлече със себе си.

От силната болка дъхът ѝ секна за миг, но тя машинално се опита да забие коляно между краката на Рурк. Той ловко избегна удара, без да изпуска ръцете ѝ. Просна се върху Ив и впи устни в нейните, въпреки че тя се съпротивляваше и извъръщаше главата си.

Обсипа с трескави целувки шията ѝ и усети вената, която пулсираше под жарките му устни.

Рурк знаеше, че може да спре, да се овладее. Години наред бе полагал усилия да се превърне от полуграмотен уличен крадец в изискан и възпитан мъж. Ала сега животинската му похот вземаше връх. Миризмата, излъчваща се от самката, караше кръвта му да кипи.

Знаеше, че тя притежава необикновена сила. И преди беше мерил сили с нея, но винаги внимаваше да не ѝ причини болка. Сега обаче съзнанието му беше обсебено от една мисъл: „Този път няма прошка!“. Този път няма прошка.

Стисна гърдата ѝ, горещата ѝ кожа сякаш опари пръстите му. Ив издаде странен звук, едновременно напомнящ на ръмжене и на стон, а когато той отново я целуна, жестоко го ухапа.

Болката само усили похотта му. За миг вдигна глава, очите му блестяха като на див звяр.

— Лимса — прошепна.

Макар да беше замаяна, Ив си спомни, че веднъж, когато се бяха любили, бе казал същата дума. Беше ирландска и означаваше „моя“. Помъчи се да го отблъсне, ала когато горещите му устни отново потърсиха нейните, загуби битката, която водеше със себе си.

Страстта ѝ беше първична, неуголима; беше като нож, който пронизва сърцето ѝ. Забрави всичко, освен желанието да се слее с този мъж. Притисна се към него и го целуна така, че зъбите ѝ разкъравиха устните му.

Рурк пусна ръцете ѝ, повдигна я и се помъчи да съблече разкъсаната ѝ риза. Каишката на кобура се оплете около китките ѝ и сякаш ги стегна в белезници. Изведнъж страхът ѝ се върна. Никога не се беше чувствала толкова безпомощна.

— Кажи ми го! Проклета да си, Ив! Кажи ми го! — Отново прилепи устни до нейните, сетне обсипа с целувки шията и гърдите ѝ. Зъбите му я нараняваха, ръцете му ѝ причиняваха болка.

Тя нададе пронизителен вик и отметна глава. Удоволствието бе като вихър, който отнесе гордостта ѝ надалеч.

След миг двамата се озоваха на пода, обсипан с трески от счупените мебели.

Ив най-сетне освободи ръцете си от ремъка и разкъса ризата на Рурк. Жадуваше да го докосне, да усети аромата на плътта му. Отчаяно се опитваше да си поеме въздух, но сякаш някой я стискаше за гърлото.

Отново усети болката, която ѝ причиняваха ръцете му, но този път бе съчетана с неопикуема възбуда. Милувките му я подлудяваха, искаше ѝ се никога да не престава. Той смъкна панталона ѝ, след миг устните му бяха на най-интимното ѝ място.

Заля я вълна от удоволствие. Вкопчи се в килима, като че се мъчеше да намери опора, за да не полети в бездънна пропаст. Ала усилията ѝ бяха напразни, тялото ѝ бе излязло от контрол.

Рурк не преставаше.

Не можеше да престане.

Гърлените ѝ стонове го подлудяваха, разпалваха страстта му. Всеки път, когато си поемеше дъх, усещаше уханието на жена. На жената, която му принадлежеше.

Устните му се плъзнаха нагоре по тръпнешното ѝ тяло. Захапа зърното ѝ и пъкна пръсти в нея.

Оргазмът я разтърси, тя нададе вик и заби нокти в гърба на Рурк, който мрачно се усмихна.

— Кажи го! — прошепна ѝ задъхано, без да откъсва поглед от очите ѝ, които отново помътняха. — Няма да те оставя, докато не го чуя!

Макар че страстта замъгляваше съзнанието ѝ, Ив разбра, че той не иска от нея да бъде негова робиня, а да го приеме за единствения мъж в живота си. Дишаше на пресекулки, единственото ѝ желание беше да се люби, да се съвокуплява. Отдавайки се, прошепна галската дума, която беше научила от него.

— И ти ми принадлежиш — повтори и потърси устните му, когато той проникна в нея.

Лежеше неподвижно под него. Беше замаяна, ушите ѝ бучаха. Искаше ѝ се отново да се превърне в жената, която се бе поддала на първичните си инстинкти. Искаше ѝ се вечно да изпитва усещанията, които чувстваше в момента.

Рурк се отмести и тя понечи да се просне по корем, както правеше винаги, когато беше изтощена до смърт. Ала той я взе в прегръдките си и заяви:

— Още не сме свършили. — Затвори с крак вратата на кабинета и я понесе към спалнята.

Когато Ив се събуди, слънчевите лъчи нахлуваха през прозореца на тавана. Цялото тяло я болеше, а Рурк го нямаше.

Няколко секунди тя остана неподвижна, просната на леглото, което подсказваше каква бурна нощ е прекарала със съпруга си. Изпитваше срам, но не можеше да забрави и неописуемото удоволствие. Най-лошото обаче бе, че с Рурк не бяха изгладили

отношенията си. Стана и отиде в банята, като се питаше дали положението не се е влошило още повече.

Облече се, без да застане пред огледалото. Откри кобура с оръжието си на масичката във всекидневната и побърза да си го сложи.

Почувства се малко по-сигурна, докато влезе в кабинета си и завари сътрудничката си да се взира в отломките.

— Тук май е имало... буйно празненство — смотолеви Пийбоди.

— Не, само незначителен инцидент — отвърна Ив и изрита встрани парчетата от счупената лампа, после решително тръгна към бюрото си. Най-важното в момента бе да не издаде смущението си. — Седни. Имам информация, която е важна за нашето разследване.

Пийбоди смутено се изкашля и вдигна един преобърнат стол. Сигурно се бе случило нещо необичайно, защото за пръв път, откакто се бяха запознали, началничката ѝ започваше работа, без да отпива от първото си кафе за деня. Побърза да се настани на стола и извади бележника си.

— Научих за операция, провеждана от отдел „Вътрешно разследване“ — започна Ив, сетне съобщи на сътрудничката си за разговора си с Уебстър.

Като свърши, Пийбоди дълго мълча, сетне промърмори:

— Ако разрешите да изкажа мнението си, лейтенант, постъпката им е подла.

— Съгласна съм.

— Възпрепятствали са разследването на две убийства, като са укривали важни сведения. Дори от „Вътрешно разследване“ нямат право да проявяват подобно самоволие.

— Точно така. Мисля, че ще бъдат порицани. Междувременно искам да се обадиш на доктор Майра и да я предупредиш, че срещата ни ще се състои тук. Не ми се ще онези от „Вътрешно разследване“ да надушат с какво се занимавам. Незабавно повикай Макнаб. Налага се да огледа още по-внимателно служителите от 128-и участък. Ще работи тук на моя компютър. Засега няма да даваме никаква информация на Уебстър и колегите му.

— Дотук със солидарността — процеди Пийбоди. — Мръсни плъхове!

— Забрави чувствата си. Загиват ченгета. Не можем да си позволим да изпитваме симпатии или да мразим. — Въпреки

поучителния си тон самата тя чувстваше, че омразата тлее в душата ѝ. — Възнамерявам лично да съобщя на Уитни какво съм научила. Ще се върна след два часа или ще се свържа с теб, ако се наложи да закъснея.

— Добре, лейтенант. Да... поразчистят ли кабинета ви?

— Това не влиза в задълженията ти! — тросна се Ив, сетне затвори очи и дълбоко си пое въздух. — Извинявай. Имам семейни неприятности. Остави всичко както е в момента, стига да не ти пречи. Предай на Майра, че консултацията е спешна. Опитай да събереш колкото е възможно повече сведения за полицаите от 128-и участък преди срещата ми с нея. — Поколеба се, но преди да тръгне към вратата, добави: — Моля те да съобщиш на секретарката на Рурк, че до края на деня ще снемем възбраната от „Чистилището“.

Рурк не се интересуваеше нито от бар „Чистилище“, нито от чистилището, макар да бе сигурен, че ще попадне там заради греховете си. Нито пък се изненада, като видя, че Дон Уебстър го чака в приемната на кантората му.

Опитната секретарка побърза да застане между двамата мъже:

— Рурк, предупредих господина, че тази сутрин нямаш нито минута свободно време. Предложих да му запиша час за някой ден през седмицата, но той отказа.

— Ще му отделя няколко минути още сега. Благодаря, Каро. Влизай, Уебстър.

Посочи към коридора, водещ към кабинета му и със задоволство отбеляза, че онзи има голяма синина под едното око, а устната му е разцепена.

Самият той изпитваше нетърпима болка при всяко вдишване и издишване, но гордостта не му бе позволила да потърси лекарска помощ за многобройните си натъртвания. Влезе в кабинета, но не седна зад бюрото. Пъхна ръце в джобовете си и предизвикателно изгледа неканения гост:

— Още един рунд ли искаш, приятелю?

— Да, повече от всичко на света — отвърна Уебстър. Като видя гневните пламъчета в очите на Рурк, побърза да добави: — Но ще откажа предложението ти. Неприятно ми е, че го казвам, но снощи имаше право да ме смажеш от бой!

— По този въпрос имаме единодушие — подхвърли Рурк. — Обаче обещавам, че ще останеш без ръце, ако още веднъж докоснеш онова, което ми принадлежи. Не се шегувам, повярвай ми.

— Тя щеше да ме сложи на мястото ми, ако беше закъснял с пет минути... не, с пет секунди. Мамка му, вината е само моя!

— Никога не съм поставял под съмнение верността на Ив.

— Слава богу! — Уебстър почувства известно облекчение. — Страхувах се да не си помислиш, че... Мамка му! — повтори и прокара пръсти през косата си. — Имахме професионален спор, а аз се възползвах от случая да разреша личен проблем, който отдавна ме измъчва. Ще бъда откровен с теб — мисля, че съм влюбен в жена ти.

— Проблемът наистина е сериозен. Възхищавам се от смелостта ти да направиш подобно признание. — Рурк се настани зад бюрото си и машинално извади цигара. Забеляза, че Уебстър го гледа в ръцете и попита: — Искаш ли да запалиш?

— Не съм пушил от пет години, три месеца и... двайсет и шест дни. Вече забравих броя на часовете. Да му се не види! — Взе цигара, запали я и дръпна толкова дълбоко, че едва не се задави. После продължи: — Не те познавам, но съм чувал за теб.

— Аз също. — Рурк вдигна вежда. — Ив отдавна ми е казала, че е прекарала една нощ с теб.

Уебстър сви рамене с престолено безразличие и също седна:

— Случилото се не означава нищо за нея... никога не е означавало. Познавам репутацията ти, Рурк. Ако решиш, ще ме преследваш до дупка и ще ми отмъстиш. Нямам нищо против, но не си го изкарвай на Далас.

— Известно ли ти е, че ако разбере за опита ти да я защитиш, ще натика топките ти в гърлото ти?

За пръв път Уебстър се усмихна, сетне изруга и се намръщи от болка.

— Такъв съм си — добави и докосна разцепената си устна. — Като сгреща, не искам друг да опере пешкира.

— Нямам представа какво са ти разказали за мен, но знай, че не отмъщавам на жени, особено ако не са извършили друго прегрешение, освен да бъдат самите себе си.

Спомни си как беше постъпил снощи с Ив, побърза да прогони мисълта, като си каза, че по-късно ще уреди и този въпрос.

— Ако реша да ти отмъстя, Ив ще ми се разсърди — продължи.
— Може би щях да рискувам да си навлека гнева ѝ, но не виждам причина.

Уебстър се загледа в цигарата си и промърмори:

— Имах съвсем друга представа за теб.

— Можех да оправдая очакванията ти — подхвърли Рурк.

Уебстър въздъхна, за последен път дръпна от цигарата си и я загаси.

— Не ме интересува какъв би могъл да бъдеш. Важното е какъв си. — Докосна насиненото си лице. — Това... трябваше да се случи, за да ми напомни къде е мястото ми. — Стана и подаде ръка на Рурк: — Благодаря, че ме прие.

Рурк също се изправи. Изпитваше едновременно съжаление и уважение към този човек, когото допреди малко бе ненавиждал. Стисна дланта му и усмихнато заяви:

— На гърдите имам синина колкото чиния, а бърбреците ме болят, сякаш някой ме е замерял с тухли.

Уебстър забрави болката от разцепената устна и широко се усмихна:

— Благодаря. — Тръгна към вратата, но спря и се обърна: — Знаеш ли, с Далас сте си лика-прилика.

„Вярно е — помисли си Рурк. — Но понякога помежду ни припламват искри.“

Командир Уитни не избухна, когато Ив му съобщи какво е научила, но зачервеното му лице показваше, че едва се сдържа.

— Имаш ли доказателства? — попита.

— Още не, сър. Но информацията е точна. Източникът ми е извън подозрение.

— Този твой източник как се казва?

Ив знаеше, че въпросът е неизбежен и вече бе решила какво да отговори.

— Съжалявам, сър, но не мога да ви го съобщя.

— Май ме бъркаш с някой репортер, Далас.

— Сър, сведенията ми бяха съобщени поверително. Нищо не ме спира да се възползвам от информацията, но не мога да назова

източника.

— Затрудняваш ме. Ако знам името на твоя информатор, ще вдигна голяма патърдия във „Вътрешно разследване“.

— Съжалявам, но нямам избор.

— Ще им съобщя какво сме научили — продължи Уитни, като барабанеше с пръсти по бюрото си. — Разбира се, ще отрекат, ще се помъчат да печелят време. Ако наистина от месеци се занимават с този случай, едва ли ще искат да разкрият картите си дори пред мен. — Облегна се назад, присви очи и промърмори: — Политиката е игра, в която често се раздават удари под пояса. В това отношение ме бива, нали?

— Да, сър. — Ив си позволи едва забележима усмивка. — Вярно е.

— Очаквай да те повикат в Кулата, лейтенант, във връзка с този въпрос. — Помежду си полицаите наричаха Кулата сградата, където се намираше кабинета на началника на полицията. — Ще задействам нещата.

— На ваше разположение съм, сър. Уведомявам ви, че докато успешно приключим разследването, с моя екип ще работим у дома.

Той кимна, обърна се към видеотелефона и разсеяно каза:

— Свободна си.

Докато прекосяваше гаража, за да стигне до колата си, Кармайкъл я спря:

— Научих нещо, което може би ще те заинтересува. Разпитах повечето свидетели от моя списък и извадих късмет с една от сервитьорките.

— В какъв смисъл?

— Изглежда е била в затвора за дребно мошеничество и има набито око за ченгетата. Твърди, че веднага е разконспирирала Коли, но не е сметнала присъствието му за подозрително. Не знаела какво да мисли за другото ченге, което от време на време посещавало заведението.

— Кое друго ченге?

Кармайкъл се усмихна:

— И аз зададох същия въпрос. Жената отговори: „Беше жена — хубавичка блондинка.“ Поразпитах я още малко и тя описа жена, която би могла да бъде капитан Рот от 128-и участък.

— Не думай!

— В този град има стотици хубавки блондинки, но описанието ми напомни за Рот. Показах на сервитьорката няколко снимки и тя безпогрешно посочи колежката.

— Благодаря. Не го споделяй с никого, моля те.

— Добре. Тъкмо отивах да оставя на бюрото ти диска със записа от разпита. Искаш ли го сега?

— Да. Още веднъж благодаря.

Ив пхна диска в джоба си и забърза към колата си. Налагаше се да отдели време за посещение в 128-и участък. Пътьом се свърза с Пийбоди:

— Изтегли наличната информация за Рот. Ако има закодирани файлове, не се притеснявай.

— Слушам, лейтенант. Уговорих ви среща с доктор Майра за десет и половина.

— Ще се постарая да не закъснея. Изтегли сведенията за Рот и го направи така, че колегите й да разберат.

Не очакваше сърдечно посрещане в 128-и участък, но й стана неприятно, като видя враждебните погледи, отправени към нея, ругатните, изречени с приглушен глас. Някакъв полицаи дори изгрухтя.

Вместо да се престори, че не го е чула, тя се приближи до бюрото му и се усмихна:

— Много си талантлив, детектив. Мога ли да те наема да забавляваш гостите ми на домашно празненство?

Той презрително процеди:

— Не желая да разговарям с теб.

— Прекрасно, аз също. — Продължи да го гледа, докато онзи не издържа и извърна очи. Тя доволно се усмихна и тръгна към кабинета на капитан Рот. Помисли си, че човек доста трябва да се издигне в службата, за да му осигурят просторна стая с два прозореца, солидно бюро и красиво пълзящо растение в саксия на перваза.

Рот я видя през остъклената врата и скочи на крака, а Ив дори не почука.

— Как смееш да ме подлагаш на проверка, без да ме уведомиш? — сопна се русокосата. — Не играеш според правилата, лейтенант!

— Една от нас наистина нарушава правилата. — Ив влезе и затвори вратата. — Притесняваш ли се от онова, което ще открия за теб?

— Не се тревожа, а съм вбесена. Не мислиш ли, че прекали? Че многократно наруши колегиалната етика в безсмислената си вендета срещу моя участък. Ще рапортувам за поведението ти на командир Уитни и на началника на полицията.

— Това е твое право, капитан! А пък аз, в качеството си на разследваща две убийства, имам право да те попитам защо скри от мен, че няколко пъти си посещавала детектив Коли в „Чистилицето“?

Рот подскочи като ужилена, сетне процеди:

— Информацията ти е неточна.

— Не ме заблуждавай, ако обичаш. Ще разговаряме тук или в помещението за разпит. Правя ти услуга... като на колежка.

— Жестоко се лъжеш, ако мислиш, че ще ти позволя да ме съсипеш!

— А пък ти се лъжеш, ако мислиш, че ще ти позволя да ми се правиш на началничка. Къде беше в нощта, когато са убили Коли?

— Не съм длъжна да отговарям!

— Ще отговаряш, ако те призова официално на разпит. И ще го направя!

— Не бях в „Чистилицето“ през онази нощ.

— Докажи го!

— Дано пукнеш в ада! — Рот заобиколи бюрото и спусна щорите, закриващи от погледа общото помещение. — Имам си причини да не ти съобщя къде съм била тогава. Лични причини.

— Личните причини не се вземат предвид при разследване на убийство.

— Аз съм полицай. И то добър полицай. Може би повече ме бива по канцеларската работа, но съм способна и го знам. Вярно е, че от време на време си позволявам по едно-две питиета в някой клуб, но това няма нищо общо със смъртта на Коли или с длъжността, която заемам.

— Защо премълча истината?

— Защото изобщо не бива да пия! — Рот се изчерви от притеснение. — По едно време се бях пристрастила към алкохола, преминала съм курс на лечение. Защо ли го казвам, след като вече го знаеш? — промърмори и отново седна зад бюрото. — Не искам заради моментната слабост да загубя работата си. Когато за пръв път отидох в „Чистилицето“, не знаех, че Коли работи там през свободното си време. Започнах редовно да посещавам бара, защото не се страхувах, че колегата ще ме издаде. Не го споменах пред теб... смятах, че е без значение.

— Много добре знаеш, че е важно.

— Добре! Щом толкова искаш да знаеш, исках да се защитя. На мое място всеки би постъпил така, нали?

Рот се изправи и се подпря на бюрото. Заплашителната ѝ поза подсказваше, че е готова да защитава територията си, че е готова на всичко, за да запази онова, до което се беше домогвала години наред.

— Разбирам накъде биеш! — продължи разпалено. — Искаш да докажеш, че и Коли, и Милс са били корумпирани. Но мен няма да натопиш.

— Напоследък си внасяла големи суми в банковата сметка на съпруга ти.

— Мътните те взели! Ще повикам моя адвокат. — Посегна към видеотелефона, сетне сви юмруци. Ив мълчаливо я наблюдаваше как се мъчи да се овладее. — Но тогава ще трябва да се явя на официален разпит. Мамка му, държиш ме в хватката си!

Дълбоко си пое дъх, сетне продължи:

— Преди няколко месеца се усъмних, че съпругът ми има любовница. Симптомите бяха очебийни — беше разсеян, не ми обръщаше внимание, прибираше се късно, работата му не спореше. Поисках му обяснение, той отрече всичко. Някои мъже притежават способността да извъртат обвиненията, докато накрая съпругите им излизат виновни, макар да знаят, че имат право. Накратко казано, лейтенант, бракът ми се разпадаше, а аз бях безпомощна. Самата ти си и полицай, и омъжена. Знаеш колко трудно е да се съчетават съпругеските и служебните задължения.

Ив не отговори, но Рот, изглежда, не очакваше отговор.

— Нервите ми бяха опънати, бях объркана. Казах си, че едно-две питиета ще ми подействат добре, ще ме отпуснат. Ето как попаднах в „Чистилицето“. Изненадах се, като видях Коли на бара, но и двамата се престорихме, че няма нищо нередно. Междувременно бракът ми се рушеше. Открих, че съпругът ми не само чука друга жена, ами прехвърля на свое име големи суми от общата ни сметка. Преди да успее да му попреча, той ме доведе до просешка тояга и ме накара да потърся утеха в алкохола, което неминуемо се отрази на работата ми.

Преди две седмици се взех в ръце. Изритах от къщи мързеливия негодник и се включих в курс за лечение на алкохолици. Обаче го скрих от шефовете и извърших нарушение. Оттогава не съм стъпила в „Чистилицето“, а с детектив Коли се срещаме само тук, в участъка.

— Съчувствам ти заради неприятностите, но все пак настоявам да ми кажеш къде си била през нощта, когато е бил убит колегата ти.

— До полунощ бях на събрание на дружеството на анонимните алкохолици в една църква в Бруклин. — Рот кисело се усмихна. — Избрах да посещавам дружеството в този район, за да не попадна на познати. Каква ирония, нали? После с няколко събрата по съдба отидохме да прием кафе. Разказвахме за живота си, оплаквахме се. Прибрах се вкъщи в около два след полунощ и си легнах. Нямам алиби за времето, когато е било извършено убийството. — Тя спокойно погледна Ив в очите и добави: — Досещаш се, че не можеш да използваш срещу мен онова, което ти разказах, защото официално не си ми прочела правата. Ако ме арестуваш, ще вгорча живота ти.

— Капитан Рот, обещавам, че ако реша да те арестувам, твоят живот ще се вгорчи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Трябваше ѝ време да помисли, да намери мястото на новите парченца информация в сложната мозайка. А най-вече трябваше да прецени дали да сложи край на кариерата на своята колежка, преди да се е убедила във вината ѝ. Боеше се, че напрежението между нея и Рурк ѝ пречи да бъде безпристрастна, че е склонна да съчувства на Рот заради брачния конфликт.

Реши да се консултира с Майра, сетне да въведе в компютъра новите данни и да провери вероятностите. Край на експериментите, ще действа според правилника.

Майра вече я чакаше в кабинета ѝ, където нямаше и следа от безредието. Пийбоди и Макнаб работеха на компютрите.

— Извинявай, че закъснях.

— Няма нищо. — Майра остави на масичката си чашата, в която навярно имаше чай — любимата напитка на психиатърката. — Пийбоди ме предупреди, че може да се забавиш.

— Искаш ли да се уединим някъде, за да не пречим на колегите?

— Нямам нищо против — Майра се изправи, а Ив както винаги се възхити от елегантната ѝ външност. Този път Майра носеше прекрасен светлозелен костюм. — Всяко помещение в този дом радва окото.

Макар да не беше сигурна дали изборът ѝ е правилен, Ив я поведе към една от просторните всекидневни. Психиатърката възкликна:

— Каква прекрасна обстановка! — Огледа се, любувайки се на пастелните цветове, на изящните дървени мебели, на гледката, разкриваща се през големите прозорци. — Божичко, нима това е платно на Моне?

Ив погледна картината, изобразяваща градина, в която се преливаха меки тонове, и поклати глава:

— Нямам представа.

— Разбира се, че е дело на един от най-прочутите френски импресионисти — промълви Майра, която вече разглеждаше отблизо картината. — Знаеш ли, завиждам ти за прекрасната колекция от произведения на изкуството.

— Колекцията не ми принадлежи.

Психиатърката се обърна, усмихна се и заяви:

— Все пак ти завиждам. Искаш ли да седнем?

— Да... разбира се, заповядай. Извини ме, че съм толкова лоша домакиня и задето те пришпорвам. Но без твоята помощ няма да се справя.

— И двете с теб сме свикнали да работим под напрежение. Убийствата разбуниха духовете в полицията. А ти си в центъра на събитията и погледите на всички са устремени в теб. Сигурно не ти е леко.

— Свикнала съм.

— Така е — отвърна Майра и си помисли, че приятелката ѝ премълчава нещо. Познаваше я прекалено добре и забеляза признаците на безпокойство. Реши да изчака Ив сама да ѝ се довери. — Да говорим по същество. Потвърждавам предположението ти, че един и същ човек е убил Коли и Милс. Макар че са използвани различни оръжия, и в двата случая символично са пръснати трийсет сребърни монети около трупите. Много характерна е жестокостта, с която са били извършени престъпленията, както и прекалената самоувереност на убиеца.

— Сигурна съм, че е полицай — каза Ив. — Или бивш полицейски служител.

— Навярно имаш право. Убива в пристъп на гняв, но се владее достатъчно, че да заличи следите си. Имам усещането, че гневът му е предизвикан от чувство за справедливост, което ме навежда на мисълта, че предположението ти е правилно.

— Мислиш ли, че е отстранил Милс и Коли, тъй като ги е смятал за корумпирани, или защото самият той взема подкуп?

— Този човек не убива, за да се защити, а за отмъщение. Действа педантично и си въобразява, че раздава правосъдие. Вижда в жертвите си по един Юда, иска престъпленията им да бъдат разкрити.

— Но защо не ги изобличи, вместо да ги убива? И без това разполага с информация за престъпленията им.

— Смята, че ще се отърват прекалено лесно, ако загубят работата си и бъдат опозорени. Иска да раздава възмездие. Предполагам, че това лице — наричам го така, защото не знаем дали престъпникът е мъж или жена — е било несправедливо наказано. Системата по някакъв начин му е изневерила и вече не може да ѝ се довери.

— Жертвите са познавали убиеца си, нали?

— Сигурна съм. Не само защото изобщо не са очаквали нападението, но и защото от психологическа гледна точка тази връзка само подсилва гнева. Твърде възможно е да са работили заедно с убиеца си и с нещо да са допринесли за несправедливото му наказание. Едва когато го заловиш, Ив, ще узнаеш цялата истина.

— Мислиш ли, че заема високопоставено положение?

— Всеки, който носи полицейска значка заема високопоставено положение.

— Въпросът ми беше дали е сред командния персонал.

— Възможно е. Но смятам, че самоувереността му се дължи на гнева му, а гневът му произтича от разочарованието от системата, чийто представител е самият той.

— Да речем, че се е чувствал измамен. Но защо е убил жертвите си, които са измамили същата система?

— Защото са се възползвали от слабите ѝ места и са натрупали богатство, а той е загубил всичко.

Ив кимна. Парченцата от мозайката постепенно се наместваха.

— Вече знаеш, че 128-и участък е обект на разследване от отдела за „Вътрешно разследване“. Обвиненията са връзки с организираната престъпност, най-вече с Макс Рикер.

— Да, внимателно прочетох доклада ти.

— Ще ти кажа още нещо, което липсва в рапорта. Установи се, че детектив Коли е невинен и е работил под прикритие по поръчение на „Вътрешно разследване“.

— Ясно. — Очите на доктор Майра помръкнаха. — Разбирам...

— Мисля, че убиецът още не знае истината за Коли. Как ще реагира, когато я научи?

Майра се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън. От нея се искаше да проникне в съзнанието на убиеца. Погледът ѝ се зарея над градината, където се простираше океан от разноцветни лалета.

Стори й се, че гледа картина на Моне. Помисли си, че нищо не действа така успокояващо като добре поддържаната градина.

— Отначало няма да повярва, че Коли е невинен. Та нали вижда себе си не като убиец, а като човек, който раздава правосъдие. Ала когато се сблъска с неопровержимите доказателства, ще потърси спасение в гнева. За втори път системата го е подвела, принудила го е да отнеме живота на невинен човек. Някой трябва да плати. Може би някой от „Вътрешно разследване“, тъй като този отдел е виновен за грешката му. Нищо чудно да се насочи към теб, Ив. — Майра се обърна. — Защото ти, макар и непряко, си го принудила да осъзнае грешката си! Сега престъпникът има още по-силна мотивация — отмъщава не само заради себе си, но и за Коли. Скоро след като научи и приеме истината, ще извърши ново убийство. Ще убива, Ив, докато го заловите.

— Как да го накарам да избере мен за следващата си жертва?

Майра отново седна и промълви:

— Дори и да знаех отговора, нямаше да ти го кажа, защото ще означава да те изпратя на сигурна смърт.

— Много по-лесно е, когато знаеш коя ще бъде следващата му жертва.

— Разбира се — престорено спокойно отвърна Майра. — Особено ако жертвата си ти. Само че не можеш да направляваш мислите му, скъпа Ив. Престъпникът се подчинява на своя логика. Вече е набелязал жертвата. Като научи за Коли, може би ще промени плановете си. Ще изпадне в депресия, ще потъгува, после ще се наложи да уравни везните.

Ив се намръщи:

— Намекваш, че този човек има съвест, така ли?

— Да. Коли ще тежи на съвестта му. Но кого ще обвини за грешката си? Уви, не мога да отговоря на този въпрос.

— Мамка му, защо не премахне Рикер?

— Може би ще го стори, но първо ще прочисти полицията.

— Господи, как да охраняваме или да разследваме всички ченгета от 128-и участък? — отчаяно възкликна Ив. — Още повече, че всички се отнасят с мен като със смъртен враг.

— Затова ли си разтревожена и неспокойна? Неприятно ти е, че колегите ти се отдръпват от теб.

— Не — промърмори Ив. — Не. Ще ме оправдаят, когато научат истината.

— Е, засега не мога да кажа нищо повече за престъпника. Но след като вече съм тук, предлагам да споделиш с мен какво те измъчва.

— Напоследък ми се струпа много работа — уклончиво каза Ив и стана. — Благодаря, че дойде. Знам колко си заета и каква жертва правиш заради мен.

Ала Майра беше по-упорита от нея.

— Седни! — нареди ѝ като на непокорно дете. — Още не съм свършила.

Ив толкова се изненада от строгия ѝ тон, че машинално се подчини.

— Нали каза, че...

— Казах да споделиш с мен какво те измъчва. Забелязвам, че си в лошо настроение и подозирам, че причината е лична...

— Ако наистина е така — студено я прекъсна Ив, — то сега не е времето да я обсъждаме.

— Да не би кошмарите да са зачестили? Измъчват ли те спомени за миналото?

— Не! Престани да ме разпитваш! Онова, което ме тревожи, не е свързано нито с миналото, нито с баща ми! Не се бъркай в живота ми!

— Налага се да изясним нещо. Опитай се да проумееш, че много те обичам.

— Доктор Майра...

— Млъкни! — каза тихо психиатърката, но тонът ѝ подейства като плесница на Ив. — Обичам те като дъщеря. Жалко, че чувствата ми те карат да се чувстваш неловко — продължи тя, като видя как по-младата жена се изчерви от смущение. — Ако се познаваше с децата ми, щяха да ти кажат, че съм безкомпромисна, когато браня щастието им. Не си пъхам носа в делата им, но винаги научавам какво ги тревожи.

В гърдите на Ив бушуваха противоречиви чувства. Толкова силно бе вълнението ѝ, че сякаш невидима ръка я стискаше за гърлото и не ѝ позволяваше да проговори. Не познаваше майка си, не знаеше що е майчина любов. Не знаеше как да приеме предложението на жената, която бе решила да бъде нейна майка.

— Не мога да обсъждам с теб онова, което се случи в личния ми живот.

— Разбира се, че можеш. Твърдиш, че не те безпокоят спомените за миналото, следователно проблемът принадлежи към настоящето. А щом е личен... значи става въпрос за Рурк. Скарахте ли се?

Думата „скарахте“ предизвика у Ив неочаквана реакция. Избухна в смях и се смя, докато коремът я заболя и с паника установи, че след миг ще се разридае.

— Не знам какво се случи, обаче той ми говори с половин уста!

— Ив! — Майра хвана ръката ѝ. Жестът сякаш срива последния бент в съзнанието на Ив.

Разказа на приятелката си всичко, което се бе случило от мига, в който бе влязла в спалнята си и бе заварила Съмърсет да оставя грамадната кошница с цветя.

— Отбих се да видя Мейвис — продължи — и с нея се напихме. Сигурно ще ти се стори глупаво, но...

— Напротив, постъпила си като всеки нормален човек. Потърсила си подкрепата на вярна приятелка, която познава двама ви с Рурк и която има стабилна връзка с любовника си. Напиването е като да изпуснеш парата през предпазния клапан, но разговорът с Мейвис ти е подсказал някакво разрешение.

— Тя ме посъветва да... — Ив прехапа език, срамуваше се да повтори думите на Мейвис. — Да го прелъстя.

— Умница е тази Мейвис — одобрително кимна доктор Майра. — Сексът подпомага общуването и премахва напрежението. Нима не разреши проблемите ви?

— Всъщност не успях да се възползвам от съвета ѝ. Пред дома ми ме чакаше човек — нямам право да ти кажа името му, — който е свързан с разследването и с когото навремето прекарах една нощ. Поканих го в моя кабинет да обсъдим случая и... не знам какво го прихвана. Прегърна ме и тъкмо когато щях да го отблъсна, влезе Рурк.

— Господи! Сигурно му е станало неприятно.

Ив остана като тресната с мокър парцал. Страхуваше се, че отново ще избухне в смях и този път няма да се овладее.

— Точно така — промълви. — Размениха си обиди, после се нахвърлиха един върху друг. Най-странното е, че отначало изобщо не

реагирах. Двата чупеха мебели, бяха окървавени, а аз само гледах с отворена уста.

— Едва ли дълго си останала безучастна.

— Не... но беше нетипично за мен. После извадих оръжието си.

— Сериозно ли говориш?

— Бях го настроила така, че само да зашеметява. — Тя сви рамене. — Произведох предупредителен изстрел, но Рурк не обърна внимание. Възползва се от моментното разсейване на противника си и го повали с нокаут. Съмърсет изнесе пострадалия, а аз извиках на Рурк да се успокои, за да не насоча оръжието към него. Наистина щях да го направя.

— Вярвам ти.

— Той обаче не се трогна от заплахата. Хвана ме натясно в ъгъла, после ме...

— Разбирам — промълви Майра и усети странна възбуда.

— Не, не ме удари.

— Дори не съм си го помислила. Сигурно те е любил.

— Греших. Облада ме, което е съвсем различно. Казах си, че няма да търпя да се отнася с мен като с робиня, обаче... се възбудих. Рурк разбра какво изпитвам, разкъса дрехите ми, вкопчихме се един в друг, озовахме се на пода, разсъбличах съпруга си... после се съвокуплявахме като животни. Не можех да го спра, пък и не желяех, бях толкова разгорещена, че бих му позволила да ме изяде цялата.

— Божичко! — прошепна Майра.

— Не трябваше да го споделям с теб. — Ив се изчерви и затвори очи. — Как можах! Срамувам се от себе си.

— Скъпа Ив, извини ме заради непрофесионалната ми реакция... но и аз съм жена. — Помисли си, че тази нощ съпругът ѝ ще бъде възхитен от инициативността ѝ, предизвикана от разговора ѝ с Ив.

— Не само му позволих да ме обладае, но му помогнах, като се наслаждавах на всяка секунда. — Тя отчаяно се втренчи в дланите си. — Сигурно ще ме помислиш за извратена.

— Напротив — щеше да бъдеш извратена, ако не си изпитала удоволствие от онова, което току-що ми описа. Като лекар ще ти кажа, че сексът между двама души, които се обичат, е изключително здравословен. Страстта в леглото е...

— Това не беше страст, а нещо повече.

— Моля те, спести ми подробностите, защото не отговарям за последствията — засмя се Майра. — С Рурк сте лудо влюбени един в друг, но и двамата сте упорити, не сте склонни към компромиси. Обидила си го, като си опитала да го защитиш с риск за живота ти. И ти щеше да му се разсърдиш, ако беше сторил същото за теб.

— Но...

— Знаеш, че съм права. Но съм сигурна, че при подобни обстоятелства ще постъпиш по същия начин. Осъзнаваш ли, че си засегнала самочувствието му, което е особено опасно при мъже като Рурк. Още преди да се е примирил със самоволието ти, те заварва в прегръдките на друг мъж.

— Ако наистина ме познава, ще знае, че никога не бих...

— Дори не си е помислил, че си му изневерила. Ала не е съумял да понесе два поредни удара върху самочувствието си. Поразсъждавай и отговори честно: искаш ли съпругът ти да бъде безразличен, ако разбере, че имаш интимни отношения с друг мъж?

— Ами... не искам — колебливо призна Ив. Дълбоко въздъхна и с изненада установи, че се чувства много по-добре. — Не бих търпяла мухльо до себе си.

— Разбира се. Реакцията му е типична, Ив. Нокаутирал е съперника си и така е възвърнал самочувствието си. Бранил е „периметъра“ си, за да докаже, че му принадлежиш.

— Точно това ми каза — прошепна Ив.

— Естествено. Взаимно си принадлежите. После пък си го заплашила с оръжието си. Господи, каква ли картинка сте били! А Рурк... е извадил своето оръжие, тъй да се каже.

Ив неволно се усмихна:

— Доктор Майра, ставаш цинична!

— Не ме отклонявай от въпроса. Двамата сте реагирали съвсем естествено — правили сте секс и безсъмнено сте „изпуснали парата“.

— Ами! Едва бяхме свършили, Рурк ме занесе на леглото в спалнята и го направи отново.

Майра изумено я изгледа:

— Не може да бъде! Спазва ли някаква диета? А може би взема витамини, а?

Ив широко се усмихна и за пръв път през този ден се отпусна.

— Благодаря ти. Изпитвам облекчение, а дори не съм повърнала като снощи, когато с Мейвис изпихме Бог знае по колко коктейла и се тъпкахме със сладолед.

— Добър признак. Рурк те обича с цялата си душа, което означава, че го държиш в ръцете си, че си способна да го нараниш. Намери време още днес да поговориш с него.

— Добре.

— Връщам се на работа. — Майра се изправи. — Ще ми се днес да приключа по-рано, да се прибера вкъщи и да вкарам в леглото съпруга си.

Ив усмихнато я проследи с поглед. Преди елегантната и грациозна жена да излезе, я спря:

— Доктор Майра!

— Какво има, Ив?

— Ами онова... предложение... да ми бъдеш като майка. Видя ми се малко странно, но и примамливо.

— Ще се радвам, ако го приемеш. Довиждане.

Разговорът с психиатърката върна силите на Ив. Влезе в кабинета си и нареди на Пийбоди и Макнаб да закусят, но когато Макнаб се запъти право към кухненския бокс, тя го спря:

— Отиди да закусиш някъде другаде. Искам да остана сама! И не припарвай в спалните! — добави, като видя как блеснаха очите му.

Първо се обади на Фийни. Искаше той да я придружи, ако я повикат в Кулата.

— Компютър, използвай наличните данни и провери вероятността капитан Рот да е извършила убийствата, фигуриращи във файла.

Работя...

Докато чакаше, Ив по навик закрачи напред-назад. Чувстваше се ободрена, изпълнена с енергия, готова да действа. Замисли се за Рот, която отчаяно се опитваше да съчетае работата си със семейния живот.

— Няма да ме постигне нейната съдба! — каза решително.

Каквото и да й струва, няма да позволи на служебните ѝ проблеми да помрачат семейното ѝ щастие. На екрана на компютъра се изписа:

Във връзка с искания анализ: предвид наличната информация вероятността капитан Рот да е извършила двете убийства е 67,03%.

„Процентът е нисък — помисли си тя, — но не бива да пренебрегвам и тази възможност.“

— Компютър, диктувам допълнителни строго секретни сведения: капитан Рот е алкохоличка, бракът ѝ се разпада, има финансови затруднения. Знаела е, че една от жертвите работи в „Чистилицето“ и често е посещавала бара, преди да бъде извършено престъплението. Изготви нов сравнителен анализ.

Работя... след въвеждане на допълнителните данни вероятността капитан Рот да е убила двамата полицаи се увеличава с 12,08%.

— Да... има разлика — промърмори Ив. — Вече си в списъка на заподозрените, капитан Рот. Какво още знаем? — Преди да продължи работа, видеотелефонът ѝ иззвъня и тя с изненада видя на монитора лицето на полицай Мартинес. Чуваше се грохотът от уличното движение. Очевидно мексиканката не се обаждаше от работното си място в 128-и участък.

— Научи ли нещо? — попита Ив.

— Открих несъответствия във файловете с данните с моите записки. Опитах се да проследя кой е направил промените и ударих на камък. Някой е фалшифицирал рапортите.

— Направи ми копие. Имам приятел в отдела за електронна обработка на информацията, който е истинска хрътка, освен това е много дискретен.

— Не ми се ще да го изпращам в управлението — нерешително промърмори мексиканката.

— Изпрати ми го у дома. — Ив ѝ продиктува идентификационния код.

— Записах го. Хей, още нещо. Нали обеща да разкараш „опашката“?

— Вече не те следят.

— Ако не са твоите хора, то са от друг отдел. Сигурна съм обаче, че са ченгета.

— Преструвай се, че не ги забелязваш. Не ми се обаждай от служебен видеотелефон.

— Знам правилата, лейтенант.

— Добре. Ако откриеш нещо, потърси ме у дома или по портативния видеотелефон. — Тя продиктува номерата. — Не се доверявай никому.

— Така и правя. Не вярвам дори на теб.

— Дано не ти се случи нещо — промълви Ив, когато Мартинес прекъсна връзката.

Ив се обърна към компютъра, прегледа сведенията, които бе събрала Пийбоди; още трима служители от 128-и участък ѝ се сториха подозрителни. Нареди на компютъра да покаже снимките им на монитора. Видя познато лице и злобно се усмихна:

— Ето го детективът с артистичните заложби. Джереми К. Върнън. Не ми харесва физиономията ти, Джери. Ще те поогледам под микроскоп, приятелю, пет пари не давам за забраната.

Първо провери банковата му сметка, но не откри нищо обезпокояващо. Сетне въведе варианти на името му, датата на раждането му, номера на значката му, търсейки тайна сметка, в която да е внасял пари.

Беше погълната от работата си и не вдигна глава, когато сътрудничката ѝ се върна.

— Господи! — възкликна Пийбоди. — Никога не съм обядвала паеля, и то със скариди. Вълшебно ястие...

— Престани да се прехласваш и се хващай на работа — скастри я Ив. — Използвай другия компютър и разпечатай данните за детектив Джереми Върнън.

— Май сте надушили нещо.

— Да, открих доста любопитен факт. Питам се колко ченгета имат закодирани сметки в банка, намираща се в друг град.

— Във всеки случай аз нямам. Като си платя наема и отделя пари за транспорт и за храна, не ми остава почти нищо. Знаете ли откога спестявам за ново бельо? Половият живот е приятно разнообразие, но не можеш да се появиш пред любовника си със скъсани гащи.

— Детективите са по-добре платени от униформените полицаи — разсъждаваше на глас Ив, — но не вярвам заплатите да са се повишили дотолкова, че този тип да спести над три хиляди долара. Подозирам, че има и други влогове. Милс например беше внасял парите на името на свои починали роднини. Да му се не види, къде е Макнаб?

— Сигурно още се тъпче в кухнята. Не ме карайте да отида да го повикам, защото ще се съблазня и ще опитам божествената торта с ягоди.

Ив никога не беше използвала вътрешния телефон, но тъкмо сега беше моментът да започне. Обърна се към микрофона и извика:

— Макнаб! Докарай си кльощавия задник при мен! Веднага!

— Задникът му не е кльощав, а стегнат — обади се Пийбоди, а Ив ѝ хвърли убийствен поглед:

— Забраних ти да говориш на тази тема!

— Само отбелязах един факт — избърбори сътрудничката ѝ. — Искате ли да започна издирване на починалите роднини на този Джереми?

— Остави на Макнаб. Ще се справи по-бързо и от двете ни — отвърна Ив. Помисли си, че ако разпреди работата, ще разполага с време за онова, което беше намислила. — Нека извади всички имена, после ще му помагаш и ти. Търсете наскоро открити сметки. Ако не излезе нищо, опитайте с номерата на значките им, на личните им карти, на шофьорските им книжки... изобщо с всичко, което ви дойде на ума. Взимам си един час отпуска.

На вратата се сблъска с Макнаб, който възкликна:

— Лейтенант, изкарайте ми акъла! Като чух гласа ви, все едно чух глас божи! Едва не се подмокрих!

— Благодаря, че си се държал толкова мъжки. Избърши ягодилия крем от устните си и започвай работа.

— Къде отива? — попита Макнаб, когато тя излезе.

— Каза, че си взема един час отпуска.

— Далас си е взела отпуска! Не може да бъде. Може би наистина съм чул божия глас и е настъпил краят на света!

Пийбоди се подсмихна. Идваше ѝ да избухне в смях, но реши, че напоследък е била прекалено мила с Макнаб и е време да го сложи на мястото му.

— И лейтенантът има право на личен живот. Ако не се захванеш за работа, ще те изрита чак до Ню Джързи, когато се върне.

— Още не съм пил кафе — нацупи се младежът, но преди да се върне в кухнята, погледна монитора и попита: — С какво се занимава в момента?

— С този човек. Иска да разберам дали има тайни банкови сметки.

— Познавам колегата. Казва се Върнън. Нямам хубави спомени за него. Имали сме вземане-даване по времето, когато бях обикновен полицаи. Според мен Върнън е кръгъл глупак.

— Защо си толкова озлобен към него? Сигурно не е оценил твоята гениалност.

Макнаб кисело се усмихна:

— Този тип обича да се перчи. Надува се като пуяк. Веднъж ни наредиха да задържим някакви наркопласъори, а той взе да тормози проститутките, които арестувахме. Виреше си носа, все едно е разбил голям наркокартел, а с полицаите се отнасяше като с роби. По-късно разбрах, че една от проститутките се е оплакала от оказания сексуален тормоз и Върнън бил порицан.

— Симпатяга!

— Истински чаровник. Наскоро ми казаха, че предпочитал да арестува проститутки наркоманки, за да го подкупват с дрога. Е, приятелю Джери, рано или късно всичко се връща тъпкано.

Забрави за кафето, разкърши пръсти и ентусиазирано се залови за работа.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кантората на Рурк се намираше в сграда, която също беше негова собственост и представляваше черна кула, извисяваща се на фона на синьото небе. Напомняше на абаносово копие и често я изобразяваха на пощенски картички със забележителностите на града. Дизайнерите бяха създали луксозна и същевременно изискана обстановка, допълвана от разкошни цветя, засадени в саксии, и тропически дървета.

Рурк притежаваше повечето предприятия, чиито представителства се намираха в сградата, както и магазините и ресторантите в забележителното здание. Кабинетът му се намираше на последния етаж, до който се стигаше с асансьор, използван само от него. Ив знаеше, че съпругът ѝ не обича неочакваните посещения, тъкмо затова беше решила да го изненада.

Като я видя, секретарката в приемната се усмихна. Беше опитна и умна и продължи да се усмихва дори когато забеляза войнственото изражение на неканената гостенка.

— Лейтенант Далас, радвам се да ви видя отново. В момента Рурк има важно съвещание и е наредил да не го безпокоят. Ако желаете нещо...

— В кабинета си ли е?

— Да, но... извинете, лейтенант! — Тя се втурна след Ив, която мина край бюрото ѝ, без да обръща внимание на протестите ѝ. — Моля ви! Не трябва да...

— Само гледай!

— Съвещанието е много важно. — Тя самоотвержено препречи пътя на Ив. — Много ви моля, изчакайте десетина минути. След малко ще прекъснат за обяд. Желаете ли кафе? Имаме чудесни сладкиши.

Ив я изгледа:

— Как се казваш?

— Лорийн, лейтенант.

— Драга Лорийн, благодаря за вниманието, но не искам нито кафе, нито сладкиш. Бъди спокойна, ще кажа на Рурк, че си опитала да ме спреш. А сега се отдръпни.

— Но...

— Положила си големи усилия — добави Ив, изблъска секретарката и рязко отвори вратата.

Рурк стоеше до грамадния прозорец, от който се разкриваше зашеметяваща гледка, и внимателно слушаше изказването на един от шестимата мъже с елегантни костюми. Отмести поглед, като чу отварянето на вратата, а Ив изпита задоволство, тъй като очевидно го беше изненадала.

Ала той веднага се овладя.

— Господа, представям ви съпругата ми, лейтенант Далас. Ив, запознай се с представителите, адвокатите и финансовите съветници на компанията „Грийн Спейс“, занимаваща се с производство на земеделски продукти. Със сътрудничката ми Каро вече се познавате.

— Да. Добър ден на всички. Как сте? Рурк, искам да обсъдим един въпрос. Спешно е.

— Извинете ме за момент — обърна се той към присъстващите, хвана я под ръка и я изведе от кабинета.

— И-извинете, сър — заекна секретарката. — Не успях да я спра.

— Няма нищо, Лорийн. Науми ли си нещо съпругата ми, никой не може да я спре. Върни се в приемната и не се безпокой.

— Да, сър. Благодаря. — Лорийн побърза да излезе, сякаш бягаше от горяща сграда.

— Избрала си неподходящ момент — процеди Рурк.

— Няма как, ще ме изслушаш, защото съм си наумила да ти кажа нещо, и то още сега. Ако желаеш, ще говоря пред представителите, адвокатите и финансовите съветници на „Грийн Спейс“, както и пред преданата Каро!

Той се намръщи — не обичаше да го поставят в неловко положение, не му допадаше и войнственото изражение на Ив. Стисна рамото ѝ и промълви:

— Ще поговорим у дома.

— Напоследък изобщо не разговаряме. Още сега ще разрешим проблема. — Тя предизвикателно вирна брадичка. — Ако повикаш охраната, ще измисля някакво обвинение и ще те арестувам. Да, идеята

ми допада. Отделих време за този разговор — добави по-тихо, — моля те и ти да сториш същото.

Рурк изпитателно я изглежда. Видя, че освен гняв, на лицето ѝ е изписано и нещо друго, което го накара да потисне раздразнението си.

— Ще почакаш ли десетина минути? — Пусна рамото ѝ и прокара длан по ръката ѝ, а Ив изпита неописуемо облекчение. — Каро, моля те, заведи съпругата ми в малката зала за конференции.

— Веднага. — Сътрудничката му се приближи и се усмихна: — Оттук, лейтенант. Желаете ли чаша кафе?

— Преди малко Лорийн ми предложи същото, плюс сладкиш... но май така я изплаших, че не повтори предложението си.

Очите на Каро дяволито проблеснаха:

— Не съм от страхливите, лейтенант, и ще поправа пропуска на Лорийн. Заповядайте, сигурна съм, че нашата зала ще ви хареса. — Отвори двойната врата и покани Ив в помещение, което напомняше уютна дневна. В единия ъгъл имаше малък бар, а през прозореца се виждаха съседните небостъргачи.

— Не прилича на зала за официални съвещания — отбеляза Ив.

— Ще се изненадате, ако ви кажа, че в такава обстановка деловите преговори са по-успешни. Какъв сладкиш предпочитате, лейтенант?

— Моля? О, не знам... няма значение. Ще ми кажеш ли за какво преговаря Рурк или е служебна тайна?

— Ще ви обясня. — Каро програмира автоготвача, поставен на барплота. — Компанията „Грийн Спейс“ е пред фалит, но представителите ѝ се опитват да скрият истината. Разходите им за поддържане на земеделската космическа станция надвишават приходите. Производителността спада, макар че продуктите им са изключително висококачествени. Най-високи са транспортните разходи, които водят до повишаване на режимните разноски.

Тя поднесе на Ив чаша ароматно кафе и чиния, върху която бяха подредени примамливо изглеждащи сладкиши.

— Рурк сигурно ще им предложи да поеме транспортирането на продукцията — предположи Ив.

— Твърде е вероятно. Предполагам, че вече ги е убедил да му преотстъпят контролния пакет акции, като е обещал в замяна да вдигне компанията на крака.

— Мислиш ли, че ще се съгласят да го направят главен акционер?

— Отначало се опъваха, но смятам, че въпросът вече е уреден. — Каро остави подноса на масата и попита: — Желаете ли още нещо, лейтенант?

— Не, благодаря. Слушай, той винаги ли получава каквото иска?

Дори да бе изненадана от въпроса, Каро дори не примигна. Широко се усмихна и отвърна:

— Разбира се. Позвънете на Лорийн, ако желаете още нещо. — Тръгна към вратата, но се обърна и подхвърли: — Изненадахте го, лейтенант, което е голямо постижение.

— Почакай, изненадите тепърва предстоят — избърбори Ив, когато Каро излезе.

Беше напрегната и изобщо не ѝ беше до сладкиши, но все пак изяде един. Реши, че захарта ще ѝ помогне да се успокои и посегна към втори.

Тъкмо облизваше пръстите си, когато Рурк влезе. Изглежда я намръщено и затвори вратата.

„Побеснял е от гняв — помисли си тя. — Не само е изненадан, а е вбесен. Прекрасно! Когато влизаш в сражение с най-богатия и може би най-опасния човек на света, трябва да се възползваш от всяко предимство.“

— Не разполагам с много време — процеди той, — затова предлагам да не увърташ. Ако си дошла да се извиниш за снощното си поведение, няма да приема извинението ти. Има ли още нещо, което искаш да обсъдим? Не забравяй, че прекъснах важно съвещание, за да разговарям с теб.

„Навярно прилага тази тактика и към деловите си партньори — помисли си тя. — Обгражда се с невидима стена и всява страх в събеседниците си. Бива го, но се знае за славата на Ив Далас, от която треперят всички, озовали се в помещението за разпит.“

— Ще стигнем и до това, но тъй като и аз бързам, ще степенувам нещата. Първо, посещението ми при Рикер спадаше към служебните ми задължения, ето защо не възнамерявам да искам извинението ти.

Той кимна:

— Продължавай.

— Честно казано, не знам дали щях да споделя с теб какво се е случило. Най-вероятно щях да го премълча. Не възнамерявам да ти кажа и за преследването, което ми устройха горилите на Рикер, защото се справих с тях.

Рурк усети, че гневът го задушаваше, но не се издаде. Приблужи се до бара, наля си чаша кафе и престорено невъзмутимо заяви:

— Никога не съм ти забранявал да изпълняваш служебните си задължения, лейтенант. Неприятно ми е, че си посетила Рикер, въпреки че ти разказах за предишните ни взаимоотношения.

— Да, наистина ми разказа за сделките ти с него. А аз казах, че трябва да се срещна с този човек.

— Но не спомена, че ще го направиш още същия ден, и то съвсем неподготвена.

— Не съм длъжна да ти давам обяснения относно работата си, просто я върша. Не ме мисли за толкова наивна, че да се хвана в капана на Рикер. Само след петминутен разговор с него разбрах, че най-съкровено му желание е да ти отмъсти. Нима си въобразяваш, че щях да му позволя да ме използва за долните си цели?

Рурк се престори, че разглежда чашата за кафе, макар че изгаряше от желание да я запрати към стената.

— Нямам нужда от твоята защита — промърмори. — И сам мога да се пазя от враговете си.

— Аз също. Ще ти дам един пример: ти обсъди ли с мен плановете си за завладяване на пазара за земеделски продукти?

Той студено я изгледа:

— Моля?

Ив ненавиждаше покровителствения му тон; сякаш той бе търпелив родител, който разговаря с умствено изостаналото си дете. Знаеше, че Рурк нарочно я дразни, но не се поддаде.

— Говоря за сделката с „Грийн Спейс“. Уведоми ли ме за нея?

— Че защо? Откога се интересуваши от селскостопански продукти?

— Разбрах, че става въпрос за много важна сделка. Такава е работата ти — да сключваш сделки, да управляваш многобройните си компании. Не се съветваш с мен какво да предприемеш, тогава защо се сърдиш, че и аз не се консултирам с теб относно работата ми?

— Сравнението е неуместно.

— Напротив.

— Хората от „Грийн Спейс“ едва ли ще наемат убиец, за да ме очисти.

— Като познавам методите ти, нищо чудно и това да се случи. Все пак аргументът ти е солиден. От друга страна, полицаите ежедневно се сблъскват с безмилостни престъпници. След като си се оженил за полицейска служителка, трябва да се примириш с професията ѝ и с рисковете.

— Никога досега не съм се намесвал в работата ти, не съм се оплаквал. Но сега положението е съвсем различно. Рикер жадува да си отмъсти на мен. Пет пари не дава, ако и ти пострадаш.

— Мислиш ли, че не съм го разбрала? Изясни ми се още като видях кошницата с цветята. Ето защо изпаднах в паника. — Тя се приближи до бара и удари с юмрук плота. — Признавам, че се изплаших, което ме подлудява. След като прочетох картичката, изпитах само раздразнение. Изведнъж ми хрумна как ще реагираш... как Рикер се надява да реагираш. Мислех само как да изхвърля цветята, за да не ги видиш, да не разбереш кой ги е изпратил. Всъщност не разсъждавах, а действах инстинктивно. Страхувах се да не те сполети нещо лошо. Нима и това е забранено?

На този въпрос Рурк нямаше отговор. Отмести чашата си и се помъчи да подреди мислите си. След секунда промълви:

— Непростимо е, че ме излъга.

— Знам и вече се извиних. Но ако се наложи, пак ще го направя. Хич не ме интересува, че е наранена мъжката ти чест.

Той я изгледа. Изпитваше раздразнение, същевременно го напуши смях.

— Мислиш, че съм ядосан, защото си засегнала самочувствието ми, така ли?

— Невъзможно е да изневериш на мъжката си природа. Обясниха ми, че постъпката ми е равнозначна на ритник в топките.

— Браво, добър учител си намерила — с престорена любезност подхвърли Рурк. — Кой е този гениален психолог?

— Посъветвах се с Мейвис. — Тя забеляза гневния му поглед и враждебно присви очи. — Също и с Майра. Съветите им ми се сториха разумни. Какво пък, трябваше да поговоря с някого, след като ти ме отблъсна.

Рурк не отговори веднага. Отиде до прозореца и се загледа навън, докато разумът надделя гнева му.

— Добре... Да речем, че си имала оправдание да разговаряш с приятелките си. Не е и толкова важно дали реакцията ми е била предизвикана от нараненото ми самочувствие. Обиден съм, защото не ми се доверяваш, Ив.

— Грещиш — каза тя и си помисли, че на всяка цена трябва да му го докаже. — Ти си единственият, на когото вярвам безрезервно... сляпо ти се доверявам. Никога повече не ми обръщай гръб, никога! Страхувам се — добави, когато той се извърна и я погледна. — Не понасям да се страхувам. Помъчих се да прогоня безпокойството, но не успях. Мисля, че и двамата нямаме вина. Всеки от нас е прав... посвоему.

— Смаян съм от прозорливостта ти. И аз бях стигнал почти до същия извод, преди неволно да стана свидетел на снощната трогателна сцена. — Приблужи се до нея и я погледна в очите. — Нима очакваш, че след като съм получил два ритника между краката, ще реагирам като покорно кученце, на което са заповядали да седне?

При друг случай Ив би се засмяла, представяйки си го като кротко домашно кученце. Знаеше, че човекът, който е вперил в нея пламтящите си сини очи, никога не ще бъде покорен. Ще прави каквото пожелае и ще понася последствията.

— С Уебстър разговаряхме служебно.

Той стисна брадичката ѝ и процеди:

— Не се подигравай с мен!

— Наистина обсъждахме служебен проблем. Уебстър ми съобщи поверителна информация, заради което може сериозно да пострада. Започнахме да спорим, после... не знам какво го прихвана.

— Сигурен съм, че не знаеш — промълви Рурк. Беше толкова невинна, дори не осъзнаваше колко е привлекателна. Това го възбуждаше... нищо чудно, че е подлудила и Уебстър.

— Завари ме неподготвена — продължи Ив, — но щях да го поставя на мястото му. Но се появи ти, изтръпнах от кръвожадния ти поглед. После се нахвърлихте един срещу друг, все едно бяхте побеснели кучета, които се бият за кокал. А имаш нахалството да твърдиш, че аз се подигравам с теб!

— Да допуснем, че съм се разгорещил, че съм попрекалил. Но ти... ти насочи оръжието си към мен. — Не можеше да ѝ го прости, сигурно щеше да си го спомня с огорчение до края на живота си.

— Точно така. — Тя блъсна ръката му. — Не съм толкова глупава, че да се хвърля да разтървавам двама обезумели от ярост мъже. Оръжието ми беше настроено да действа като електрошокова палка.

— Ама и аз съм един плачльо! Жена ми е искала само да ме зашемети! — Рурк неволно се засмя, макар че изобщо не му беше до смях. — Толкова ли си наивна, Ив!

— Нямахте да го използвам върху теб... може би. А ако случайно го бях направила, искрено щях да съжалявам. — Колебливо се усмихна. Стори ѝ се, че съпругът ѝ е готов на компромис, затова реши да му каже всичко, което беше намислила: — Беше плувнал в пот, побеснял от гняв... и много, много секси. Искаше ми се да се хвърля към теб и да те ухапя ей тук. — Тя прокара пръст по шията му. — Бях смаяна от реакцията си. Докато осмисля чувствата си, ти ме притисна към стената.

— Иначе щях да те напляскам, което нямаше да ми достави толкова голямо удоволствие.

— Защо не те заварих в леглото тази сутрин? И защо откакто съм тук ме докосна само два пъти?

— Вече ти казах, че нямам намерение да се извиня за онова, което снощи се случи помежду ни. Не желая... и не мога да го сторя. Но... — Той нежно прокара пръсти през косата ѝ. — Но не ти дадох право на избор. Нямам предвид физиологичната страна на въпроса — побърза да добави, преди тя да го прекъсне, — а емоционалната. Направих го нарочно. После се разкаях, изплаших се да не събудя спомените от детството ти.

— Какво общо има детството ми с нашите отношения?

Ив не осъзнаваше, че недоумението ѝ подейства като балсам на наранената му душа.

— Страхувах се да не съм ти напомнил за твоя баща.

— Не! — потресено възкликна тя. — Как изобщо ти хрумна? Желаях те и ти го знаеше. Нищо, което правим в леглото, не ми напомня на... — Думите му възродиха в съзнанието ѝ ужасяващи видения от миналото, но тя не ги прогони. — В онова, което той ми

причиняваше, нямаше любов, страст, нито дори необходимост. Изнасилваше ме, защото бях във властта му. Изнасилваше собствената си дъщеря, защото беше чудовище. Не може да ми причини болка, когато съм с теб. Не му позволявай да ме нарани.

— Не очаквай да кажа, че съжалявам. — Рурк докосна страната ѝ. — Ще те излъжа. Но повярвай, че те обичам с цялото си сърце. Никога не съм бил толкова искрен.

Взе я в прегръдките си. Тя отпусна глава на рамото му и прошепна:

— Толкова бях самотна.

— Аз също. — Рурк я целуна и сякаш светът му възстанови равновесието си. — Липсваше ми, Ив.

— Няма да допусна работата да провали брака ми.

— Не бой се. Двамата заедно ще се справим. — Отново я привлече към себе си и я целуна по устните. — Признай обаче, че така животът е много по-интересен.

Тя въздъхна и се отдръпна:

— Знаеш ли, че изчезна?

— Какво?

— От два дни имам леко главоболие, а сега изчезна като по магия. Ти го прогони.

— Скъпа моя, никога не си се изказвала толкова... поетично. Много си трогателна.

— Голяма сладурана съм, нали? Подозирам, че с внезапното си нахлуване провалих сделката ти за „Грийн Спейс“.

— Какво са неколкостотин милиона долара в сравнение със спечелването на твоето благоволение? — Щеше да продължи да я дразни, но като видя колко е нещастна, побърза да добави: — Пошегувах се. Преговорите не са пропаднали.

— Радвам се, че възвърна чувството си за хумор. За съжаление трябва да тръгвам — имам много работа. Но по-късно ще се видим. Дано не държиш да продължим разговора за селскостопанската продукция на компанията „Грийн Спейс“.

— Мисля, че изчерпахме този въпрос.

— Слава богу. Слушай, макар че и двамата сме се разнежили, все пак ми е трудно да го кажа: моля те за помощ. Както ти си знаеш... разбираш за какво намеквам, нали?

— Лейтенант, подобри ми настроението!

— Очаквах да го кажеш. За разлика от теб аз съм в отвратително настроение — мразя да ти искам услуга.

Комуникаторът ѝ избръмча. Тя го извади от джоба си и изслуша нареждането на заместника на Уитни веднага да отиде в Кулата.

— Прието — каза, после се обърна към Рурк: — Започва следващият рунд.

— Залагам на теб, скъпа.

— Аз също. — Тя се повдигна на пръсти, страстно го целуна, тръгна към вратата, но си спомни нещо и се обърна. — Между другото, шампионе, надявам се да замениш с друга счупената лампа в кабинета ми.

Когато влезе в Кулата, беше в повишен дух и готова за сражението. Тук беше царството на полицейския началник Тибъл, който управляваше справедливо, макар че понякога беше доста безмилостен.

Мнозина от подчинените му се страхуваха от него. Ив го уважаваше.

— Лейтенант Далас. — Тибъл стоеше пред бюрото си, а позата му ѝ напомни за Рурк. Като стоеше прав, сякаш упражняваше контрол върху присъстващите и върху положението. Направи ѝ знак да седне между Уитни и капитан Бейлис от „Вътрешно разследване“. Рот седеше от другата страна на Бейлис, а до нея се беше настанил Фийни.

— Ще започнем с информацията относно разследването на служителите от 128-и участък и по-специално от отдел „Борба с наркотиците“.

— Сър — прекъсна го Рот, — държа да отбележа, че въпросното разследване се провежда без моето знание.

— Ще имаме предвид забележката. Известно ви е обаче, че от „Вътрешно разследване“ имат право да действат, без да уведомят началника на съответния участък. Но — продължи той и намръщено се втренчи в Бейлис — като са пропуснали да докладват на командира и на мен за операцията, са превишили правата си.

— Сър! — Бейлис скочи на крака, но полицейският началник му направи знак да седне.

„Браво! — мислено го похвали Ив. — Постави гадния плъх на мястото му!“

Човекът от „Вътрешно разследване“ се подчини, но лицето му пламна и той разпалено заговори:

— Сър, много добре знаете, че ни е разрешена известна свобода, когато операцията изисква секретност. Тъй като събраната информация подсказваше, че в полицията има случаи на корупция, решихме за разследването да бъдат известени внимателно подбрани хора от нашия отдел.

— Ясно. — Тибъл се облегна на бюрото, а Ив едва прикри доволната си усмивка. — Позволено ли ми е да попитам кой е взел въпросното решение, капитане?

— Обсъдих го с неколцина офицери от нашия отдел.

— Разбирам. Наговорили сте се да пренебрегнете повисшестоящите, така ли?

— Да, сър — надменно заяви Бейлис. — Разполагахме със сведения, които подсказваха, че престъпниците имат информатори сред висшия персонал. Ако информирахме другите отдели, щяхме да обречем разследването на провал.

— Да разбирам ли, че подозирате командир Уитни?

— Не, сър.

— Може би аз съм обект на вашето разследване.

Бейлис понечи да отговори, но замълча, за да обмисли думите си.

— Сър, вече не сте заподозрян... — промърмори.

— Вече не — довърши Тибъл с меден глас. — Камък ми падна от сърцето, капитан. Питам се защо, след като сте установили, че ние с Уитни сме извън подозрение, не сте благоволили да ни уведомите за тайната операция.

— Лов на вещици — прошепна Рот, а Бейлис я изгледа накриво.

— Решихме, че не е необходимо, сър, тъй като разследването приключи успешно.

— Налага ли се да ви обясня, капитан, че сте допуснали грешка?

Бейлис не трепна под гневния му поглед и отвърна:

— Не, сър. Съжалявам за пропуската. Както наредихте, всички записи и цялата документация по случая вече са на ваше разположение.

— Включително информацията, свързана с разследването на двете убийства, което провежда лейтенант Далас, надявам се.

Бейлис смръщи вежди:

— Според мен между двата случая няма никаква връзка.

— Нима? Какво е мнението ти по въпроса, лейтенант Далас?

— Мисля, че капитан Бейлис отново е сгрешил в преценката си.

В разстояние на една седмица двама служители от 128-и участък са били убити от един и същ престъпник. Лейтенант Милс е бил под наблюдението на колегите от „Вътрешно разследване“, които ще потвърдят, че той е вземал подкупи, укривал е важни веществени доказателства и е допринесъл за освобождаването на един от главатарите в престъпния свят. Детектив Коли, който е бил подмамен от щедрите обещания на хората от отдела за „Вътрешно разследване“, се е съгласил да изиграе ролята на полицай, който също е корумпиран. Дотук операцията е приемлива. Ала разследването на убийството на Коли беше възпрепятствано от укриването на истинските му функции. Не съществува прецедент, даващ право на „Вътрешно разследване“ да проваля работата на друг отдел, за да продължи своята операция.

— Аз също съм на мнение, че случаят е безпрецедентен. Капитан, чакаме обяснението ти.

— Нашето разследване беше заплашено — отговори Бейлис, който вече трудно се владееше. Обърна стола си и гневно се втренчи в Ив: — Коли се съгласи да участва в операцията. Не сме го принуждавали. Каза, че допълнителното заплащане щяло да му дойде добре. Не мислехме, че животът му е в опасност. Бяхме сигурни, че след като работи в „Чистилицето“, ще ни помогне да заловим Рикер.

Искаше й се да попита какво е общото между бара и Рикер, но не посмя. Нито времето, нито мястото бяха подходящи да зададе този въпрос.

— Дори смъртта му не ви накара да смените тактиката и да докладвате на по-висшестоящите, така ли?

— Не можехме да възкресим Коли, но смятахме, че ако не го разконспирираме, ако подведем разследващата убийството, че и той е вземал подкупи, ще открием и други корумпирани полицаи от 128-и участък.

— Използвал си един от служителите ми! — Рот скочи от мястото си. — Мислиш ли, че само в нашия участък има хора като

Милс? Корумпирани ченгета работят не само при мен!

— Повечето от твоите подчинени са подкупни!

— Съобщиха ми невярна информация — намеси се Ив. — Това е грубо нарушение на правилника. Но много по-несправедливо, по-непочтено и по-отвратително е да се възпрепятства разследването на смъртта на полицай, като се опетнява името му. Според мен Коли е загинал при изпълнение на служебния си дълг и е трябвало да бъде разкрита истинската му роля.

— Лейтенант — промълви Уитни, — достатъчно. — Но в гласа му не се долавяше упрек.

— Не, сър, изобщо не е достатъчно! — Ив се изправи, но Тибъл не й нареди да седне. — Не възразявам срещу уличаването на подкупните ченгета, защото те са срам за всички нас, защото позорят полицейската значка. Ала когато някой чиновник, който цял живот е седял зад бюрото, използва положението си, за да накара подчинените си да заобиколят правилника, когато този книжен плъх се опита да промени хода на разследването, провеждано от негов колега, този човек е по-опасен от ченгетата, които изобличава.

— Прекаляваш! — Бейлис не издържа и скочи на крака. — Кой ти дава право да говориш така по мой адрес? Вече петнайсет години полагам усилия да прочиствам полицията от непочтени ченгета. Не се преструвай на света вода ненапита, лейтенант! Съпругът ти не е цвете за мирисане. Не е тайна, че някога с Рикер са били съдружници. Не е редно да се занимаваш с този случай!

— Не смей да обиждаш моята подчинена — тихо каза Уитни и протегна ръка да спре Фийни, който със стиснати юмруци се приближаваше към Бейлис. — Забранявам да коментираш личния й живот и професионалните й качества. Не желая да издребнявам като теб, но откровено казано, не можеш да стъпиш и на малкия пръст на лейтенант Далас. Господин началник на полицията, искам да направя едно съобщение.

Тибъл само разпери ръце.

— След като се запознах с документацията, която със закъснение ни беше предоставена от „Вътрешно разследване“, стигнах до извода, че капитан Бейлис е превишил правомощията си и следва да получи дисциплинарно наказание. Предлагам той да излезе в отпуск, докато

анализираме данните и преценим дали да продължим разследването на полицаи, заподозрени в корупция.

— Сигурен съм, че полицейски служители са информатори на Рикер — запротестира Бейлис. — На път съм да ги разоблича...

— Вярвам ти, капитан, но смятам, че законите трябва да се спазват, не да се заобикалят — прекъсна го Тибъл. — Особено от онези, които са дали клетва да ги защитават. Ще си вземеш платен отпуск и ще се ползваш с всички облаги, които се полагат на човек с твоя чин. Допълнително ще решим дали да получиш дисциплинарно наказание. Препоръчвам ти да се свържеш с представител на профсъюза, в който членуваш, или с адвокатата си. Свободен си!

— Сър...

— Свободен си, капитан. Предпочитам да се въздържа от личен коментар.

Бейлис стисна зъби, обърна се и тръгна към вратата, но преди да излезе, хвърли унищожителен поглед към Ив.

— Капитан Рот.

— Сър! — Тя се изправи и продължи: — Моля да ми бъде предоставена документацията по разследването на подчинените ми. Смятам, че имам право да я получа, след като заподозрените са от моя участък.

— Капитан Рот, в твоя участък цари пълен хаос. Молбата ти е отхвърлена. В срок от двайсет и четири часа искам да получа рапорт, съдържащ пълен анализ на положението в 128-и полицейски район. Лично ще се заема с този въпрос.

— Слушам, сър. Разрешете ми да кажа още нещо.

— Говори.

— Поемам пълна отговорност за създалото се положение. Милс беше мой подчинен, а разкритията за него доказват, че не съм била на мястото си и не съм контролирала служителите в управлението. Готова съм да си подам оставката след приключване на разследването.

— Да не избързваме с решенията си, капитан. Очаквам те утре в дванайсет часа в моя кабинет.

— Слушам, сър.

Рот излезе, а Тибъл отново се облегна на бюрото си и се обърна към Ив:

— Лейтенант, искам да разбера доколко си се забъркала в тази каша и кой ти е дал сведенията за операцията на отдела за „Вътрешно разследване“. Много добре знаеш, че според устава си длъжна да отговориш на въпроса ми.

— Сър, затънала съм до шия, ако мога така да се изразя. Много съжалявам, но няма да се подчиня на заповедта ви. Отказвам да съобщя името на моя информатор.

Тибъл погледна Уитни и промърмори:

— Дължа ти петдесет долара. — Сетне отново се обърна към Ив: — Имах глупостта да склуча облог с твоя командир, който твърдеше, че ще запазиш в тайна името на човека, предоставил ти важните сведения. Направи ми впечатление, че си предприела задълбочено проучване на капитан Рот.

— Вярно е, сър. Проучването е свързано с разследването на убийствата на Коли и Милс. Според мен престъпникът е полицейски служител.

— Обвинението е много сериозно. Имаш ли доказателства?

— Не още, сър.

— Подозираш ли Рот?

— Подозирам всекиго от 128-и полицейски район. Рот е началник на участъка, естествено е да бъде главната заподозряна. Разпитах я, анализирах данните за нея и проверих каква е вероятността тя да е замесена в престъплението.

— Какъв е резултатът?

— Компютърът изчисли, че вероятността е в границите на осемдесет процента.

— Да, имаш основания да я подозираш. Знам, че си професионалистка и няма да ти губя времето с въпроси за начина, по който провеждаш разследването. Поне засега. Но искам честен отговор на един въпрос, лейтенант: съпругът ти има ли лични и делови отношения с Макс Рикер и дали тези отношения засягат нашата работа.

— Рурк няма делово партньорство с Макс Рикер. Прекъснал е отношенията си с него преди повече от десет години.

— А в личен план?

— Докато разпитвах Рикер, сър, останах с впечатлението, че той има зъб на Рурк. Не ми го каза направо, но намеците му бяха

достатъчно ясни. Рурк е много богат и преуспяващ човек и... се ползва с вниманието на медиите. У някои хора положението му предизвиква омраза и завист. Но не мисля, че враждебното отношение на Рикер към съпруга ми засяга работата ни.

— Отговори ми честно, но... доста предпазливо. Бива те за политик, Далас. О, май те обидих.

— Не, сър — с половин уста отговори тя.

— Притеснява ли те фактът, че преследваш убиец, който може би е наш колега, при все че жертвите му са заподозрени в корупция?

— Не, сър. Вярвам, че всеки гражданин на тази страна трябва да се подчинява на реда и законите. Ние следим за спазването на тези закони. Нямаме правото, нито познанията да раздаваме правосъдие.

— Отговор на място. Джак, можеш да се гордееш с подчинената си. Лейтенант — продължи Тибъл, обръщайки се към Ив, която беше смаяна от похвалата му — ще рапортуваш само на твоя командир и ще го осведомяваш за всяко действие, което възнамеряваш да предприемеш. Свободна си.

— Слушам, сър. Благодаря.

— И още нещо — каза той, когато Ив вече беше на вратата. — Бейлис сигурно ще поиска скалпа ти.

— Да, сър. Няма да бъде първият.

Тя излезе, а Тибъл най-сетне седна зад бюрото си и промърмори:

— Предстои ни да почистим Авгиевите обори, Джак. Да грабнем по една лопата и да се заловим за работа.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Браво, Далас! — похвали я Фийни, докато слизаха с асансьора. — Ще ти кажа онова, което шефовете премълчаха. Бейлис вече те е взел на мушка. Лошо ти се пише, ако го върнат на работа.

— Нямам време да се занимавам с фъшкии като него. В моргата са труповете на двама полицаи. Докато заловя престъпника, Бейлис може да вдига пара колкото си ще.

— Горещата пара причинява изгаряния, Далас. Бъди нащрек, пази се от удар в гърба. Отивам у вас да сменя Макнаб. Младежът има нужда да си отпочине.

— Ще се видим по-късно. Ще се отбия да поговоря с вдовицата на Коли, но искам Пийбоди да ме придружи. Познаваш ли Джереми Върнън от отдел „Борба с наркотиците“?

Фийни сви устни и се замисли, сякаш преглеждаше файловете в съзнанието си.

— Не, името ми е непознато.

— Държи се много наперено, дори враждебно. Притежава солидна сума в банката. Най-късно утре ще го повикам да си побъбрим. Искаш ли да присъстваш?

— Обичам да наблюдавам как си бъбриш със заподозрените.

Разделиха се, Ив тръгна към колата си, като си пробиваше път през тълпите пешеходци, които се връщаха на работните си места след обедната почивка. Седна зад волана, изчака да отmine един макси автобус и потегли, като едновременно се свърза с Пийбоди:

— На път съм към дома на Коли. Чакай ме там. Отново ще разпитаме вдовицата.

— Тръгвам веднага, лейтенант. Макнаб откри още три банкови сметки на Върнън. Засега общата сума на спестяванията му възлиза на два милиона и шестстотин хиляди, но очакваме да нарасне.

— Интересно! Слушай, Фийни всеки момент ще бъде при вас. Искам Макнаб най-щателно да провери произхода на парите на Върнън. Да не излезе, че мръсникът е ударил голямата печалба от

лотарията или е наследил някого от мъртвите си родственици. Направете справка за законните му приходи. Трябват ми факти, за да го притисна.

— Слушам, лейтенант. Веднага тръгвам към дома на Коли, но не съм сигурна колко време ще ми отнеме пътуването с образцовия градски транспорт.

— Вземи такси за моя сметка. За бога, побързай!

Докато шофираше по задръстените от движението улици, Ив размишляваше за разследването. Вече бе сигурна, че много служители от 128-и полицейски участък са корумпирани. „Заразата“ се бе разпространила в отдел „Борба с наркотиците“ и Бог знае още в кои отдели. Известно бе, че Макс Рикер е давал подкупите, а двама детективи от групата за разследването му бяха мъртви... — единият се беше оказал негов човек.

„Вътрешно разследване“ бяха провели тайна операция, използвайки другия детектив за примамка. Той е работил под прикритие в „Чистилището“, което е собственост на Рурк. Но какво общо има Рикер с клуба на Рурк?

Дали Бейлис е душил наоколо, опитвайки да открие връзка между двамата? Наистина беше фанатик, но предположението беше прекалено невероятно.

При все това от „Вътрешно разследване“ бяха изпратили стария й познайник Уебстър да й съобщи невярната информация за Коли.

Капитан Рот или не умееше да държи юздите на подчинените си, или също бе корумпирана. И в двата случая Ив трябваше да се примири с неприятния факт, че в списъка на заподозрените фигурира името на висш полицейски служител.

Ключът към загадката беше Рикер. Той бе съблазнявал и примамвал полицаите с големи суми, следователно знаеше кои ченгета са „на заплатата“ при него. Престъпната му дейност зависеше от тези хора. Ако тя открие повечето от тях и ги арестува, дали наркопласьорът ще разкрие картите си? Дали ще реши да й отмъсти?

Разбира се, двубоят с него, както и задачата да извади от анонимност корумпираните ченгета, щяха да й доставят удоволствие, но не бяха най-важната й цел. Най-важното бе да разобличи продажните полицаи, за да открие убиеца.

„Отмъщава заради смъртта на свой близък или заради предателство“ — бе казала Майра, когато съставяше психологическия профил на престъпника. Според Ив това беше още един ключ към загадката. Убиецът залива с кръв опозорената полицейска значка, за да я пречисти.

Питаше се дали е фанатик като Бейлис. Човек, който не се съобразява със закони и правила, а сляпо преследва поставената цел.

Като приближи дома на Коли, забеляза свободно място близо до сградата.

Тъкмо когато паркира, до нейния автомобил спря друга кола. Ив вдигна глава, а като видя вратите на другото превозно средство да се отварят, реагира машинално. За миг се озова въвн от колата и извади оръжието си. Веднага прецени, че четирите „горили“ са много по-добре въоръжени от преследвачите, които Рикер бе изпратил първия път.

— Съпротивата е излишна, лейтенант — учтиво каза единият и разтвори елегантния си шлифер, за да ѝ покаже лазерния си пистолет.

С периферното си зрение тя забеляза, че онзи вляво заобикаля колата. Тъкмо когато се питаше дали рязко да се обърне и да го зашемети с оръжието си, по улицата премина десетинагодишно хлапе, което караше раздрънкай велосипед. Единият от нападателите сграбчи малкия в прегръдките си и допря оръжието си до шията му, сетне изсъска:

— Избирай — ако не се предадеш, хлапето ще пукне.

Безразличието, с което тези типове бяха готови да отнемат човешки живот, я вбеси.

— Пусни го! — Тя се престори, че изключва оръжието си.

Хлапето ужасено се блещеше и издаваше звуци като котенце, което душат с примка. Ив дори не го погледна, иначе едва ли щеше да се осмели да осъществи онова, което беше намислила.

— Качвай се в колата, лейтенант. И без излишен шум, защото ще пострадат невинни хора.

Ив дори не се поколеба. Стреля и оръжието сякаш подскочи в ръката ѝ. Зарядът улучи в челото онзи, който държеше момченцето. Хлапето падна. Тя с облекчение чу ужасените му писъци, просна се на платното и отново стреля. Сетне се претъркаля под колата, сграбчи детето за крака и го дръпна до себе си.

— Не мърдай оттук! — извика му. — И престани да цивриш!

Докато се мъчеше да се измъкне изпод шасито и същевременно прикриваше малкия с тялото си, чу виещия звук на оръжие, последва го вик:

— Хвърли го! Хвърли го, мръсноко, или онова, на което казваш мозък, ще изтече през ушите ти!

„Уебстър!“ — каза си Ив, излази изпод колата и мълниеносно се хвърли към противника си, който се строполи на улицата. Хвана го за косата и няколко пъти удари главата му в асфалта. Едва тогава се огледа и забеляза, че другият престъпник вече е обезоръжен от Уебстър и стои с вдигнати ръце.

— Отново ли ме следиш, Уебстър?

— Искан да поговорим.

Ив се изправи, намръщи се от болка и едва сега забеляза дълбоката драскотина на коляното си.

— Напоследък си много словоохотлив. Успя ли да се справиш с този мръсник?

— Така мисля. — Той се усмихна, като чу воя на сирени. — Позволих си да повикам подкрепление.

Куцукайки, Ив събра оръжията на тримата нападатели, които лежах в безсъзнание. Върна се при колата, клекна и надникна отдолу.

Слава богу, хлапето вече не пищеше. Плачеше беззвучно и едри сълзи се търкаляха по луничавите му страни.

— Излез, момченце. Страшното мина! — извика му.

— Искан при мама.

— Естествено. Хайде, ела.

Малчуганът изпълзя на четири крака, изправи се и избърса носа си с опакото на дланта си, сетне изплака:

— Искан да си отида вкъщи.

— Добре, след малко ще те заведат. Много ли те боли?

— Не. — Долната му устна затрепери. — Колелото ми счупено ли е?

— Не знам. Ще помоля някого да провери.

— Мама ми е забранила да карам на улицата.

— А ти защо не я слушаш? Виж как си изпати! — Щом патрулната кола спря, тя направи знак на един от униформените полицаи: — Вземи велосипеда и се погрижи за хлапето. — Обърна се

към момченцето и добави: — Кажи името си на този чичко. Той ще те заведе у дома. Ако майка ти иска да говори с мен... — Тя затършува из джобовете и с изненада установи, че този път не е забравила визитните си картички. — Нека ми се обади на този номер.

— Добре. — Малчуганът отново подсмръкна и любопитно я изгледа. Очевидно вече не се страхуваше.

— И ти ли си полицай?

— Разбира се. — Ив извади от задния си джоб белезниците. — И аз съм полицай.

Обърна по гръб първия нападател, провери пулса му и повдигна клепача му. Помисли си, че за този не са необходими белезници.

— Не биваше да рискуваш — обади се Уебстър, който беше застанал зад нея. — Трябваше да го убиеш, за да осигуриш безопасността на момчето.

— Моля те, не ме учи какво да правя — горчиво промълви тя.

— Ако беше закъснела с частица от секундата, ако беше стреляла неточно, сега хлапето нямаше да се прибере при мама.

— Знам. Благодаря ти за помощта.

Уебстър кимна и се отдръпна, докато Ив нареди на униформените да обградят местопрестъплението и да разпръснат насъбралите се зяпачи.

Пристигна линейката, зад нея спря такси, от което изскочи Пийбоди и се спусна към началничката си. Уебстър се изненада, като видя как новодошлата отказа да се подчини, когато Ив ѝ направи знак да не се приближава. Двете ожесточено заспориха, после Ив вдигна ръце и закуцука към линейката, за да превържат крака ѝ.

Той се приближи до Пийбоди и развеселено попита:

— Как я накара да потърси лекарска помощ?

Тя едва скри изненадата си, като го видя, но с престорено безразличие сви рамене:

— Заплаших я с Рурк.

— Моля?

— Напомних ѝ, че ако се прибере вкъщи, без да са дезинфекцирали и превързали раната ѝ, той ще се ядоса и сам ще ѝ окаже първа помощ, после ще я натъпче с болкоуспокояващи. Лейтенантът мрази лекарствата, особено опиатите.

— Ясно — нещо като укротяване на опърничавата.

— Дватамата са склонни на взаимни компромиси и бракът им е щастлив.

— Забелязах. Ще ми позволиш ли да поговоря с нея?

— Не зависи от мен — каза Пийбоди, но се отдалечи, за да се погрижи да натоварят престъпниците в патрулните коли.

Уебстър уж нехайно отиде до линейката и се наведе да разгледа раната на Ив.

— Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност, но панталонът ти е за боклука.

— Казах ѝ на Пийбоди, че е само драскотина, ама тя се заинати като магаре на мост — кисело измърмори Ив.

— Раната е замърсена — отбеляза човекът с бялата престилка.

— Раната била замърсена — подигравателно повтори тя и стисна зъби, когато медикът затвори разреза. — Мразя всички лекари!

— Славата ви се носи, лейтенант. Колегата ми предложи двайсетачка, за да ви превържа вместо него. — Той довърши работата си, без да обръща внимание на намръщената ѝ физиономия, сетне отстъпи една крачка и подхвърли: — Готово. Искате ли едно бонбонче, задето бяхте толкова послушна?

Искаше ѝ се да го наругае, но не посмя, защото устните ѝ потрепваха от болката. Изправи се и измърмори:

— Никога не си изкарвал толкова лесно двайсет долара.

Отдалечи се, като все още леко накуцваше, а Уебстър се изравни с нея и попита:

— След като се позабавлявахме, ще ми отделиш ли малко време?

— Трябва да поговоря с един човек, после да разпитам тези мили момчета, да напиша рапорт за произшествието... — Тя въздъхна. — Какво искаш?

— Да се извиня.

— Добре. Приемам извинението. — Тръгна към колата си, но когато той я хвана за рамото, изсъска: — Уебстър!

— Отдели ми само минутка. — Уебстър подскочи като ужилен, сетне пъкна ръце в джобовете си. — Снощи се поувлякох и много съжалявам, задето те злепоставих. Бях ядосан... повече на себе си, отколкото на теб, но това ми даде повод да... Мамка му, ще бъда съвсем откровен: още те обичам!

Навярно ако ѝ беше нанесъл силен удар, тя нямаше да е толкова потресена.

— Какво? Какво каза?

— Да му се не види! Признанието, което ще направя, така ще засегне самочувствието ми, че седмици наред ще ближа раните си. Да речем, че след онази нощ преди години се влюбих в теб и не можах да те забравя, въпреки че престанахме да се виждаме. А когато през зимата пътищата ни отново се пресякоха, любовта ми пламна с нова сила. Но защо ли ти го казвам, след като засяга само мен?

Ив се питаше какво да отговори — нищо подходящо не ѝ идваше на ум.

— Не знам какво да кажа — изтърси накрая.

— Не ми трябва съчувствието ти. Исках да изясним взаимоотношенията си, да се освободя от натрапчивото чувство, което ме преследва години наред. Рурк имаше право да избие зъбите ми. — Той докосна с език зъбите си, сякаш да провери дали още са на мястото си. — Което едва не направи. Няма значение. — Уж небрежно вдигна рамене и добави: — Искан ми се веднъж завинаги да приключи с този въпрос.

— Съгласна съм. Вече ти казах колко съм зае...

— Щом съм започнал със самопризнанията, ще споделя още нещо, което тежи на съвестта ми. Изпълнявах заповед, когато ти наприказвах онези врели-некипели за Коли. Повярвай, че се срамувах, смятах го за предателство, но няхах избор. Научих, че си била в Кулата на съвещание, на което е присъствал и Бейлис.

— Той е мръсник.

— Вярно е. — Уебстър въздъхна. — Знаеш ли, постъпих в отдела за „Вътрешно разследване“, за да бъда полезен на обществото, като разобличавам корумпираните полицейски служители. Няма да се правя на светец и да ти изнеса лекция за злоупотребата с властта, но...

— Радвам се — прекъсна го тя, — защото аз пък ще ти обясня това-онова за скъпия ти началник Бейлис.

— Знам истината. Снощи те пресрещнах пред дома ти не само защото копнеех да те видя. Не ми допаднаше начинът, по който Бейлис ръководеше операцията. Все ни повтаряше, че трябва да гледаме на картината като цяло, но аз си мисля, че е по-важно да се обръща внимание на подробностите.

Обърна се и се загледа след отдалечаващите се патрулни коли, сетне продължи:

— Като се замислих върху подробностите, Далас, проумях, че преследваш убиец на полицаи. Следователно рано или късно ще се изправиш лице срещу лице с Рикер.

— Не ми казваш нищо ново. Изненадай ме.

— Добре. — Той се обърна. — Искам да ме включиш в твоя екип.

— Няма да стане.

— Ще сгрешиш, ако не ми се довериш. Обещавам и да не предизвиквам сцени като снощната.

— Пет пари не давам дали ежедневно ще ми се обясняваш в любов. Дори да исках да работим заедно, нямам право без разрешение да те привлеча към моите сътрудници.

— Ти водиш разследването и избираш екипа си.

Ив отстъпи крачка, пъкна ръце в джобовете си и презрително го изгледа:

— Кога за последен път си участвал в акция, Уебстър?

— Беше доста отдавна, но това е като секса — не се забравя. Мисля, че преди малко го доказах — все пак спасих живота ти, нали?

— Щях да се справя и без теб. Защо смяташ, че ще ми бъдеш полезен?

— Защото имам важна информация и ще се добера до нови сведения. Вероятно след тази операция ще напусна отдела за „Вътрешно разследване“. Ще подам молба да бъда преместен в „Убийства“ или в „Тежки престъпления“. Знаеш, че съм истински професионалист, Далас. Работили сме заедно, и то с добър резултат. Изпробвай ме, искам да изкупя греха си спрямо теб.

Ив се колебаеше. Първата й мисъл беше да откаже, но имаше няколко причини, които наклоняха везните в негова полза.

— Ще си помисля — каза накрая.

— Съгласен съм. Знаеш как да се свържеш с мен. — Отдалечи се, после се обърна и се усмихна: — Не забравяй да изтъкнеш заслугата ми за залавянето на тези хубавци.

Ив намръщено го проследи с поглед. Още не беше съвсем сигурна какви цели преследва Уебстър.

— Привършихме тук, лейтенант. — Пийбоди, която изгаряше от любопитство, се приближи до началничката си. — Единственият нападател, който още се държи на крака, ще бъде закаран в ареста. Мъртвецът вече отпътува за моргата, другите двама към болницата. Записах името и адреса на хлапето. Да повикам ли някого от организацията за защита на децата? Редно е техен представител да присъства, когато вземате показанията на малкия.

— Почакай. Предпочитам някоя колежка да запише показанията му. Нали разбираш... бях принудена да използвам максималната степен на оръжието ми, затова е за предпочитане друг да се занимава с детето. Знаеш на какви тестове ни подлагат, когато при изпълнение на задълженията си убием човек. Ще опиша случилото се в рапорта до Уитни, но първо ще „поговоря“ с онзи глупак, дето излезе по късметлия от съучастниците си. А сега да свършим онова, заради което дойдохме тук.

— Боли ли ви кракът?

— Не. — Тъй като сътрудничката ѝ я наблюдаваше, Ив се помъчи да не куца.

— Слава богу, че Уебстър е бил наблизко — отбеляза Пийбоди.

— Да, извадих голям късмет. Искаш ли да не говорим по този въпрос?

— Както кажете — вие командвате.

— Добре, че от време на време си спомняш кой командва! — сопна се Ив, когато влязоха в сградата на Коли. — Няма да ти простя, че ме направи за смях пред колегите и пред зяпачите с глупавото настояване да потърся лекарска помощ заради някаква драскотина.

„Постигнах каквото исках, нали?“ — помисли Пийбоди, но тактично си замълча.

Някаква жена, която Ив не познаваше, откряна вратата на апартамента и подозрително изгледа посетителките.

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Ив ѝ показа значката си. — Ако обичате, искам да поговоря с госпожа Коли.

— Тя се чувства зле...

— Съжалявам, че я безпокоя в такъв момент, но разследвам смъртта на съпруга ѝ. Трябва да ѝ задам още няколко въпроса.

— Кой е, Карла? — Патси надникна през тясната пролука. Като видя Ив, в очите ѝ проблесна омраза. — Ти си, значи! — възкликна и

рязко отвори вратата, докато другата жена безпомощно кършеше ръце и се мъчеше да я успокои. — Как смееш да идваш в дома ми?

— Патси, успокой се. Докторът каза да си почиваш. — Непознатата се обърна към Ив: — Вървете си. Не виждате ли, че тя не е в състояние да разговаря?

— Не, пусни я! Искам да ѝ кажа това-онова!

Ив влезе в коридора и едва не се сблъска със сержант Клуни, който промърмори:

— Патси, успокой се.

— Как да се успокоя? Утре погребват съпруга ми, а тази жена се опитва да опетни паметта му, да съсипе репутацията му, да унищожи всичко, за което е работил!

Клепачите ѝ бяха подпухнали от сълзи, но тя вече не плачеше. Ив предпочиташе гнева ѝ пред сълзите ѝ.

— Госпожо Коли, грешите.

— Мислиш ли, че не съм чула, че не знам как си го очернила? — Подигравателно се усмихна, когато Ив погледна Клуни. — Не, не те е натопил той. Напротив, все ме убеждава, че само вършиш работата си...

— Патси! — Сержантът сложи ръка на рамото ѝ и продължи да говори с равен глас: — Успокой се, нали не искаш да изплашиш децата?

Ив се огледа и с ужас забеляза, че стаята е пълна с дечурлига. Две бебета лежах в креватчетата си, малко по-голямо дете, което току-що беше проходило, се приближи и я стресна, като се вкопчи в панталона ѝ, за да запази равновесие. Момченцето, което при първото им посещение Пийбоди беше завела в парка, седеше на пода с момиченце на приблизително същата възраст. Двете хлапета не откъсваха поглед от нея. Личеше, че са изплашени.

Тя си помисли, че предпочита схватка с четирима въоръжени бандити, отколкото да усмирява разплакани малчугани.

— Карла, моля те, заведи децата в парка — обърна се Патси към жената, която очевидно бе нейна сестра.

— Не ми се ще да останеш сама.

— Не се безпокой за мен. Изведи децата, разходи ги. Цял ден са в тази стая.

Ив любопитно наблюдаваше приготовленията, които ѝ напомниха на добре репетиран цирков номер. Сложиха бебетата в двойна количка, макар че те упорито се съпротивляваха и размахваха юмручета. Току-що проходилото дете тупна на дупето си и избухна в смях, докато му надяваха нещо като хамут с юзди. Настъпи суматоха, защото якето на момченцето беше изчезнало. Намериха го под леглото и наредиха на двете деца да се облекат и да се хванат за ръце. Оглушителните крясъци и бърборене внезапно заглъхнаха, когато шумната група се изниза от апартамента.

— Няма да те покания да седнеш — тросна се Патси, — нито ще ти предложи кафе. Присъствието ти в този дом е нежелано. Съпругът ми беше прекрасен човек. — Тя се задави от сълзи, овладя се и добави: — Беше почтен до мозъка на костите си. Никога не би посрамил себе си и семейството си...

— Знам, госпожо Коли — прекъсна тирадата ѝ Ив. — По време на разследването установих, че съпругът ви е невинен.

— Тогава защо разпространяваш лъжи по негов адрес? Защо позволи на колегите му да повярват, че той е взимал подкупи?

— Патси! — намеси се Клуни и сложи ръка на рамото ѝ. — Лейтенант Далас само изпълнява задълженията си, както Тадж изпълняваше своите. Седни, успокой се.

— Искам тази жена да ми отговори! — сопна се тя, но позволи на Клуни да я настани на канапето. — Заслужавам да науча истината.

— Вярно е, Патси — каза Ив. — Единственото, което имам право да ти съобщя засега, е, че съпругът ти е работил под прикритие — трябвало е да изиграе ролята на ченге, което взима подкупи. Участвал е в операция за изобличаване на корумпираните служители в нюйоркската полиция. Според мен Тадж е загинал при изпълнение на служебния си дълг. Ще го отразя и в официалното заключение след приключване на разследването.

— Не разбирам... — Патси отново се просълзи и закри с длани лицето си. — Защо...

— Засега нямам право да разгласявам подробностите. Решена съм да заловя убиеца на съпруга ти и искам да ми помогнеш.

— Как да ти помогна? Извинявай, че се държах толкова грубо. Заповядай, седни. Ще приготвя кафе.

— Не си прави труда...

— Трябва да върша нещо, за да подредя мислите си. Извинете... връщам се веднага.

— Държи се мъжки — промълви Клуни, когато тя излезе. — Дори прекалено се владее. Сигурно не иска да тревожи децата. А като разбра какво говориш по адрес на съпруга й...

Ив рязко се извърна и подозрително го изгледа:

— Какви си й ги наговорил, сержант?

— Помъчих се да я успокоя, лейтенант! — тросна се той. — Да я убедя, че съпругът й е бил прекрасен човек, а ти само си вършиш работата. — Замълча за миг, овладя гнева си и добави: — Бог знае откъде е научила, че обвиняваш Тадж в корупция. Отказа да сподели дори с мен кой е „доброжелателят“. Преди два часа ми се обади. Разбрах, че е на ръба на нервна криза. — Взе някакво детско камионче, което беше захвърлено на пода и го разгледа, сякаш си даваше време да се успокои. — Човек не знае върху какво ще седне или от какво ще се спъне, когато къщата е пълна с дечурлига.

— Защо Патси те повика, сержант?

— Защото отчаяно се нуждаеше от съчувствие. Забелязал съм, че близките на наскоро починали хора търсят съчувствие, копнеят някой да ги успокои. Тъкмо затова съм тук. През последните два дни колегите говорят, че нарочно си опетнила името на Коли. — Той погледна Ив в очите. — Усъмних се в приказките им, но всъщност не те познавам — нищо чудно в обвиненията им да има известна доза истина. Но не съм споделил подозренията си с Патси. Задачата ми е да я успокоя, не да й създам допълнителни тревоги.

— Браво! Хрумва ли ти причина, поради която да реша да очерня почтен полицай, когото дори не познавам?

— Не — въздъхна Клуни. — Тъкмо това казах на Патси, казвах го и на себе си. — Реши да премълчи, че е споделил мнението си и с капитан Рот. — Но действията ти накараха колегите от 128-и участък да изпитват подозрение към теб, дори да те намразят. Не ги вини, реакцията им е оправдана.

Патси се върна с поднос, остави го на масичката и промълви:

— В името на Тадж ще направя всичко възможно да ти помогна. Не знаех за тази... операция. Той никога не обсъждаше с мен работата си. Като разбрах за банковите сметки, реших, че ти си му устроила клопка, за да го zlepоставиш. Какво ти струва да внесеш големи суми

на негово име, нали съпругът ти е богат? Бях толкова разгневена... озлобена.

— И на мен не ми е лесно — промълви Ив. — Бясна съм, защото ме използват, за да ти причинят мъка, да съсипят репутацията на човека, за когото съм дала клетва да защитавам. Кой ти каза, че аз съм внесла парите на името на Тадж?

— Всъщност никой не ми го е казал. — Лицето ѝ помръкна, изглеждаше уморена и посърнала. Гневът ѝ се замени от недоумение. — Знаеш, че когато човек е ядосан, казва първото, което му дойде на ум. Изненадах се, като видях колко негови колеги са му били приятели. Бяха толкова мили с мен. Капитан Рот също ме посети и каза, че Тадж ще бъде погребан с траурна церемония.

— Тя ли ти съобщи, че разпространявам неверни слухове за Тадж?

— Не. Каза, че каквото и да се говори за съпруга ми, трябва да се гордея с него. Жестът ѝ ме трогна, признанието ѝ означаваше много за мен. Повечето полицаи от участъка също ми изказаха съболезнованията си и ми предложиха помощта си.

— Доколкото разбрах, днес ти се е обадил някой, чиито думи са те разтревожили.

— Вярно е, но той само искаше да ме успокои, че колегите на Тадж не вярват в слуховете, които се носят за него. Отначало не разбрах за какво намеква, а той обясни, че не бива да се тревожа, задето ти се мъчиш да очерниш съпруга ми. Обвиненията били скалпени. Когато разбра, че съм в пълно неведение, отказа да ми съобщи подробности, но аз настоях.

— Кой е този благороден човек?

— Не ми се ще да си има неприятности. — Тя стисна юмруци. Очевидно се колебаеше да издаде „информатора“, същевременно искаше съпругът ѝ да бъде оневинен. — Добре, ще ти кажа — Джери Върнън... детектив Върнън. Но той само искаше да ме утеши.

— Разбирам. Беше ли близък с Тадж?

— Не. Тадж почти не общуваше с колегите си. Няколко души са идвали у дома на вечеря, от време на време посещавам сбирки на полицейските съпруги.

— Много е важно да разбере кои са били близките му приятели.

Патси изреди няколко имена. Докато говореше, сякаш се поуспокои.

— Май пропусна някого — обади се Клуни. — Обиждаш ме, скъпа.

— Разбира се, че и ти си наш приятел, Арт. — Тя се вкопчи в ръката му, като че търсеше опора.

— Истината е, че Тадж се беше сприятелил със сина ми — обясни Клуни. — От време на време момчетата ме канеха да изпием по една-две бири. Но общо взето, Тадж беше домашар.

— Патси — отново заговори Ив, — по време на предишното ми посещение спомена, че през онази нощ съпругът ти съобщил за срещата си с някого в „Чистилицето“. Предупредил те, че ще закъснее, защото ще остане в бара след края на работното време.

— Точно така. Обаче не ми каза с кого има среща, а пък аз не го попитах. Честно казано, омръзнало ми беше да съм все сама с децата. Отначало дори му се поразсърдих, задето ще закъснее, но както винаги той ме накара да му простя. — Патси печално се усмихна. — Обеща, че скоро ще престане да работи извънредно, че ще получи онова, което му трябва. Помислих, че говори за пари — мечтаеше да купи по-голямо жилище. После ми поръча да целуна децата вместо него и добави: „Обичам те, Патси“. Не подозирах, че това се последните му думи, които чувам. Каква ирония на съдбата, нали?

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Човекът с елегантния шлифер, който беше нападнал Ив заедно с тримата си съучастници, се казваше Елмор Ригс. Проверката в полицейския компютър показва, че това е истинското му име, че е трийсет и девет годишен и че е роден в канадския град Ванкувър. Оказа се, че е имал „малка“ неприятност с канадските власти заради контрабанден износ на оръжие и известно време е лежал в затвора. След като го върнали сред обществото, се преместил да живее в Ню Йорк. Жилището му се намираще в един от хубавите квартали, а по професия се водеше специалист по охрана.

„Ама че титла са измислили за един наемен убиец!“ — с насмешка си помисли Ив, докато вървеше към помещението за разпит, където щеше да се срещне с Фийни и да „повърти на шиш“ господин Елмор Ригс.

Като слезе от ескалатора, пред нея се изпречи Върнън. Тя подхвърли:

— Доста си се отдалечил от района си, детектив.

— Въобразяваш си, че ще ме изкараш от релси, а? — Върнън я блъсна, а полицаите, които минаваха наблизо, понечиха да се притекат на помощ на Ив. Тя им направи знак да не се приближават и язвително промърмори:

— Мъчно ми е за теб, Джери. Наистина изглеждаш нервен.

— Всички знаят, че се мъчиш да очерниш хората от 128-и участък. Знаеш ли какво си? Подлога на онези от „Вътрешно разследване“! Хич не си мисли, че ще ме прецакаш като Коли и Милс. Вече разговарях с представител на профсъюза и скоро ще ти се стъжни.

— Божичко, колко ме е страх! Моля те, не казвай на човека от профсъюза! Вече ще слушкам! — Тя се престори, че трепери.

— Ще видим дали ще ти бъде толкова забавно, като спечеля делото срещу теб. Богатият ти мъж ще трябва да бръкне дълбоко в джоба си, за да ми плати.

— Леле, Пийбоди, заплашва ме съдебен процес. Ще припадна!

— Няма страшно, лейтенант, аз ще ви хвана.

— Пак ще ти отнемат значката — ухили се Върнън. — Този път обаче няма да ти я върнат. Още преди да приключа с теб, ще съжаляваш, че ме познаваш.

— Още не сме приключили, а вече съжалявам, Джери. — Тя злорадо му се усмихна. — Разкрих картите ти. Когато Рикер разбере, че съм установила кой ти дава парите, които влагаш в закодирани банкови сметки, сигурно ще се разсърди. И то много. Мисля, че тогава и представителят на профсъюза няма да ти помогне да отървеш кожата.

— Не разполагаш с факти, а само блъфираш. Сигурно искаш да изритат Рот, за да заемеше мястото ѝ. И тя е на същото мнение.

— Не пропускай да споменеш в съдебния иск как съм те избрала напосоки и съм решила да се посветя на изобличаването на полицаите от 128-и участък, за да стана началничка на същия участък. Аргументите са много убедителни. — Пристъпи към него и го погледна в очите. — Най-приятелски те съветвам да не си губиш времето, а да си търсиш добър адвокат. Не разчитай на парите от подкупите, защото ще уредя да замразят сметките ти. И помни, глупако, че само аз имам интерес да останеш жив. Откровено казано, положението ти е незавидно. Аз те атакувам фронтално, Рикер в тила, отгоре на всичко някакъв психопат избива корумпираните ченгета и Бог знае кога ще дойде твоят ред.

— Затваряй си устата, мръсно! — Върнън сви юмруци, а тя предизвикателно вирна брадичка и едва чуто промълви:

— Съветвам те да не го правиш. Но ако си решил, давай.

— Ще те унищожа. — Той отстъпи и отпусна ръце. — Свършено е с теб! — Мина покрай нея и стъпи на ескалатора, водещ към фойето.

— Не бери грижа за мен! — измърмори Ив. — Видя ли как му шареха очите, Пийбоди?

— Изкарвали ли сте кон от горящ обор, лейтенант?

— В живота си не съм припарвала нито до кон, нито до обор. Защо питаш?

— Защото детектив Върнън приличаше на човек, който прави тъкмо това.

— Да му пуснем „опашка“. Не ми се ще да се скрие в миша дупка. — Разкърши рамене и добави: — Знаеш ли какво ми се иска в момента?

— Да си го изкарате на някого, лейтенант.

— Улучи от първия път. Време е да се заемем с Ригс.

— Отново куцате...

— Не е вярно! И престани да ми надуваш главата!

Куцукайки се добра до помещението за разпити. Фийни вече я чакаше и си похапваше от любимите си захаросани бадеми.

— Защо закъсня? — попита я.

— Размених няколко любезности с близък приятел. Ригс повикал ли е своя адвокат?

— Не. Използва правото си на едно телефонно обаждане. Твърди, че е разговарял със съпругата си. Признавам, че е адски спокоен, а маниерите му са изискани. Виж ти какъв джентълмен сме арестували!

— Канадец е.

— О! Ясно!

Заедно влязоха в неуютното помещение. Ригс седеше на неудобния дървен стол.

— Добър ден, господин Ригс — каза Ив и се приближи до масата.

— Лейтенант, радвам се отново да ви видя. — Погледна разкъсания ѝ крачол и добави: — Жалко за панталона. Много добре ви стои.

— Едва ли ще преживея загубата. — Тя включи записващото устройство, продиктува задължителната информация и седна. — Няма ли да повикаш адвоката, Ригс?

— Сега не. Благодаря за вниманието.

— Разбра ли какви са правата и задълженията ти?

— Да, всичко ми е ясно. Преди да започнем, позволете да се извиня за действията си. Много съжалявам за стореното.

„Този не е глупак“ — помисли си Ив и иронично подхвърли:

— Нима?

— Да. От дън душа съжалявам за онова, което се случи днес. Разбира се, нараних ви съвсем случайно. Едва сега разбирам колко

безразсъдно съм постъпил. Моля, приемете най-искрените ми извинения.

— Трогателен си. Питам се обаче как се случи така, че нападна полицейски служител? А може би имаш навик да се разхождаш с лазерен пистолет в джоба и не знаеш, че това оръжие е забранено.

— Забърках се с лоши приятели — отвърна задържаният и печално се усмихна. — Известно ми е, че съм нарушил закона. Нищо не ме оправдава, но все пак искам да обясня, че поради естеството на моята професия често общувам със закононарушители, които притежават незаконни оръжия. Лазерният пистолет случайно попадна у мен. Допуснах грешка, като веднага не го предадох на съответните власти.

— Кой ти го даде?

— Човекът, когото убихте. Тази сутрин ме нае за свой телохранител.

— Не думай!

— Разбира се, когато приех, не знаех, че вие сте полицейска служителка. Клиентът ми обясни, че сте психопатка с престъпни наклонности, която заплашва да избие цялото му семейство. Очевидно ме е излъгал. Приех думите му за чиста монета и едва по-късно разбрах, че съм сгрешил.

— Ако не си знаел, че съм ченге, защо ме нарече „лейтенант“?

— Не си спомням да съм се обърнал към вас по този начин.

— Позволил си да те подведат и си приел работата. Как се казваше работодателят ти?

— Хагърти. Кларънс Хагърти. Поне така се представи. Знаете ли колко потресен бях, когато разбрах, че ме е излъгал?

— Опитвам се да си представя колко си бил потресен — кратко отвърна Ив. — Сигурно си решил, че ще ме сплашите, като притиснете електрошокова палка до шията на невинно дете и причините неговата смърт.

— Всичко се случи с шеметна бързина. Ужасих се, когато Хагърти сграбчи момчето, и за съжаление реагирах прекалено мудно. Разбрах, че той не е човекът, за когото се представя, че ме е подвел. Изпитвам отвращение към типове, които взимат деца за заложници... — Той стисна устни и поклати глава. — Радвам се, че го убихте,

лейтенант. — Усмихна се и добави: — Едва ли ще разберете колко съм ви благодарен.

— Престани да ме правиш на глупачка! — Ив се приведе. — Нима си въобразяваш, че ще повярвам на тази зле скалъпена история? Да не мислиш, че ще мине в съда?

— Не виждам причина да се съмнявате в думите ми. С удоволствие ще ви предоставя документи, свидетелстващи, че съм бил нает от господин Хагърти. Изрядно поддържам документацията си.

— Обзалагам се!

— Разбира се, в случая това изобщо не ме оневинява. Безсъмнено ще ми бъде отнето разрешителното за работа. Очаква ме затвор или в най-добрия случай — домашен арест. Готов съм да понеса наказанието си.

— Работиш за Макс Рикер.

— Боя се, че името ми е непознато. Но ако въпросният господин Рикер е ползвал услугите ми, то всичко е надлежно отразено в моята картотека. С удоволствие ще ви я предоставя.

— Очакват те минимум двайсет и пет години затвор, Ригс.

— Дано съдията да не бъде прекалено строг към мен, тъй като този Хагърти най-съзнателно ме заблуди. И с пръст не съм пипнал момчето. Бях подведен. — Той разпери ръце. Изглеждаше спокоен и невъзмутим. — Повтарям, че съм готов да понеса наказанието си, каквото и да е то.

— Разбира се! По-добре да гниеш в затвора, отколкото да те очистят като Луис.

— Моля? Кой е този Луис?

— Вече е в гроба. Дватамата с теб знаем, че Рикер не обича да губи. Нищо чудно да те споходи съдбата на бедния Луис.

— Извинете, лейтенант, но не ви разбирам.

— Няма страшно, ще повтора въпросите, а ти се постарай да ми отговориш.

Разпитва го повече от час, като ту променяше тактиката, ту изпращаше Фийни да я смени.

Ригс невъзмутимо повтаряше своята версия, сякаш беше добре програмиран дроид.

— Изведете го! — нареди Ив, когато почувства, че нервите й няма да издържат, и с тежки стъпки напусна помещението. — Този тип

няма да „пропее“ — обърна се към Фийни. — Този път Рикер е изпратил човек с ум в главата. Все пак забелязах, че Ригс е обезпокоен. Не е очаквал, че съучастникът му ще хване момчето. Той не е глупав, но онези двамата не са от неговата класа. Ще удвоя охраната им в болницата и ще помоля всеки час лекарите да ме осведомяват за състоянието им.

— Ако Ригс си намери добър адвокат и не се отклони от версията си, ще лежи по-малко от пет години.

— Известно ми е. Той също го знае. Повдига ми се от самодоволната му физиономия. Да проверим какви данни имаме за двамата главорези в болницата. Дано да открием нещо, с което да ги притиснем.

— Веднага ще се заема. Вече не е необходимо да се крием, затова предпочитам да работя в управлението.

— Добре. Ще изготвя рапорта за командира, после отивам вкъщи — там също ме чака работа.

Когато най-сетне приключи рапорта, дежурството ѝ отдавна беше свършило. Освободи Пийбоди и тръгна към гаража. Болката в крака я подлудяваше. Слепоочията ѝ пулсираха — сигурен признак, че я очаква непоносимо главоболие.

Но най-лошото тепърва предстоеше. Като стигна до нивото, на което беше оставила автомобила си, и видя в какво състояние е превозното ѝ средство, пред очите ѝ причерня.

— Майната му! Майната му! — заповтаря.

Бяха ѝ отпуснали нова кола едва преди осем месеца. Возилото беше грозно и вече беше претърпяло сериозен ремонт, но ѝ вършеше работа и тя старателно го поддържаше.

Сега ламарината на купето беше нагъната от удари с тежък предмет, гумите бяха нарязани, а в задното стъкло зееше дупка.

„И това се случва в служебния гараж на полицията, който е оборудван с охранителни камери!“ — помисли си тя.

— Майчице! — провикна се Бакстър, който незабелязано се беше приближил. — Чух за приключенията ти, но не предполагах, че колата е толкова сериозно пострадала. Автомонтъорите ще припаднат, като я видят.

— Вината не е моя. Представяш ли си, някой се е опитал да унищожи превозното ми средство! — Тя пристъпи към колата, но Бакстър я хвана за рамото:

— Не се приближавай! Очевидно някой ти има зъб. Може би е поставил бомба в колата.

— Имаш право. Ако този автомобил се взриви, никога няма да ми отпуснат друг. Онези типове от интендантството ме ненавиждат.

За щастие нямаше бомба, а Ив успя да си изпроси нови гуми. Всъщност заслугата беше на Бакстър, който със сладки приказки умиловити механиците от авторемонтния отдел. Докато сменяха гумите, а двама души изчукваха ламарината на вратите, та да се отворят и затварят, Ив разпита охраната на гаража. Обясниха ѝ, че записващото устройство на камерата временно било блокирало.

— Какво ти казаха? — полюбопитства Бакстър.

— Записващото устройство се било повредило, и то само на тази камера. Забелязали повредата едва след петнайсет минути. — Тя присви очи. — Така ги подредих, че ще ме запомнят. Следващия път на бърза ръка ще отстранят „повредата“. Не е нужно да си губиш времето тук, Бакстър.

— Лейтенант, знам, че ти ръководиш играта, но и ние искаме да се включим. Обърни внимание и на раната си. Не ми харесва как накуцваш.

— Ходя си съвсем нормално! — сопна се тя, но веднага се разкая за грубостта си. Когато Бакстър ѝ отвори вратата на колата, леко му се усмихна и промълви: — Благодаря.

— Няма ли да ме целунеш за довиждане?

— Разбира се, миличък. Наведи се.

Той се засмя и отскочи назад:

— Как не! Сигурно ще ме удариш. Вкъщи ли се прибиращ?

— Да.

Бакстър тръгна към колата си и подхвърли:

— И аз съм в твоята посока. Ще шофирам след теб.

Невъзмутимото му изражение не я заблуди и тя запротестира:

— Не ми трябва бавачка!

— Ще карам след теб — повтори той и се качи в колата. Вместо да я раздразни, настойчивостта му я трогна. Докато шофираше по познатия маршрут, непрекъснато проверяваше дали я следят, очакваше нова засада. Макар двигателят да виеше при по-висока скорост, тя стигна до дома си без произшествия.

Махна за довиждане на Бакстър и реши да му подари бутилка от скъпото уиски на Рурк, за да му се отблагодари за вниманието.

Докато се изкачваше по стъпалата, си помисли, че и на нея едно питие ще ѝ дойде добре. Ще изпие чаша бяло вино, после ще поплува в басейна, за да се отпуснат опънатите ѝ нерви.

Предчувстваше, че я очаква безсънна нощ.

Влезе във фойето, където я посрещна котаракът Галахад. След миг се появи и Съмърсет, който сякаш се материализира от празното пространство.

— Предполагам, че сте пострадали при произшествие — заяви с обичайната си надменност.

— Грещиш, драги. Колата ми пострада при произшествие. — Тя прегърна Галахад и притисна страната си до пухкавата му козина. — Къде е Рурк?

— Още не се е прибрал. Ако си бяхте направили труда да прегледате програмата му за деня, щяхте да знаете, че той ще се върне най-рано след един час. Панталонът ви е направо за боклука.

— Няколко души вече насочиха вниманието ми към този факт. — Ив пусна котарака, свали якето си и го преметна на перилото на стълбата. Вирна глава и тръгна към басейна.

— Забелязвам, че куцате — избърбори Съмърсет.

Тя истерично изкрещя, но не се обърна.

Като излезе от басейна, наистина се почувства по-добре. Едва сега огледа раната на крака си и със задоволство отбеляза, че медикът е свършил добре работата си. Раната се беше затворила, макар че болката все още бе почти непоносима.

Тялото ѝ беше покрито със синини и драскотини, някои навярно бяха последствие от бурната ѝ любовна нощ с Рурк. Поободри се, като се убеди, че положението не е толкова трагично. Облече халата си и

както никога използва асансьора, за да стигне до спалнята. Когато понечи да слезе, едва не се сблъска с Рурк.

— Здравей, лейтенант. Жалко, че не се прибрах по-рано. Щяхме да поплуваме заедно.

— С удоволствие ще те наблюдавам как плуваш. Особено ако си гол.

— Предлагам по-късно заедно да влезем в басейна. — Прегърна я и заедно влязоха в спалнята. — Кой е подредил така колата ти?

— Не мога да го докажа, но съм сигурна, че е работа на Рикер. „Произшествието“ се е случило, докато автомобилът беше в служебния гараж. С този тип взаимно си лазим по нервите. — Тя тръгна към дрешника.

— Защо куцаш?

Ив забели очи. Идваше ѝ да удари главата си в стената, но отвърна нехайно:

— Ударих коляното си. Не ме бави. Искам да се облека и да изпия чаша вино. После ще ти разкажа какво се случи. — Понечи да съблече халата, но си спомни за синините и драскотините по тялото си. — Струва ми се малка неприятност. Паднах на улицата и се понатъртих тук-там. Не започвай да се суетиш около мен като квачка.

— Ще се постарая да не ти досаждам с грижите си — заядливо подхвърли, а когато Ив се съблече, той само вдигна вежда: — Живописна гледка, няма що. Легни.

— Няма!

— Веднага легни, иначе насила ще те накарам. Няма да те оставя на мира, докато не излекувам нараняванията ти.

Тя грабна първата риза, която ѝ попадна под ръка, и възкликна.

— Слушай, красавецо, днес не успях да поставя на мястото му един тип, въпреки че ръцете ме сърбяха. Гледай да не си го изкарам на теб. — Но когато Рурк пристъпи към нея, тя захвърли ризата и промърмори: — Добре, този път ще се подчиня. Не съм в настроение за скандали. Щом искаш, прави се на доктор, но първо ми налей едно питие. — Измарширува до леглото, просна се по корем и за да подразни Рурк, нареди: — Веднага ми донеси чаша бяло вино. И да е добре изстудено.

— На вашите услуги, милейди. — Той наля виното и пусна в чашата болкоуспокояваща таблетка, макар да знаеше, че Ив мрази да

взема лекарства. Взе приспособленията и мехлемите, с които обикновено лекуваше натъртванията и нараняванията ѝ, и я обърна по гръб.

— Седни и недей да хленчиш.

— Никога не хленча!

— Почти никога — поправи я той. — Но решиш ли да се глезиш, ставаш нетърпима.

Ив отпи от виното си, докато Рурк прокарваше лечебната пръчица над най-тежките ѝ контузии, и подхвърли:

— Защо не легнеш до мен, докторе?

— По-късно ще стигнем и до това. Нали трябва да получа възнаграждението си.

Едва когато преполови чашата, Ив усети въздействието на болкоуспокояващото.

— Пак ме извози! — възкликна. — Какво си сложил във виното?
— Понечи да остави чашата на масичката, но Рурк я взе от ръката ѝ, хвана я за косата, отметна главата ѝ и насила изля виното в гърлото ѝ.

Тя се задави и едва успя да каже:

— Знаеш колко мразя лекарствата.

— А пък аз изпитвам удоволствие от реакцията ти. Легни по корем.

— Целуни ме отзад!

— Разбира се, скъпа, само се обърни.

Ив неволно се засмя и се подчини. Болките вече не бяха толкова непоносими, а когато усети устните на Рурк върху задничето си, съвсем забрави за нараняванията си.

— Продължавай — прошепна.

— След малко. Нека болката ти се поуталожии.

— Вече нищо ми няма.

— Искам да те любя, Ив. — Той нежно я обърна по гръб и се приведе над нея. — Да те любя бавно и продължително. Но ми се ще да не те измъчва никаква болка.

— Наистина се чувствам добре. — Тя понечи да го прегърне, но Рурк хвана ръцете ѝ и я накара да седне:

— Разкажи ми какво се случи.

Ив въздъхна:

— Щом отказваш да си легнеш с мен, ще се облека.

— Сложи си халата. Ще ти бъде по-удобно, ако си с широка дреха, пък и по-късно ще ми бъде по-лесно да те съблека.

Ив се подчини, защото предложението му й се стори разумно, приближи се до автоготвача и попита:

— Ще хапнеш ли нещо?

— Да. Оставям избора на теб.

Тя поръча спагети със сос с много подправки. Докато се хранеха, му разказа за приключенията си през деня.

Рурк я изслуша, без нито веднъж да я прекъсне, което отново изопна нервите й. Продължи да се тъпче със спагети, макар вече да й се струаха безвкусни.

— Имам няколко предложения, върху които ще поработя. Камък ми падна от сърцето, като разбрах, че имам пълната подкрепа на началника на полицията. Само да го беше видял как смачка фасона на Бейлис!

— Ив!

Тя вдигна глава и видя очите му — студени като късчета лед, сини като океана през зимата. „Странно — помисли си. — Само преди няколко часа се изправих лице срещу лице с четирима въоръжени главорези, но не се изплаших. Ала вледеняващият поглед на Рурк ме плаши...“

— Рикер устрои вече три покушения върху живота ти. Колкото и да ти е неприятно, че се намесвам, твърдо съм решен да му отмъстя.

— Покушенията бяха две — поправи го тя. — Третият път пострада само колата ми. Пък и равносметката е два на нула в моя полза. Но — продължи, без да откъсва поглед от Рурк, който отпи от виното си и продължи да се взира в нея — предвиждах точно такава реакция от твоя страна. Имай предвид обаче, че аз съм ченге. Срещу мен са били организирани покушения в миналото, безсъмнено ще бъдат предприемани и в бъдеще. Съжалявам, че се намесваш в работата ми заради враждата между двама ви с Рикер.

— Греша — обади се той с привидно безразличие, но Ив продължи, сякаш не го беше чула:

— Но след като вече си се намесил, искам да работим заедно.

Очите му гневно проблеснаха:

— Толкова наивен ли ме мислиш? Предлагаш ми залъгалка като на капризно дете.

— Не! Не е вярно! Престани да ме гледаш така, защото губя апетит. — Хвърли вилицата и продължи: — Наистина ми е необходима помощта ти. Помолих те да работим заедно още преди днешната случка, нали? Нищо не се е променило, само дето Рикер изпрати втори отряд „горили“ да ме сплашат, а аз се справих с тях. Сигурно е побеснял от гняв, като е научил какво се е случило. Ако работим заедно, и двамата ще получим каквото искаме. — Тя въздъхна. — Всъщност ти едва ли ще получиш каквото искаш — навярно желанието ти е да изпечеш на скара черния дроб на Рикер и да го изядеш. Все пак ако се съюзим, ще си отмъстим... в рамките на закона, разбира се.

— За разлика от теб аз не се съобразявам със закона!

— Рурк! — Тя хвана ръката му. — Мога да го заловя и без твоята помощ, само че ще ми отнеме повече време. Ти можеш да се добереш до него и сам. Може би ще действаш по-бързо от мен и отмъщението ще ти достави задоволство. Ще те попитам нещо и искам откровен отговор. Не предпочиташ ли Рикер дълги години бавно да гасне в затворническата килия, отколкото да умре от ръката ти?

Рурк се замисли и отвърна:

— Не.

— Ужасен си, Рурк! Тръпки ме побиват от теб!

— Не ме съди прибързано, лейтенант. Ще ти помогна. Ще го направя заради теб, макар че ми струва много... прекалено много.

— Знам и съм ти благодарна.

— Не ми благодари, докато не приключим. Защото ако разбере, че планът ти е на път да се провали, ще действам както намеря за добре. Казвай какво искаш от мен.

Ив облекчено въздъхна.

— Първо, искам да разбере защо от „Вътрешно разследване“ са изпратили Коли в „Чистилището“. Кого или какво е трябвало да наблюдава? Днес Бейлис подхвърли, че Рикер по някакъв начин е свързан с „Чистилището“. Ти пък твърдиш, че преди повече от десет години си прекъснал деловите си отношения с този човек.

— Точно така. Обаче му отнех най-доходните предприятия. По-късно ги продадох или ги преустроих. Допреди пет години „Чистилището“ принадлежеше на Рикер, после стана моя собственост. Не, не ме гледай така — добави, като видя изуменото ѝ изражение. —

Наистина не съм разговарял с него отпреди десет години. Сделката за бара беше осъществена чрез мои представители.

— Защо не си ми казал, че Рикер е бившият собственик на „Чистилицето“?

— Защото не си ме питала, лейтенант.

— За глупачка ли ме вземаш? — гневно възкликна тя и закрочи напред-назад, за да се успокои, да размисли.

— Освен това — добави Рурк, — когато убиха Коли, изобщо не свързах престъплението с факта, че Рикер е бившият собственик на клуба. След като купих заведението, основно го преустроих и смених целия персонал.

— Може би някои негови хора още посещават клуба и сключват там сделките си.

— Невъзможно е... иначе щях да науча. Ако наистина се сключват сделки, те са маловажни.

— Един полицай бе убит там, което съвсем не е маловажно.

— Имаш право.

— Защо Рикер е продал „Чистилицето“?

— Навярно се досещаш, че преди да купя заведението, направих съответните проучвания и открих, че той бърза да се отърве от него, защото е станало прекалено „неудобно“. Рикер има навик да продава онова, от което вече няма полза. Всъщност това е основен принцип в бизнеса.

— Как се е съгласил да ти продаде бара, щом толкова те мрази?

— Едва по-късно разбра кой е новият собственик. Казаха ми, че побеснял от гняв, но вече беше подписал договора за продажбата. — Рурк се облегна на стола и се замисли. — Допускам, че за да ми отмъсти, е пуснал слух за сключване на тъмни сделки в „Чистилицето“, нищо чудно дори да е изпратил свои хора да въртят незаконна търговия в клуба. Точно така... сигурно се е надявал да накърни репутацията ми. Изчакал е, докато барът заработи на пълни обороти и се посещава от изискана клиентела, после се е опитал да очерни реномето му. Рикер е прочут с търпението си. Нищо не му е струвало да изчака няколко години.

— Ясно... Май имаш право. Разпространявал е слухове чрез своите хора в полицията. „Новината“ е стигнала до ушите на служителите от „Вътрешно разследване“, които са уредили Коли да

работи под прикритие в бара. Все повече започвам да вярвам, че горкият човек е умрял напразно.

— Сигурен съм, че ще отмъстиш заради него. — Рурк се изправи.

— Да, ще се постарая да има възмездие за престъпника. Слушай, искам достъп до строго секретна информация и не искам никой да разбере за проучванията ми.

Рурк се усмихна. Очите му вече не приличаха на късчета лед, а на сини езера.

— Лейтенант, разчитай на помощта ми.

Макс Рикер повали на пода разкошния дроид, когото наричаше Марта, и гневно стъпка главата му.

Канарди безмълвно изчакваше да премине пристъпът на ярост. И преди беше присъствал на подобни сцени и знаеше, че когато клиентът му е вбесен, е способен на убийство.

Тишината в просторната всекидневна се нарушаваше само от хрипливото дишане на Рикер и ужасяващото пращане на пластмаса и метал. Да, Канарди и преди беше присъствал на подобни сцени, но с течение на времето пристъпите ставаха все по-страшни.

Вече започваше да си мисли, че е настъпил моментът да задейства грижливо подготвения си план за бягство и спокойно да прекара остатъка от живота си в красивата къща на планета Рай, която беше купил под чуждо име.

Ала днес все още търпеливо изчакваше бурята да отmine.

— Нещастници! Некадърници! — крещеше Рикер. — Да не могат да се справят с една жена! Само да ми паднат в ръцете, хубавичко ще ги подредя!

Ритна като топка главата на дроида. Въздухът беше натезал от миризмата на изгорели кабели. Както винаги след всеки пристъп, Рикер се поуспокои. Отиде на бара и си наля от любимото си розово питие — подсладен ром, смесен с барбитурати.

— Казваш, че единият е мъртъв, така ли? — обърна се към адвоката. Говореше равнодушно, все едно питаше колко души ще дойдат на вечеря.

— Да. Онази мръсница уби Йейли. Инес и Мърдок са в болницата, а Ригс е арестуван. Няма да ни подведе — упорито ще се придържа към историята за човека, който го е наел. Ригс е умен...

— Глупак е! — прекъсна го Рикер. — И четиримата са от един дол дренки. Оцелелите трябва да бъдат очистени.

Канарди очакваше тази заповед и се беше подготвил.

— Съгласен съм за Инес и Мърдок, но ако отстраним Ригс, който ти е останал верен, ще загубим доверието на хората от организацията.

Рикер отпи от чашата си и сребристите му очи изпитателно се втренчиха в адвоката:

— Защо мислиш, че ми пука за доверието на подчинените ми?

— Трябва да се съобразяваш с някои фактори — отвърна Канарди. Знаеше, че поема неоправдан риск. — Ако при дадените обстоятелства проявиш снизхождение към свой подчинен, както при други обстоятелства наказва Луис, ще докажеш на хората си, че оценяваш предаността и наказваш предателството. Освен това винаги можеш да ликвидираш Ригс... след известно време.

Среброкосият продължи да отпива от розовата течност и постепенно се успокои.

— Имаш право. Разбира се, че имаш право. — Широко се усмихна и лицето му засия. — Благодаря за съвета. Май позволих на гнева да надделее разума ми, но онази мръсница буквално ме подлудява. Дааа, струва си да почакаш, за да постигнеш определена цел.

Години наред беше чакал удобен момент да си отмъсти на Рурк, сетне го беше улучил на най-слабото място.

Ала предчувствието за близката победа го правеше нетърпелив, все по-трудно му ставаше да чака.

— Предай на господин Ригс, че одобрявам поведението му и че ще го възнаградя за неговата преданост.

Тръгна към грамадния прозорец, заемащ едната стена на всекидневната, и едва не се спъна в останките на дроида. Втренчи се учудено в жалката купчина от метал и пластмаса, сякаш се питаше какво се е случило. Сетне поклати глава, заобиколи я, плъзна встрани стъклената врата и излезе на терасата, от която се виждаше добре поддържаната морава пред къщата.

— Посветих живота си на изграждане на империята, която един ден ще принадлежи на моя син. Всеки човек трябва да притежава нещо ценно, което да завещае на сина си... — Настроението му беше претърпяло коренна промяна, изглеждаше завладян от мечтите си. — Но преди да настъпи този момент, ще осъществя целите си. Първостепенната ми задача е да унищожа Рурк. Ще го накарам да ме моли за милост, Канарди, повярвай ми. — Отпи от чашата си и със задоволство се огледа. Беше доволен от живота, чувстваше прилив на сили. — А като приключи с него, ще поставя на колене проклетата полицайка.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Компютрите в кабинета на Рурк, до които никой нямаше достъп, бяха последни модификации. Тъй като не бяха регистрирани, службата за компютърна охрана не подозираше за съществуването им, а информацията, получена чрез тях, оставаше в тайна. А човек с уменията на Рурк можеше да открие най-засекретените сведения благодарение на свръхмодерната техника.

Въпреки че в кабинета, освен Рурк, достъп имаха единствено Ив и Съмърсет, а помещението беше предназначено само за работа, то беше просторно. Големите прозорци бяха закрити с щори, а подът беше застлан с блестящи плочки. Ив често си казваше, че подковообразният плот, върху който беше подредена апаратурата, ѝ напомня на командното табло на космически кораб, а Рурк — на капитан на звездолет. Идваше тук, когато се налагаше против волята си да направи нещо незаконно... или по-скоро да наблюдава как съпругът ѝ умело борави със сложната техника.

— Първо ще се заемем с капитан Рот. Тя твърди, че съпругът ѝ е изтеглил почти всички пари от банковата ѝ сметка, за да осигури себе си и любовницата си. Адресът ѝ е...

— Не ми е необходим — прекъсна я Рурк.

Допадаше му да преодолява шифрите и блокадите, пред които бяха безпомощни дори гениите от полицейския отдел за електронно обработване на информацията, а изумлението на Ив го размиваше. За нейно улеснение изнесе данните на монитора на стената, вместо да даде команда на компютъра да ги прочете.

— Сумата не е внушителна — отбеляза. — Но сигурно ще бъде достатъчна той да издържа себе си и любовницата си. Този човек е писател, чиито книги никой не издава. Някои жени изпитват странно влечение към неудачниците, които вечно се оплакват от съдбата си.

— Нима? — сопна се Ив.

— Така е, знам го от опит. Рот не е първата му съпруга — добави и изнесе още данни на втория компютър. — Има още два брака,

регистрирани са и три съвместни съжителства. При всички случаи прилага една и съща тактика — малко преди раздялата източва банковата сметка на половинката си.

— Да не повярваш, че и Рот се е хванала на въдицата му. Та нали е ченге, как не е проумяла, че този тип е мошеник?

— Любовта е сляпа — отбеляза Рурк.

— Глупости! Преценката ми за теб е съвсем обективна.

Усмивка озари красивото му лице.

— Ах, лейтенант, не очаквах такова признание от теб! — Наведе се и целуна ръката ѝ.

— Не е смешно! — Ив машинално го отблъсна, което го накара да се усмихне още по-широко. Радваше се, че отново са в синхрон.

— На два пъти е превела по три хиляди на някой си Лусиус Брек — замислено каза Ив. — Кой е този Брек?

Не беше забелязала, че Рурк я е включил в системата, затова подскочи от изненада, като чу учтивия глас на компютъра:

Лусиус Брек, психиатър, който се занимава с алкохолици, опитващи се да се откажат от порочния навик. Има частна практика. Кабинетът му се намира на Шесто авеню — 529. Домашният му адрес е...

— Ясно. Информацията съвпада с онова, което ми разказа Рот. Божичко, на път е да остане без пукната пара, но плаща безбожните такси на психиатър, макар че от службата ще ѝ осигурят безплатни консултации! Отгоре на всичко усилията ѝ са обречени на неуспех. Не ще запази поста си на началник на участъка.

„Мисли си, че жадувам да заема мястото ѝ — добави мислено и поклати глава. — Не, благодаря. Един ден ще нося капитански нашивки, но никога няма да се захвана с канцеларска работа.“

— Не откриваш ли нейни тайни сметки? — обърна се към Рурк.

— Невъзможно е да се намери нещо, което не съществува. Сама видя, че финансовото състояние на капитан Рот е плачевно. Изтеглила е пари от пенсионната си сметка, за да плати хонорара на Брек. Виждаш, че живее почти оскъдно.

— Какво излиза? Че тя е почтена, а подчинените ѝ са корумпирани. А може би това е достатъчен мотив за извършване на убийство. Началничка е и на Коли, и на Милс, често е отивала при Коли в „Чистилицето“. Според компютъра вероятността тя да е

ликвидирала двамата полицаи не е голяма, но параметрите сигурно ще се променят, ако въведа психологическата ѝ характеристика, както и моята преценка за нея.

— А какво е мнението ти?

— Има тежък характер, избухлива е и така е устремила поглед в по-горното стъпало от служебната йерархия, че не е забелязала какво правят подчинените ѝ. Сега се мъчи да скрие грешките си, за да запази поста си. Нищо чудно да е прикривала служителите от нейния участък, само и само да остане техен началник. Коли е бил убит по особено жесток начин. Бих казала, че престъпникът е бил със зъл характер, избухлив... А сега да се заемем с детектив Джереми Върнън. Всъщност разполагам с достатъчно уличаващи данни да го арестувам, но нарочно още малко ще го държа в напрежение.

— Какво искаш от мен?

— Да намериш информация, че е получавал подкупите от Рикер. Разбира се, след като сме я получили незаконно, няма да ми послужи като доказателство в съда. Но ще се помъча да блъфирам. Сигурна съм, че ще накарам Върнън да проговори, ако разполагам с нови факти. Той е свързан с двамата убити, с Рот и с Рикер.

— Не се надявай на голям успех. Макс е стара лисица и едва ли е оставил следи. Парите, които раздава, навярно са препрани неведнъж.

— Бял флаг ли вдигаш? Можеш ли да го проследиш?

Той вдигна вежди:

— Според мен въпросът е риторичен. Задачата ще отнеме доста време.

— Започни веднага. Може ли да използвам другия компютър да направя справка за няколко души?

— Почакай. — Рурк даде няколко неразбираеми команди на машината, набра някакъв шифър. Компютърът тихо забръмча. — Автоматично ще проникне през първите лейъри — обясни той. — По този начин работата ти ще се ускори и ще се улесни. Продиктувай ми имената на другите заподозрени.

Тя го изгледа и промълви:

— Най-вече ме интересува Ру Маклийн.

Дори ако се изненада или разгневи, Рурк не се издаде, а само попита:

— Подозираш ли я?

— Тя е управителка на заведението, би трябвало да знае с какво се занимават посетителите, дали се сключват незаконни сделки. Преди малко разбрах, че Макс Рикер е бившият собственик на „Чистилицето“; вече знаем, че от „Вътрешно разследване“ подозират някаква връзка между него и човек, работещ в бара. Предполага се, че Ру Маклийн ще знае дали той осъществява някакви делови контакти в „Чистилицето“. Но ти сигурно вече си се досетил да събереш информация за нея.

— Разбира се. Още вчера я проверих, и то много съвестно. Компютър, изнеси на монитор номер три данните от проучването на Ру Маклийн. — Отново се обърна към Ив и добави: — Прегледай информацията. Не открих нищо обезпокояващо, но ако Ру играе с Рикер, ще бъде много предпазлива. Познава ме и знае на какво съм способен.

— Би ли рискувала да си навлече гнева ти?

— Едва ли.

Ив първо се заинтересува от банковата ѝ сметка и изненадано възкликна:

— Господи, плащаш ѝ цяло състояние!

— Кое по принцип ми осигурява безрезервна преданост. Ру е заслужила всеки цент, защото всъщност е управителка на клуба. Направи ли ти впечатление, че не е стисната и харчи парите си за забавления. През зимата прекара почивката си на Сейнт Бартоломю. Казват, че и Рикер имал имение там. — Той отиде до бара, наля си бренди и добави: — Утре ще я разпитам по-подробно с кого е прекарала зимната си ваканция.

— Мислиш ли, че ще ти отговори?

— Да. Ще разбере, ако лъже.

Ив стреснато вдигна поглед и се втренчи в красивото лице на съпруга си. Помисли си: „Бог да е на помощ на Маклийн! Ще бъде безмилостен към нея, ако го излъже“.

— Предпочитам аз да я попитам.

— Дори ако по някакъв начин е свързана с Рикер, това едва ли ще помогне на разследването. Тя е моя служителка, предпочитам сам да уреждам недоразуменията с подчинените си.

— Дано да не я изплашиш и да побегне.

— Ако има причина да се страхува, няма как да се скрие от мен. Ще ти дам възможност да я разпиташ. Имаш ли други заподозрени, които искаш да провериш?

— Защо отказваш да ми помогнеш? — попита тя, вместо да му отговори.

— Напротив. — Рурк разпери ръце, сякаш да покаже, че кабинетът със сложната апаратура е на нейно разположение. — Позволи ми един въпрос, лейтенант. Убиецът на колегите ти ли искаш да заловиш или Макс Рикер?

— Разбира се, че искам да хвана убиеца! — тросна се тя. — Но съм убедена, че по някакъв начин Рикер е свързан с престъпленията, затова ще арестувам и двамата.

— Отново те питам: имаш му зъб, защото подозираш, че стои зад корумпираните ченгета, или заради едновременните ни делови отношения. Кое от двете е вярно?

— И двете. — Ив несъзнателно зае такава поза, сякаш се готви за ръкопашен бой. — Имаш ли нещо против?

— Не. Освен ако не възнамеряваш, когато настъпи моментът за равносметката, да се изпречиш помежду ни. — Той се втренчи в чашата си с бренди и добави: — Защо сама да си навличаш неприятности? Ще ми продиктуваш ли имената на другите заподозрени?

Ив си помисли, че не желае да си навлича неприятности, но ще се постарее да се добере до Рикер преди съпруга си.

— Лейтенант Дон Уебстър — отсече.

Рурк леко се усмихна:

— Хм, много интересно. Какво мислиш за него — че е убиецът или следващата жертва?

— В момента нямам мнение, което означава, че той може да бъде и престъпник, и жертва. Днес отново ме проследи с колата си. Може би наистина е искал да се извини заради абсурдното си поведение или са разиграли пред мен добре репетирана сценка. Трябва да науча всичко за него, преди напълно да му се доверя.

Рурк безмълвно натисна няколко клавиша и данните се появиха на следващия стенен монитор.

— Вече си го проучил, така ли?

— А ти какво мислиш? — невъзмутимо попита Рурк. — На пръв поглед изглежда чист като пословичния току-що паднал сняг. Ако го преценяваш от гледната точка, която си използвала при преценката на Рот, той задължително трябва да влезе в списъка на заподозрените.

— Грещиш — има много важен аргумент в негова полза. — Ив се приближи до монитора и се намръщи, докато проучваше данните. — Знаел е, че Коли не е корумпиран. Ако се съди по веществените доказателства и по психологическия профил, изготвен от доктор Майра, убиецът ликвидира жертвите си, защото са корумпирани. Защо Уебстър би убил Коли, за когото е знаел, че е невинен? Не, подозренията ми към него ще отпаднат, ако не се установи, че не е бил корумпиран.

— Ами ако е взимал подкупи?

— Тогава бих предположила, че е убил Коли, за да не го издаде. Какви са тези плащания? През последните две години ежесечно са превеждани едни и същи суми на някоя си Ладона Кърк.

— Това е сестра му. Разведена е, а той ѝ помага да завърши следването си. Тя учи медицина.

— Хмм. Може би е само прикритие.

— Проверих. Всичко е съвсем законно. Между другото, тази Ладона Кърк е сред отличниците на курса. — Рурк отпи от брандирото си и продължи: — Твоят приятел от време на време си позволява да се позабавлява в някое казино. Играе с малки залози, личи си, че не е запален комарджия. Най-големите му разходи са за целогодишна карта за посещение на бейзболните мачове от Висшата лига и за отвратителни, но скъпи костюми, изработени от второкласен модист. Не притежава големи спестявания, но живее добре. Кое не е трудно, защото е добре платен. И двамата сте с чин „лейтенант“, но той взима двойно по-голяма заплата от теб. На твое място бих се оплакал от явната несправедливост.

— Представи си! Типовете, които по цял ден киснат зад бюрото са по-добре възнаградени от ченгетата, рискуващи живота си! — иронично подхвърли Ив. — Виждам, че си го проучил задълбочено.

— Старая се.

Ив реши, че е по-добре да не му натяква за Уебстър.

— Помоли ме да го включим в нашия екип.

— Моля?

— Да го включим в разследването, Рурк. Твърди, че е засегнат, задето са го принудили да ми подхвърли невярна информация. Знаеш ли, стори ми се искрен.

— Интересуваш ли се от мнението ми?

„Понякога е трудно да си женен!“ — мрачно си помисли тя.

— Питам дали ще възразиш, ако той се включи в екипа ни?

— Ами ако ти кажа, че възразявам?

— Тогава няма да го вземем. Можеше да ни помогне, но не желая да се караме заради него.

— Скъпа Ив! — Стояха от двете страни на бюрото и напрегнато сезираха един в друг. — Не се безпокой, че ще ревнувам. Постъпи както намериш за добре. А сега трябва да се заема за работа — добави и се обърна към компютъра. — Имаш ли други заподозрени?

— Още няколко души.

— Използвай този компютър. — Той седна зад бюрото.

Ив също зае мястото си и си помисли, че бракът е неразрешима загадка. Струваше ѝ се като мозайка с прекалено много елементи, формата на които непрекъснато се променяше. Изглежда Рурк не възразяваше съпругата му да работи с Уебстър, когото само преди двайсет и четири часа той здраво беше напердашил.

А може би се преструва и съгласието му е само блъф... за да я подложи на изпитание. Реши по-късно да обмисли положението и се захвана за работа. Оставаше ѝ да проучи хората, за които Патси Коли твърдеше, че са били приятели на съпруга ѝ: детективите Гейвън и Пиърс, както и полицай Гудман и сержант Клуни.

На пръв поглед всички изглеждаха почтени.

Детектив Арнолд Гейвън имаше успешна кариера и многократно беше награждаван. Радваше се на щастлив брак, имаше петгодишна дъщеричка. В свободното си време играеше в полицейския бейзболен отбор.

Почти същите данни фигурираха в биографията на детектив Джон Пиърс, само че вместо дъщеря, той имаше тригодишен син.

Полицай Томас Гудман беше с две години по-млад от двамата си колеги, предстоеше му повишение, при което щеше да получи детективска значка. Наскоро се беше оженил, в неделните дни изнасяше проповеди в църквата, към която принадлежеше.

„Религиозен е — помисли си Ив. — Дали има нещо общо с трийсетте сребърника?“

Сержант Клуни имаше зад гърба си двамайсет и шест години служба в полицията, през дванайсет от които беше работил в 128-и участък. Най-любопитното бе, че е бил партньор на Рот, после тя шеметно се издигнала, а Клуни си останал сержант. Ив си каза, че това би предизвикало завист и омраза у по-амбициозен човек.

Той беше женен и въпреки че съпругата му не живееше с него, нямаше сведения да са разделени или разведени. Синът му Тад е бил убит при изпълнение на служебния дълг. Ив озадачено се намръщи, като прочете описанието на обстоятелствата, при които бе загинал младежът. Тад влязъл в денонощен супермаркет тъкмо когато банда крадци извършвали обир. Според свидетелите той извадил оръжието си, закрил с тяло някакъв изплашен човек, но го нападнали в гръб. Починал на място от множеството прободни рани. Нападателите успели да избягат и убиецът на младежа не бил открит. Тад Клуни е бил женен, имал е невръстна дъщеричка.

Сержант Клуни е претърпял непоправима загуба. Възможно ли е човек с безупречна репутация в полицията от мъка да се превърне в безмилостен убиец?

Накрая Ив се зае да проучи капитан Бойд Бейлис.

Първоначалните сведения показваха, че Бейлис е прекрасен човек и стожер на местното общество. Редовно посещаваше църковните служби, председател бе на няколко благотворителни организации, двете му деца посещаваха скъпи частни училища. Женен бе от осемнайсет години, на съпругата си дължеше богатството и общественото си положение.

„Никога не е патрулирал по улиците — помисли си Ив. — Дори когато е бил обикновен полицай, пак се е занимавал с канцеларска работа. Бил е в администрацията, в отдел за «Веществени доказателства» — накратко, роден е за чиновник.“

Но благодарение на острия си ум, Бейлис бързо се е издигнал, накрая е попаднал в отдела за „Вътрешно разследване“, където е намерил призванието си. Най-интересното бе, че и друг път е бил порицаван от началниците си, предупреждавали са го да промени стила си на работа. Обаче винаги е съумявал да се добере до истината, поради което шефовете му са предпочитали да си затварят очите за

„нестандартните“ му методи. Използвал е незаконни прийоми като подслушване и тайно наблюдение, а най-любимият му похват е бил да противопостави един на друг двама полицаи. Ив се запита дали човекът, който безскрупулно унищожавя кариерата на свой колега, е в състояние да го унищожи и физически.

Ала най-интересното ѝ попадение бе, че след провала на операцията по задържането на Рикер, Бейлис отново е бил порицан заради опита си да злепостави сержанта, отговарящ за веществените доказателства. Сигнал бил чак дотам, че да упражнява тормоз върху съпругата и децата на сержанта, след което го държал четири часа в помещението за разпит на „Вътрешно разследване“, без да му позволи да повика адвокат.

В данъчната служба се получило анонимно обаждане. Не било доказано, че източникът на информацията е Бейлис или човек от екипа му, но все пак била извършена данъчна проверка на сержанта. Не било установено нарушение, но набеденият полицай загубил много време и голяма сума, която е трябвало да плати на адвокат.

Ив си каза, че си заслужава да обърне по-специално внимание на Бейлис и на онеправдания сержант Мат Майерс.

Налагаше се да проникне по-дълбоко, но ѝ липсваше техническо умение. Погледна Рурк, ала изражението му ѝ подсказа, че не бива да прекъсва работата му. Страхуваше се да не се изложи, като не успее да проникне във файла с личната характеристика на Бейлис, затова опита друг подход.

Обади се на Уебстър и без предисловия лаконично каза:

— Разкажи ми всичко за Бейлис.

— Той е фанатик, който се представя за кръстоносец. За съжаление успя да подведе и мен. Много късно съзнах заблудата си. Обсебен е от своята мисия, но вдъхва доверие на хората — все едно е пророк, проповядващ нова религия.

Ив се облегна на стола и промърмори:

— Нима?

— Да. Замайва те със сладки приказки и преди да се усетиш, затъваш в блатото. Обаче не мога да отрека, че има страхотен нюх и е спомогнал за уволняването на много корумпирани ченгета...

— Без да подбира средствата си, нали? — прекъсна го тя.

Уебстър въздъхна и се почеса по темето:

— Вярно е... особено през последната година. Понякога методите му са ме карали да настръхвам. Сигурен съм, че притежава досиета за всички полицаи от участъка, но никога не ми е предложил да се възползвам от информацията. Често прекрочва границата на позволеното... едно време безрезервно го подкрепях.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Случилото се със сержант Майерс. Той отговаряше за веществените доказателства по делото срещу Рикер, които загадъчно изчезнаха. Бейлис буквално отрови живота на бедния сержант. Твърдеше, че той е подкупен от Рикер, макар да нямаше никакви доказателства. Навярно е смятал, че сержантът доброволно ще напусне, но това не се случи. Майерс беше непреклонен. Когато невинността му се доказа, го прехвърлиха в друг град, ала Бейлис не можа да преглътне унижението да бъде порицан от началника в Кулата.

— Значи Тибъл го е ударил през пръстите.

— Точно така. Малко след провала със задържането на Рикер той пусна в ход операцията с участието на Коли. Може би си въобразяваше, че ще докаже качествата си и ще блесне пред началството... Страхувам се, че не мога да ти помогна, Далас. Бейлис е непредсказуем.

— Знаеш ли дали този Майерс още работи в участъка в онзи забутан град?

— Не съм чул да е напуснал. — Уебстър изумено я изгледа: — Божичко, нима мислиш, че Бейлис е убиецът на ченгета?

— Защо не? По този начин ги отстранява от пътя си. Слушай, Уебстър, още ли искаш да се включиш в нашия екип?

— Да, искам го с цялото си сърце!

— Смятай се за приет. Ето и първата ти задача: поинтересувай се от Майерс, провери дали не е станал жертва на нещастен случай. Ако още е жив, разбери дали наскоро е посещавал нашия красив град.

Макар че отдавна беше напуснал отдел „Убийства“, Уебстър веднага схвана накъде бие Ив и кимна:

— Да, Майерс със сигурност има зъб на корумпираните си колеги. Имаш ли теория, върху която работиш?

— Имам няколко теории... ще видим какво ще излезе. Най-важното в момента е да получа разрешение за достъп до персоналните файлове на Бейлис.

— Никога няма да го получиш — измърмори той.

— Когато това стане — невъзмутимо продължи Ив, — ще ми помогнеш да пресеем информацията, съдържаща се във въпросните файлове.

Прекъсна връзката, обърна се и видя, че Рурк я наблюдава. Изражението му беше непроницаемо.

— В Бейлис ли се съмняваш? — попита я.

— Макар че се изкарва борец за справедливост, под грижовно подрязаните му нокти има кал. Каква е разликата между това нарочно да съсипваш живота на хората или да ги унищожаваш физически? — Тя сви рамене. — Поръчах на Уебстър да се заеме със сержант Майерс. Ще видим какво ще излезе. Всъщност не вярвам, че Бейлис е убил двамата си колеги. Мисля, че не притежава достатъчно смелост, пък и Коли не е бил корумпиран. И все пак интуицията ми подсказва, че някак си е свързан с убийствата.

— Ако държиш, лесно ще проникна в личните му файлове.

— Не, ще поискам официално разрешение за достъп, за да имам основание после да разпитам Бейлис.

— Поискай и разрешение за проучване на досието на Върнън.

— Предвидила съм го... — започна Ив, сетне скочи на крака и възкликна: — Проследил си източника на парите!

— Точно така. Следата е много заплетена, но безпогрешно води към „Макс Рикер Ънлимитид“. Разбира се, това не е доказателство, че Рикер е давал пари на Върнън, но все пак е замесена неговата корпорация. Изглежда, бившият ми делови партньор е започнал да оглупява — промърмори Рурк. — Или е станал по-непредпазлив. Някога би ми отнело двойно повече време, за да се добера до информацията.

— Може би ти си поумнял — подхвърли Ив. Застана до Рурк, сложи ръка на рамото му и се загледа в монитора. Видя номера на банкови сметки, имена, названия на компании, които не ѝ говореха нищо. Внезапно забеляза нещо, което я накара доволно да се усмихне.

— Виж ти! Не ме ли лъжат очите? Господин Канарди се оказва юридически представител на „Нортийст Манифакчъринг“, дъщерна компания на корпорацията на Рикер.

— Точно така.

— Ето още един изумителен факт. Канарди е разпоредил изпращането на крупна сума, която е била прехвърлена от корпорацията на „Нортийст“, а оттам в казино на междупланетната станция Вегас II, откъдето Върнън я е получил под формата на печалба от хазартни игри.

— Гордея се с теб, скъпа. — Рурк хвана ръката ѝ, която лежеше на рамото му, и притисна устни към дланта ѝ.

— Благодаря за комплимента, но ти си изготвил толкова ясна диаграма, че и слабоумен би проумял истината. Копнеех да смачкам фасона на онзи надут пуяк Канарди, а сега той ми падна в ръцете... Само дете не мога да използвам информацията. — Тя нервно закрочи из кабинета. Внезапно престана да се разхожда и възкликна: — Освен ако накарам Върнън да проговори!

„Непременно ще го накарам!“ — повтори наум, после застана така, че в обсега на екрана на комуникатора да бъде само прозорецът, и се свърза с командира. Нуждаеше се от помощта му, за да постигне целта си.

Рурк безмълвно я наблюдаваше. Възхити се от начина, по който тя запозна Уитни с фактите. Говореше спокойно, наблягаше на подробностите, аргументираше се. Той прекрасно познаваше съпругата си и вече знаеше какво е решила да предприеме. Не се изненада, когато Ив помоли командира да ѝ съдейства за разрешително за арестуването на Бейлис. Уитни ѝ обеща, че ще ѝ издейства разрешително на следващия ден.

— Сър, наложително е да задържим капитан Бейлис още тази нощ.

— Лейтенант, капитанът е висш служител в нюйоркската полиция. Трудно ще убедя който и да било съдия да издаде разрешително за арестуването му във връзка с убийствата на двама полицаи.

— Знам, сър. Затова ви се обадох. Надявам се незабавно да се свържете с началника на полицията.

— Мислиш ли, че Тибъл ще ми окаже съдействие?

— Имам сведения, които ме карат да вярвам, че той ще удовлетвори молбата ви. На този етап от разследването не мога да кажа със сигурност дали Бейлис е престъпник, или жертва, но зная, че е

замесен в убийствата. Ако е невинен, то бързата ни намеса ще спаси живота му. Ако ли не, ще спасим живота на поредната му жертва.

— Далас, не намесваш ли личните си...

— Не, сър — прекъсна го тя. — Никога не позволявам на убежденията ми да влияят на работата ми.

— Дано да е така — промълви Уитни. — Ще се обадя на шефа.

— Благодаря, сър. Необходимо ми е и разрешително, за да призова на официален разпит детектив Джереми Върнън от 128-и участък във връзка с разследването, което провеждам.

— Господи! — възкликна командирът и потърка очи. — Доста си се потрудила, Далас.

— Да, сър — отвърна Ив, което го накара да се усмихне. След миг отново стана сериозен и добави:

— Предупреждавам те, че докато разпитваш Бейлис и Върнън, с Тибъл ще бъдем в помещението за наблюдение. Знаеш, че трябва да бъдем много предпазливи. Нищо чудно от „Вътрешно разследване“ да се оплачат, че навлизаш в тяхната територия.

— Разбирам, сър. Обещавам да не предприемам нищо без съответното разрешително.

— Браво! — промълви Рурк, когато тя прекъсна връзката.

— Благодаря за помощта. Без теб нямаше да се справя. А сега трябва да се облека...

— Един момент. — Той стана и без да откъсва поглед от очите ѝ, се приближи до нея. Обгърна с длани лицето ѝ, а жестът му беше като докосване на крила на невидими пеперуди. Сведе глава и я целуна толкова нежно, сякаш това бе последната им целувка.

Сърцето ѝ лудо затуптя, зави ѝ се свят. Прегърна съпруга си през кръста и прошепна:

— Рурк...

— Мълчи, не казвай нищо. — Той отново я целуна, но този път нежността бе заменена от пламенна страст.

Ив се притисна към него. Рурк ѝ показваше, че страстта невинаги е животинска, че може да бъде изпълнена с нежност и със загадъчни обещания.

Когато Рурк се отдръпна, тя се усмихна и подхвърли:

— Вече не бързам. Мога да ти отделя още малко време.

— Върни се по-скоро. — Този път той я целуна по челото. — С някои неща не бива да се избързва, нали?

— Имаш право. — Тя тръгна към вратата, но преди да излезе се обърна и срамежливо се усмихна: — Когато си толкова... ъ-ъ, когато постъпваш като преди малко, винаги се чувствам като пияна. Знаеш ли, усещането ми харесва.

Преди да прекрачи прага, видя широката усмивка на съпруга си.

След около час двете с Пийбоди стояха пред друга врата. Бейлис живее в престижен квартал на едно от най-живописните предградия на Ню Йорк.

Двуетажната му къща беше стилна, но не се различаваше от съседните постройки. Моравите пред къщите бяха грижливо поддържани, на оградите бяха монтирани осветителни тела, които разпръскваха нощния мрак.

Прозорците на къщата бяха тъмни. На вратата имаше дискретна табелка с надпис, оповестяващ, че домът се охранява от фирмата „Аларм Дог Секюрити“.

Ала когато позвъни, иззад вратата се разнесоха стъпки и женски глас учтиво помоли посетителката да се представи.

— Полиция! — Ив показва значката си. — Имам разрешително. Незабавно отвори!

Вратата се отвори и на прага застана дроид със сива униформа на домашна прислужница.

— Съжалявам, лейтенант, но капитанът и госпожа Бейлис отсъстват.

— Къде са?

— Госпожа Бейлис замина за Париж заедно със сестра си. Отпътуваха преди три дни. Доколкото знам, възнамеряват да подновят гардероба си за пролетта с модели на френските модисти. Не знам къде е капитан Бейлис, но ви уверявам, че не е вкъщи.

— Разрешителното ми дава право да вляза и да проверя.

— Разбира се, лейтенант. Програмирана съм да се подчинявам на законите. — Тя отстъпи и добави: — Ще се убедите, че не лъжа.

Докато вървяха по коридора, Ив попита:

— Господарят ти прибирал ли се е днес?

— Да. Мисля, че си дойде към четири следобед. Излезе повторно след около час. Мисля, че тази вечер няма да спи у дома.

— Защо?

— Капитанът носеше куфар.

— Къде е спалнята му?

— На втория етаж, първата врата вляво. Желаете ли да ви придружа?

— Не! — Ив изтича нагоре по стъпалата, отвори вратата на спалнята и гневно изруга. „Бързал е“ — помисли си. Дрешникът не беше затворен, чекмеджетата на шкафа бяха извадени. Тя надникна в гардероба и кисело отбеляза:

— И този приятел е имал слабост към скъпите костюми. Бог знае колко подкупи трябва да получиш, за да си позволиш подобен лукс. Пийбоди, провери в кой парижки хотел е отседнала съпругата му. Известно ми е, че Бейлис има и вила. Искам да знам къде се намира.

— Мислите, че е избягал, така ли?

— Нищо не мисля. Важното е, че тук го няма — тросна се Ив. — Побързай, Пийбоди. Аз ще огледам работното му помещение.

Кабинетът се намиреше на първия етаж. Когато го откри, Ив вече си беше съставила мнение за начина на живот на семейство Бейлис. Къщата беше добре обзаведена, но обстановката бе някак безлична. Всяко нещо беше на мястото си и атмосферата беше доста потискаща.

Съпрузите очевидно не спяха заедно. Доказателство за това беше стаята в дъното на коридора, която представляваше типичен дамски будоар. Тоалетката с голямото огледало заемаше почти цялата стена, двата големи дрешника бяха претъпкани с елегантни тоалети, а в чекмеджето на бюрото Ив намери луксозна хартия за писма. В горната част на всеки лист беше отпечатано името на госпожа Бейлис.

В кабинета на капитан Бейлис също цареше идеален ред, само един преобърнат стол и отворената кутия за дискове подсказваха, че домакинът е бързал да напусне къщата.

„Нервите му са опънати — помисли си тя. — Вече не е толкова предпазлив. От какво се страхуваш, Бейлис?“

Извади портативния си видеотелефон, съобщи на оператора от аерогарата, че извършва полицейско разследване, и поиска списъците на пътниците за Париж. Оказа се, че жена с тази фамилия не е

пътувала в тази посока, но може би госпожа Бейлис бе купила билета на друго име.

Приблѳжи се до вратата и повика Пийбоди. Сътрудничката ѳ изтича нагоре по стълбата и извика, като едва си поемаше дъх:

— Ето какво открих!

Ив я изслуша и кимна:

— Добре. Ще поискаме допълнително разрешително. Свържи се с Фийни. Искам да огледа този компютър като под микроскоп. Бейлис е изтеглил информацията, но съм сигурна, че Фийни ще открие нещо, което да ни помогне. На теб възлагам да претърсиш къщата сантиметър по сантиметър.

— Слушам, лейтенант. А вие къде отивате?

— На плаж — отвърна началничката ѳ.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив провери дали предпазният ѝ колан е закопчан и едва устоя на желанието да затвори очи.

— Знаеш ли, всъщност не бързам толкова — промълви.

Рурк, който умело пилотираше новия модел автомобил „земя-въздух“, произведен от неговата компания, иронично вдигна вежда:

— Когато ме помоли да те закарам, твърдеше точно обратното.

— Не подозирах, че изгаряш от желание да изпробваш новата си играчка. Господи! — възкликна тя, като неволно погледна надолу и видя океанския бряг. От тази височина разкошните вили и хотели изглеждаха като играчки. — Нарочно си се издигнал толкова високо, нали?

— Не, скъпа — усмихна се той. Знаеше, че съпругата му се страхува от височините и че ще се почувства по-добре, след като се приземят. Затова реши да включи двигателите на пълни обороти, за да постигне максимална скорост.

— Ще станем на пихтия, ако това чудо падне — избърбори Ив и се насили да мисли за друго. Напомни си, че пътуването до вилата на Бейлис щеше да ѝ отнеме много повече време, ако използваше пострадалия си служебен автомобил. Дори да беше взела някоя от бързите спортни коли на Рурк, разстоянието беше прекалено голямо. Щеше да се забави, ако пътуваше по магистралата. Единственото разумно разрешение бе да помоли Рурк да я закара със самолет до там. Сега обаче съжаляваше за прибързаното си решение.

— Бейлис е бил изплашен — отбеляза тя, като се мъчеше да говори по-високо, за да не бъде заглушен гласът ѝ от рева на мощните двигатели. — Отбил се е в къщата само за да вземе някакви дискети — кутията беше празна. Толкова е бързал, че дори не е програмирал отново домашния дроид.

— Само след няколко минути ще имаш възможност да го разпиташ. — Рурк издигна летящия автомобил на още по-голяма височина и направи завой.

Ив подозрително го наблюдаваше как управлява машината и как превключва на автопилот чрез устна команда до компютъра.

— Какво правиш?

— Провеждам изпитателен полет. Мисля, че новата ми играчка е готова за масово производство.

— Изпитателен полет ли? Масово производство... Какво искаш да кажеш?

— Това е само прототипът.

Ив пребледня като платно и прошепна:

— Значи досега никой не е летял с това чудо.

— Експериментът се оказа успешен, скъпа! — извика Рурк и широко се усмихна. Вятърът, нахлуващ през спуснатото странично стъкло, развяваше дългата му черна коса. — Вече падаме!

— Какво? — Тя се вцепени от страх.

— Приземяваме се, мила моя.

Ако беше сам, Рурк щеше да пикира, за да провери как машината реагира на управлението, но заради Ив продължи бавното спускане, докато се озова над шосето.

— Премини към приземяване — нареди на компютъра.

Прието. Преминавам към приземяване. Спускам колелетата. Прибирам крилата.

— Приземи машината.

Прието. Преминавам към движение по суша.

Сребристото торпедо плавно се спусна на шосето, без да намали скоростта си.

— Намали, фукльо! — процеди Ив. — В този район скоростта на движение е ограничена.

— Тук сме по работа и няма да се съобразяваме с ограниченията. Обещавам, че когато времето се постопли, отново ще те разходя с новия ми автомобил, но ще свалим и гюрука.

Според Ив никога нямаше да стане достатъчно топло, за да се качи отново в двуместното сребристо торпедо, но предпочете да не сподели мислите си с Рурк. Забрави страховете си, като погледна електронната карта на местността на таблото и видя, че съпругът ѝ е приземил машината само на километър разстояние от вилата на Бейлис.

След като опасността беше отминала, вече не съжаляваше, че е предприела опасното пътуване.

В тишината се чуваше шумът на прибоя. На брега бяха накацали къщи, построени от стъкло и рециклиран дървен материал, които сякаш се състезаваха помежду си по разкош и по броя на терасите с изглед към океана. Градините помежду им бяха засадени с растения, които виреят на камениста почва, а за украса служеха странни малки скулптори, изобразяващи нимфи и морски божества.

Тук-там проблясваха светлини, но повечето къщи тънеха в мрак. Тук богатите и привилегировани нийоркчани търсеха убежище през горещите летни месеци.

— Не мога да повярвам, че не притежаваш една от тези вили — язвително подхвърли Ив.

— В интерес на истината имам няколко къщи, които давам под наем, но нямам желание да летувам тук. Курортът ми се струва доста... еснафски. — Рурк закачливо й се усмихна. — Но ако държиш...

— Не, не! — побърза да каже тя. — Подозирам, че съседите ще ни канят на гости, след което и ние ще бъдем задължени да отвърнем на жеста им. Косата ми настръхва, като си представя как трябва да ги забавлявам, да приготвям напитки и Бог знае какво още...

— Кошмарна перспектива! — усмихна се Рурк, докато паркираше на алеята зад голям черен автомобил. — Това колата на Бейлис ли е?

— Да. — Ив огледа къщата, която почти не се различаваше от съседните постройки. Беше боядисана в бяло, големите прозорци гледаха към тераси, украсени с огромни сандъчета, в които растяха цветя или дръвчета. Многобройните стъклени стени проблясваха в здрача, а третият етаж на постройката беше опасан с тераса. — Едно ченге не може да си позволи подобен разкош. Но съпругата на Бейлис е богата. — Погледна Рурк и подхвърли: — Хубаво е да имаш богат брачен партньор.

— Така казват хората.

— Ако Бейлис е в къщата, защо не е включил осветлението? Изпитвам лошо предчувствие. — По пътя се беше питала как да накара

Рурк да остане в колата, но сега инстинктивно почувства, че планът ѝ трябва да се промени.

Слязоха от колата и тръгнаха по тясната пътека, водеща към входната врата, обградена със стъклени плоскости, гравирани със стилизирани раковини. През стъклото се виждаше просторната всекидневна, която също беше боядисана в бяло.

Ив машинално разкопча якето си, за да може по-лесно да извади оръжието си, и позвъни на вратата.

— Ако не беше колата, човек би си помислил, че къщата е необитаема — прошепна.

— Твоят човек може би е отишъл да се поразходи край океана. Курортистите обичат да слушат шума на прибоя.

Тя поклати глава:

— Бейлис едва ли е в настроение за разходки по брега.

Замисли се, после се наведе и извади резервното оръжие, което носеше в кобур, прикрепен към глезена си, и го подаде на Рурк:

— Заобиколи къщата и влез през задния вход. Използвай оръжието само при крайна необходимост.

— Знам правилата. — Той пхна оръжието в джоба си. — Мислиш ли, че Бейлис е опасен?

— Не вярвам. Но не се знае кой дебне наоколо. Ще се кача на втория етаж да поогледам. Внимавай да не те нападнат в гръб.

— Ти също.

Разделиха се. Знаеха, че могат да разчитат един на друг, че дори разделени ще се справят, ако възникне опасност.

Ив се изкачи по външната стълба и се озова на просторната тераса. Стъклените врати бяха заключени и закрити с щори. Тя тръгна наляво. Пристъпваше предпазливо, нищо не убягваше от погледа ѝ. Нещо проблесна в полумрака. Тя спря и приклекна. Някой беше разлял вода на терасата. Ив се изправи и реши да проследи откъде идва водата.

Шумът на океана се усили, в бученето на прибоя сякаш се долавяше зловеща нотка. Небето беше индиговосиньо, първите звезди вече блещукаха. Ив наостри уши — някой се изкачваше по стълбата отдясно. Извади оръжието си, но отпусна ръка, като видя Рурк.

— Стълбите са залети с вода — прошепна той.

— Също и терасата. — Тя посочи към страничната врата, която беше отворена.

Рурк кимна. Застанаха от двете страни на вратата и се спогледаха, после едновременно влязоха.

— Прицелвай се вдясно — прошепна Ив, нареди на осветлението да се включи. Отстъпи вляво и извика: — Капитан Бейлис! Аз съм лейтенант Далас. Нося заповед за арестуването ви. Къде сте?

Гласът ѝ отекна сред просторното помещение с висок таван.

— Имам лошо предчувствие — промърмори. — Много лошо предчувствие.

Хвана оръжието с две ръце и тръгна към вратата, изпод която бликаше водата. С периферното си зрение забеляза отворения куфар върху леглото, небрежно захвърленото сако. Погледна към Рурк, който беше отворил вратата на грамадния дрешник, и му направи знак да я последва. Със свободната си ръка завъртя валчестата дръжка, отвори вратата, приведе се и мина под протегнатата ръка на Рурк.

Стресна се, като чу оглушителната музика. Стените бяха боядисани в ослепително бяло, огледалата с позлатени рамки приличаха на езерца, а двойният умивалник беше с размерите на вана.

Письците на Мейвис не заглушаваха напълно бученето на някакъв мотор. Ив тръгна към другата част на Г-образното помещение!

Видя снежнобяла вана, по която се стичаше кървава река. Кръвта капеше от ръката, която се подаваше над ръба, и обагреше полицейската значка, захвърлена на пода.

— Да му се не види! — извика Ив и се спусна към ваната, но веднага разбра, че е прекалено късно за медицинска помощ.

Бейлис лежеше във ваната, главата му беше положена върху сребриста възглавница, тялото му беше прикрепено към ваната с лейкопласт. Широко отворените му очи, които се визираха в Ив, бяха замъглени от смъртта.

На дъното на ваната блестяха сребърни монети. Без да ги преброи, тя знаеше, че са трийсет.

— Закъснях! — промълви. — Убиецът ме е изпреварил. Сигурно се е страхувал, че Бейлис ще ми разкрие картите си.

Рурк докосна рамото ѝ:

— Да ти донеса ли чантичката с приспособленията?

— Да — отчаяно промълви тя. — Не вярвам убиецът да се навърта наоколо, но все пак внимавай. — Извади комуникатора си и добави: — Според правилника първо трябва да уведомя местните власти, после да се обадя в управлението и да съобщя за престъплението. Междувременно ще бъдеш мой помощник. Напръскай ръцете и подметките си с изолиращ спрей и не...

— Не пипай нищо — довърши той. — Каква ужасна смърт. Завързали са го, хвърлили са го във ваната и са пуснали водата. Той е гледал как нивото се покачва, знаел е, че смъртта е неизбежна. Помещението е звукоизолирано. Никой не е чул писъците му.

— Убиецът ги е чул — промълви Ив, обърна се и включи видеотелефона си.

Тя засне местопрестъплението и направи предварителен оглед, докато чакаше пристигането на местните полицаи. Знаеше, че трябва да бъде много тактична, ето защо не започна да дава нареждания на шериф Рийс, а го помоли да изпрати хората си да разпитат съседите.

— В момента нямаме много курортисти — осведоми я той. — Но през юли е истинска лудница.

— Знам. Може би ще извадим късмет. Шерифе, не мисли, че изнемам пълномощията ти. Ако се потвърди, че убийството е свързано с разследването, което провеждам, аз ще се заема със случая. Но няма да се справя без помощта на местната полиция.

— Ще направим всичко възможно да ти помогнем, лейтенант. — Той изпитателно я изгледа. Бледозелените му очи се открояваха като малки езера върху мършавото му сбръчкано лице. — Може да сме провинциалисти, но не сме глупави. Вярно е, че тук не се извършват много престъпления като в големия град, но и ние знаем това-онова.

— Благодаря за разбирането. — Ив му подаде флакона със спрея. — Познавахте ли се с капитан Бейлис?

— Разбира се. — Рийс напръска подметките и дланите си. — Със съпругата му ежегодно летуваха тук през август, а през другото време идваха по за два дни всеки месец. Посрещаха гости, пазаруваха в селото. Не общуваха с местните хора, но бяха учтиви и любезни. Никога не са ни създавали неприятности.

Ив се заизкачва по стълбата редом с него и го попита:

— Идвал ли е в къщата сам?

— Почти никога. Един-два пъти годишно прескачаше дотук по за ден-два. Излизаше с лодката да лови риба. Казваше, че жена му мразела риболова. Съобщихте ли й тъжната вест?

— Разбрахме, че е заминала за Париж. Ще издирим в кой хотел е отседнала и ще й се обадим. Бейлис водил ли е други жени?

— Не. Мнозина курортисти водят тук приятели или метреси, да ме прощавате за израза. И жените не падат по-долу. Бейлис беше верен съпруг. Не съм го виждал с любовница.

Ив кимна и двамата се приближиха до ваната. Рийс въздъхна:

— Ужасна гледка. Честно да си кажа, не съжалявам, че ти ще се занимаваш със случая, лейтенант. — Почеса се по главата и попита: — Ако престъпникът е искал да инсценира самоубийство, защо не е освободил ръцете и краката на мъртвеца?

— Не се е опитал да инсценира самоубийство. Искал е полицейската значка да бъде окървавена. Това е нещо като негов „подпис“. Вече заснех местопрестъплението, а след като и ти вече си тук, ще изпразня ваната, за да огледам трупа.

— Действай. — Шерифът отстъпи назад и въпросително изгледа Рурк, който току-що беше влязъл.

— Моят временен помощник — обясни Ив. — А това е шериф Рийс.

— Познавам ви — промърмори шерифът. — Виждал съм ви по телевизията. Известно ми е, че притежавате няколко къщи в околността.

— Вярно е.

— Поддържате ги добре, което прави добро впечатление на местните хора. Колата пред къщата ваша ли е?

— Да — усмихна се Рурк. — Моделът е съвсем нов.

— Страхотна е.

— Ако ви интересува, разгледайте я, след като приключите работата си тук.

— С удоволствие, падам си по хубави коли.

Ив изключи помпата, изтласкваща вода във ваната, включи записващото устройство и задиктува:

— Жертвата е мъж от бялата раса. Удостоверявам самоличността му — Бойд Бейлис, четирийсет и осем годишен, капитан от

нюйоркската полиция. Предполагаема причина за смъртта — удавяне. На лявата китка се вижда дълбок разрез. — Сложи очила, каквито използваша микрохирурзите, огледа раната и добави: — Не се забелязват други наранявания, свидетелстващи, че Бойд е оказал съпротива. — Свали очилата и продължи да диктува: — Жертвата носи златна венчална халка и златен ръчен часовник. Тялото е прикрепено към ваната с помощта на лейкопласт.

Когато водата се източи, Ив се обърна към шерифа:

— Искам да огледам трупа. Ти ще записваш.

— Предпочитам да съм провинциален шериф, отколкото ченге в отдел „Убийства“ — отбеляза Рийс и прикрепил записващото устройство към яката на ризата си.

Ив влезе във ваната. Представяше си как е било извършено убийството. Бейлис сигурно е бил в безсъзнание, когато са го донесли тук, иначе не би позволил да го удавят, без да окаже съпротива. Наведе се и започна да разлепва лейкопласта:

— Използвана е самозалепваща лента, с каквато се пакетират кашони. Лепилото не се разтваря във вода. Престъпникът си е служил с обикновена или с градинарска ножица. Действал е методично, не се е страхувал, че някой ще го изненада.

Тя внимателно отлепи лейкопласта от влажната вана и го прибра в плик за веществени доказателства. Сетне повдигна главата на мъртвеца, но на тила липсваше подутина от удар.

„Мръсникът е зашеметил жертвата с електрошокова палка — помисли си. — Нищо чудно да е използвал служебното оръжие, което са му дали от полицията.“

Продължи да отлепва лейкопласта, като грижливо прибираше лентите в плика.

Рурк я наблюдаваше от страни. Тя работеше бързо, очите ѝ бяха безизразни, сякаш се опитваше да пренебрегне чувствата си и да съсредоточи цялото си внимание върху работата. Възхити се от смелостта ѝ, която тя не осъзнаваше. Искаше се много кураж да застанеш лице срещу лице със смъртта и неуморно да се трудиш за залавянето на престъпника... особено когато отмъщаваш заради човек, който е бил твой враг.

— Подай ми очилата — промълви Ив и Рурк побърза да се подчини.

Тя клекна и разгледа охлузванията по кожата, предизвикани от усилията на Бейлис да се освободи от лейкопласта. Предположението ѝ се потвърждаваше — Бейлис е наблюдавал как водата във ваната се покачва, крещял е, молил е за пощада. И още нещо бе сигурно — че е познавал убиеца си и е викал името му.

Внимателно го обърна по корем, сякаш той беше жив човек, на когото може да причини болка. На гърба и на задните му части имаше едва забележими ожулвания от притискането до ваната. На бедрото му беше татуирана полицейска значка, точно копие на окървавената значка на пода на банята.

— Полицай до мозъка на костите си — промърмори тя. — Или поне се е мислил за такъв. Едва ли си е представял, че ще умре по този начин — гол и безпомощен. — Въздъхна и събра сребърните монети. — Точно трийсет са — добави, преди да ги пусне в пликчето, което Рурк ѝ подаде. — Престъпникът убива жертвите си по различен начин, но не променя символиката... Кръвта още не е започнала да се съсирва, което означава, че не е изминало много време от настъпването на смъртта. Ако бяхме дошли по-рано, може би щяхме да заловим убиеца на местопрестъплението... Подай ми уреда за определяне на точния час на смъртта.

— Лейтенант — обади се Рурк, — струва ми се, че твоите хора пристигнаха.

— Така ли? — Ив протегна ръка и той ѝ подаде уреда. По стълбището вече отекваха стъпки, чуваха се приглушени гласове. — Почти привърших. Умрял е само преди час! — възкликна, като разчете показанията на устройството. — Да му се не види, изпуснахме го за малко!

В този момент Пийбоди влезе в помещението и тя побърза да ѝ нареди:

— Включи записващото си устройство. Организирай транспортирането на трупа до моргата. Метачите да започнат работата си. Повика ли някого от компютърния отдел?

— Фийни и Макнаб са в другата кола. Ще пристигнат всеки момент.

— Щом дойдат, незабавно да се заемат с наблюдаващите камери и с видеотелефоните. Благодаря за съдействието, шерифе. — Тя протегна ръка за записващото устройство, което му беше поверила, и

добави: — Това е сътрудничката ми, полицай Пийбоди. Тя ще поеме огледа на местопрестъплението, ако не възразявате.

— Нямам нищо против.

— Ще претърся къщата. Необходими са ми дискетите, които Бейлис е донесъл.

— Кабинетът е на първия етаж — намеси се Рурк. — Ще ти го покажа.

Тонът му подсказа на Ив, че е за предпочитане при огледа на кабинета да не присъстват сътрудниците ѝ. Тя потисна раздражението си, задето си е позволил сам да разгледа къщата, и се обърна към Рийс:

— Ако обичаш, провери какво са научили твоите хора, които са разпитали съседите. Възможно ли е да се свържеш с патрулните коли? Може би някой е забелязал непознат автомобил в околността.

— Добре, лейтенант. Ако не възразяваш, ще се свържа с тях отвън. Имам нужда от чист въздух.

— Благодаря. — Двамата с Рурк излязоха от банята и изчакаха да се разминат с полицаите, които се изкачваха по стълбището. Щом останаха сами, Ив гневно възкликна: — Как ти хрумна сам да обикаляш из къщата? Известно ли ти е, че цивилни не трябва да присъстват на местопрестъплението?

— Нали ме беше назначила за временен помощник — парира я той. — Мислех, че няма да имаш нищо против. Между другото, всички врати и прозорци бяха затворени. Алармената система е свръхмодерна — произведена от една моя компания. Престъпникът я е изключил, което означава, че е знаел кода. Открих и помещението с мониторите за наблюдателните камери. Фийни сигурно ще потвърди, че убиецът е обезвредил и системата за сигурност. Няма да откриете записи на случилото се вътре и вън от къщата след седем часа вечерта.

— Добра работа.

— Кого хвалиш — мен или престъпника?

— Ха-ха, много си духовит. Този човек има стоманени нерви. Не изпада в паника, не бърза, заличава следите си, въпреки че е обзет от ярост и от жажда за мъст. Сигурно е отличен полицай.

Влязоха в просторния кабинет. През остъклената стена се разкриваше величествен изглед към океана, който бучеше в мрака.

Ив веднага забеляза преобърнатата чаша върху бюрото. Течността беше образувала локвичка върху никелираната повърхност.

На пода бяха разхвърляни дискове и мъжки дрехи. Ив забеляза, че това бе костюмът, който Бейлис носеше на съвещанието при началника на полицията.

— Влязъл е през страничната врата откъм терасата — замислено каза тя. — Бейлис тъкмо си е приготвил напитка. — Взе чашата и я подуши. — Мирише на уиски... После се е заловил да преглежда информацията, записана на дискетите. Чул е подозрителен шум, вдигнал е поглед и е видял човека на прага. Скочил е на крака и е разлял напитката си. Може би дори е имал време да извика името на нападателя, после онзи го е зашеметил с електрошоковата палка. — Тя се разходи из кабинета, заобиколи бюрото и продължи да говори: — Убиецът го е съблякъл още тук. Действал е според грижливо подготвен план. Навярно е идвал във вилата и преди и е знаел къде се намира наблюдаващата камера. Излязъл е, изключил е камерата, взел е дисковете с инкриминиращите го записи. Дали е донесъл лейкопласта със себе си?

Заотваря чекмеджета и шкафове и внезапно възкликна:

— Ето запечатана ролка от същата залепваща лента. Открил е каквото му е трябвало в кабинета на Бейлис. Изхвърлил е остатъка от лентата и ножицата, която е използвал. Няма да ги намерим...

— Лейтенант — прекъсна я Рурк, — прегледай дискетите.

— Ще стигна и до тях... После е занесъл Бейлис на горния етаж. По тялото на мъртвия не забелязах охлузвания от влачене, което говори, че престъпникът е много силен и го е носил на ръце. Поставил го е във ваната и го е „облепил“ с лейкопласта. Докато се е занимавал с това, е свалил обувките, но не и дрехите си — повърхността на ваната не е издраскана, а отвън има локви, навярно водата се е стичала от панталона му.

Сцената сякаш се разиграваше пред очите на Ив. Представяше си човека, който действа методично и търпеливо, макар да го разяжда убийствена ярост.

— Изчакал е жертвата му да се свести, после му е обяснил защо трябва да умре, с какво е заслужил да бъде подложен на унижение и изтезание. Пуснал е водата, а Бейлис е закрещял за милост, за пощада. Нивото постепенно се е покачвало, включило се е джакузито, и е разпенило горещата вода. Престъпникът е бил глух за молбите на жертвата си. Бил е невъзмутим и равнодушен. Човек трябва да остане

безучастен пред лицето на смъртта, за да не обсеби тя душата му. Убиецът преспокойно е наблюдавал приближаването ѝ.

Не е бил възбуден, нито опечален. За него това е работа, която трябва да се свърши, и то добре. Да се свърши целенасочено. Когато водата е проникнала в белите дробове на Бейлис и той вече не е помръдвал, а обещените му очи са станали неподвижни, ексекторът му е хвърлил монетите върху трупа. Трийсетте сребърника на Юда.

Излязъл е от ваната, без да обръща внимание на водата, стичаща се от дрехите му, сложил си е обувките и е напуснал къщата. Оставил е вратата отворена, защото е искал мъртвият скоро да бъде открит, смъртта му да бъде обсъждана от колегите му. Този човек смята задачата си за изпълнена едва когато от полицията научат за смъртта на още едно ченге.

— Възхищавам се от умението ти да направиш възстановка на случилото се — промълви Рурк.

— Много е лесно.

— Едва ли. — Той се запита колко ли подобни сцени са запечатани в паметта ѝ. Колко ли жертви и колко убийци се криеха в тъмните ъгълчета на съзнанието ѝ.

„Човек трябва да остане безучастен пред лицето на смъртта, за да не обсеби тя душата му“ — бе казала Ив, но никога не оставаше равнодушна. Може би затова вършеше работата си безупречно, но споменът за жертвите не ѝ даваше покой, преследваше я дори в съня ѝ.

— Прегледай дискетите, Ив.

Този път тя се подчини. Тайната „картотека“ на Бейлис съдържаше досиета на полицейски служители, някои от които бяха много високо в йерархията.

— Поне е бил демократичен при лова на вещици. — Видя и своето име върху един диск и заяви: — Ще приберем всички като веществени доказателства. Доста работа ще падне, докато се запознаем със съдържанието им. Компютърът му още работи — изненадано отбеляза тя, седна и намръщено се втренчи в монитора.

— Вътре има диск, който според мен не е от картотеката на Бейлис — обади се Рурк.

— Пипал ли си компютъра? — Ив рязко се обърна и гневно го изгледа. — Предупредих ли те да не...

— Млъкни и провери какво е записано на диска.

Искаше ѝ се хубаво да го насоли, но предпочиташе да изчака, докато останат насаме. Отново се обърна към компютъра и му нареди да се включи.

Екранът на монитора се обагри в сиво, появиха се думи. Нямаше звук, само бели букви на сив фон.

„Лейтенант Далас, обръщам се към теб, тъй като ти ръководиш разследването на убийствата на Коли, на Милс, а сега и на Бейлис.

Горчиво съжалявам за смъртта на детектив Тадж Коли. Бях подведен от човека, когото след малко ще екзекутирам заради престъпленията му. Той опозори полицейската значка в стремежа си да получи повече власт. Смятам, че и той е нарушил клетвата за вярност, както Милс, който стана предател заради пари.

Не ме интересува дали си съгласна с мен. Заклел съм се да правя онова, което извърших досега и ще продължа да навършвам.

Направих си труда да прочета досието ти, съставено от Бейлис. Ако обвиненията му отговарят на истината, ти си опозорила нашата професия.

Не желая да се доверявам на един лъжец, на един извратен и жаден за власт полицай, но не мога да си позволя да пренебрегна твърденията му.

Имаш на разположение седемдесет и два часа, за да докажеш невинността си. Ако си замесена в игрите на Макс Рикер чрез съпруга си, ще умреш. Ако обвиненията са скалъпени и ти наистина си способна, както се говори, ще намериш начин да разбиеш престъпната организация на Рикер в определения срок. Ще трябва да напрегнеш всичките си сили, да използваш всичките си умения. Тъй като се стремя към справедливост, имаш думата ми, че през тези три денонощия няма да посегна нито на теб, нито на другиго.

Унищожи Макс Рикер, лейтенант, или аз ще унищожа теб.“

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив направи няколко разпечатки на посланието, прибра диска в пликчето за вещественни доказателства и нареди на Фийни да вземе компютъра и да извлече информацията, съдържаща се в твърдия диск. Знаеше обаче, че убиецът е оставил само посланието до нея.

Рикер беше в нейния списък на заподозрените и тя възнамеряваше да го вкара в затвора, но сега не беше моментът да се занимава с него. Той със сигурност имаше пръст в убийствата, но не ги беше извършил.

Тя преследваше полицай ренегат и не се страхуваше да се изправи срещу него. Но нямаше да му позволи да я отклони от целта. Възнамеряваше стъпка по стъпка да стигне до истината.

Изтормози метачите да побързат, обади се в лабораторията и настоя спешно да обработят пробите, които им беше изпратила. Готова беше да работи денонощно, за да приключи разследването. Хората от екипа ѝ действаха със същата всеотдайност.

Рурк също беше затрупан с работа, макар и от съвсем друго естество. Реши да не губи време, като я разпита за намеренията ѝ. Не възнамеряваше да влиза в спор с нея и да я моли да бъде предпазлива и да не се излага на опасност.

Остави я във вилата и сам отпътува обратно за Ню Йорк. Бързаше да осъществи плановете си.

Спря колата пред „Чистилището“, набра кода за отключване на вратата. Влезе в залата и се огледа. Счупените мебели бяха изнесени, подът вече не беше осеян с парчета стъкло, основният ремонт вече беше започнал. Скоро клубът отново щеше да се превърне в предишното убежище на греха и порока.

Светлината от лампите се отразяваше от пода, застлан със сребристи квадратни плочки. По нареждане на Рурк новите огледала

зад бара бяха тъмосини. Създаваше се впечатление за странен извънземен свят... или по-точно подземен, каквато бе и целта на Рурк.

Той мина зад бара. Тъкмо когато наливаше бренди в две чаши, по витата стълба слезе Ру Маклийн и усмихнато промълви:

— Радвам се да те видя. Навярно ти е направило впечатление, че работата върви бързо.

— Клубът ще бъде отворен след три денонощия.

— Какво? — Тя взе чашата, която Рурк плъзна по плота, и смаяно го изгледа. — Мисля, че е невъзможно...

— Остави на мен. Сега с теб ще изготвим плана, ще се работи непрекъснато и на смени. Утре сутринта ще уведомиш персонала. Клубът ще отвори врати в петък вечерта, и то с грандиозно празненство. — Той отпи от чашата си, без да откъсва поглед от управителката на „Чистилицето“.

— Разбира се... както кажеш... ти си шефът.

— Точно така. — Рурк извади табакерата си, запали цигара и попита: — С какво те заплаши той?

За миг в очите ѝ проблесна паника, сетне тя озадачено попита:

— Какво? Не те разбирам...

— Използвал е клуба, за да върши мръсния си бизнес. Хората му, които са идвали тук, са дребни риби, които са сключвали маловажни сделки. Но той е имал повод доволно да потрива ръце в своята крепост и да си мисли, че е хвърлил моите камъни по моята глава. След време обаче ще стане нехаен... а може би вече е проявил типичната си небрежност, която го прави много опасен противник. Вероятно полицаят, който работеше тук, е надушил нещо, за което заплати с живота си.

Ру беше преbledняла така, че кожата ѝ сякаш бе станала прозрачна.

— Мислиш ли, че Рикер е накарал да убият ченгето? — прошепна.

Рурк дръпна от цигарата, сетне изпусна облак дим и се втренчи в Ру:

— Може би убийството не е било извършено по негова поръчка, но последствията са печални. За ченгето, може би за мен и със сигурност за теб, Ру.

— Не те разбирам.

Тя понечи да отстъпи назад, но Рурк ѝ попречи, като стисна ръката ѝ.

— Недей! — Говореше спокойно, но Ру се разтрепери. — Ще стане по-лошо за теб. Отговори ми с какво те държи Рикер. Питам те, защото с теб отдавна сме приятели и мисля, че съм заслужил честен отговор.

— Знаеш, че нямам нищо общо с Рикер.

— Надявах се, че е така. — Той наклони глава. — Защо трепериш? Страхуваш ли се от мен? Виждала ли си ме да удриям жена, Ру?

— Не. — От очите ѝ рукнаха сълзи. — Не си... Никога не причинявах зло...

— Но Рикер не е като мен — прекъсна я той. — Какво ти стори?

Ру се разрида и задавено възкликна:

— Божичко, Рурк, не исках да го направя, повярвай ми. Двамина от хората му ме отвлякоха, докато се прибирах у дома. Заведоха ме в къщата му. Той се беше разположил в солариума пред отрупана с деликатеси маса. Обясни ми какво ще се случи, ако не изпълня нарежданията му.

— И ти се съгласи, така ли?

— Отначало отказах. — Тя се опита да запали цигара, но не успя, защото цялата трепереше. Рурк хвана ръката ѝ и я задържа, докато тя щракна запалката. — Ти постъпи толкова благородно с мен, уважаваше ме, никога не ме измами. Сигурно няма да ми повярваш, но казах на Рикер да върви по дяволите. Казах му, че когато разбереш как се е отнесъл с мен, ще... наговорих му какви ли не страхотии. Той безмълвно ме наблюдаваше и злобно се усмихваше. Тръпки ме побиваха от погледа му. Все едно бях насекомо, което ще смачка, щом пожелае. После каза едно име и адрес — името и адреса на майка ми...

Тя се задави от вълнение, сетне отпи от чашата си, сякаш очакваше алкохолът да ѝ вдъхне смелост.

— Показа ми видеозаписи... разбрах, че непрекъснато е била под наблюдение. Тя живее на неколкостотин километра от Ню Йорк в къщата, която ѝ купих, благодарение на твоята щедрост. Бяха я заснели как пазарува, как отива на гости на приятелките си... Сковах се от страх, дори не изпитах гняв. Рикер обеща, че ако му помогна, майка ми няма да бъде изнасилена, изтезавана и обезобразена.

— Нямахте да ѝ се случи нищо лошо, Ру, ако ти ми бе доверила с какво те заплашват.

Тя поклати глава:

— Рикер винаги разбира кое е слабото ти място. Упражнява натиск, докато се съгласиш на всичко, само и само да престане. Предадох те, за да спася майка ми. — Тя избърса сълзите си и добави: — Моля те да ми простиш.

— Обещавам, че този мръсник няма да стори нищо лошо на майка ти. Ще уредя да замине някъде, където ще бъде в безопасност, докато си уредя сметките с онова влечуго.

Ру недоумяващо го изгледа и той побърза да добави:

— Ще се успокоиш, като знаеш, че тя е на сигурно място. Искам да посветиш цялото си внимание на работата тук, следващите един-два дни ще бъдат много напрегнати.

— Нима ще ме оставиш на работа, след като те предадох?

— Не познавам майка си, но знам какво е да обичаш някого до полуда и да си готов на всичко, за да го защитиш. Трябваше да ми се довериш, Ру. Но не те обвинявам за стореното.

Тя седна на високото столче, закри с длани лицето си и беззвучно зариде. Рурк ѝ наля още малко бренди, отвори бутилка с минерална вода и я постави пред нея:

— Изпий чаша вода, успокой се.

Ру отпусна ръце и го погледна. Клепачите ѝ бяха зачервени и подпухнали, но гласът ѝ бе равен:

— Сега разбирам от какво е продиктувана омразата му към теб. Мрази те заради благородството ти, на което не е способен. Не разбира защо хората те обичат, защо са ти предани. Затова те ненавижда. Не желае само смъртта ти, а иска да те унижи, да те съсипе.

— Тъкмо на това разчитам. Ще ти обясня какъв е планът ми.

Ив си казваше, че след като е омъжена почти от година, вече е научила един-два трика. Най-лесният начин да избегне недоволството на Рурк, задето се е заела с опасно разследване, бе възможно най-дълго да отлага разговора си с него.

За да спечели време, се обади вкъщи от колата, като избра номера на видеотелефона в спалнята, преценявайки, че в този момент

Рурк най-вероятно е в кабинета си. „И вълкът сит, и агнето цяло — помисли си. — Имам оправдание, че съм го търсила, но той не се е обадил.“

Усмихна се и заговори, взирайки се в екрана:

— Здравей! Искам да те предупредя, че отивам в управлението. Имам много работа, но ще се опитам да подремна в канцеларията. Пътъом ще се отбия в лабораторията, за да пришпоря онзи мързеливец Дики. При първа възможност отново ще се свържа с теб. До скоро.

Прекъсна връзката, с облекчение въздъхна и едва тогава забеляза изпитателния поглед на сътрудничката си.

— Лейтенант, интересува ли ви какво мисли една неомъжена девойка за брачния ви проблем?

— Не!

— Много добре знаете, че Рурк ще се разгневи, задето сте пренебрегнали заплахите на престъпника — продължи Пийбоди, като се престори, че не забелязва намръщената физиономия на началничката си. — Ето защо избягвате разговора с него. „Прекалено съм заета, скъпи, легни си и не ме чакай.“ — Тя презрително изсумтя: — Сякаш той ще ви повярва! Няма да ви се размине.

— Млъкни! — Ив неспокойно се размърда на седалката. Под достойнството ѝ беше да обръща внимание на съветите на Пийбоди, но любопитството ѝ надделя: — Защо мислиш, че ще имам неприятности?

— Вие безсъмнено сте много умна, но той ще ви надхитри. Възможно е дори да ви остави да... полудувате, после ще има „бум“!

— За какво намекваш?

— За нищо. Не съм умна колкото вас. Но знам, че ще се случи. — Прозина се и се протегна, когато спряха пред сградата, където се помещаваше лабораторията. — Отдавна не съм се возила в патрулна кола. — Тупна с длан по твърдата и неудобна седалка и добави: — За което изобщо не съжалявам.

— Нямах избор, трябваше да се придвижим с нещо до Ню Йорк — ядно подхвърли Ив. — Сигурно ще имам неприятности, задето помолих един от местните полицаи да ми заеме колата си.

— Напротив — промърмори Пийбоди, отново се прозина и потърка очите си. — Младежът ви гледаше с такова страхопочитание,

че сигурно ще сложи на седалката табелка с надпис: „Тук седя Ив Далас“.

— Престани да дрънкаш врели-некипели — промълви Ив, но неволно се усмихна. Докато прекосяваха улицата, за да влязат в сградата, добави: — Искам ти да се обадиш на автомеханиците, защото не те мразят, както мразят мен. Дано се съгласят по-бързо да поправят колата ми.

— Ще стане по-бързо, ако направя заявката от името на някой колега.

— Имаш право. — Ив доволно се усмихна. — Кажи, че автомобилът е на Бакстър. Капнала си от умора — продължи, когато сътрудничката ѝ отново се прозина. — Като свършим тук, прескочи до вас и си легни за един час или вземи от ободряващите таблетки. Предстои ни много работа, трябва да си съсредоточена.

— Ще мина и без сън.

Пазачът на входа на лабораторията изглеждаше така, сякаш са го събудили от дълбок сън. Едва държеше очите си отворени, униформата му беше измачкана, а на страната му имаше следа от възглавницата.

— Достъпът ви е разрешен — избърбори и с тежки стъпки тръгна обратно към стаичката си.

— Нощем тук е като в гробница. — Пийбоди потръпна. — По-страшно е, отколкото в моргата.

— Сега ще стане по-весело — заяви Ив.

Знаеше, че Дики няма да се зарадва на посещението ѝ, но не подозираше, че ще чуе гласа на Мейвис да кънти в залата, облицована с бели плочки.

Началник лабораторията Беренски, на когото колегите бяха дали прозвището „Тъпака“, се беше привел над микроскопа, подскачаше в такт с мелодията и фалшиво припяваше на Мейвис.

Ив доволно се усмихна — вече знаеше, че той ще изпълни всяко нейно желание, стига да получи онова, което тя ще му предложи.

— Здравсти, Дики.

— За теб съм господин Беренски. — Той вдигна глава и гневно я изгледа. Клепачите му бяха подпухнали, устните му бяха разтегнати в грозна гримаса. Тя забеляза, че е облякъл ризата си наопаки. — Заради теб ме измъкнаха от леглото посред нощ. Писна ми от шибаните ти важни случаи. Аз също имах важна работа. Бях в леглото с истинска

богиня. Циците ѝ са като шибани футболни топки. — Той направи красноречив жест, за да покаже размерите, а Ив кимна:

— Моля да ме извиниш, господин Беренски. Позволи ми да изтъкна, че прекалено често употребяваш прилагателното „шибан“. Според мен думата със същия корен би могла да се използва и като глагол.

— Върви се шибай! Е, как ти харесва?

— Схватлив ученик си.

Той изсумтя и отново се наведе над микроскопа, за да прикрие усмивката си.

— Изчезвай отгук! Престани да ми досаждаш. Ще получиш резултатите, когато приключа, нито секунда по-рано. Махни ми се от главата! Вече ти препоръчах как да се забавляваш.

— Известно ли ти е, че се възбуждам, когато съм до теб?

Дики отново вдигна глава и озадачено я изгледа. Поведението ѝ беше необичайно. Обикновено беше заядлива и нападателна, а сега се усмихваше и подхвърляше шегички, което му вдъхна лоши предчувствия.

— Не мога да си обясня доброто ти настроение — промърмори, — като се има предвид, че онзи тип продължава да избива хората ни, а шефовете скоро ще те разпънат на кръст.

— Музиката, която слушаш, подобрява настроението ми. През другата седмица Мейвис ще изнесе концерт. Чух, че билетите вече са продадени, нали така, Пийбоди?

Сътрудничката ѝ беше уморена до смърт, но умът ѝ работеше бързо. Веднага разбра какво се иска от нея и се включи в играта:

— Да, лейтенант. Цял Ню Йорк говори за този концерт. Жалко, че тя няма да го повтори. Мисля, че е страхотна...

— И аз съм на същото мнение — намеси се Дики. — Използвах всичките си връзки, за да получа два билета на втория балкон.

— Май нямаш достатъчно солидни връзки — подхвърли Ив и се престори, че оглежда някаква драскотина на дланта си. — Ако имам приятел, който обожава изпълненията на Мейвис, мога да му уредя билети на първия ред на партера и пропуски за гримьорната ѝ.

Той рязко вдигна глава, тънките му пръсти се вкопчиха в рамото ѝ:

— Не се шегуваш, нали?

— Не, разбира се. Ако имам приятел, който работи денонощно, за да ми осигури необходимите данни, ще му уредя билети на първия ред и пропуски.

Дики се просълзи от щастие и възкликна:

— Знаеш, че аз съм най-добрият ти приятел.

— Трогната съм от топлите ти чувства. Искам резултатите след час — това е условието да получиш мечтаните билети. А ако откриеш нещо, което ще ми подсказже самоличността на престъпника, обещавам Мейвис да те целуне по устата.

Потупа го по главата, сякаш той беше послушно куче и направи знак на Пийбоди да я последва. Преди да излезе, се обърна и видя, че Дики стои като истукан и е зяпнал от изумление.

— Остават ти петдесет и девет минути, приятелю. Стрелките на часовника неумолимо се въртят.

Той се спусна към микроскопа.

— Добре го изпързалахте — одобрително измърмори Пийбоди, докато прекосяваха улицата, за да се качат в колата.

Когато се върнаха в управлението, Ив възложи на сътрудничката си да напише рапорта за огледа на местопрестъплението, като използва видеозаписа и бележките ѝ, а самата тя изпълни неприятното задължение да уведоми близките на Бейлис за смъртта му.

Разговорът по видеотелефона ѝ отне повече време, отколкото можеше да отдели, и още повече я потисна. Съпругата на Бейлис беше толкова сломена от новината, че не беше в състояние да отговори на въпросите на Ив. Отказа да идентифицира мъртвеца чрез видео връзка и изпадна в истерия, което принуди сестра ѝ да се намеси.

Ив се втренчи в чернокосата, бледа жена, чието лице се появи на монитора. Чуваше истеричните ридания на вдовицата.

— Сигурни ли сте, че няма грешка? — попита брюнетката.

— Самоличността на покойния е потвърдена. Ако желаете, ще уредя полицейски психиатър да дойде в хотела и да разговаря със сестра ви.

— Не, ще се помъча да я утеша. Намесата на непознати само ще влоши положението. Божичко, днес следобед тя му купи копчета за ръкавели! — Жената затвори очи, дълбоко си пое въздух и сякаш събра

сили, което поуспокои Ив. — Ще уредя да се върнем незабавно. Бъдете спокойни, поемам грижата за всичко.

— Обадете ми се веднага, след като пристигнете. Налага се да поговоря с госпожа Бейлис. Позволете да ви изкажа най-искрени съболезнования за загубата.

Ив се облегна на стола и се загледа в празния екран. Бейлис беше подлец, но близките му щяха да тъгуват за него. Загубата му щеше да остави празнина в живота им.

Коли, Милс, Бейлис... Тя се помъчи да забрави фактите и доказателствата, да си представи що за хора са били тримата мъртъвци. Най-важното бе, че са имали различно отношение към работата си, към дълга на полицаия, който е получил правото да носи значка. Беше сигурна, че и тримата са познавали убиеца си, а Коли и Милс дори са били близки с него и напълно са му се доверявали.

Коли не би го поканил посред нощ в клуба, ако не са били приятели. Но защо е казал на жена си за срещата? Човек не споделя със съпругата си, когато пийва по чашка с някой приятел. Значи срещата е била по-скоро с колега, когото Коли е уважавал и с когото е искал да се посъветва. Предпочел е разговорът да бъде неофициален, като е поканил колегата си на чаша бира. Въпросният човек е бил служител в 128-и участък... и положително е имал връзка с Макс Рикер.

— Компютър, искам пълен списък на служителите от 128-и полицейски участък, включително на онези, които са се пенсионирали през последните три години. Провери дали срещу някого от тях е възбудено разследване по подозрение в тайно сътрудничество с Макс Рикер или със сина му Алекс Рикер. Интересуват ме и случаите, при които адвокат Канарди е присъствал на разпит на заподозрения или го е представял в съда.

Работя... Задачата е сложна, ще отнеме минимум четири часа и двацет минути...

— Тогава си размърдай мързеливия задник и не се мотай.

Командата е неразбираема. Моля, перифразирайте командата...

— Божичко, какъв тъпак! — възкликна Ив и побърза да добави: — Започни работа.

Пригответи си кафе и използва компютъра в залата за конференции, за да получи наличните сведения за Върнън. Знаеше, че машината, която галено наричаше „тъпак“, е свръхмодерна и многофункционална, за разлика от предишния ѝ компютър, задействащ се чрез удар с юмрук, но реши да не насилва късмета си.

Запознаването със сведенията за Върнън ѝ отне около час. Възнамеряваше скоро да го повика на разпит и да му докаже, че е разкрила картите му.

Усети умора въпреки изпитото кафе, буквите на екрана сякаш започнаха да се сливат. В този момент комуникаторът ѝ избръмча.

— Тук Далас.

— Заслужих си Мейвис да ме целуне и да ми пусне език — заяви Дики.

— Не съм ти обещавала пускане на езици — каза тя и си помисли, че трябва да предупреди Мейвис здраво да стисне устни, когато Тъпака се появи да получи обещаната целувка. — С какво ще ме зарадваш, Дики?

— С нещо, което ще накара дори каменното ти сърце да затупти по-бързо. Открих следа от изолиращ спрей върху ръба на ваната.

— Ако ми кажеш, че си намерил пръстов отпечатък, лично ще те разцелувам.

— Вие, ченгетата, вечно очаквате чудеса — измърмори той. Очевидно Ив беше попарила ентузиазма му. — Открих само следи от изолиращ спрей. Сигурно престъпникът е напръскал дланите и стъпалата си, но е натиснал прекалено силно бутона на флакона. Нали знаеш какво се прави при подобен случай?

— Да. Допълнителното количество се изстъргва, но все пак оставя следи. Великото ти откритие е безполезно, Дики!

— Ще ме изслушаш ли или ще си бърбориш празни приказки? Изглежда, престъпникът се е престарал с изстъргването и едно място е останало незащитено. Смятам, че благодарение на моя висок професионализъм и на уменията си ще успея да докажа нещо много важно — че парченцето, което открих, се е отчупило от нокътя на убиеца.

Тя едва се въздържа да не изкрещи от радост, само попита:

— Направи ли ДНК анализ? Може би нокътя е на Бейлис.

— За глупак ли ме мислиш?

Ив понечи да отговори утвърдително, но си напомни, че не може да мине без помощта му и промълви:

— Извинявай, Дики, уморена съм — тази нощ ми се струва безкрайна.

— На мен също. Не е на Бейлис. Открих миниатюрното парченце от вътрешната страна на една от лентите лейкопласт заедно с няколко косъма на мъртвеца. Може би ще кажеш, че косъмчетата са се отскубнали при отлепването на лентата, но няма начин нокът на Бейлис да попадне под лейкопласта. Е, какво е мнението ти?

— Мисля, че си гений, Дики. Започвам да се влюбвам в теб.

— Всички жени накрая ме обикват. Изчакай, компютърът вече изкарва първоначалните данни. — По навик той прекоси лабораторията, използвайки като превозно средство любимия си стол на колелца. — Убиецът е от мъжки пол и от бялата раса. Засега толкова. Ако искаш да научиш приблизителната му възраст и други подробности, ще трябва да проявиш търпение. Не се надявай на чудеса, защото не разполагам с Бог знае какъв материал за изследване. Но може би щастieto ще ми се усмихне — може би и друга част от дланта му е останала незащитена от спрея. Влакната, които открихме, са от Бейлис.

— Продължавай в същия дух. Браво, Дики.

— Благодаря. Знаеш ли какво, Далас? Ако заловиш този мръсник, съдът ще признае уликата, с която разполагаме. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е, но първо трябва да го заловя. — Тя прекъсна връзката, облегна се на стола и затвори очи. „Частица от нокът — помисли си. — Понякога нещо толкова нищожно може да изпрати човек на бесилото...“

За пръв път престъпникът беше проявил небрежност, за пръв път непробиваемата му броня се беше пропукала.

Трийсетте сребърника са символ, свързан с религията. Ако жертвите са предатели като Юда, то кой е Христос? Не и убиецът. Христос е неопетнен, принесен е в жертва. Той е божият син.

Единственият син на Господ Бог.

В писмото до лейтенант Далас престъпникът говори за угризения на съвестта. Грешката, която е допуснал по отношение на Коли, не му дава покой. Той се мъчи да успокои гузната си съвест, като

обяснява причините за деянието си и се оправдава. Като поставя ултиматум: „Унищожи Рикер!“. Всичко се свежда до Рикер.

Рикер. Синът. Чистилицето.

Рурк.

„Някой урежда стари сметки — помисли си. — Сметки от далечното минало.“

В стаята цареше непрогледен мрак. Тя беше в леглото, но не спеше. Опасно бе да заспи и да намери забрава в сънищата.

Както обикновено той се наливаше с алкохол, но този път не беше сам.

Двамата мъже често повишаваха глас и малката долавяше отделни думи. Напрягаше слуха си най-вече да долови думите на баща си, защото той ще влезе в тъмната ѝ стая, ако не се напие до смърт. Ще застане на прага и тялото му ще закрие светлината, идваща от съседното помещение.

Ако посетителят го е разгневил и ако алкохолът не е замъглил съзнанието му, лошо ѝ се пише. Може би ще има късмет и ще се размине само с плесници.

Но изневери ли ѝ късметът, ръцете на мъжа ще я опипват, ще ѝ причиняват болка, сетне той ще запъхти, ще я лъхне дъхът му, ухаещ на ментови бонбони. Прокъсаната тениска, която ѝ служи вместо нощница, няма да я предпази от жестоките му ръце. Молбите ѝ и съпротивата ѝ само ще го възбудят още повече и той ще запъхти още по-силно, като локомотив. Сетне ще затисне с длан устата ѝ, за да ѝ попречи да изкрещи, и ще проникне в нея, като задъхано шепне: „Татко е приготвил нещо за теб, момиченце. За теб, малка мръснице“.

Тя потръпва, свива се на кълбо в леглото и се заслушва.

— Искам повече пари. Нали аз поемам целия риск. Аз си слагам главата в торбата. — Той заваля думите, но още не се е напил до забрава.

— Сключихме споразумение. Знаеш ли какво се случва с хората, които ме прецакват? Последният, който се опита да промени условията на споразумението си, не доживя, за да съжали за глупостта си. Още изваждат от река Ййст части от трупа му.

Този човек говореше тихо и малката напрягаше слуха си, за да го чуе какво казва. Но не беше пиян, тя знаеше как говорят пияните. И все пак от тона му я побиваха тръпки. Непознатият се изразяваше като образован човек, ала в гласа му се долавяше коварство и нещо неопикуемо отблъскващо.

— Не си търся белята, Рикер — плачливо каза баща ѝ и сърцето ѝ се вледени. Ако той се изплаши, ще си го изкара на нея. Ще я налага с юмруци... — Имам големи разходи... отглеждането на дъщеря ми струва много пари...

— Пет пари не давам за личния ти живот. Интересува ме само моята стока. Постарай се утре вечер да я доставиш точно на часа на уговореното място и ще получиш остатъка от парите.

— Разчитай на мен.

Дочу се изскърцването на стол, после непознатият каза:

— Гледай да изпълниш обещанието си, за да не пострадате нито ти, нито дъщеря ти. Пиеш много, а аз мразя пияниците. Гледай утре вечер да бъдеш трезвен.

Малката чу стъпки, отварянето и затварянето на вратата. Настъпи тишина, която само след миг бе нарушена от трясъка на чаша, запратена в стената, от грозните ругатни на баща ѝ. Тя се разтреперва като лист и се подготвя за най-лошото.

— Мръсник! Мръсник!

Стените се тресат от ударите му. „Добре, че не си изкарва яда на мен — помисли си тя. — Дано да блъска с юмруци по стените, дано да намери пълна бутилка. Господи, дано да излезе да си купи алкохол, да намери друга жертва. Моля те, Господи!“

Но вратата на стаята ѝ с трясък се отвори. Той застана на прага и тялото му закри светлината, идваща от съседното помещение.

— Какво си ме зяпнала, малка мръснице? Подслушвала си разговора ми, а? Пъхаш си носа в моите работи, така ли?

Тя безмълвно поклати глава, а ужасените ѝ очи бяха приковани към лицето му.

— Заслужаваш да те оставя на плъховете и на ченгетата! Плъховете ще изгризат пръстите на ръцете и на краката ти. После ще дойдат ченгетата. Нали знаеш как постъпват с любопитните момиченца? — Залитайки, той се приближи, хвана кичур от косата ѝ и дръпна толкова силно, сякаш искаше да я скалпира. Болката беше

нетърпима и малката изкрещя против волята си. — Заравят ги в земята, а буболечките влизат в ушите им. Искаш ли да те заровят в земята, момиченце?

Тя се разрида. Не искаше да се разплаче, но сълзите сами рукнаха от очите ѝ. Баща ѝ я зашлеви. Веднъж, два пъти... но явно мислеше за друго и в съзнанието ѝ проблесна искрица надежда.

— Ставай, мързелано, стига си се търкаляла в леглото! Събери си партакешите. Предстои ми да се видя с едни хора. Тръгваме на юг, момиченце. — Усмихна се, но усмивката му по-скоро приличаше на зловеща гримаса, а очите му налудничаво блестяха. — Рикер си въобразява, че ще ме изплаши. Майната му! Дал ми е половината от уговорената сума, ама и наркотиците са у мен. Ще видим кой ще се смее последен. Сигурно ще съм аз, не скапаняка Макс Рикер!

Тя побърза да се подчини. Докато пъхаше дрехите си в чантата, съзнанието ѝ беше завладяно само от една мисъл — че поне тази нощ изпитанието ѝ се е разминало. Спасена е била от човек на име Макс Рикер.

Ив се стресна и се събуди. Сърцето ѝ биеше до пръсване, гърлото ѝ беше пресъхнало.

Рикер! О, господи! Рикер и баща ѝ!

Вкопчи се в страничните облегалки на креслото, за да се успокои, за да не се върне в спомените си. Дали сцената наистина се е разиграла, или е възникнала в съзнанието ѝ вследствие на умората и на трескавото ѝ въображение?

Защо се самозалъгва? Картините и сцените от миналото, които понякога възкръсваха в паметта ѝ, винаги бяха истински. Стори ѝ се, че вижда слабичкото момиченце с огромни очи, което се е свило на леглото като животно в дупката си. Отново чу гласовете...

Приведе се и притисна с пръсти клепачите си. Макс Рикер и баща ѝ са се познавали... Сигурна беше, че събитията през онази нощ са се разиграли в Ню Йорк. След колко ли време двамата с баща ѝ са се озовали в Далас? Колко ли време е изминало до нощта, когато ножът се бе оказал в ръката ѝ, докато баща ѝ я изнасилваше?

Колко ли време е изминало до нощта, когато го беше убила?

Достатъчно дълго, за да свършат парите, а Рикер да изпрати копоите си по следите на човека, който го беше ограбил.

Ала тя ги бе изпреварила и беше сложила край на живота му.

Стана и закрачи напред-назад. Случилото се преди толкова много години нямаше връзка с настоящето, не биваше да му позволи да попречи на разследването или да ѝ повлияе.

По каква ирония съдбата отново изпречваше на пътя ѝ Макс Рикер? Рикер и баща ѝ са били свързани, Рикер и Рурк също.

Ето че и тя бе обвързана с него.

Не ѝ оставаше друго, освен отново да разсече порочния възел.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Искаше ѝ се да изпие още няколко чаши кафе, копнееше за няколко часа здрав, непробуден сън. Но най-много ѝ се искаше да получи резултатите от лабораторията.

Измъчваше я усещането, че е пропуснала нещо очебийно, затова се залови отново да преглежда информацията в компютъра.

Тъкмо беше започнала, когато ѝ съобщиха, че я викат в Кулата. Тя гневно възкликна:

— Нямам време! Проклети политици! Имам прекалено много работа, за да тичам при Тибъл и да му съобщавам сведения, които той да подхвърли на акулите от медиите.

Сътрудничката ѝ вдигна вежди и те почти изчезнаха под равно подстригания ѝ бретон:

— Не сте хапнали нито залък, нали? — Зацъка с език като грижовна майка, порови в чантата си и извади шоколадово десертче. — Изяжте го.

— Не ми е притрябвала храна. Необходим ми е един час да анализирам информацията.

— Лейтенант, ако отидете в Кулата, без да хапнете нищо, няма да разсъждавате трезво, има опасност да постъпите нетактично или недипломатично. Забелязала съм, че когато сте гладна, ставате много раздразнителна.

— Дрън-дрън! Само тригодишните дечица стават раздразнителни и капризничат.

Пийбоди не забели очи само защото началничката ѝ я фиксираше с поглед.

— Все пак изяжте шоколадчето, няма да ви навреди. Аз ще довърша работата ви.

Ив държеше сама да направи справка. Даваше си сметка, че се страхува от онова, което ще се установи в хода на разследването.

— Върнън трябва да дойде точно след един час. Ако закъснее дори със секунда, изпрати униформени полицаи да го арестуват.

Прочети психологическата му характеристика — добави, докато обличаше якето си. — Обади се на Фийни и му кажи, че искам двамата с Макнаб да присъстват на разпита. Ще ми се помещението да е пълно с полицаи. — Поколеба се, погледна компютъра и си каза, че няма смисъл да се губи време. — Въведи новополучените данни и провери каква е вероятността едно лице да е извършило и трите убийства.

— Слушам, лейтенант. Кого имате предвид?

— Ще разбереш сама — заяви Ив и тръгна към вратата. — Ако не успееш, не ставаш за тази работа.

— Много обичам да ме държат в напрежение — измърмори Пийбоди.

Ив си казваше, че набързо ще приключи разговора с шефа и ще бъде безкомпромисна. За разлика от Тибъл не я беше грижа, че разследването ще докаже съществуването на корумпирани полицейски служители. Не я интересуваше политиката на началника на полицията, нито игрите в отдела за „Вътрешно разследване“.

Важното бе да върши онова, за което са я назначили и успешно да приключи разследването.

Не възнамеряваше да си губи времето, за да присъства на някаква глупава пресконференция. Ако Тибъл си въобразява, че тя ще зареже спешната си работа, за да прави мили очи на журналистите, да върви на майна...

„Господи! — помисли си и тежко въздъхна. — Пийбоди е права — наистина се държа като ядосано дете.“

Нервно разкъса опаковката на шоколадовото десертче и отхапа голямо парче.

Положението само ще се влоши, ако се яви при Тибъл предварително надъхана. Не ѝ се мислеше какво ще бъде отношението му към нея, ако човекът, когото подозираше, се окажеше убиец.

Нейно задължение бе да разкрие престъпника. За смъртта на жертвите трябва да бъде отмъстено.

Възнамеряваше и веднъж завинаги да приключи с Рикер.

Този път Тибъл не я накара да чака, което я изненада. Изненадата ѝ се замени с изумление, когато влезе в кабинета на началника на полицията и видя, че Рурк се е настанил удобно на едно кресло.

Тибъл, който седеше зад бюрото, ѝ направи знак да седне:

— Заповядай, лейтенант. Разбрах, че си прекарала безсънна нощ.
— Лицето му беше безизразно. Изражението на Уитни, който седеше на другото кресло, също беше непроницаемо.

Тя изпита усещането, че се включва в игра на покер с прекалено големи залози, без да знае първоначалните анонси.

— Позволете да докладвам, сър. Към рапорта за убийството на Бейлис, с който вече сте се запознали, ще добавя и първоначалните резултати от лабораторните анализи. — Многозначително погледна Рурк и добави: — Нямам право да ви съобщя поверителната информация в присъствието на цивилно лице.

— Снощи си се възползвала от помощта на същото лице — язвително подхвърли Тибъл.

— Не отричам, сър. — Тя също умееше да блъфира и само кимна. — Жизненоважно бе възможно най-бързо да стигна до вилата на Бейлис.

— Изглежда, не е било достатъчно бързо.

— Не, сър.

— Не те обвинявам, лейтенант. Оказа се права по отношение на капитан Бейлис. Ако не се беше доверила на интуицията си, още нямаше да знаем за убийството му. Възхищавам се от интуицията ти, лейтенант, и ще се съобразявам с мнението ти, дори да противоречи на логиката. Назначих Рурк за временен цивилен съветник по разследването на Макс Рикер, което ще провеждаш паралелно с разследването на трите убийства.

— Сър...

— Имаш ли възражения, лейтенант? — невъзмутимо попита Тибъл. Ако не беше непоносимото ѝ главоболие, тя щеше да долови иронията му.

— Да, сър. Първо, разследването на Рикер не е най-важното нещо в момента. Предстои ми да анализирам нови веществени доказателства и данни. Ако подозренията ми се потвърдят, лицето ще бъде арестувано. Не отричам, че по някакъв начин Рикер е замесен в убийствата, дори смятам, че той е ключовата фигура, но няма връзка с новополучената информация, нито с човека, когото навярно ще арестуваме. Връзката помежду им е по-скоро емоционална. Ето защо смятам, че разследването на Рикер трябва да се продължи едва след

разпита на заподозрения. Моля действията по отношение на Макс Рикер да бъдат прекратени, докато приключи настоящия случай.

Тибъл се втренчи в нея и заяви:

— Животът ти е поставен на карта.

— Животът на всеки полицай е поставен на карта. Убиецът се опитва да отвлече вниманието ми, целта му е да се захвана с Рикер. Не възнамерявам да играя по свирката му. Извинете, че ви го казвам, сър, но вие също не бива да се хванете на въдицата.

Разгорещеното ѝ изказване накара Тибъл едва забележимо да се усмихне.

— Лейтенант Далас, имам наблюдения върху работата ти и съм забелязал, че никога не раздвояваш вниманието си и не се отклоняваш и на милиметър от предначертания път към целта. Ала може би съм пропуснал нещо или пък не си в състояние да се справиш. В такъв случай ще поверя на друг офицер разследването на Рикер.

— Това е вторият ултиматум, който ми се поставя в разстояние на няколко часа. Не обичам ултиматумите.

— Не ме интересува какво обичаш. Важното е да изпълняваш задълженията си.

— Господин началник — намеси се Рурк, — мисля, че лейтенант Далас има известно основание за поведението си. Прекарала е безсънна и изморителна нощ, след което я изненадахте с ново нареждане. Предполагам, че раздражението ѝ се подсилва от моето присъствие. Ще ми разрешите ли да обясня защо съм тук, преди да се е стигнало до неприятни сцени?

На върха на езика ѝ беше да заяви на Рурк, че не ѝ е необходим адвокат, но Уитни стана и заяви:

— Предлагам да прекъснем за малко, да успокоим топката. С ваше разрешение, сър, ще донеса кафе за всички, докато Рурк запознае лейтенант Далас с нашия план.

Тибъл кимна, направи знак на Рурк и отново се настани зад бюрото.

— Съобщих на началниците ти онова, което бях споделил с теб — започна Рурк, — че преди години за кратко време имах делови взаимоотношения с Рикер, които прекъснах, щом разбрах, че повечето негови предприятия са незаконни.

Едва сдържаше усмивката си, защото погледът на Ив бе по-заплашителен от дуло на пистолет, допряно до слепоочията му. Ала успя да запази невъзмутимото си изражение и продължи:

— Раздялата ни далеч не беше приятелска. След оттеглянето ми Рикер загуби значителна сума и много клиенти. Известно е, че той убива хора за много по-невинни „провинения“ и че търпеливо изчаква най-подходящия момент да си отмъсти. Доскоро не се притеснявах от неговата омраза и от жаждата му за мъст. — Той взе чашата, която Уитни му поднесе, и потръпна, представяйки си отвратителния вкус на кафето. — Както знаеш, чрез свой представител купих нощен клуб, който беше собственост на Рикер. Преустроих заведението, смених целия персонал и нарекох клуба „Чистилището“. Старая се да спазвам законите и бях доволен от успешното си начинание. Едва след убийството на колегата ти Коли разбрах, че Рикер е използвал моето заведение за сключване на незаконни сделки със съдействието на човек от персонала.

„Със съдействието на Маклийн — помисли си Ив. — Така и предполагам.“

— Използвал е „Чистилището“ за търговия с наркотици — добави Рурк и едва забележимо кимна в отговор на предизвикателния поглед на Ив. — Очевидно целта му е била да изгради под носа ми мрежа за нелегална търговия, за да бъде обвинен в незаконна дейност. Знаел е какви неприятности ще създаде на мен и на съпругата ми.

— Ру Маклийн те е предала! — задавено възкликна Ив. Гневът сякаш я задушаваше.

— Напротив — спокойно възрази Рурк. — Тя е открила плана на Рикер и снощи сподели с мен наблюденията си.

Ив предпочете да не спори, макар да беше убедена, че той защитава виновницата.

— От отдела за „Вътрешно разследване“ са научили за незаконната търговия, която се извършва в „Чистилището“ — безсъмнено са получили информацията от човек на Рикер. Изпратили са Коли да работи под прикритие и да разбере как стоят нещата. Очевидно той е надушил следата...

— И то по-скоро, отколкото Рикер е предполагал — прекъсна я Рурк. — Всъщност дейността на Макс в клуба е била само за

примамка, за злепоставянето ми. Но играта е загрубяла след убийството... убийството на полицай.

— Рикер не е убиецът! — спонтанно възкликна Ив, замисли се и добави: — Той е подпалил фитила на бомбата. Имал е свои хора в полицията, особено в 128-и участък. Знаел е кои бутони да натисне, чии рани да посипе със сол. Дори не е подозирал какви ще бъдат последствията. — Тя млъкна, но Тибъл ѝ направи знак да продължи. — През есента са го арестували, което го е извадило от релси. Мартинес е разполагала с неопровержими улики, но след намесата на Милс са изчезнали важни веществени доказателства и Рикер се е озовал на свобода. Ала след случилото се той е загубил душевното си равновесие.

— В стремежа си да докаже, че още е господар на положението, е „уредил“ да изпратят полицай под прикритие, който да държи под около клиентелата на клуба — обади се Рурк. — Казвал си е, че рано или късно обвиненията ще паднат върху мен... Всъщност няма значение. Важното е, че мога да го разоблича. Не е ли достатъчно?

„Дори е прекалено много — помисли си тя. — Страхувам се от онова, което ще откриеш.“ Ала не издаде мислите си, а заяви:

— И сама мога да се справя с него.

Този път Рурк се усмихна:

— Безсъмнено. Предлагам да ти помогна по-бързо да се справиш с проблема, за да отделиш повече време и сили за разследването на трите убийства. В петък точно в осем вечерта „Чистилицето“ отново ще отвори врати за многобройните си клиенти. Рикер ще дойде два часа по-късно.

— Защо?

— За да уговорим бъдещото си сътрудничество. Той вярва, че предприемам тази мярка в името на сигурността на съпругата ми. Ив — побърза да добави, като видя как гневно проблеснаха очите ѝ, — моля те да преглътнеш гордостта си, докато го вкарам в капана. После прави с него каквото пожелаеш.

— Няма да се хване на въдицата ти.

— Ще се хване, и още как! Ще кажа, че не се интересувам от предложението му, но ще дам да се разбере, че се преструвам. Той очаква да го измамят, защото е най-големият измамник. Ще го излъжа, че ми е писнало от рутинната работа, че искам да се позабавлявам като

в добрите стари времена. И ще му предложи сделка, която ще ни донесе купища пари, стига да проявим малко смелост.

— Няма да ти повярва — вече притежаваш половината свят!

— Защо да се задоволявам с половината, като мога да имам целия? — Той отпи от кафето, което наистина се оказа отвратително. — Рикер ще ми повярва, защото му се иска. Искането му се да повярва, че е победил. Ще падне в капана и защото вече не е предишната хитра лисица. Остарял е, станал е по-непредпазлив. Мечтае да му падна в ръцете, за да ме унищожи бавно и мъчително. Ще го накараме да повярва, че това ще се случи. А щракне ли капанът, той ще бъде на твое разположение.

— Ще поставим наши хора в клуба — намеси се Уитни. — Видеокамери ще записват разговора между Рикер и Рурк. Срещата ще бъде уредена от управителката на клуба. От теб искам да съобщиш на Рурк всичко, което знаем за Коли, за да насочи разговора към него. Ако Рикер има пръст в това убийство, ще го накарам скъпо да си плати.

— Ще разбере, че му устройваме клопка — настоя Ив. — Сигурно ще накара хората си да направят щателен оглед, освен това едва ли ще се съгласи да води преговори на чужда територия.

— Ще се съгласи — поправи я Рурк, — защото не ще устои на предизвикателството, пък и сигурно още смята клуба за своя територия. Нека копоите му претърсят заведението — ще открият само онова, което искам да видят.

Ив стана и се обърна към началника на полицията:

— Сър, в този случай Рурк се поддава на чувствата си и не е обективен. Не е обучен да се отбранява, а при дадените обстоятелства Рикер положително ще се опита да го убие. Убедена съм, че вашият план заплашва животът на граждански гражданин и може да му създаде много неприятности от юридически характер.

— Лейтенант Далас, уверявам те, че гражданският се е погрижил за своята безопасност. — Тибъл кисело се усмихна. — Обещано му е, че информацията относно миналото му, която неизбежно ще стане наше достояние, няма да бъде използвана срещу него. Не смятам, че животът му е в опасност, тъй като той познава изкуството на самоотбраната не по-зле от правните тънкости. Съдействието му ще спести на нюйоркската полиция много средства и ще ускори разследването. Невъзможно е да откажем толкова изгодно

предложение, което е в интерес на работата. Ако не си в състояние да оглавиш екипа или да участваш в операцията, моля да ни уведомиш незабавно. При дадените обстоятелства отказът няма да се отрази на кариерата ти.

— Ще се подчиня на нарежданията ви, сър.

— Добре. Тъкмо това очаквах да чуя. Координирай с Рурк действията и плановете си. Не забравяй да му разкажеш всичко за Коли, а той ще те уведоми къде ще бъдат разположени скритите камери в „Чистилището“. Екипът трябва да бъде подбран за двайсет и четири часа. Този път не бива да има пролука, през която Рикер да се изплъзне.

— Слушам, сър.

— Точно в шестнайсет часа ви искам тук, за да ме осведомите за хода на паралелните разследвания. Свободна си, лейтенант.

Когато излязоха от кабинета на Тибъл, Ив не изрече нито дума. Знаеше, че в пристъп на гняв ще оскърби Рурк и после ще съжалява. Едва когато се поовладя, отсече:

— Чакам те в дванайсет в кабинета ми у дома. Донеси архитектурния план на клуба, на който е отбелязано разположението на наблюдаващите камери. Необходим ми е и списък на хората от персонала, които ще бъдат в клуба в петък вечер, както и информация за всекиго от тях. Искам най-подробно да ми обясниш каква сделка си намислил да предложиш на Рикер. До гуша ми дойде от проклетите ти изненади! Ще говорим по-късно, не сега. Сега дори не си отваряй устата! Прецака ме, и то как!

Той я хвана за рамото, а Ив рязко се обърна и вдигна юмрук.

— Удари ме. — Рурк говореше спокойно, но в очите му също блестяха гневни искрици. — Нямам нищо против, стига да се усмириш.

— Няма да устройвам сцени пред шефовете — през зъби процеди тя. — И без това ме направи за смях. Пусни ме. Чакат ме в управлението.

Рурк я хвана под ръка и без да обръща внимание на съпротивата ѝ, я накара да се качи в асансьора.

— Нима си въобразяваш, че ще стоя със скръстени ръце? Че няма да си помръдна пръста, когато животът ти е в опасност.

Ив осъзна, че трепери и изплашено се запита какво е предизвикало реакцията ѝ. Беше уморена и на ръба на паниката.

— Нямах право да се намесваш в работата ми — промълви едва чуто.

— О, да, аз съм твоето покорно кученце. Ще ме викаш на помощ само когато не можеш без мен! Тогава не възразяваш, че си пъхам носа в тайните ти полицейски дела.

— Добре, предавам се! — Тя вдигна ръце. Трудно ѝ бе да се примири с мисълта, че съпругът ѝ има право. — Осъзнаваш ли в какво се забъркваш? Знаеш ли какво рискуваш?

— А ти знаеш ли какво не бих рискувал заради теб? Не, нали? Защото съм готов на всичко заради тебе! — Вкопчи пръсти в раменете ѝ, а тя потръпна от болка.

Винаги ѝ беше интересно да наблюдава Рурк в редките случаи, когато той изпускаше нервите си. Погледът му ставаше свиреп, в гласа му се долавяха заплашителни нотки. Но днес не ѝ беше до наблюдения.

— Разследването вървеше успешно, щях да го завърша и без твоя помощ.

— Примири се с факта, че двамата ще доведем разследването до успешен край. А като преглътнеш гордостта си, гледай да не се задавиш! — В този момент вратите на асансьора се отвориха и Рурк измарширува навън, а Ив остана да се взира в гърба му.

За лош късмет на Върнън тя беше в отвратително настроение, когато влезе в помещението за разпит. Като я видя, задържаният скочи на крака и извика:

— Какво си въобразяваш, тъпа пачавро? Кой ти дава право да изпращаш хората си да ме арестуват? Да не съм ти някой престъпник?

— По-спокойно, Върнън. — Ив го блъсна толкова силно, че той неволно седна на стола. — Разрешавам ти да ми викаш пачавра, но никога не ме наричай тъпачка.

— Имам право на адвокат.

Тя го хвана за яката и го запрати към стената, докато Фийни, Макнаб и Пийбоди любопитно наблюдаваха сцената.

— Разбира се, че имаш право, умнико. Непременно си намери адвокат, защото лошо ти се пише. Изглежда, не си забелязал, че записващото устройство още не е включено и че моите колеги и пръст няма да помръднат, докато ти разкрасявам физиономията. Ще те поопухам, преди да повикаме твоя адвокат.

Върнън се помъчи да я отблъсне, но тя заби лакът в корема му и изсъска:

— Да не си посмял да ме пипнеш!

Задържаният замахна, но Ив ловко отскочи встрани и с коляно го удари между краката. Той се преви от болка и повърна.

— И тримата ми колеги ще свидетелстват, че си ме нападнал. Ще те бутнем в ареста, където лошите юначаги ще теглят жребий кой да си легне с теб. Сигурно си чувал какво се случва с арестуваните ченгета, Върнън. Страхувам се да си помисля какво ще те сполети. Естествено, като се има предвид емоционалното ми състояние след нападението, ще измине доста време, преди да се свържа с твоя адвокат.

Върнън дишаше на пресекулки, струваше му се, че в гърлото му са забити парчета стъкло.

— Пачавра! — изсъска.

— Браво, много си схватлив — този път не ме нарече тъпачка. Знаеш ли, възнамерявах да се споразумея с теб, но загубих желание. Ако откажеш да отговориш на въпросите ми, както и на въпросите на колегите, ще те вкараме в ареста заради опит за физическо насилие срещу полицейски служител. Обещавам ти, че ще изгниеш в затвора, след като съдът те признае за виновен в злоупотреба със служебното положение, корупция, връзки с известни личности от престъпния свят, както и в съучастие в убийство.

— Нищо няма да докажеш, пачавро. — Той вече не се задъхваше, но беше прежълтял и лицето му лъщеше от пот.

— Грещиш, приятелю. Тръпки ме побиват, като си помисля как ще реагира Рикер, щом научи, че чуруликаш като пойна птичка. Гарантирам ти, че ще научи, защото вече имам заповед за арестуването на Канарди.

Ив блъфираше смело, защото знаеше, че ще получи разрешителното.

— Ако те пуснем, горчиво ще съжаляваш, че не си останал в килията и не лежиш в прегръдките на някого от онези юначаги.

— Реших да сключим споразумение.

— А защо не благоволи да дойдеш навреме?

— Задържаха ме...

— Слушай, не ми харесва поведението ти. Всъщност вече не си ми необходим. До довечера ще приключа разследването, а Рикер ще арестувам, за да се позабавлявам с него. Ненужен си ми, Върнън.

— Блъфираш, обаче тия не ми минават. Май забрави, че и аз съм ченге.

— Ти си позор за полицията! Никога не споменавай пред мен, че си ченге, защото ще ти избия зъбите!

„Ако спипа Канарди, с мен е свършено — помисли си Върнън. — Дошъл е моментът всеки да се спасява както може.“

— Ако искаш да спечелиш в съда, аз съм твоят човек. Знаеш ли, че още драскаш по повърхността на случващото се в 128-и участък?

— Грещиш, драги. Достигнала съм до мръсотията на дъното, където те намерих.

— Ще ти кажа много повече... — От отчаяние по челото му изби пот, помъчи се подкупващо да се усмихне. — Ще получиш повишение, Далас. Ще ти съобщя имената не само на полицейски служители. В играта са хора от кметството, от медиите и дори от правителството. Искам защита, нова самоличност и достатъчно пари да заживея далеч оттук.

Ив се прозина:

— Много си досаден.

— Това са моите условия.

— А сега ще разбереш какво предлагам аз. Пийбоди, закарай този боклук в ареста и провери дали са върнали Бруно в килията му.

— Чух, че са го върнали и че бил много самотен.

— Почакай, Далас. Защо ме доведе тук, след като не желаш да се споразумеем? Непременно трябва да бъда под закрилата на програмата за защита на свидетелите. Ако ме вкараш в затвора, жив няма да изляза. И двамата го знаем. Каква полза, ако изпея всичко пред теб, след като ще те прободат в сърцето?

— Ах, Върнън, моето сърце се къса, като те слушам. Обещавам да отпаднат всички обвинения срещу теб, освен съучастието в убийство. Ако се докаже, че си замесен, спукана ти е работата. Няма

начин да бъдеш защитен от федералната програма — сам ще се погрижиш за новата си самоличност.

— Не е достатъчно.

— Както искаш. Знаеш ли, седмици наред ще ми горчи в устата, задето съм ти направила толкова щедро предложение.

— Не съм замесен в убийството на ченгета!

— Значи нямаш причина за безпокойство.

— Имам право на защитник от профсъюза — заяви той плачливо и гласът му внезапно ѝ напомни за пискливия глас на баща ѝ, който понякога чуваше в кошмарите си.

— Майната ти! — отсече тя и тръгна към вратата.

— Почакай! Защитниците само усложняват нещата, нали? Ще минем и без тях. Обещай, че ще получи имунитет и ще ти разкажа всичко от игла до конец.

Ив се върна, настани се на неудобния дървен стол, включи записващото устройство и задиктува:

— Лейтенант Ив Далас провежда разпит на детектив Джереми Върнън. Присъстват още капитан Фийни, детектив Макнаб и полицаи Пийбоди. Лицето Върнън се съгласи да даде показания и да отговори на зададените му въпроси в замяна на отпадане обвиненията в корупция и злоупотреба със служебното положение. Детектив Върнън, потвърждаваш ли, че доброволно даваш показания и ще отговаряш на нашите въпроси?

— Да. Искам да съдействам за възтържествуване на правдата. Чувствам се...

— Достатъчно, Върнън. Потвърждаваш ли, че си детектив от нюйоркската полиция?

— Полицай съм от шестнайсет години, а през последните шест съм детектив в отдела за „Борба с наркотиците“ към 128-и участък.

— Признаваш ли, че си приемал парични и други подкупи в замяна на информацията, която си предавал на Макс Рикер и си подпомагал незаконната му дейност?

— Вярно е, че взимах пари. Страхувах се да откажа. Срамувам се от слабостта си, но признавам, че се страхувам да не ме убият. Уверявам те, че не съм единственият.

„Щом се престраши, вече не можеш да му затвориш устата“ — помисли си Ив. Само за един час успя да изреди много имена и да

разкрие връзките на тези хора с престъпния свят.

— Капитан Рот замесена ли е? — попита Ив.

— Тази фукла ли? — Върнън, който се беше поуспокоил, подигравателно се усмихна. — Тя предпочиташе да си затваря очите. Има си своя цел — да стане командир. Разбира от политически игри, но я измъчва един проблем — иска ѝ се да има пишка. Непрекъснато мрънка, че някои от подчинените ѝ отказвали да ѝ се подчиняват, защото била жена. Отгоре на всичко скапаният ѝ мъж ѝ слага рога, а тя се утешава с алкохол. Толкова се беше запалила по операцията за уличаването на Рикер, че забрави всяка предпазливост и ни улесни. Подправихме сведенията, „изгубихме“ най-важните веществени доказателства, преработихме няколко рапорта и готово.

— Готово... — с горчивина промълви Ив.

— Слушай. — Върнън се приведе. — Рикер не е глупак. Не са му необходими всички от 128-и участък. Завербува няколко души, а те му пазят гърба и набират други ченгета. Помежду ни се знае кой ще приеме подкуп и кой ще откаже.

— Коли не е бил корумпиран.

— Мамка му! Беше честен като герой от приказките. Системата действаше безотказно. Да речем, че някой от нашия участък чуе за акция примерно на колегите от 64-и участък. Отива там, преструва се, че разговаря по служебни въпроси и си пъха носа навсякъде. После някой хакер сваля информацията от компютъра им. Предаваме я на Рикер срещу солидна сумичка. — Той вдигна ръце и се усмихна. Толкова се беше увлякъл в спомените си, че бе забравил къде се намира. — Хитро, нали? Ако акцията е срещу бизнес партньор на Рикер, той разполага с време да промени мястото на срещата или да изтегли хората си, поради което полицейската операция се проваля. В случай, че ченгетата са набелязали негов конкурент, Рикер изчаква да си свършат работата. Сетне отнема от конкурента си клиентите, а понякога и стоката. В отдела за „Веществени доказателства“ работят много негови хора. Да не забравяме, че Рикер държи в джоба си и медиите, и политиците. Журналистите предават събитията така, че той да бъде видян в добра светлина, а политиците отбиват нападките по негов адрес. През последните една-две години обаче забелязах, че той постепенно започва да се променя.

— Рикер ли?

— Да. Проявява безразсъдство при финансовите сделки, пилее пари и продава акциите си. Не се разделя с проклетата си чаша, която съдържа наркотици, разтворени в алкохол. Той вече е наркоман, който не разсъждава трезво. Падението му е неизбежно и вече е започнало. Направи няколко погрешни хода, после пречука ченге...

Ив го стисна за китката:

— Имаш ли доказателства, че Макс Рикер е поръчал убийството на Тадж Коли?

Върнън се изкушаваше да отговори положително. Харесваше му да се фука. Но знаеше, че ако излъже, Далас ще го уличи и ще намери начин жестоко да му отмъсти.

— Не съм чул да го възлага на някого, но дочух слухове...

— Какви слухове, Върнън?

— От време на време изпивах по чаша бира с един от хората на Рикер, случваше се да си поръчаме проститутка и да се позабавляваме... Честно казано, не бях единственият, който забелязваше, че старият Макс не е във форма. Та онзи човек — Джейк Евънс му е името — преди около месец ми разказа за игричките на Рикер и как настройвал ченгетата едни срещу други, което му доставяло най-голямо удоволствие. Знаел, че от „Вътрешно разследване“ са поставили техен човек в онзи клуб, за да дебне полицаи, замесени в тъмни сделки, само дето такива полицаи нямаше. Загриваш ли?

— Да.

— Рикер беше пуснал мухата на „Вътрешно разследване“, за да си направи майтап... и да създаде неприятности на собственика на клуба. Евънс сподели с мен, че накарал свои хора да въртят незначителни сделки с наркотици. После обаче му хрумнал по-добър начин да насъска ченгетата едно срещу друго. Според Евънс това били някакви психологически измишльотини. Съобщава невярна информация на второто ченге относно първото. Второто ченге... схващаш ли дотук?

— Да. Продължавай.

— Второто ченге си има лични проблеми, а Рикер непрекъснато го подстрекава, дразни го, кара го да мисли, че първото ченге — става въпрос за Коли — е корумпирано. Евънс казваше, че играта била сложна и рискована и че Рикер си държал езика зад зъбите, но на него

— на Евънс — това не му харесвало. Старият Макс има човек и във „Вътрешно разследване“, който е трябвало да пробута фалшивите сведения на второто ченге. Предполагам, че е успял.

Върнън се сепна и ентусиазираното му лице помръкна.

— Когато научих, че Коли е бил очистен, и то от свой колега, реших, че Рикер е поръчал убийството.

— Как се казва информаторът от отдела за „Вътрешно разследване“?

— Не знам името му. Кълна се в Бога — добави той, като видя недоверчивото изражение на Ив. — Не се познаваме помежду си. В повечето случаи се досещаме, но има и изключения. Може да е бил Бейлис. Той е мъртъв. Стегни се, Далас. Съобщих ти имената на двайсетина души. Подпали им задниците и ще научиш повече.

— Сигурно ще науча повече. — Тя рязко се изправи. — Но повече не те издържам! Макнаб, заведи това влечуго в тайната квартира. Погрижи се да го охраняват двама души едновременно, които да се сменят на осем часа. Фийни, разчитам ти да подбереш охраната.

— С удоволствие.

— Улесних живота ти, Далас — обади се задържаният. — Можеше да ми издействаш нова самоличност.

Тя дори не го погледна, а нареди на сътрудничката си да я последва.

— Хей, Далас! — провикна се след нея Върнън.

— Бъди доволен и от малкото, боклук такъв — промърмори Фийни, когато Ив излезе. — Радвай се, че топките са си на мястото. Ако тя не ги откъснеше след по-интимен разговор с теб, аз щях да го сторя.

— Дори нямам сили да се разгневя — промълви Пийбоди, докато вървяха по коридора. — Призлява ми, като си помисля за онова влечуго. Гордея се с професията си, а той ме накара да се срамувам, че съм ченге.

— Не бива. Върнън е изключение, не всички са като него. Изпълнявай съвестно задълженията си и не ще имаш повод да се срамуваш. Направи копие от видеозаписа на разпита и го изпрати на Тибъл. Слава богу, че той ще се занимае с този проблем. В дванайсет часа имам друга среща. Като се върна, ще ти съобщя за резултатите.

— Добре, лейтенант. Какво ще правим с Канарди?

— Отлагам за по-късно удоволствието да го арестувам.

— Желаете ли резултатите от издирването, което ми възложихте?

— Разполагаме ли с достатъчни улики, за да го арестуваме?

— Предвид известните до момента данни вероятността е седемдесет и шест процента, но...

— Но — прекъсна я Ив — компютърът не се съобразява с човешката мъка или с мръсните психологически игри на Рикер, който насъсква полицаите един срещу друг. Трябва да го арестуваме. Ще го приберем тихомълком, когато се върна.

— Ами ако реши да убие още някого?

— Няма. Дал ми е дума и няма да се отметне.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Ив влезе във фойето на прекрасната си къща, изръмжа, като зърна внезапно появилия се Съмърсет, и тръгна към стълбището. Нямаше търпение да каже на Рурк какво мисли за постъпката му.

Отново заплашително изръмжа, защото в кабинета ѝ нямаше никого. Вратата към съседното помещение беше отворена. Ив изпъна рамене и тръгна към кабинета на Рурк. Внезапно чу гласа му и долови раздражението му.

— В момента нямам възможност да предприема това пътуване — каза той някому.

— Извинете, сър, но присъствието ви е наложително. „Танака“ протакат сделката, още не сме получили разрешение от Министерството на околната среда относно терена... няма да спазим срока, ако не се намесите, и то незабавно. Неустойките възлизат на...

— Упълномощен си да решаваши всички възникнали проблеми — затова ти плащам. Невъзможно ми е през следващите няколко дни да пътувам до Олимп. Ако „Танака“ продължават да протакат, заплаши ги, че ще се откажем от сделката. Ясно ли е?

— Да, сър. Ако имате възможност да ми съобщите приблизително кога ще разполагате с достатъчно време да посетите обекта, аз ще...

— Ще ти съобщя, когато се освободя. — Рурк прекъсна връзката, облегна се на стола и затвори очи.

Изведнъж Ив осъзна, че работата му изисква много усилия и нерви и че тя никога не се е съобразявала с напрегнатото му ежедневие.

И още (което ѝ се стори по-важно), че съпругът ѝ изглежда изморен.

Никога не го беше виждала в подобно състояние.

Гневът, който бе разпалвала досега, изведнъж угасна. Тя вече нямаше нужда от гняв, за да се противопостави на съпруга си. Все пак като влезе в кабинета, се намръщи.

Рурк мигновено усети присъствието ѝ, отвори очи и промълви:

— Здравей, лейтенант.

— Здравей — студено отвърна тя. — Държа да изясним някои въпроси.

— Зная. Да отидем ли в твоя кабинет?

— Може да говорим и тук. Първо, въпреки моята некадърност, успях да сведа заподозрените в убийствата, които разследвам, до един човек. До довечера той ще бъде задържан и разпитан.

— Поздравявам те.

— Рано е за поздравления. Разпитът още не е арест. Същевременно чрез друг източник и спазвайки полицейската процедура, установих, че Рикер има пръст в убийствата. Възнамерявам да го обвиня в съучастие. Дано не разбере, че засега блъфирам. Най-важното е да го подложа на разпит. Както сигурно забелязваш, свърших всичко, без да действаш зад гърба ми и да планираш рисковани операции с моите шефове. Много добре знаеш, че тази операция не заплашва само живота ти. Ако се увенчае с успех, разговорът ти с Рикер ще послужи пред съда като улика, доказваща вината ти.

— Зная.

— Обещаха ти имунитет и няма да влезеш в затвора, но съдебното дело ще навреди на репутацията и на работата ти.

— Лейтенант, даваш ли си сметка, че съм изградил репутацията си благодарение на, меко казано, не съвсем законни сделки? — надменно попита Рурк.

— Може би, но сега си в съвсем различно положение.

— Наистина ли мислиш, че няма да се справя с тази неприятност?

— Не, Рурк. Мисля, че можеш и ще преодолееш всяко препятствие по пътя си. Мисля, че винаги постигаш онова, което си си наумил. Понякога дори се страхувам, струва ми се, че си надарен със свръхестествени сили. Но този път ме вбеси.

— Очаквах го.

— Разбира се, че си го очаквал. Защо не сподели идеята си първо с мен...

— Разполагаме с малко време, не бива да губим нито минута. В тази гнусна история съм замесен и аз, не се страхувай да приемеш

истината... макар да не ти е приятна.

— Неприятна ми е, но поради други причини, за които не подозираш.

— Постъпих по най-разумния начин и скоро ще имаме резултат. Не съжалявам, че предприех решителни мерки.

— Колко сме самонадеяни! — язвително подхвърли тя. — Мога да те принудя да се извиниш, драги.

— Нима?

— Разбира се. Защото аз съм твоята слабост. Всички го знаят. — Ив пристъпи към него и го погледна в очите. — Ти също си моята слабост. Именно затова побеснях от гняв. Не искам онова чудовище да се доближава до теб, не желая заразата му да се прехвърли и на теб. Защо смяташ, че само ти имаш право да защитаваш човека, когото обичаш повече от всичко на света?

— Сгрешил съм. — Той въздъхна и машинално прокара пръсти през косата си. Не беше свикнал да прави подобни признания.

— Признавам, че бе засегнато и самочувствието ми — продължи тя. — Трудно ми беше да преглътна гордостта си, сигурно и с теб е същото. Вярно е, че те викам на помощ само когато съм в безизходно положение. Не обещавам да се променя, но признавам, че обвинението ти е основателно и донякъде се срамувам от себе си. Разбрах и още нещо — отдръпваш се от мен, изолираш ме от живота си само когато ръцете те сърбят да ме напляскаш.

— Сигурно често се отдръпвам — пошегува се Рурк, ала тя не се усмихна, а продължи да се взира в него.

— Не е вярно. — Заобиколи бюрото и нежно обхвана с длани лицето на Рурк. — Не го правиш, за което съм ти много благодарна.

— Ив... — Той вкопчи пръсти в раменете ѝ.

— Не ме прекъсвай, не съм свършила. Планът ти е добър. Не е гениален, но може да се сработим. Ала на мен ми се иска да се свържеш с човека, с когото току-що разговаря, и да заминеш за онази далечна планета, където те чакат неотложни дела. Искам го с цялото си сърце, Рурк, защото никога не съм обичала и няма да обичам друго, както обичам теб. Знам, че няма да ме послушаш. Ако в петък ти се случи нещо лошо...

— Не бой се, няма — прекъсна я Рурк.

— Ако ти се случи нещо лошо — повтори тя, — ще се постарая да превърна живота ти в ад.

— Съгласен съм — промълви той и се наведе да я целуне.

Ив се притисна към него.

— Да се махнем отгук поне за час — прошепна. — Само когато съм насаме с теб мога да бъда истинската Ив...

— Ще те отведе на най-прекрасното място.

Рурк знаеше, че съпругата му обожава океанските плажове — палещото слънце, безкрайната водна шир, нажежения пясък. Като типично градско чедо тя изпитваше страх и дори неприязън към горите и необятните полета и ливади.

Само на брега Ив се отпускаше напълно, макар да го правеше много рядко.

Рурк мислено благодари на съвременната техника, благодарение на която илюзията ставаше реалност в помещението за холограми.

Избра необитаем остров. Сърповидният плаж сякаш беше посипан със захар вместо с пясък, лекият ветрец полюшваше грамадните листа на палмите, а въздухът беше натезжал от аромата на приказно красивите цветя.

— Прекрасно е! — Ив блажено въздъхна и усети как напрегнатите ѝ мускули се отпускат. — Наистина е прекрасно. — Хрумна ѝ да го попита дали е включил таймера, но се отказа — не ѝ се искаше да нарушава магията на този миг.

Захвърли якето си, събу тежките обувки.

Водата бе кристалночиста, вълничките се плискаха в брега, а пяната бе като дантела, украсяваща ръба на широка пола.

Ив свали кобура с оръжието, после и панталона. Наклони глава и закачливо попита:

— Рурк, искаш ли да поплуваме?

— Разбира се. Но ще изчакам да се съблечеш. Действаш толкова... целенасочено.

Тя се засмя:

— Приятно прекарване. — Съблече ризата и тениската си и се гмурна във водата.

— Наистина ще бъде приятно — промълви Рурк и се съблече, без да откъсне поглед от нея — както обикновено Ив се беше отдалечила прекалено навътре в океана.

Тя плуваше като змиорка — бързо и безстрашно.

Известно време Рурк плуваше редом с нея, после се обърна по гръб и позволи на водата, на слънцето и на безметежното спокойствие да заличат умората му.

Ив доплува до него и подхвърли:

— Май се чувстваш по-добре.

— Много по-добре.

— Изглеждаше уморен — промълви тя и си помисли, че ѝ се бе искало някак си да прогони умората му. — Никога не съм те виждала в подобно състояние.

— Наистина бях капнал от умора.

Ив шеговито подръпна кичур от косата му, която приличаше на черна коприна:

— Като си поотдъхнеш, ще си устроим състезание по плуване. Обзалагам се, че първа ще стигна до брега.

Рурк попита, без да отвори очи:

— Защо смяташ, че още съм уморен?

— Ами... носиш се по течението като изгнило парче дърво...

— Някои хора го правят за отмора. — Той ненадейно я привлече към себе си. — Но виждам, че ти имаш енергия в излишък.

— Хей! — изкиска се Ив, когато краката им се преплетоха. — Тук е много дълбоко.

— Тъкмо по мой вкус. — Рурк впи устни в нейните, притисна я още по-силно в прегръдките си, после се гмурнаха под водата.

Слънчевите лъчи танцуваха по повърхността на океана. За миг Ив си помисли колко примамливи са устните на Рурк, колко силно е мускулестото му тяло. Отпусна се и синята бездна сякаш ги пое в прегръдките си. Целувката им стана по-страстна. Като излязоха на повърхността, Ив жадно вдъхна ароматния въздух и допря страната си до страната на Рурк.

Вълните бяха като люлка, ритмичното поклащане действаше отморяващо. Нежните докосвания ги опияняваха, едва сега двамата осъзнаха колко са копнеели за нежност. Ив усети устните му върху рамото си, усмихна се и позволи на чувството да я понесе, както я

носеха вълните на океана. Обърна се към Рурк, потърси устните му... главата ѝ се замая от целувката.

Бавно заплуваха към брега, следвайки ритъма на вълните. Притискаха се един към друг и се разделяха само за миг, за да се докоснат.

Като стигнаха до плитчините, Ив стъпи на дъното, а Рурк нежно докосна лицето ѝ и промълви:

— Обичам да наблюдавам изражението ти, когато те милвам, скъпа Ив.

Обхвана с длани малките ѝ, стегнати гърди, които сякаш стоплиха шепите му. Капчиците вода по кожата ѝ блестяха като мънички диаманти, които се превръщаха в сълзи и се стичаха в синята вода.

— Отдай ми се — прошепна Рурк, ръцете му се плъзнаха надолу, докоснаха бедрата ѝ. — Бъди само моя. — И проникна в нея.

Тя блажено въздъхна, нададе стон. Удоволствието я заля като топла вълна. Слънцето я заслепи, виждаше единствено безкрайната океанска синева. Тялото ѝ отмаля, чувстваше само неопикуема наслада.

Краката ѝ се подкосиха, в този миг ги заля вълна, която спря дъха им и ги отнесе по-близо до брега.

Рурк усети как Ив потръпва от екстаз, сякаш освобождаването бе дошло с приливната вълна. Водата ги засмука, сетне отново ги освободи. Ив се притискаше към него — себеотдаването ѝ означаваше доверие и предизвикателство... онова, за което той копнееше. Излегнаха се на пясъка досами водата, той отново я целуна, нежно и търпеливо, макар че страстта му вече пулсираше като неспокойно сърце. Устните му докоснаха шията ѝ, раменете ѝ, гърдите ѝ, а опитните му ръце я милваха и я възбуждаха.

Вълните ги заливаха и се оттегляха. Следвайки неумолимия ритъм на прибоя, Рурк облада любимата си. Преживяването беше като прекрасен сън. Видя как очите ѝ се замъглиха, сетне тя отметна глава, отново изживявайки миг на върховно удоволствие.

Когато погледът ѝ се избистри, тя нежно се усмихна и докосна страната му.

— Рурк! — Гласът ѝ бе дрезгав, натезжал от страстта, която отново бушуваше във вените ѝ. — Отдай ми се. Бъди само мой.

Любовта му към Ив беше като приливна вълна, която отне дъха му, сърцето му, мислите му. Прикова поглед в лицето ѝ и се отдаде на забравата.

След вълшебния час, прекаран на острова, Ив се чувстваше отпочинала и не изпитваше угризения, задето за малко е пренебрегнала работата си. Покани Рурк в нейния кабинет, за да му съобщи информацията, с която разполагаха до момента. Възнамеряваше да се запознае с охранителната система в „Чистилицето“, защото в петъчната нощ ѝ предстоеше да синхронизира действията на членовете на екипа. Фийни ще се погрижи за наблюдаващите камери, а тя ще бъде в контролното помещение и ще следи на мониторите всичко, което се случва в клуба.

Ще бъде подготвена дори за най-неочакваните ходове, които Рикер ще предприеме.

— Познавал е баща ми! — избърбори ни в клин, ни в ръкав и едва в този миг осъзна колко дълбоко кошмарната мисъл се е загнездила в съзнанието ѝ.

Рурк, който тъкмо възнамеряваше да ѝ обясни какво означават схемите на екрана, се обърна и я изгледа. Ив не бе споменала име, ала изражението ѝ му подсказа кого има предвид.

— Сигурна ли си?

— През нощта... или по-скоро призори в съзнанието ми внезапно възкръсна сцена от миналото. Навярно споменът е бил предизвикан от сведенията, които проучвах.

— Седни и ми разкажи.

— Не ме сдържа на едно място...

— Добре... само ми разкажи какво си спомни.

— Бях в леглото в моята стая. Мисля, че невинаги съм имала собствена стая... — Тя затвори очи. — Всъщност съм сигурна. Но по онова време баща ми разполагаше с много пари... навярно с парите, получени от Рикер. Беше тъмно, вслушвах се в звуците, долитащи от съседната стая, и се молах той да продължи да се налива с алкохол. Чух, че разговаря с някого за уреждането на сделка. Не разбрах за какво говореха, но се поуспокоих. Знаех, че докато баща ми пие и

разговаря, няма да дойде при мен. Събеседникът му бе Рикер. Чух да го нарича по име.

Не си беше представяла, че ще ѝ бъде толкова трудно да разкаже за ужасното преживяване, което сякаш се бе случило не преди години, а преди часове.

— Рикер го заплаши с жестоко отмъщение, ако не достави стоката, където трябва. Мисля, че ставаше въпрос за наркотици. Познах гласа му... познах го едва когато си спомних за случилото се през онази нощ. Убедена съм, че не го бях чувала преди това.

— Видя ли го? Той видя ли те?

— Не, но знаеше за съществуването ми, защото баща ми се помъчи да изкрънка повече пари, за да „отгледа дъщеричката си“. Когато Рикер си отиде, баща ми дойде при мен. Беше побеснял от гняв, но почувствах, че е изплашен... изплашен до смърт. Заповяда ми да си стегна багажа, заяви, че потегляме на юг. Едва сега разбирам, че в него са били и наркотиците, които е трябвало да достави. Спомените ми са доста объркани, но съм сигурна, че това се е случило в Ню Йорк, а когато парите свършиха, вече живеехме в мизерен хотел в Далас. Гладувахме, а баща ми съвсем озверя, защото не можеше да си купува алкохол... Господи!

— Ив! — Рурк се спусна към нея и я прегърна. — Моля те, не се връщай в миналото! Остани при мен, забрави кошмара!

— Не се безпокой за мен. Но споменът ме изплаши...

— Бедничката ми Ив! — Той я притисна до гърдите си и осъзна какво е почувствала, когато след кошмарното връщане в миналото е трябвало да се яви в Кулата и да преживее още една неприятна изненада. — Успокой се, аз съм до теб. — Нежно я целуна по челото, а тя промълви:

— Все едно се намирам в омагьосан кръг. Рикер е познавал баща ми, познавал е и теб, а чрез вас и аз съм свързана с него... Не вярвах в случайните съвпадения, но животът ми доказва, че те съществуват.

— Няма да ти отмъстят чрез мен. — Рурк я погледна в очите. — Няма да им го позволя.

— Не от това се страхувам.

— Зная, но не бива да си затваряме очите пред фактите. Заедно ще разкъсаме омагьосания кръг. Вярвам, че всичко е писано, че ще можем да избягаме от съдбата си.

— Понякога говориш като суеверен ирландец. — Ив насила се усмихна и се отдръпна. — Възможно ли е Рикер да е разбрал чия дъщеря съм?

— Не зная.

— Ами ако е проследил баща ми и е открил коя съм? Възможно ли е да е изровил мръсотията от миналото?

— Ив, искаш от мен невъзможното...

— Отговори ми честно — прекъсна го тя. — Ако си на мястото на Рикер и искаш някаква информация, ще се добереш ли до нея?

Рурк знаеше, че тя не търси успокоение, а истината, ето защо отговори откровено:

— Да, ако имам достатъчно време. Не забравяй обаче, че аз разполагам с много повече данни за него.

— И все пак възможно ли е той да е открил коя съм, докато е преследвал баща ми, който го е измамил?

— Възможно е. Не мисля, че Рикер се е интересувал от съдбата на осемгодишното момиченце, поверено на грижите на социалните служби.

— Когато разговарях с него, ми даде да разбере, че познава миналото ми. Знаеше къде и в какво състояние са ме намерили.

— Разбира се — защото е проучвал биографията на лейтенант Ив Далас, не защото е следил житейския път на момиченцето, което са намерили на мръсната уличка в Далас.

— Да... може би имаш право... Всъщност няма значение. — Тя се приближи до бюрото си и взе изящната кутийка, която Рурк ѝ беше подарил. — Накратко казано, ти би могъл да се добереш до сведения за миналото ми.

— Да, стига да пожелаеш.

— Не. — Ив остави кутийката обратно на бюрото. — Миналото не ме интересува. Не трябваше да допусна спомените да ме извадят от равновесие. Не подозирах, че могат да ми въздействат толкова силно. — Ив въздъхна, обърна се и този път широко се усмихна: — Слава богу, че гневът ми към теб ми попречи да мисля за възкръсналия кошмар. А сега на работа, нямаме време за губене. Ако искаш, ела с мен в управлението.

— Нали искаше да се запознаеш с разположението на охраняващите камери в „Чистилището“?

— Ще прегледам плана на клуба, когато отидем в управлението. Настоях да разговаряме тук, за да не ти вдигна скандал пред колегите.

— Странно. Аз също исках да те наругая насаме.

— Ето едно доказателство, че не сме наред.

— Напротив. — Рурк ѝ протегна ръка. — Мисля, че сме родени един за друг.

Тъй като присъствието на повече от двама души в мъничката ѝ канцелария бе невъзможно, Ив реши да проведе съвещанието в залата за конференции.

Когато хората от екипа ѝ заеха местата си, тя побърза да започне:

— Известно ви е, че не разполагаме с много време. Паралелно с разследването на убийствата ще разследваме и дейността на Макс Рикер, който също е замесен. Подготвила съм за всекиго разпечатка с резултатите от лабораторните анализи, данните от проучванията и от извършената проверка на вероятността заподозреният да е убиецът, когото търсим. Не съм поискала заповед за арестуването му, но ще помоля да ми бъде издадена — като приложа и задължителната ДНК проба — ако той откаже да се яви, за да бъде разпитан. Двете с Пийбоди ще го арестуваме без излишен шум, когато приключим съвещанието.

— Процентът на вероятността е малък — измрънка Фийни и мрачно се загледа в разпечатката.

— Ще се повиши, когато въведем в компютъра допълнителните данни. Сигурна съм, че ДНК на заподозрения съвпада с ДНК на убиеца, чийто нокът намерихме при огледа на трупа на Бейлис. Сержант Клуни от дълги години работи в нюйоркската полиция и се ползва с отлична репутация. Предвид душевното му състояние и обстоятелствата, които са го подтикнали към престъпните деяния, предпочитам аз да го арестувам. Надявам се да го убедя да направи пълни самопризнания. Доктор Майра е на разположение, за да му окаже морална подкрепа и при необходимост да направи задължителните психологически тестове.

— Медиите ще ни разпънат на кръст — подхвърли Макнаб.

— Помислила съм и за това. Медиите ще научат само „редактираната“ версия. — Ив вече беше решила да се обади на Надин

Фарст. — Ще им разкажем за ветерана от нийоркската полиция, който е посветил живота си на защитата на законността. Гордеел се е с единствения си син, който е следвал неговия пример. За зла участ в участъка на честния и неподкупен младеж е имало няколко корумпирани ченгета — няма да уточняваме колко души са били — които го взели на прицел.

— Питам се дали ще го докажем... — обади се Фийни.

— Не са необходими доказателства — прекъсна го тя. — И без доказателства ще ни повярват. Безсъмнено Рикер е заповядал да убият младежа. Клуни също е знаел кой стои зад престъплението. Синът му е бил почтен, успял е да се издигне до детектив. Бил е неподкупен. От записките на Мартинес научих, че е участвал в подготовката на акцията за залавянето на Рикер. Бил е само бурмичка в сложната полицейска машина, но е бил съвестно ченге и син на многократно награждаван полицай. Помислете си какво означава това.

Тя приседна на ръба на дългата маса и продължи:

— Младежът е почтен, млад, умен и амбициозен. Операцията срещу Макс Рикер е като трамплин за издигането му и той смята да се възползва от „златната“ възможност. Започва да рови упорито като къртица. Шпионите на Рикер, които работят в същия полицейски участък, са разтревожени и бързат да докладват на „господаря“ си. Той решава да даде урок на всички, които си пъхат носа в делата му. Една вечер, както му е обичай, честният полицай се отбива в кварталния супермаркет и попада на въоръжени престъпници, които извършват обир. От полицейските рапорти става ясно, че този магазин не е бил обиран нито преди, нито след инцидента през онази нощ. По „случайно съвпадение“ въоръжените нападатели се оказват в супермаркета тъкмо по времето, когато младежът се отбива там след приключване на дежурството. Бандитите го застрелват. Собственикът незабавно се обажда в полицията, но патрулната кола пристига на местопрестъплението едва след десет минути... а линейката след още десет под предлог, че е имало някакъв технически проблем. Младежът умира от загуба на кръв. Пожертван е.

Тя замълча. Знаеше, че всеки от присъстващите ясно си представя ужасяващата гледка.

— В патрулната кола пристигат двама полицаи, чиито имена научих едва днес от Върнън. Подкупени са от Рикер и са оставили

колегата си да умре. Посланието е било повече от ясно: „Същата участ ще постигне всеки, който измени на Макс Рикер“.

— Подкрепям теорията ти — обади се Фийни. — Но ако Клуни преследва предателите, защо не е отмъстил на ченгетата с патрулната кола?

— Разбира се, че им е отмъстил. Преди три месеца единият полицай е бил преместен във Филадельфия. След няколко дни се обесил в спалнята си. Предположили са, че се е самоубил, но съм сигурна, че колегите от Филадельфия ще подновят разследването на този случай. Върху леглото били разпръснати трийсет сребърни монети. Другият загинал нелепо — подхлъзнал се и се удавил във ваната, докато бил на почивка във Флорида. На дъното на ваната намерили трийсет монети.

— Отстранявал ги е планово и методично! — възкликна Пийбоди. — Действал е като безчувствен робот.

— Грешката, която е допуснал по отношение на Коли, го е извадила от равновесие. Харесвал е Тадж, познавал е съпругата му. Нещо повече, синът му и Коли са били приятели; когато Рикер чрез „Вътрешно разследване“ е разпространил слуховете, че Тадж е подкупен, Клуни сякаш за втори път е загубил сина си. Извършил е убийството прекалено жестоко, вече не е владеел нервите си. Окървавената полицейска значка символизира възмездието, което той раздава в името на мъртвия си син. Бил е сломен, когато е разбрал, че е убил невинен човек и неподкупен полицай. Тъкмо такава е била целта на Рикер. Доволно е потривал ръце и е гледал как ченгетата взаимно се избиват.

— Вече не постъпва толкова хитро — намеси се Рурк и всички погледнаха към него. — Не може да проумее мотивите на човек като Клуни, защото никога не е обичал и мразил като него. Но късметът е бил на негова страна — подредил е фигурите на дъската и късметът... ако щете любовта, ги е свързала.

— Може би... но дори подреждането на фигурите, както ти се изрази, е достатъчно да го вкараме в затвора. Ето защо предприемаме паралелно разследване на Макс Рикер. Рурк временно е назначен за сътрудник. — Тя с усмивка се обърна към сътрудничката си: — Пийбоди, знаеш ли жаргонната дума за цивилен сътрудник?

Сътрудничката ѝ се изчерви и избърбори:

— Да, лейтенант. — Ив вдигна вежда, а Пийбоди взе да се върти на стола, сякаш внезапно се беше нагорещил. — Ами... жаргонната дума е язовец, лейтенант.

Фийни изсумтя, а Рурк усмихнато отбеляза:

— Доколкото знам, язовците умеят да ловят плъхове.

— Браво! — Фийни се наведе и ентусиазирано го тупна по рамото. — Как ти дойде на ума?

— Дано да се справиш, защото плъхът е много едър и с остри зъби — намеси се Ив. Пъхна ръце в джобовете си и разясни плана на хората си.

Рурк я наблюдаваше под око и си мислеше: „Няма съмнение кой ръководи операцията, кой е шефът“. Ив не пропускаше и най-малката подробност. Кръстосваше залата и размишляваше на глас, говореше отривисто.

Хрумна му, че в предишния си живот тя е носила генералски еполети... или рицарски доспехи. Най-вълнуващото бе, че преди малко тази жена се бе разтапяла в прегръдките му. Това бе чудото, което ги свързваше.

— Рурк!

— Да, лейтенант. — Той я погледна така, че сърцето ѝ запрепуска в гърдите ѝ. Ив бързо се овладя и строго го изглежда:

— С Фийни и Макнаб ще обсъдите мерките за сигурност. Не бива да има издънки! Никакви!

— Бъди спокойна, няма да има.

— Разчитам на вас. Мартинес ще участва при ареста и ще получи награда. Напълно заслужено. Имате ли въпроси? — Почака и тъй като всички мълчаха, нареди на сътрудничката си: — Пийбоди, идваш с мен.

Преди да излезе, се обърна и видя, че Рурк я наблюдава. Страстните му устни бяха извити в едва доловима усмивка, а невероятните му сини очи проблясваха закачливо.

— Господи, колко е красив — прошепна и стреснато се огледа, като разбра, че е изказала мислите си на глас.

— Извинете, лейтенант, не чух какво казахте.

— Нищо! — тросна се Ив и побърза да излезе. — Нищо! Погрижи ли се колата ми да бъде поправена или заменена с друга?

— Лейтенант, смайвате ме! Не знаех, че вярвате в приказките с щастлив край.

— Да му се не види! Да остана без превозно средство, тъкмо когато най-много ми трябва! Ще откраднем кола. — Внезапно тя засия: — Хрумна ми гениална идея — ще вземем някой от автомобилите на Рурк.

— Може ли да бъде двуместното торпедо?

— Къде ще седне арестуваният? Не, ще използваме елегантна, но голяма кола. Знам кода на автомобила, който ни трябва. Рурк ще се облещи, като види, че го няма. Мисля, че...

Тя говореше толкова разпалено, че едва не се блъсна в Уебстър, който препречи пътя ѝ.

— Лейтенант, ще ми отделиш ли малко време?

— Времето ми е скъпо, кажи какво искаш, без да увърташ. — Ив продължи да върви по коридора, а Уебстър я последва.

— Отиваш да арестуваш Клуни, нали?

— Мамка му! — изруга тя и се огледа да провери дали някой не го е чул. — Откъде ти хрумна?

— Да речем, че още имам приятели, които да ме осведомяват. — Изражението му беше сурово, непреклонно. — Оставила си след себе си диря от хлебни трохи, като децата в онази стара приказка. Аз само проследих дирята.

— Отворил си файловете ми! Как смееш да си пъхаш носа, където не ти е работа?

— Успокой се, Далас. — Той сложи ръка на рамото ѝ, ала Ив гневно се дръпна. — Това разследване е и моя работа. Наскоро признах, че съм изпълнявал заповеди, а сега осъзнавам, че може би несъзнателно съм предизвикал трагичните събития. Аз бях натоварен с „проверката“ на сина на Клуни. Чувствам се отговорен. Позволи ми да те придружа. Искам да присъствам, когато го арестуваш.

Тя наклони глава и подозрително го изглежда:

— В отдела за „Вътрешно разследване“ работи информатор на Рикер. Какво ми гарантира, че не си ти?

Той отпусна ръка и промълви:

— Нямам доказателства. Няма да ти се натрапвам. — Отстъпи и понечи да се отдалечи.

— Почакай. — Тя направи знак на Пийбоди да се отдръпнат встрани: — Ще ми се разсърдиш ли, ако те помоля да се върнеш при другите и да довършиш рапортите?

Сътрудничката ѝ погледна Уебстър, който мрачно се взираше пред себе си, и отвърна:

— Не, лейтенант.

— Благодаря ти. Подготви помещението за разпити, блокирай наблюдаващата камера. Не искам никой да слухти и да ме наблюдава, докато разговарям с Клуни. Не бива да го подлагаме на ненужно унижение.

— Ще се погрижа нарежданията ви да бъдат изпълнени. Дано всичко мине благополучно.

— Надявам се. — Ив се върна при Уебстър и промърмори: — Да вървим.

Той примигна и за секунда затвори очи.

— Благодаря — прошепна.

— Недей да ми благодариш. Взимам те със себе си, за да си придам повече тежест.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пийбоди дълго се разтакава, отлагайки завръщането си при другите. Накрая ѝ омръзна да се разхожда и влезе в залата. В този момент на големия стенен монитор се появи сложна схема, а Фийни подсвирна, сякаш виждаше изображението на гола жена.

— Хей, Диди! — Макнаб широко се усмихна и ѝ намигна. Искаше му се да ѝ изпрати въздушна целувка, но знаеше, че после ще си изпати. — Защо се връщаш?

— Настъпи промяна в плана. Ще присъствам на инструктажа за предпазните мерки, които ще предприемем.

— Далас отказа ли се да арестува Клуни? — озадачено я изгледа Фийни.

— Не. — Тя се престори, че търси по-удобен стол. Избърса го с кърпичка и седна.

— Сама ли отиде? — попита Рурк и леденият му тон я накара да потръпне, ала тя нехайно сви рамене и като избягваше погледа му, отвърна:

— Не, не е сама. Ако обичаш, обясни ми с прости думи как действа охранителната система. Не разбирам сложните технически термини.

— Кой я придружава? — попита Рурк, макар че вече знаеше отговора. Мислено прокле твърдоглавата си съпруга, но не издаде гнева си.

— Кой ли? — Пийбоди се позамисли. — О, сетих се — Уебстър.

Настъпи гробна тишина. Пийбоди стисна юмруци и се подготви за гневния му изблик.

— Ясно. — Рурк се обърна към екрана и невъзмутимо продължи обясненията си. Тя не почувства облекчение; реакцията му я изплаши до смърт.

Уебстър устоя на изкушението да подхвърли язвителна забележка, като видя модерната и луксозна кола. Настани се на удобната седалка и си каза, че трябва да се отпусне — едва ли щеше да му се удаде друга възможност да пътува със супермодерен автомобил. Но нервите му бяха обтегнати до скъсване. Обърна се към Ив и припряно заговори:

— Знам какво те тревожи и искам веднъж завинаги да изясним този въпрос. Не съм доносник на Рикер. Сигурен съм, че в нашия отдел има негов шпионин, но още не съм го открил. Ще се постарая да го разконспирирам.

— Уебстър, ако те смятах за човек на Рикер, още щеше да пълзиш по коридора в управлението и да си събираш зъбите.

Той се усмихна и заяви:

— Трогнат съм от доверието ти...

— Престани! Мразя сантименталните изявления.

— Признавам, че прегледах информацията в компютъра ти — Бейлис се беше добрал до кода и паролата. Знам, че не биваше да го правя и очаквам да си получа заслуженото. Проследих хода на разследването и стигнах до извода, че следата води към Клуни. Възхищавам се от работата ти.

— Може би очакваш да се изчервя и да се разтопя от умиление, а? Още един комплимент и наистина ще избия зъбите ти.

— Съгласен съм. Нямах заповед за арест, нали?

— Точно така.

— Уликите, които си събрала, са достатъчно убедителни. Мисля, че всеки съдия би издал заповед за задържането на Клуни.

— Не ми трябва разрешително. Мисля, че не бива да постъпваме с него като с обикновен престъпник.

— Бейлис ненавиждаше полицаи като теб. — Уебстър се загледа през страничното стъкло и сякаш за пръв път видя тротоарите, по които се блъскаха минувачи, колоните леки коли, чиито шофьори си подвикваха хапливи реплики. Това беше истинският Ню Йорк — живописен и самонадеян. — Бях забравил какво е да си истински полицай, да залавяш престъпници. Превърнал съм се в канцеларски плъх, Далас, но преживяното днес никога няма да се заличи от паметта ми.

— Ето какъв е планът ми: Клуни живее в апартамент в Уестсайд. Напуснал е дома си и се е заселил в предградието няколко месеца след смъртта на сина му. Запиши към греховете на Рикер и един провален брак.

— Работното време още не е свършило. Няма да намерим Клуни вкъщи.

— Май не си дочел файла му докрай. Днес е почивният му ден. Ако не си е у дома, ще разпитаме съседите, докато разберем къде е. Ще го намерим или ще чакаме пред жилището му, докато се върне. Аз ще разговарям с него и съм сигурна, че ще се предаде.

— Далас, той е убил трима полицаи!

— Петима. Не го очаквах от теб, Уебстър. В нашата работа е необходима прецизност, иначе сме загубени.

Когато стигнаха до къщата, където живееше Клуни, Ив по навик се подготви да паркира на забранено място, но изведнъж се досети, че не е с патрулна кола и не може да включи светлинния надпис „служебен автомобил“.

Тихо изруга и продължи по улицата. Откри място за паркиране едва след две пресечки, и то на другото ниво.

— Сградата е охранявана — отбеляза и кимна към наблюдаващата камера и таблото с кода. — Ще си отворим сами. Искам да го изненадаме.

Използва шперцовия си код, въведе номера на полицейската си значка. Ако охраняващата система бе по-съвременна, компютърът щеше да поиска Ив да обясни целта на посещенията си, но това не се случи. Външната врата се отвори.

— Апартаментът е на четвърти етаж — каза Ив, докато прекосяваха фойето, за да вземат асансьора. — Имаш ли оръжие?

— Да.

— Мислех, че служителите от „Вътрешно разследване“ носят само джобни компютри. Не изваждай оръжието си от кобура.

— Защо ми разваляш удоволствието? Тъкмо си мислех да разбия ключалката с един изстрел. За малоумен ли ме мислиш, Далас?

— Честно казано, мисля, че всички от „Вътрешно разследване“ са полуидиоти. А сега край на майтапите. Отдръпни се — нареди тя, когато стигнаха до четвъртия етаж. — Не искам да те види през шпионката.

— Може би няма да отвори вратата, когато позвъниш.

— Не се безпокой, непременно ще отвори. Интересува се от онова, което ще му кажа. — Натисна звънеца и зачака. Почувства, че я наблюдават и се постара да изглежда невъзмутима.

След няколко секунди Клуни отвори вратата:

— Лейтенант, не... — Стресна се, като видя Уебстър до нея и побърза да добави: — Не очаквах гости.

— Ще ни поканиш ли да влезем, сержант? Трябва да поговорим.

— Разбира се... заповядайте. Само не влизайте в кухнята — там е истински хаос. Тъкмо си приготвих сандвич.

Той отстъпи, за да им направи път. По-късно Ив си даваше сметка, че спокойствието му я е подвело, затова не е забелязала ножа в ръката му.

Клуни ненадейно замахна. Тя също бе опитна и с отлични рефлексии. Може би щеше да избегне ножа, насочен към гърлото й... Никога нямаше да научи отговора на този въпрос.

Уебстър я блъсна встрани толкова силно, че тя се строполи на пода, а ножът се заби в гърдите му.

Кръвта бликна като фонтан. Ив изкрещя, изправи се на колене и извади оръжието си. Клуни вече тичаше към прозореца. Ако беше стреляла без предупреждение в гърба му, щеше да го покоси, но за миг се поколеба — не можеше да стреля по полицай, по един от своите.

След секунда Клуни се прехвърли през перваза на прозореца и се спусна по аварийната стълба.

Ив се спусна към Уебстър. Той едва дишаше, а кръвта шуртеше от дълбоката рана на гърдите му.

— Господи! Господи! — шепнеше тя.

— Нищо ми няма... Тичай след него...

— Млъкни! Не говори! — Извади комуникатора си и докато тичаше обратно към прозореца, извика в микрофона: — Ранен полицай! Ранен полицай! — Продиктува адреса, докато се оглеждаше за Клуни. — Незабавно изпратете линейка. Заподозреният бяга в западна посока. Въоръжен е и е опасен. Търсете човек от бялата раса, шейсетгодишен. — Докато говореше, съблече якето си и започна да рови из чекмеджетата за нещо, с което да спре кръвта. — Висок е метър и осемдесет, носи сив панталон и синя риза. Заподозрян е в

извършване на няколко убийства... Дръж се, Уебстър... дръж се, глупчо. Ако умреш в ръцете ми, никога няма да ти го простя.

Той изпъшка, когато Ив разкъса ризата му и притисна сгънати хавлиени кърпи върху раната.

— Господи, ужасно ме боли! Какъв беше... — Стисна зъби и се помъчи да преодолее слабостта, да не попадне в тъмната бездна, която се отваряше пред него. — Какъв беше ножът?

— Престани да задаваш тъпи въпроси! Във всеки случай е бил много остър.

„Кръвоизливът е много силен“ — само тази мисъл владееше съзнанието ѝ. Кръвта вече се процеждаше през дебелия тампон, състоянието му изглеждаше критично.

— Ще те закърпят и ще получиш повишение заради някаква си драскотина. Тъкмо ще показваш белега си на мадамите и ще се фукаш.

— Не ме лъжи. — Уебстър се помъчи да се усмихне, но не я виждаше. Пред очите му беше паднала сива пелена. — Разпрал ме е като пъстърва.

— Млъкни! Казах ти да не говориш.

Той едва чуто въздъхна и загуби съзнание. Ив го взе в прегръдките си. Притискаше окървавените кърпи към раната му и се заслушваше за воя на сирените.

Уитни влезе в чакалнята на хирургическото отделение, където седеше Ив. Дрехите ѝ бяха напоени с кръвта на Уебстър, беше пребледняла като мъртвец.

— Сгрехих! — изстена тя. — Бях сигурна, че ще го накарам доброволно да се предаде. Клуни избяга, а друг полицай е на прага на смъртта.

— За Уебстър се грижат най-добрите специалисти. Всеки от нас отговаря за себе си, Далас.

— Виновна съм, че се съгласих да ме придружи — изплака Ив и си помисли, че вместо Уебстър на операционната маса можеше да бъде Пийбоди.

— Той е настоял да те придружи. Поздравявам те за отличната ти работа — успя да разобличиш престъпника. Сержант Клуни няма задълго да остане на свобода. Ние сме в много по-изгодно положение.

Много хора го познават. Избягал е само с дрехите на гърба си. Няма пари, не може да напусне града.

— Опитният полицай знае как да се скрие така, че да не го намерят. Изпуснах го, сър. Не използвах възможността да го застрелям, не се спуснах да го преследвам.

— Ако отново ти се наложи да избираш дали да спасиш живота на друг полицай или да преследваш заподозрян, как ще постъпиш?

— Ще се погрижа за колегата. — Тя погледна към операционната. — Каквото и да ми струва.

— Аз също. Лейтенант, прибери се вкъщи, гледай да поспиш. Трябват ти сили, за да довършиш започнатото.

— Разрешете ми да остана, докато съобщят какво е състоянието на Уебстър.

— Добре. Да си вземем по чаша кафе. Едва ли е по-отвратително от помията, която пием в управлението.

Когато Ив се прибра у дома, беше уморена до смърт, но мисълта за случилото се не ѝ даваше покой. В съзнанието ѝ се натрапваше една и съща картина — как Клуни замахва с ножа. За стотен път се питаше дали погледът му е трябвало да ѝ подсказе какво е намислил. Питаше се дали е щяла да съумее да отскочи и да избие ножа от ръката му, ако Уебстър жертвоготовно не се беше хвърлил да я защити.

„Защо беше всичко? — помисли си, когато влезе във фойето. — Уебстър се бори за живота си, а престъпникът е на свобода.“

— Ив. — Рурк излезе от дневната. И преди се бе връщала вкъщи окървавена, изморена, отчаяна. Ала никога не я беше виждал в подобно състояние. Движеше се като сомнамбул, взираше се в него, но сякаш не го виждаше.

— Няма да се примиря, Рурк! Няма! — промълви.

— Недей, скъпа. — Той я прегърна. — Не се самоизтезавай.

— Лекарите се съмняват, че Уебстър ще прескочи трапа. Не ми го казаха направо, но го прочетох в очите им. Претърпял е голяма загуба на кръв, ножът е засегнал сърцето, белия му дроб и Бог знае още какво. Повикаха семейството му и ги предупредиха да побързат.

За миг Рурк изпита угризения, защото състоянието на Уебстър не го вълнуваше. В главата му се въртеше само една мисъл: „Ти можеше

да бъдеш на негово място и лекарите да ме предупреждават да побързам, за да те видя за последен път жива...”

— Да се качим в спалнята. Ще се изкъпеш и ще си легнеш — имаш нужда от почивка.

— Умирам за сън... пък и какво ли друго мога да направя? — Последва Рурк, но като стигна до стълбището, седна на първото стъпало и закри с длани лицето си. — За каква се мисля? Майра е психиатър, не аз. Каква самонадеяност... Как можах да си помисля, че съм способна да прочета мислите на този човек, да предскажа поведението му?

— Престани да се упрекваш. Понякога и най-опитният греша. — Прокара длан по гърба ѝ. — Каж ми какво си мисля в момента. Сигурен съм, че знаеш.

Тя поклати глава и се изправи:

— Прекалено съм уморена. — Изкачи се по стълбата, влезе в спалнята и побърза да се съблече, като захвърли на пода окървавените дрехи. Но преди да застане под душа, Рурк я хвана за ръката:

— По-добре вземи вана. Ще спиш непробудно, гарантирам ти.

Напълни ваната с гореща вода, прибави ароматни соли, програмира устройството за хидромасаж. После се съблече, влезе във ваната заедно с Ив и я привлече към себе си.

— Уебстър спаси живота ми — промълви тя. — Клуни щеше да пререже гърлото ми, а Уебстър ме блъсна встрани и посрещна удара с гърдите си.

Рурк нежно я целуна:

— Ще му бъда длъжник до края на живота си. Но ти можеш да му се отблагодариш, като заловиш убиеца. Знаем, че ще довършиш започнатото.

— Да... ще... го довърша.

— А сега затвори очи.

Ив се подчини. Умората беше като смазващо бреме. Тя престана да се съпротивлява и рухна под тежестта му.

Събуди се от слънцето, което блестеше в очите ѝ и от аромата на кафе. Отвори очи и първото, което видя, бе Рурк.

Той седеше на леглото до нея и когато погледът ѝ се проясни, вдигна чашата пред очите ѝ:

— Колко даваш за глътка кафе?

— Колкото поискаш. — Седна в леглото, взе чашата и с наслада отпи от ароматната течност. — Това е най-хубавото нещо в брачния съюз. — Усети ободряващото въздействие на кофеина и добави: — Сексът също не е за пренебрегване, но кафето... Кафето е истинско вълшебство. А ти винаги си до мен, когато ми е необходима помощ. Благодаря ти.

— Няма защо.

Понечи да стане, но тя хвана ръката му:

— Снощи нямаше да заспя, ако не беше до мен. — Стисна дланта му и се обърна към видеотелефона върху нощното шкафче. — Ще проверя как е Уебстър.

— Вече се обадох в болницата. — Рурк знаеше, че не бива да увърта, затова ѝ каза истината. — През нощта на два пъти е изпаднал в клинична смърт, отново са го оперирали. Положението му остава критично.

— Добре. — Ив остави чашата на шкафчето и прокара длани по лицето си. — Добре... Уебстър искаше да изкупи вината си, да бъде реабилитиран. Ще отмъстя за него. — Отпусна ръце, изражението ѝ бе сурово, очите ѝ горяха като въглени.

Обстановката в „Чистилището“ бе по-различна отпреди. Блясъкът носеше отпечатъка на грехопадението. Ив се огледа и забеляза, че текаат довършителните работи.

— Бързо действаш — промърмори и огледа витата стълба. Всяко стъпало бе очертано с огненочервени лампички. Дървеното перило беше във формата на змии, всяка бе захапала опашката на предхождащата я. — Оригинално решение.

— Да. — Рурк прокара длан по една змийска глава. — И на мен ми харесва. Освен това е практично. Качи се по стълбата.

— Защо?

— Хайде, направи ми удоволствие.

Тя вдигна рамене и изкачи първите три стъпала.

— Доволен ли си?

— Фийни, как мина проверката за оръжие?

— Отлично. Още на първото стъпало скенерът показва полицейски лазер и още едно оръжие в кобур, прикрепен към глезена.

Ив вдигна поглед към скритите високоговорители, откъдето се бе разнесъл гласът на Фийни. Усмихна се кисело, обърна се и подхвърли на Рурк:

— Защо не се качиш да проверят и теб, умнико?

— Защото не е необходимо. Подобни скенери са монтирани на входовете и изходите, в тоалетните и в стаите. Ще упражняваме непрекъснат контрол.

Ив слезе и попита:

— Как стои въпросът с бомбите? Ами с ножовете?

— Скенерите отчитат наличието на експлозиви. С ножовете ще ни бъде по-трудно, въпреки че детекторите за метал са много чувствителни. Един час преди откриването цялата сграда ще бъде огледана най-щателно.

— Къде ще се състои срещата ти с Рикер?

— Разделили сме залата на двацет и два сектора. Всеки е снабден със самостоятелна система за охрана и камера, които са свързани с контролното помещение. Ние ще бъдем в сепаре, намиращо се в сектор 12, ето тук.

Рурк посочи маса близо до сцената. Тя огледа златистите и червени колони, които завършваха с капители, позлатените клетки, в които можеха да се поберат по няколко души, и иронично подхвърли:

— Не искате да изпуснете представлението, така ли?

— Известно ти е, че каквото и да се случи, представлението трябва да продължи. Сепарето е със специално оборудване и ще бъде наблюдавано от контролното помещение.

— Рикер ще поиска да включи свой скенер, а може би и устройство, блокиращо видео- и аудиовръзката.

— Нашата система не се влияе от подобни фактори.

— Много си самоуверен.

— Имам причина, лейтенант. Сам съм проектирал системата и вече сме я изпитали. По време на срещата две жени от охраната ще бъдат на сцената.

— Не думай! Не бях чувала за стриптийзьорки телохранителки.

— Няма значение, че са красиви. Ако се наложи, безмилостно ще се справят с хората на Рикер.

— Не сме се споразумявали за цивилна охрана. Всеки сектор ще се охранява от ченгета.

Рурк кимна и се усмихна:

— Спокойно можех да разположа моите служители на най-стратегическите позиции. Но след като съм временно назначен за цивилен помощник, съм длъжен да държа в течение шефа на екипа.

— Не хитрей!

— Освен това те обичам.

— Тоалетните са... приказни — заяви Пийбоди, която незабелязано се беше приближила. — Ще се шашнете, като ги видите, лейтенант. Умивалниците са с размерите на езерца, огледалата са грамадни, а плотовете за тоалетните принадлежности и гримове сигурно са дълги един милион километра. Стенописите изобразяват сексуални сцени, има дори канапета... — Сепна се от гневния поглед на Ив, изкашля се и продължи с делови тон: — С Макнаб проверихме системата за охрана — микрофоните, камерите и скенерите работят безотказно.

— Куртката ти е накриво закопчана, полицай.

— Какво... — Тя погледна надолу, изчерви се като рак и се залови да поправя „пораженията“ от сърчните пръсти на Макнаб.

В бързината сутиенът ѝ се разкопча и едрите ѝ гърди се полюшнаха под куртката.

— О-хо! — импулсивно възкликна Рурк, а когато Ив го стрелна с очи, дискретно се извърна да скрие усмивката си.

— За бога, полицай, отиди някъде другаде, за да се приведеш в ред и се постарай поне за малко да обуздаеш хормоните си.

— Слушам, лейтенант. Извинете, лейтенант.

Пийбоди се изниза, а Ив гневно се втренчи в съпруга си и процеди:

— Знам, че тази история те забавлява. Още преди време ти казах, че връзката с Макнаб ще се отрази пагубно на сътрудничката ми.

— В качеството си на временен служител на нюйоркската полиция намирам поведението ѝ осъдително — отговори Рурк, още по-широко се усмихна и сякаш се подмлади и стана още по-красив. —

Поведението ѝ е позорно. Смятам, че ние с теб трябва да огледаме въпросните помещения, и то незабавно.

— Извратен тип! — Тя пхна ръце в джобовете си и тръгна към контролното помещение. В този момент в залата влезе Ру Маклийн.

Поколеба се, когато срещна ледения поглед на Ив, изпъна рамене и се запъти към бара, където Коли беше поднесъл последната напитка в живота си.

— Госпожице Маклийн!

— Лейтенант, знам мнението ти за мен. С пълно право можеш да ме наругаеш.

— Няма смисъл. Тук се проля кръвта на полицай, на невинен човек. Ако изобщо имаш съвест, това е по-страшно от всякакви упреци.

— Ив! — Рурк докосна рамото ѝ и се обърна към управителката на клуба: — Видя ли се с Рикер?

— Да. Той е...

— Не говори. — Той посочи стената. Контролното табло и асансьорът бяха скрити зад стенопис, изобразяващ грехопадението на Адам. Тайната врата безшумно се плъзна встрани. Тримата се качиха в асансьора, който ги отведе в кабинета. Рурк пристъпи до хладилника, извади бутилки с минерална вода, наля три чаши и промълви:

— Седни, Ру. От опит знам колко зле се чувства човек след разговор с Рикер.

— Да, така е. Благодаря.

— Божичко, колко сме учтиви! — заядливо се намеси Ив и отблъсна чашата, която той ѝ подаде. — Колко сме мили и благовъзпитани! Ако си решил да се довериш на госпожицата, драги, твоя си работа. Не очаквай същото от мен. Предаде те, а ти ѝ правиш мили очи.

Рурк подаде чашата на Ру:

— Наистина ме предаде, но сега ще изкупи вината си... и ще плати скъпо и прескъпо. — Посегна към ръката на Ру, която трепереше, и въпреки съпротивата ѝ, нави ръкава.

От китката до лакътя кожата беше покрита с грозни синини.

— Причинил ти е болка. Много съжалявам.

— Харесва му да наранява хората, да им причинява болка... — Тя сведе очи и смъкна ръкава си. — Жена ти сигурно е на мнение, че

заслужавам много по-лоша участ.

— Пръстите му са като нокти на граблива птица — промълви Ив и сърцето ѝ се сви от съжаление. — Защо е постъпил така с теб?

— Най-вече защото му бях под ръка. Ако се беше усъмнил в думите ми, можеше да ме убие. Общо взето беше в прекрасно настроение, тъй като му бях съобщила нещо важно за Рурк. — Тя отпи от чашата си, остави я обратно на масичката и продължи: — Всичко мина като по ноти, точно както очакваше Рурк. Поисках среща с Рикер и му съобщих, че мога да му продам важни сведения. Той се вбеси, че му искам пари и реши да ми „даде урок“, та услугата да му излезе безплатна. Като видя каква болка ми е причинил, настроението му отново се подобри.

Ру машинално закопча маншета на ръкава си.

— Ето какво му казах, Рурк: че си в лошо настроение, ще пришпорваш работниците да побързат, защото губиш много пари, докато клубът е затворен. Казах му още, че перушината ти е настръхнала, задето ченгетата се ровят в миналото ти, а за капак добавих как съм те чула да се караш с жена си.

— Браво! — Рурк доволно потри ръце и седна на страничната облегалка на едно кресло.

— Излъгах го, че сте се скарали заради разследването; казал си ѝ, че те злепоставя и че самата тя ще стане за посмешище. Поставил си ѝ ултиматум да напусне полицията, помежду ви избухнал невъобразим скандал. — Ру с усилие се усмихна. — Обвинил си съпругата си, че никога няма да сте на еднакво мнение, защото сте от двете страни на барикадата, и си изпуснал нервите си. Дано да не ми се разсърдиш, но те представих като човек на ръба на лудостта. Чула съм те да казваш, че до гуша ти е дошло да пипаш с кадифени ръкавици и да губиш пари от законните сделки. Обвинил си жена си за неуспехите си, заплашил си я. А ти си се разплакала — обърна се тя към Ив и в гласа ѝ се долови задоволство.

— Добре си ме подредила, няма що.

— Това най-много допадна на Рикер. Разказах му как Ив гневно е напуснала клуба, а аз съм използвала момента и съм проявила съчувствие към твоите неприятности, Рурк. Приятно ти е било да излееш душата си пред някого, изпили сме по няколко чашки и си споделил, че ти е писнал животът на почтен човек, че бракът ти е пред

разтрогване. Още си обичал съпругата си, но трябвало да имаш някакъв отдушник, някакво предизвикателство, което да прогони скуката ти. Защо да казваш на жена си, че си се върнал към предишните навици? В края на краищата и ти си човек — искаш да се занимаваш с нещо, та да не мислиш на какви опасности е изложена. Решил си с един куршум да убиеш два заека, като се свържеш с Рикер и подновиш сътрудничеството си с него при едно условие: да остави на спокойствие жена ти. Щял си да му предложиш да получава по-големия дял от печалбата, а нея да накараш да напусне полицията. От Рикер се искало само да запази живота на скъпата ти женичка, докато я убедиш да зареже полицейската работа. Заявил си, че лудо я обичаш, но няма да ѝ позволиш да те кастрира и да те държи на каишка. Съгласила съм се с теб и съм предложила да предам на Рикер думите ти. Отначало той изобщо не ми повярва.

Ру докосна насинената си ръка и продължи:

— Накрая го убедих, че си приел да действам като посредник, защото не си бил на себе си. Споделих с него, че напоследък си станал разсеян и немарлив. Рикер се хвана на въдицата, защото му беше приятно да научи за падението на кръвния си враг, освен това не предполагаше, че ще се осмеля да го излъжа. — Тя отново отпи от чашата си, защото гърлото ѝ беше пресъхнало. — Всъщност очаквах много по-големи затруднения. Рикер ухапа стръвта още преди да я сложа на кукичката. Онзи Канарди, адвокатът, заяви, че цялата история е доста съмнителна, но Рикер му нареди да си затваря устата. Онзи обаче продължи да мърмори, тогава шефът му го замери с преспапието. Не го улучи, но в стената остана дълбока дупка.

— Гневът е лош съветник — промърмори Ив.

— Гледката беше впечатляваща — съгласи се Ру. — Във всеки случай адвокатът предпочете повече да не се намесва, а Рикер обеща да дойде в клуба. Няма да пропусне възможността да те унизи, да те стъпче. Разбере ли, че Канарди е имал право, ще се опита да те убие. Заяви, че ако не може да те разори, ще отнеме живота ти.

— Браво, Ру — повтори Рурк и кръвта във вените му закипя. Чувстваше се като ловец, който се впуска в преследване на опасен звяр.

— Аз не съм доволна. — Ив пхна ръце в джобовете си и накриво изгледа Ру. — Защо не си казала на Рикер, че и Рурк се е

разплакал?

Забеляза изпълнения с благодарност поглед на Ру и мислено се помоли операцията да мине гладко.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Времето ги притискаше. Едновременното провеждане на две важни акции означаваше за един час да се върши двойно повече работа, повече тревоги.

Ив остави „Чистилицето“ в ръцете на дори прекалено компетентния Рурк и заяви, че отива да посети съпругата на Клуни в къщата ѝ в предградията.

— По нареждане на командира Бакстър вече я разпита — обади се Пийбоди, с което си навлече гнева на началничката си, която я стрелна с леден поглед и се сопна:

— Искам да ѝ задам още няколко въпроса. Имаш ли нещо против, полицай?

— Не, лейтенант. Извинете, лейтенант — избърбори Пийбоди и си помисли, че следващите трийсет часа ще бъдат най-кошмарните в живота ѝ. Като видя патрулната кола, паркирана пред мъничката градина на едноетажната къща, реши да си държи езика зад зъбите. Клуни също щеше да я забележи, ако случайно му хрумнеше да се укрие вкъщи. А може би тъкмо затова колата беше на толкова видно място.

Тя безмълвно последва началничката си по късата алея. Ив позвъни на вратата.

Жената, която отвори, беше доста закръглена и с приятно, открито лице. Щеше да изглежда хубава, ако клепачите ѝ не бяха подпухнали и очите ѝ зачервени от плач. Очевидно беше изтощена до смърт, объркана и изплашена. Когато Ив ѝ показа значката си, жената избухна в ридания и през сълзи възкликна:

— Намерили сте го! Мъртъв е!

— Не, госпожо Клуни, още не сме установили къде се укрива съпругът ви. Може ли да влезем?

— Казах на колегата ви всичко, което знам. — Тя се обърна и ги поведе към малката всекидневна. Раменете ѝ бяха приведени, сякаш носеше тежък товар.

Мебелите бяха покрити с калъфи от кретон, върху масичките имаше дантелени покривчици, старомодните кресла изглеждаха удобни, подът беше застлан с поизбелял килим. Телевизорът също беше старомоден. На видимо място беше поставена статуетка на Светата Дева със сериозно и състрадателно лице.

— Госпожо Клуни, съпругът ви обаждат ли ви се е?

— Не... и няма да ми се обади. Казах на другия детектив, ще го кажа и на вас — допуснали сте абсурдна грешка. — Тя машинално отметна от челото си кичур от кестенявата си коса, която бе започнала да се прошарва. — Арт наистина не е добре... от дълго време не е на себе си, но никога не би сторил онова, в което го обвинявате.

— Защо сте толкова сигурни, че няма да ви се обади, госпожо Клуни? Нали сте негова съпруга, а това е неговият дом.

— Така е. — Жената седна, сякаш вече не можеше да се държи на краката си. — Вярно е. Но Арт вече не е същият. Не вярва на никого и в нищо. Той е свършен човек, отклони се от пътя, загуби надеждата и вярата си. След смъртта на Тад животът ни вече не е същият.

Ив седна до нея и се приведе, сякаш споделяше тайна с близка приятелка.

— Госпожо Клуни, искрено желая да му помогна. Имате ли представа къде се е укрил?

— Не, никаква. Напоследък много се отчуждихме. — Тя извади от джоба си смачкана носна кърпичка. — Арт престана да ми говори, вече не споделяше с мен, както през месеците, последвали убийството на Тад. Тогава взаимно се подкрепяхме и се утешавахме. Нашият Тад беше прекрасен младеж. — Погледна към снимката на младия мъж в парадна униформа. — Той беше нашата гордост. Когато го загубихме, с Арт се вкопчихме един в друг, крепеше ни любовта, която изпитвахме към него, и с която обсипвахме съпругата му и детенцето му. Добре че беше детето, та ни помогна да преодолеем мъката.

Стана и взе друга снимка, на която Тад беше заснет с усмихната млада жена, която държеше бебе с розови страни.

— Бяха идеалното семейство. — Тя нежно прокара пръст по усмихнатите лица, върна снимката на мястото ѝ и отново седна. — Ала няколко седмици след смъртта на сина ни Арт започна да се променя. Често потъваше в празни размишления, заяждаше се с мен за щяло и за нещяло. Престана да споделя с мен, отказа да посещава неделната

литургия. Отначало се карахме, после само мълчахме. Съществувахме в тази къща, вместо да живеем в нея.

— Госпожо Клуни, спомняте ли си кога съпругът ви започна да се променя?

— Преди около четири месеца. Изминалото време ми се стори безкрайно — с Арт сме заедно повече от трийсет години, но никога поведението му не е било толкова странно.

Ив си помисли, че тъкмо по това време е било извършено първото убийство. Беше открила мястото на първото парченце от мозайката.

— Понякога дори и нощем не се прибираше у дома, премести се да спи в стаята на Тад. После напусна дома си. Заяви, че съжaliaва, задето ми причинява тревога, но трябвало да уреди нещо, преди отново да бъде мой съпруг. Опитах се да го разубедея, но той беше непоколебим. Дано Бог ми прости, ала бях толкова смазана от мъка, чувствах се толкова празна отвътре, че не ме беше грижа какво прави Арт.

Тя стисна устни и избърса сълзите си.

— Не знам къде е, нито какво е направил, но копнея отново да бъда със съпруга си. Ако знаех нещо, което ще помогне да ми го върнете, веднага щях да ви го кажа.

След посещението в дома на Клуни, Ив разпита съседите. Всички бяха озадачени, не можеха да повярват, че добрият приятел, любящият съпруг и баща, уважаваният член на малката им общност е убиец.

Никой не призна, че Клуни се е опитал да се свърже с него — може би казваха истината.

— Вярвате ли им? — попита Пийбоди, когато се качиха в колата.

— Вярвам на жена му. Прекалено объркана и изплашена е, за да лъже. Клуни знае, че наблюдаваме къщата, както и жилищата на негови приятели и роднини. Не е толкова глупав, че да се укрие при свой познат, но не бива да изключваме и тази възможност. Като се върнем в управлението, отново ще прегледаме информацията за него. Може би ще ни хрумне къде би отишъл.

След два часа пред компютъра Ив вече не беше толкова оптимистично настроена. Имаше усещането, че пред нея се е изпречила непробиваема преграда. Притисна с пръсти клепачите си и

се запита дали да не изпие още една кана кафе, за да надвие умората. Отвори очи и видя, че Майра стои на прага.

— Прекаляваш с работата, Ив.

— Притисната съм до стената. Извинявай, имахме ли уговорена среща?

— Не. Помислих си обаче, че ще ти бъде от полза да чуеш мнението ми за състоянието на Клуни.

— Разбира се. — Ив се огледа и въздъхна. — Тук цари истински хаос. От няколко дни съм забранила на чистачите да влизат в канцеларията ми. Страхувам се от шпионите на Рикер — напоследък започнах да се убеждавам, че неговите хора са навсякъде.

— Хаосът изобщо не ме притеснява. — Майра седна на ръба на бюрото. — Не вярвам, че той е променил плана си. Мисля, че дори да иска, не може да го стори, защото е решил да те държи под око. Следователно няма да напусне града.

— Вече не му вярвам. Обеща да не убива, а без капчица колебание заби ножа в гърдите на Уебстър.

— Не е действал преднамерено, а импулсивно, възможно е дори да си е въобразил, че това е било самозащита. Присъствието на човек от „Вътрешно разследване“ го е накарало да мисли, че си измамила доверието му. Сигурна съм, че не е напуснал града и използва уменията си, за да разбере дали ще се подчиниш на ултиматума му относно Рикер. Мисля, че и ти си на същото мнение.

— И аз бих постъпила като него, ако бях намислила да накажа виновните, ако ще и да загубя живота си. — Ив се беше помъчила да проникне в съзнанието на Клуни, да си представи как разсъждава, какви са мотивите му. — Той се стреми към смъртта, нали, докторе?

— Да. Ще те наблюдава и ако в определения от него срок не изпълниш условията му, ще се опита да те убие. Ще се постараете да отнеме и живота на Рикер, после ще се самоубие. Не ще се осмели да погледне в очите съпругата си и колегите си, но с радост ще отиде при сина си.

— Няма да го позволя — промълви Ив.

Искаше ѝ се да се прибере право вкъщи, но реши да се отбие в болницата. Бяха ѝ казали, че в състоянието на Уебстър не е настъпила

промяна, но тя държеше да се увери, че не са я излъгали.

Докато вървеше по коридора към интензивното отделение, си мислеше колко мрази миризмата, типична за болниците, и изобщо болничната атмосфера. Когато сестрата я попита дали е близка сродница на Уебстър, Ив най-безсрамно я излъга.

След секунди вече стоеше в стаичка, в която се побираха само леглото и сложната медицинска апаратура.

Втренчи се в преbledнялото лице на Уебстър и шеговито подхвърли:

— Излежаваш се тук и пет пари не даваш, че се съсипвам от работа. Предупредих те, че ще побеснея, ако решиш да мързелуваш. Голям хитрец излезе, Уебстър. — Замълча, хвана ръката му и с ужас установи, че е леденостудена. — Мислиш ли, че ми е до посещения на болни? Чудя се как да намеря време за всичко, а ти си откри удобно оправдание, като изпадна в кома. Размърдай мързеливия си задник. — Наведе се и почти извика: — Чуваш ли, умнико? Крайно време е да станеш от проклетото легло! Напоследък загинаха много полицаи, няма да позволя и ти да умреш. Жестоко се лъжеш, ако мислиш, че ще положи цветя на паметника ти и ще роня сълзи за теб. Да знаеш, че ще се изплюя на гроба ти!

Стисна ръката му и зачака, но той изобщо не реагира.

— Глупчо! — промълви и едва сега осъзна колко топли чувства храни към него. Обърна се и рязко спря, като видя Рурк на вратата. Опита се да измисли някакво обяснение, но не намери подходящи думи.

— Предположих, че ще се отбиеш тук — тихо каза Рурк.

— Ами... аз само... — Тя сви рамене и пъкна ръце в джобовете си.

— Опитваш се да помогнеш на приятел — промълви той, приближи се до нея, хвана я за раменете и я целуна по челото. Жестът му изразяваше нежност и подкрепа. — Нима мислиш, че ще ти се разсърдя?

— Не... Все пак положението е доста неловко, като се има предвид скорошната ти схватка с Уебстър.

— Няма да ти преча. Остани колкото искаш.

— Няма смисъл. Казах му каквото бях намислила. Като излезе от комата, ще му дам да разбере.

— С удоволствие ще ти помогна. — Рурк я прегърна през кръста и промълви: — Да си вървим у дома, лейтенант. Утрешният ден ще бъде много напрегнат.

Денят наистина беше напрегнат и мина прекалено бързо. По мониторите в контролното помещение Ив имаше възможност да наблюдава всичко случващо се в клуба.

Оплакала се бе на Рурк от приглушеното осветление, но той не ѝ обърна внимание. Заявила бе, че музиката от високоговорителите е прекалено силна, но реакцията му беше същата. Едва сега тя разбра, че е пропуснала нещо, което наистина щеше да затрудни наблюдението. Не беше предвидила, че клубът ще бъде претъпкан с посетители в нощта, когато отново отваря врати. Гневът ѝ се подсилваше и от факта, че Рурк е знаел и не я е предупредил.

— Хората ни са малко — обърна се тя към Фийни. — Не е изминал и час от откриването, а залата е претъпкана, сякаш Рурк е обещал безплатни питиета и групов секс на всеки клиент.

— А може би наистина ги е примамил с щедри обещания. Рурк е царят на рекламата. Не се безпокой, Далас. Ще се справим. Погледни какво се случва в шести сектор — някакъв умник тайно пуска хапче в напитката на дамата си. Предполагам, че е „екзотика“.

— Остави хората на Рурк да се погрижат за подобни проблеми. — Докато се взираха в монитора, тя сложи ръка на рамото на Фийни. — Не искам полицията да се намесва. — Мислено добави, че иска да провери доколко е ефективна охраната на клуба.

След трийсет секунди получи доказателство — грамаден мъжага в черен костюм се приближи до масата, която наблюдаваха, взе чашата с наркотика, същевременно хвана нарушителя за яката и го изведе.

— Бързо и безшумно — одобрително кимна Фийни. — Това е начинът да се поддържа редът.

— Цялата тази история не ми се нрави. Страхувам се от провал.

— Всичко ще бъде наред. Хванали са те лудите.

— Какво? Кой ме е хванал?

— Изнервена си, миличка, и говориш глупости.

— Мътните те взели, Фийни. Никога не говоря глупости...

— Е, сега го правиш — настоя той и очите му закачливо проблеснаха. — Мъжът ти блестящо ще се справи, Далас. Няма по-способен от него.

— Вярно е... и може би тъкмо това ме безпокои. — Ив се загледа в монитора. Рурк нехайно се движеше сред многобройните посетители, сякаш единствената му грижа бе дали те ще харесат костюма му.

А тя се намираше два етажа над него и от притеснение започваше да се поти. Осъзна, че тревогата ѝ е прекомерна именно защото е в контролното помещение. Щеше да се чувства много спокойна, ако беше сред гостите на клуба. Като Пийбоди, която, облечена в цивилни дрехи, седеше на бара.

— Пийбоди, чуваш ли ме?

Сътрудничката ѝ леко кимна.

— Надявам се, че питието ти е безалкохолно.

Както винаги, когато началничката ѝ ставаше прекалено настоятелна или строга, Пийбоди забели очи.

Незнайно защо Ив се почувства малко по-добре. Когато някой позвъни, тя хвана оръжието си и погледна монитора, за да разбере кой стои зад вратата. Освободи заключващите устройства, отвори и строго попита:

— Мартинес, защо не си на позицията си?

— Разполагаме с още малко време. Ще ме изслушаш ли? Няма да те бавя. Не успях да ти го кажа досега, а ако операцията протече според очакванията ни, после няма да имаме време. Искам да ти благодаря, задето ме включи в екипа си.

— Заслужи го.

— Така си е, обаче не беше длъжна да ме вземеш. Знай, че ако ти потрябва услуга, винаги можеш да разчиташ на мен и на колегите от моя участък.

— Благодаря. Ако се наложи, ще се възползвам.

— Помислих, че може би ще ти е интересно да научиш какво ще се случи с Рот. Ще бъде официално порицана, ще я принудят да посещава психотерапевт. Дава ѝ се шестмесечен изпитателен срок, след който ще се прецени дали тя да остане началник на участъка.

Ив знаеше, че ударът ще бъде тежък за амбициозната Рот, но участта ѝ можеше да бъде още по-лоша. Мартинес сякаш прочете

мислите ѝ и добави:

— Сигурно ще ѝ бъде тежко. Някои от момчетата твърдяха, че тя ще подаде оставка, но не познаха. Рот лесно не се предава.

— Да, сигурна съм, че ще го преживее. Ако си приключила с клюките, върни се на мястото си.

Мартинес широко се усмихна и козирува:

— Слушам, лейтенант.

Ив отново заключи вратата и се обърна към мониторите. Понечи да седне, изведнъж видя нещо, което я накара да възкликне:

— Божичко! Само това не предвидих! Как не се досетих, че на Мейвис и Леонардо също ще им хрумне да посетят новооткрития клуб.

Инстинктивно или по-скоро подчинявайки се на сърцето си, превключи на честотата на Рурк:

— Мейвис и Леонардо току-що влязоха. В момента прекосяват сектор 5. Убеди ги веднага да напуснат заведението.

— Не се безпокой за тях — едва чуто промърмори той, а Ив безпомощно се втренчи в монитора.

— Рурк! — възбудено изписука Мейвис и се хвърли в прегръдките му. Беше облечена в екстравагантно творение от синя перушина, което минаваше за рокля, тялото ѝ беше боядисано в златисто. — Клубът е фантастичен! Още по-шикозен е от преди! Къде е Далас? Няма ли да присъства на откриването?

— На работа е.

— За престъпниците почивен ден няма. Не тъгувай, скъпи, ние ще ти правим компания. Оркестърът е направо супер. Умирам да потанцувам.

— От галерията на втория етаж ще имате по-добра видимост.

— И тук е страхотно — упорстваше Мейвис.

— Обещавам ти невероятно преживяване — излъга я Рурк. Знаеше, че няма да напуснат клуба, ако не им обясни положението. Реши да поуспокои Ив, като ги отдалечи от мястото, където се очакваше да бъде „най-горещо“. Направи знак на Ру да се приближи и ѝ каза: — Госпожата и господинът са мои приятели. Настани ги на най-хубавата маса на втория етаж, сметката им се поема от заведението.

— Много си щедър! — Леонардо хвана ръката на Мейвис. — И много любезен.

— За мен е удоволствие да бъдете мои гости. Уговорил съм си важна среща. Като приключа, ще дойда при вас да изпием по нещо.

— Божке, Леонардо, виж какви цици има онази, червенкосата, на главния подиум!

— Радост за очите ми, никога не забелязвам другите жени, когато си до мен.

— Ужасно си мил! Страхотен ласкател е, нали, Рурк? Чакаме те, побързай.

Като се убеди, че са се отдалечили достатъчно, че да не го чуят, Рурк се приближи до Макнаб:

— Дръж ги под око. Погрижи се да бъдат на безопасно разстояние, докато всичко приключи.

— Не бери грижа. Мейвис беше права — циците на онази дама си ги бива.

Танцърките на сцената гъвкаво извиваха телата си и се събличаха, сякаш това им доставяше удоволствие. Под ритмичните удари на барабан една изключително пластична блондинка танцуваше около пилон. Над подиума сякаш падна синкава мъгла, когато друга танцърка, застанала върху въртяща се колона, като по магия изникна на централната сцена.

Между стриптийзорките бродеше холограмно изображение на озъбена черна пантера, която носеше сребърен нашийник с остри шипове. Очите ѝ бяха кървясали. Всеки път, когато отметнеше глава и надаваше рев, посетителите ѝ отвърщаха с възторжени възгласи.

Рурк обърна гръб на сцената, където красивите момичета и дивият звяр разпалваха страстите, и видя Рикер да влиза в „Чистилицето“.

Разбира се, беше заобиколен от дванайсет души охрана. „Горилите“ подозрително огледаха залата, сетне шестима си пробиха път през тълпата. Рурк знаеше, че това е „първият отряд“. Със сигурност носеха мощни мини скенери, за да открият местоположението на наблюдаващите камери, на алармите и на мониторите. Той се усмихна — щяха да открият само онова, което бе преценил, че трябва да видят.

Престори се, че не ги забелязва и си проби път през множеството елегантни мъже и жени, за да застане лице срещу лице с Рикер.

— Започваме! — Гласът на Ив прозвуча в миниатюрните слушалки на хората от екипа ѝ. — Всички по местата си. И без издънки! — Вече не беше напрегната и нервна, сега бе в стихията си. — Фийни, очаквам да разбера кой какви оръжия носи!

— Данните вече са готови.

Без да откъсва поглед от монитора, Ив си помисли, че Рурк също е готов за най-тежката битка в живота си.

— Много време измина, откакто не сме се виждали — обърна се към Рикер.

Устните на среброкосия се разтегнаха в неприятна усмивка:

— Да, много. — Огледа се и с подчертано отегчение добави: — Доста пари си хвърлил, но клубът за стриптийз си остава клуб за стриптийз, колкото и да го разкрасяваш.

— А бизнесът си е бизнес.

— Едно птиченце ми каза, че напоследък си позакъсал.

— Вече се справих с проблемите.

— Така ли? Научих, че миналата година си загубил неколцина важни клиенти.

— Предприех известни... — Рурк извърна поглед, сякаш темата му беше неприятна, и добави: — ... известни преобразувания.

— О, да! Може би си искал да поднесеш сватбен подарък на очарователната си съпруга.

— Не забърквай жена ми!

— Ще ми бъде трудно, дори невъзможно — ухили се Рикер. Приятно му беше да наблюдава реакциите на бившия си съдружник, да усети колко е напрегнат. Със задоволство си помисли, че Рурк се е променил — навремето нямаше да се издаде. — Все пак може да обсъдим какво предлагаш в замяна на приятелското ми отношение.

Рурк се престори, че е завладян от гняв, но се мъчи да се успокои.

— Заповядай в моето сепаре. Ще те почерпя едно питие.

Понечи да се обърне, но един от охранителите на Рикер го хвана за рамото с очевидното намерение да го обискира за оръжие. Рурк отстъпи встрани, хвана палеца на непознатия и с рязко движение го измъкна от ставата. Знаеше, че ако не прояви поне малко жестокост, Рикер ще стане подозрителен.

— Пипнеш ли ме още веднъж — изръмжа, — ще ти откъсна пръста и ще го натикам в гърлото ти. — Извърна поглед към Рикер. — Познаваш ме и знаеш, че не се шегувам, нали?

— Приятно ми е да видя, че поне в това отношение не си се променил. — Среброкосият направи знак на „горилата“ да се отдръпне. — Но нали не очакваш да... приема поканата ти да ме почерпиш едно питие, без да взема елементарни предпазни мерки?

— Нека метачите сканират мен и сепарето. Ако не си съгласен с условието ми, върви на майната си! Сега аз съм собственик на заведението.

На страната на Рикер заподскача мускулче, почувства, че под лъжичката му припари от гняв. Въздържа се и само отбеляза:

— Мразя избухливостта ти, която е типична за всички ирландци. В едно обаче си прав — клубът е твой. Поне засега.

— Тръгват към сепарето — каза Ив в микрофона. — Фийни, успокой ме, че системата на Рурк ще обезвреди скенерите им.

— Във всеки случай като провеждахме изпитанията, моят скенер беше безполезен. Помолих скъпия ти съпруг да ми покаже схемата, но той само се усмихна. — Обърна се към втория монитор и продължи: — Убеди се сама. Тези типове откриха само онова, което Рурк искаше. Дватама вече отиват да изпият по чашка и да си поговорят.

Ив изчете показанията на скенера за оръжието на „горилите“, после каза в микрофона:

— Пийбоди, заеми се с човека вляво от теб — онзи, който е от смесена раса и носи черен костюм. Висок е метър и седемдесет, тежи петдесет и два килограма, косата му е до раменете. Въоръжен е с полицейски лазер, който носи в кобур на кръста. — Видя ли го?

Сътрудничката ѝ се усмихна и кимна. Ив продължи инструкциите си към останалите членове на екипа:

— Не отделяйте поглед от човека, когото наблюдавате, но не предприемайте действия до второ нареждане. Повтарям, не се опитвайте да задържите или да обезоръжите хората на Рикер до второ нареждане. Мартинес, ти ще наблюдаваш...

— Горилите ти остават отвън — заяви Рурк, преди да влязат в сепарето. — Не желая да обсъждам делови въпроси пред цял взвод

дроиди.

— Аз също. — Рикер се настани на удобното канапе и плъзгащата се врата автоматично се затвори.

Най-сетне бе постигнал целите си, най-сетне беше настъпил моментът, за който бе мечтал повече от десет години — Рурк да падне на колене пред него и да му се моли. А ако случайно реши да упорства, лазерният скалпел, който мъдрият Рикер е скрил в ръкава си, ще обезобрази младежкото му и красиво лице.

— Момичетата си ги бива — отбеляза, без да откъсва поглед от гъвкавите танцьорки на сцената. — Признавам, че разбираш от хубави жени... винаги си имал слабост към тях.

— Вярно е. Доколкото си спомням, ти пък обичаш да им причиняваш болка. Съпругата ми още има синини по ръката след запознанството си с теб.

— Нима съм я наранил? — Рикер се усмихна. Отдавнашната му мечта се сбъдваше. — Как е възможно да съм бил толкова невнимателен! Уведомил ли си безценната си съпруга за днешната ни среща или от време на време тя ти отвързва синджира и ти позволява да бъдеш мъж? — подхвърли язвително.

Рурк извади цигара, почука с нея по масата и се поколеба. Изражението му на човек, измъчван от противоречиви чувства, накара Рикер още по-широко да се усмихне. Рурк си поръча уиски и въпросително вдигна вежда.

— И аз ще пия същото... в памет на миналото.

— Две уискита „Джеймсънс“. Двойни, без сода. — Рурк се облегна назад и запали цигарата си. — Ще ми се да се договорим за нещо... в памет на миналото. Каквито и да са отношенията помежду ни, не намесвай жена ми.

В гласа му се промъкнаха гневни нотки, той млъкна, като че ли се мъчеше да се овладее.

— Опита да се домогнеш до съпругата ми, а тя тъпкано ти го върна.

— Извади късмет — промърмори Рикер, но гневно стисна устни, докато поемаше от процепа за сервиране чашата с кехлибарена течност. — Рано или късно късметът ще ѝ изневери.

Рурк замахна, сетне се престори, че в последния момент се е осъзнал. Отпусна ръка и погледна към човека на Рикер, който

пристъпи по-близо и посегна за оръжието си.

— Какво ще поискаш в замяна на нейната безопасност?

— Такава ли била работата? — Очевидно Рикер беше доволен от развоя на събитията и отново се отпусна. — Откровен въпрос. Но защо смяташ, че ще получиш откровен отговор?

— Ще ти се отблагодаря — побърза да добави Рурк, сякаш не го беше грижа, че се унижава, че угодничеството ще го постави в неизгодно положение.

— Ще ми струва доста усилия. — От възбуда сърцето на Рикер биеше до пръсване. Не успя да се въздържа, приведе се и заяви: — Открих, че ми харесва да причинявам болка на жена ти!

— Слушай...

— Не, ти ме чуй! Затвори наглата си уста, дете трябваше да я запуша преди години, и внимателно ме изслушай. Ясен ли съм?

— Божичко, на този май не му е мил животът. — Гласът на Фийни прозвуча в слушалката и Рурк се съгласи с констатацията му. Сви юмруци и тежко въздъхна:

— Ясно ми е. Кажи ми условията си, мътните те взели! Та нали с теб сме делови хора! Кажи ми какво искаш.

— Не така грубо, приятелю. Нима в речника ти не фигурира думичката „моля“?

„Ах, ти, мръсна гадино!“ — помисли си Рурк. Изкашля се, отпи от уискито си и измрънка:

— Моля, кажи ми какво искаш.

— Браво, така е по-добре. Преди години ти прекъсна деловите ни взаимоотношения, поради което загубих милион и двеста долара в пари и стоки, да не говорим за опетнената ми репутация. Като начало искам от теб десет милиона долара.

— И какво ще получи срещу тази сума?

— Ще получиш живота на съпругата си, драги. До полунощ трябва да преведеш сумата по банковата сметка, която ще ти дам. В противен случай ще наредя да убият жена ти, всичко вече е уговорено.

— Дай ми малко повече време да...

— Ако не преведеш парите до полунощ, тя ще умре.

— Дори ти би се замислил да убиеш ченге, при това известно ченге.

— Толкова съм ти го насъбрал, че окото ми няма да мигне да ликвидирам някаква си полицайка. Не те насилвам, избирай. Ако си стискаш парите, ще загубиш жена си. — Той прокара дългите си нокти по чашата, разнесе се неприятен стържещ звук. — Въпросът не подлежи на обсъждане.

— Дори това, което имаме дотук, е достатъчно да го тикнем в затвора — промълви Ив.

— Ще ти даде много уличаващ материал. — Фийни се размърда на стола си. — Още не е разгрял.

— На драго сърце ще дам десет милиона, за да защитя жена си, но... — Рурк отпи от чашата си и се поколеба. — Какво ще кажеш да скрепим договора помежду си, като прибавим още една клауза към него? Разполагам с известна сума, която искам да вложа по-изгодно... нали разбираш за какво намеквам?

— Омръзна ли ти да бъдеш примерен гражданин?

— Накратко казано — да! — Той сви рамене, огледа се и впери поглед в една от стриптийзьорките, като се престори, че не забелязва насмешливото изражение на среброкосия. — Възнамерявам да си сменя местожителството, да предприема много пътувания. Искам да се захвана с нещо ново... с нещо по-доходно.

— Обръщаш се към мен, така ли? Как смееш да ми искаш услуга, сополанко? Какво си въобразяваш, че сме равни ли? Ще пълзиш пред мен, за да ти подхвърля някой оглозган кокал!

— В такъв случай разговорът е безпредметен. — Рурк сви рамене, но се престори на изнервен и на един дъх пресуши чашата си.

— Беше толкова самонадеян, толкова хладнокръвен. Погледни на какво си заприличал! Тази жена те е изсмукала, сега си само един мухльо. Забравил си какво е да издаваш заповеди, които променят живота на много хора, които слагат край на живота им. Знаеш ли, че още сега мога да сложа край на твоя живот? — Очите на Рикер заблестяха, приведе се и прошепна: — Дали да го сторя... в памет на миналото?

Рурк едва се сдържаше. Идваше му да удари с юмрук подигравателно ухиления Рикер и да обезвреди телохранителя, който стискаше оръжието, скрито под сакото му.

— Ако ме убиеш, няма да получиш десетте милиона, да не говорим за големите суми, които възнамерявам да инвестирам в

твоите... предприятия. Признавам, че с право ми имаш зъб, задето се оттеглих от съвместния ни бизнес.

— Оттеглил ли си се? — Рикер удари с юмрук по масата и отново изкрещя толкова силно, че едва не оглуши Фийни, който подслушваше разговора. — Предаде ме! Ограби ме! Бях щедър с теб, а ти ми се подигра! Заслужаваше да те убия. Още не е късно да го направя.

— Ако искаш отплата за онова, което сторих, или не съм сторил, готов съм да платя. Да, ще платя на драго сърце! Знам на какво си способен и тъкмо затова те уважавам.

За още по-голяма правдоподобност Рурк се престори, че ръката му трепери, докато натискаше бутоните, за да поръча още по едно питие.

— Още имам важни клиенти. Партньорството ни ще бъде взаимноизгодно. Не забравяй колко ценна е връзката ми в нюйоркската полиция.

Рикер презрително се изкиска. Сърцето му биеше толкова силно, че му причиняваше болка. Не му се искаше уиски, жадуваше за любимия си розов коктейл. Ала първо трябва да приключи започнатото. Трябва да унищожи Рурк.

— Нещастен глупако, пет пари не давам за твоето ченге. Подкупил съм цял полицейски участък!

— Тя е най-добрата. — Рурк се приведе и разпалено продължи: — Искam тя да напусне, но докато я убедя да се откаже от работата си, ще ти бъде много полезна.

— Нима? Гледай да бъде полезна за теб. Носят се слухове, че бракът ви не върви.

— О, незначителни недоразумения, които лесно ще изгладим... най-вече с помощта на десетте милиона — добави Рурк, иронично се усмихна и взе двете чаши с уиски. — След като обещаеш да не я преследваш, тя ще се успокои. Обещавам, че не след дълго ще я накарам да напусне полицията. Работя по въпроса.

— Защо? Сам каза, че е полезно да имаме връзки в полицията.

— Искam съпруга, не ченге. Искam жена ми да е в леглото ми, вместо да разследва проклетите си случаи. — Той се намръщи и жадно отпи от уискито си. — Имам право на това, нали? Ако ми трябва ченге, ще го подкупя, няма да се женя за него!

Рикер си мислеше, че събитията се развиват по-благоприятно, отколкото бе очаквал. Ще вземе парите на Рурк, ще го унижи, ще го накара да се чувства задължен, а накрая ще го убие.

— Ако искаш, мога да го уредя?

— Какво?

— Оставката ѝ. Гарантирам, че след месец ще я освободят от служба.

— Какво искаш в замяна?

— „Чистилицето“... както и една малка услуга. Очаквам пратка, предназначена за клиент, който се оказа разорен. Готов съм да ти преотстъпя стоката срещу... да речем още десет милиона. Превеждаш парите по сметката ми, прехвърляш клуба на някоя от моите компании и смятай, че сме сключили споразумение.

— За каква стока става въпрос?

— Фармацевтични продукти.

— Знаеш, че нямам връзки за търговия с наркотици.

— Хич не ми пука какво имаш и какво нямаш! — От гняв гласът на Рикер пресекна. — За кого се мислиш, нещастнико, та си вириш носа? — Пресегна се и сграбчи Рурк за яката. — Казах ти условията си и очаквам да се подчиниш!

— Този тип е неуравновесен! Трябва да се намесим! — възкликна Ив и забърза към вратата, но Фийни я спря:

— Почакай! Позволи на Рурк да осъществи плана си докрай.

— Не мога да остана тук и безучастно да наблюдавам.

— Не си виря носа — побърза да каже Рурк. Изглеждаше изплашен и изнервен. — Нямам връзки с наркопласьори.

— Проблемът си е твой. Твой, разбираш ли? Ще изпълниш условията ми или ще загубиш скъпоценната си полицайка. Ако не се съгласиш, ще си понесеш последствията.

— За бога, дай ми малко време да си помисля! Нареди на хората си да напуснат. Не искам неприятности в клуба.

— Добре. Съгласен съм.

Рурк видя налудничавия проблясък в очите му и си помисли: „Напълно е превъртял“. Слуховете за душевното състояние на Рикер не бяха преувеличени.

— Двайсет милиона са много голяма сума. Все пак съм готов да рискувам, за да запазя живота на съпругата си... и да компенсирам

загубите ти. Но искам да ми обясниш как ще издействаш да я освободят от работа, без да се разбере, че аз съм замесен.

Рикер не усещаше, че се е задъхал от възбуда. Не забеляза как трепери ръката му, когато посегна към чашата с уиски. Осъзнаваше само, че мечтата, която бе лелеял години наред, най-сетне се бе сбъднала.

— Само за една седмица ще проваля кариерата й. Ако използвам връзките си, на бърза ръка ще я изхвърлят от полицията. И без това много съм й го насъбрал по повод случая, който разследва. Позволи си да ме оскърби... подигра ми се!

— Ще я накарам да ти се извини — умолително каза Рурк, без да отмести поглед от него.

— Ще ми се извини, и още как! Не понасям да ми се подиграват, особено пък жени.

Рурк си помисли, че с внимателно подбрани думи напълно ще го извади от равновесие.

— Ще те помоли за прошка, защото ти дърпаш конците. Ти си всесилен.

— Точно така. Разбира се. Държа всички ви в ръцете си. Ако реша да ти направя услуга и да уредя жена ти да бъде уволнена от полицията, ще ми платиш допълнително. Ще вкараме неверни данни в компютъра на един човек, ще разпространим погрешна информация и ще изхвърлят лейтенант Далас като мръсно коте.

Рурк избърса устните си с опакото на дланта си и промълви:

— Боже мой, нима ти си наредил да убият онези полицаи?

— Разбира се. Ще има още трупове на ченгета. Тази игра ми се струва много забавна.

— Не желая да се замесвам в убийства на полицаи. Рано или късно ще си понесеш последствията.

— Не ставай смешен. Аз съм недосегаем. Освен това не съм убил никого. Само внуших идеята на най-подходящия човек, поставих оръжието в ръката на най-уязвимия. За мен това е само игра. Спомняш ли си колко обичам забавните игри? И че държа само аз да съм победителят.

— Спомням си и съм сигурен, че винаги ще печелиш. Как уреди убийствата на ченгетата?

— Грижливо се подготвям, Рурк, после с удоволствие наблюдавам как парченцата от мозайката прилягат на местата си.

— Боже мой, спя с полицейска служителка, но за нищо на света не бих могъл да постигна твоя успех! — с възхищение възкликна Рурк. — Подценявал съм те. Навярно години наред си подготвял този... удар.

— Отне ми само няколко месеца. Най-важно е да избереш подходящия човек, пионката, с която да започнеш играта. В този случай — млад и прекалено принципен полицай. Отстраняването му е фасулска работа, тънкостта на играта е убийството му да бъде използвано за мотивиране на обезумелия от скръб баща. После ми остава само да наблюдавам как един полицай с безупречна репутация се превръща в безмилостен престъпник и оставя след себе си диря от трупове. Убива, когото пожелае, при това безплатно.

— Гениален си — промълви Рурк.

— Идеята наистина си я бива, а най-хубавото е, че мога да отстраня, когото си пожелае, и то безнаказано. Убивам чрез друг човек и съм в пълна безопасност, за разлика от теб. Преведи парите и обещавам, че докато вятърът не задуха в друга посока, ще бъдеш под моя закрила. Също и жена ти.

— Разбрахме се за двайсет милиона, нали?

— Засега сумата е достатъчна.

— Съгласен съм — едва чуто каза Рурк и извади ръката си, която незабелязано бе пъхнал под сакото си. Насочи пистолета към Рикер и все така спокойно продължи: — Само дете ми се повдига от мисълта да работя заедно с теб. Кажи на твоя човек да не се приближава, защото с удоволствие ще изпробвам оръжието върху него. Тази марка пистолети навярно ти е позната, нали преди години се занимаваше с контрабанда на забранени оръжия. Притежавам богата сбирка от пистолети, произведени през двайсети век, както и колекционерски лиценз. Куршумите на деветмилиметровия Глок правят големи дупки и могат да ти отнесат половината череп.

Рикер беше толкова изненадан, че за няколко секунди загуби дар слово. От дълги години никой не се бе осмелявал да го заплашва с оръжие. Като се опомни, процеди:

— Изгубил си ума си!

— Грещиш, драги, умът ми си е на мястото. — Той рязко се пресегна и сръчно издърпа лазерния скалпел, прикрепен към китката

на Рикер. — Винаги си имал слабост към остри предмети.

— Обещавам ти, че ще умреш в адски мъки заради номера, който ми скрои. Мислиш ли, че ще те пощадя?

— Разбира се. А, ето че съпругата ми е решила да ни удостои с присъствието си. Очарователна е, нали? Погледни в монитора на скенера, който твоите хора пропуснаха да забележат — изглежда полицаите са арестували глупаците от екипа ти и вече ги извеждат от клуба.

Изчака среброкосият да се „наслади“ на гледката, и добави:

— Един от двамата ни наистина не е във форма, Рикер, и това си ти. Боже мой, толкова лесно се хвана на въдицата!

— Заради едно проклето ченге! — Рикер скочи на крака, погледът му беше като на звяр, хванат в капан. — Предаде ме заради едно ченге!

— Бих го сторил дори заради някой помияр, негоднико! Давай, опитай се да грабнеш пистолета, направи ми това удоволствие.

— Достатъчно, Рурк, отдръпни се. — Ив пристъпи в сепарето и опря оръжието си в гърба на Рикер.

— Мъртви сте! И двамата сте мъртви! — Среброкосият рязко се извърна и замахна към Ив. Тя понесе удара, без да трепне и натисна спусъка. Рикер се строполи на пода.

— Дано да си използвала максималната степен — обади се Рурк.

— Той е само зашеметен. — С опакото на дланта си Ив избърса кръвта от разцепената си устна и обърна гръб на хората, които панически напуснаха съседните сепарета. На сцената танцьорките продължаваха да се събличат.

Рурк подаде носна кърпичка на съпругата си, после сграбчи Рикер за шията и повдигна главата му.

— Недей...

— Стой настрана — процеди той, когато Ив приклепна до него, за да му попречи. — Стой настрана, докато приключа с това влечуго.

— Ако го убиеш, усилията ни ще се окажат напразни, трудът, който положих, ще се обезсмисли.

Рурк се втренчи в нея, очите му блестяха от гнева, който едва бе сдържал пред Рикер.

— Заслужил е да умре, но няма да го убия. — Подаде й пистолета, но задържа скалпела и го допря до пулсиращата вена на

шията на среброкося. — Знам, че ме чуваш, Рикер. Запомни, че отново те победих, че заради мен ще прекараш в затвора остатъка от живота си. Ще си го повтаряш, докато крачиш напред-назад в килията си, ще си го повтаряш всеки ден, докато не загубиш разсъдъка, който ти е останал.

— Ще те убия... — изфъфли Рикер, който бе безсилен дори да вдигне ръката си.

— Засега не си успял, но нямам нищо против отново да опиташ. А сега слушай внимателно. Само да си посмял да докоснеш жена ми или нещо, което ми принадлежи! Ще те последвам в ада и ще те одера. Кълна се, че ще извадя очите ти и ще те накарам да ги изгълташ! Спомни си какъв бях в миналото и ще разбереш, че ще изпълня заканите си, дори ще измисля още по-жестоки мъчения.

Отново се изправи, а Ив не се осмели да проговори, като видя колко студени са очите му.

— Накарай да изнесат този мръсник. Не го искам в моя клуб.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ив спа малко, но непробудно — беше се поуспокоила след задържането на Рикер. След като се беше окопитил, той се бе държал истерично и беше настоявал да му разрешат среща с адвокатата му. Ив с насмешка си мислеше, че горкият адвокат ще има много работа, тъй като вече беше арестувала и Канарди.

Изготви по две копия на всички дискове, съдържащи видеозапис на операцията в „Чистилицето“. Запечати ги и прибра по едно копие в сейфа в домашния си кабинет.

Този път веществените доказателства нямаше да изчезнат, нямаше да липсват важни данни или да бъдат изтрити файлове.

Този път Рикер нямаше да се изплъзне.

Ив си каза, че това е достатъчно... че не бива да иска непостижимото. Просна се в леглото и мигновено заспа, сякаш беше машина, на която са изключили електрозахранването. Събуди се, когато Рурк докосна рамото ѝ и произнесе името ѝ:

— Какво... — Тя машинално посегна към оръжието си, беше забравила, че е гола.

— Спокойно, лейтенант. Не съм въоръжен... ти също.

— Бях... — Тя тръсна глава, опитвайки да се разсъни. — Спях като пън.

— Забелязах, че спиш дълбоко, но трябваше да те събудя. Извинявай.

— Защо си станал и си се облякъл? Колко е часът?

— Минава седем. Станах по-рано, защото очаквах няколко обаждания. Между другото, обадиха се и от болницата.

— Уебстър... — Ив затвори очи. След събитията, разиграли се в „Чистилицето“ предишната нощ, не ѝ бяха стигнали сили да се поинтересува за състоянието му. А сега беше прекалено късно.

— В съзнание е — добави Рурк и се усмихна, като видя как жена му се облеци. — Казаха ми, че искал да те види.

— Божичко, не мога да повярвам! Жив е и е дошъл в съзнание!

— Точно така. Снощи състоянието му внезапно се подобрило. Още не е въвн от опасност, но се стабилизира. Лекарите предпочитат да не дават прогнози, но се надяват, че пациентът е прескочил трапа. Ще те закарам до болницата.

— Не е необходимо.

— С удоволствие ще те придружа. — Той поднесе ръката ѝ към устните си и ухапа кокалчетата ѝ. — Може би Уебстър ще си помисли, че се страхувам да те оставя насаме с него, че пазя моята територия, и ще се поразведри.

— Ухапи ме отзад! Не съм ти никаква територия.

— Позволи ми да изтъкна, че сладкото ти задниче е мой запазен периметър.

Ив изсумтя и отметна завивката, при което предостави възможност на Рурк да се порадва на „неговия периметър“. Забърза към банята и подхвърли:

— Ще бъда готова след десет минути.

— Не бързай. Мисля, че няма опасност Уебстър да напусне болницата.

Тръгнаха едва след двайсет минути, защото след като Ив взе душ, Рурк ѝ поднесе ароматно кафе. Тя си наля втора чаша и тръгна към колата. Преди да потеглят, попита:

— Ще му занесем ли цветя или нещо друго?

— За предпочитане е да отидеш с празни ръце. Ако му занесеш букет, нищо чудно горкият човек отново да изпадне в кома.

— Имаш страхотно чувство за хумор. Завиждам ти, че рано сутрин си толкова работоспособен. — Тя отпи от кафето си, помълча, сетне попита: — Снощи заплаши Рикер, че ще извадиш очите му и ще го накараш да ги глътне. Това някакво ирландско проклятие ли е?

— Не... не съм го чувал преди.

— Измислил си го снощи, така ли? И друг път съм ти го казвала, ще го кажа и сега — плашиш ме.

— Ако не се беше намесила, щях да го убия, задето ти е причинил болка.

— Зная — отвърна тя. Именно затова се беше намесила. — Не биваше да носиш пистолет, знаеш, че огнестрелните оръжия са забранени. Известно ли ти е какви неприятности ще имам с шефовете? Дано да успея да замажа положението.

— Кой казва, че пистолетът е бил зареден?

— А беше ли?

— Разбира се, но никой не може да го докаже. Успокой се, лейтенант. Най-важното е, че го вкара в затвора.

— Не, заслугата е изцяло твоя.

— Да вземем компромисно решение, нещо, което напоследък не правим. Заслугата е на двама ни.

— Съгласна съм. Измъчва ме и още нещо. Сериозно ли говореше, като каза, че предпочиташ да имаш съпруга в леглото си, не ченге, което почти не се прибира у дома? Излъга, нали?

— Дай да пийна кафе от чашата ти — помоли Рурк, сякаш не беше чул въпроса.

Тя се отдръпна към вратата на колата и настоя:

— Излъга, нали?

— Чакай да си помисля. Представям си как покорната ми женица по цял ден се бърка с домакинската работа, а когато вечер се връщам у дома след тежък ден, ме посреща с усмивка и ми приготвя напитка. Ще бъде прекрасно, как мислиш?

Той извърна глава и се засмя, като видя гневното ѝ изражение.

— Колко ли време ще продължи идилията, преди да пукнем от скука? — побърза да добави.

— Добре че го каза навреме, иначе щях да излея хубавото кафе в скута ти. А сега ще изпия цялата чаша и няма да ти дам нито глътка.

Когато колата влезе в паркинга, Ив се обърна към съпруга си:

— След няколко дни ще приключа с документацията по задържането на Рикер и ще предам делото на прокуратурата. Страхувам се обаче от заключението на психолога — онзи подлец е на прага на лудостта.

— Ще го изпратят в затвор за душевноболни.

— Сигурно. Повярвай, че наказанието му ще бъде жестоко, условията в тези затвори са ужасни... Предстои ми да разпитам много свидетели, не мога да преценя кои предприятия на Рикер са по-съмнителни и в тях да се започне проверка. Ще прехвърля тази работа на Мартинес, но през следващите няколко дни ми предстои усилена работа. Ако можеш да отложиш пътуването до Олимп, с удоволствие ще те придружа.

Той паркира, изключи двигателя и смаяно я изгледа:

— Не може да бъде! Ще си вземеш няколко дни отпуска, без да те принуждавам, така ли? И си съгласна да предприемеш пътуване в космоса, без да те дрогирам!

— Казах, че с удоволствие ще те придружа, но ако ще ме вземаш на подбив, то...

— Не говори. — Той се наведе и я целуна по устните. — Престани да се цупиш, скъпа. Ще отложи пътуването, за да заминем заедно.

— Добре. Съгласна съм. — Ив слезе от колата и се протегна. — Погледни онези жълти цветя... как се казваха?

— Нарциси — усмихна се Рурк и хвана ръката ѝ. — Те показват, че пролетта е настъпила, скъпа Ив.

— Най-сетне и аз мога да се порадвам на хубавото време, досега не забелязвах, че зимата е свършила.

Тя не пусна ръката му, докато вървяха по коридора и влязоха в малката болнична стая.

Лицето на Уебстър беше загубило жълтеникавия оттенък, но той не изглеждаше в цветущо здраве. Беше пребледнял като платно или точно като бинтовете, с които беше превързан.

Доброто настроение на Ив се изпари, като видя, че раненият дори не помръдва.

— Нали са ти съобцили, че е дошъл в съзнание? — прошепна.

В този момент клепачите на Уебстър потрепнаха, той отвори очи. Отначало погледът му беше замъглен като на човек, събуждащ се от дълбок сън, или на тежко болен. Постепенно очите му се фокусираха и в тях проблеснаха закачливи пламъчета.

— Хей! — прошепна толкова тихо, че Ив се наведе, за да го чуе. — Не трябваше да водиш и кучето пазач. Прекалено немощен съм, за да те свалям.

— Ухажването ти не ме притеснява.

— Знам, но ми се щеше да е обратното. Благодаря за посещението.

— Не си въобразявай, че съм дошла специално за теб. Болницата ми е на път...

Уебстър се засмя, смръщи се от болка и се задъха.

— Да знаеш, че съм ти сърдита. Не подозирах, че си толкова глупав. — Тя говореше толкова сериозно, че Уебстър отново

недоумяващо впери поглед в нея. — Защо реши, че няма да се справя сама? Че ми е притрябвал някакъв малоумник от „Вътрешно разследване“, който решава да се прави на герой и се изтъпанчва пред въоръжения убиец!

— Права си — отвърна Уебстър и иронично добави: — Бог знае как ми хрумна да те придружа.

— Ако беше останал детектив, който ежедневно се сблъсква с престъплението и знае какво да очаква, вместо да затлъстяваш и да затъпяваш от канцеларска работа, сега нямаше да лежиш тук. Щом се вдигнеш на крака, ще уредя да те вземат обратно в полицията.

— Много ти благодаря. С радост ще очаквам този момент. Хванахте ли Клуни? Тук крият всички новини от мен.

— Не, изплъзна ни се.

— Мамка му! — Уебстър отново затвори очи. — Вината е моя.

— Престани да дрънкаш врели-некипели. — Тя се приближи до малкия прозорец, сви юмруци и невиждащо се загледа навън, докато се мъчеше да се успокои.

Рурк застана до леглото и промълви:

— Благодаря.

— Няма защо.

Повече думи не им бяха необходими.

— Арестувахме Рикер — продължи Ив, без да се обърне, но гласът ѝ подсказваше, че гневът ѝ започва да стихва. — Снощи го задържахме.

— Какво? Как? — Уебстър се помъчи да седне в леглото, но дори не успя да вдигне глава. Затова пък изруга цветисто.

— Историята е доста дълга, друг път ще ти я разкажа от игла до конец. Важното е, че този път на подсъдимата скамейка ще застане не само той, ами и неговият адвокат, както и поне дузина от приближените му.

Тя се обърна и се върна до леглото.

— Както изглежда, Рикер ще прекара остатъка от живота си в затвор за душевноболни, а ние ще разбием престъпната му организация.

— Ще ти помогна. Разреш ми да се включа в издирването на информация. Работата с компютъра няма да ми навреди. Ще полудея, ако стоя със скръстени ръце!

— Престани, късаш ми сърцето. — Тя сви рамене. — Обещавам да си помисля.

— Не си придавай важности, знам, че ще се съ согласиш, защото ме съ жалаваш. — Уебстър се усмихна, въпреки че изобщо не му беше до смях. — Искам още сега да си изясним нещо, за да си спестим бъдещи недоразумения. Вече съм на път да преодолеея чувствата си към теб.

— Благодаря за откровеността. Признавам, че ще бъда по-спокойна.

— Аз също. Жалко, че го разбрах, след като едва не ме изкормиха. След като излезе от кома, човек вижда нещата от друг ъгъл. — Личеше си, че едва държи очите си отворени, но се насили да се пошегува: — Тук докторите не се скъпят да раздават наркотици.

— Гледай да си починеш. Когато колегите разберат, че си по-добре, няма да се отървеш от посетители. Ще са ти необходими много сили.

— Почакай... — Той вече заспиваше. — Последен въпрос — идвала ли си и преди?

— Преди какво?

— Нямам време за увъртания, Далас. Идвала ли си тук? Говорила ли си ми?

— Да речем, че съм се отбила да видя как изглежда един безумец. Защо питаш?

— Защото чух нещо. Може би е било само сън. Бях унесен, а ти стоеше до леглото и ме ругаеше. Казвал ли съм ти колко си секси, когато си ядосана?

— Господи!

— Извинявай... не е лесно да се отърсиш от похотта. Спомена ли, че ще се изплюеш на гроба ми?

— Да. И ще го направя, ако решиш да гушнеш букета.

Уебстър се изкиска, сетне изпъшка от болка.

— Сбъркала си адреса, драга. Само силно религиозните или много богатите могат да си позволят да бъдат погребани в земята. Предпочитам да бъда кремиран... отмъсти и изгори! Все пак ми беше приятно да чуя гласа ти, хрумна ми, че ще ми писне да се рея между земята и небето. А сега ви оставям. Уморен съм.

— Доскоро, приятелю. — Ив докосна ръката му — знаеше, че Рурк няма да ѝ се разсърди. — Ще оздравее, нали?

— Разбира се.

— Според мен беше доволен, че и ти дойде да го видиш. — Ив прокара пръсти през косата си. — Отмъсти и изгори! Ама че глупчо. Мисля си обаче, че е прав относно гробовете — вече са демоде. Освен ако... Мамка му! — Тя рязко се обърна към Рурк. — Аз съм кръгла глупачка. Богатите или религиозните... Знаем къде ще отиде Клуни, за да сложи край на живота си. Да тръгваме, ти ще шофираш! — Тя се втурна към вратата.

— Ще го открием на гроба на сина му, нали?

— Да. — Докато тичаше по коридора, Ив извади джобния си компютър. — В кое ли гробище е погребан синът му? Сигурна съм, че имат семеен гроб. Хората, които украсяват дневната си с религиозни статуи, погребват мъртвите си роднини и поставят кръстове на гробовете им.

— Аз ще го намеря по-бързо от теб. — Качиха се в асансьора и Рурк също извади компютъра си. — Обади се за подкрепления.

— Не, рано е. Първо трябва да се убедя, че Клуни е на гроба. Синът му се е казвал Тад.

— Открих каквото ти трябва. Имат три места в гробището „Сънлайт Мемориал“ в Ню Роучел.

— Близо до дома им. Трябваше да се досетя. — Тя прибра компютъра и извади комуникатора: — Пийбоди! Събуди се!

— Лейтенант, какво се е случило?

— Облечи се, трябваш ми. — Тя се качи в колата, Рурк също седна зад волана. — Повикай патрулна кола и бъди на разположение. Ако предположението ми за местонахождението на Клуни се потвърди, ще ти се обадя. Действай по-бързо.

— Къде отивате?

— При мъртвите — отвърна Ив и се обърна към Рурк: — Можеш ли да караш по-бързо? Страхувам се Клуни да не е научил за задържането на Рикер.

— Затегни предпазния колан — нареди той и натисна педала за газта.

Последните убежища на мъртвите се намираха на поляни, огрени от яркото слънце или под сенките на дърветата, издигащи се сред

заоблените затревени хълмчета. Ив се загледа в редиците гробове, обозначени с каменни кръстове или паметни плочи, и се запита как е възможно близките на мъртвите да намират утеха в гробището, след като са изправени пред неопровержимото доказателство, че са смъртни.

Напоследък малцина можеха да си позволят да си купят парцели в гробището, но върху повечето гробове бяха положени цветя — символи на живота, подарени на мъртвите.

— В каква посока трябва да се движим?

Рурк направи справка с плана на гробището на монитора на джобния си компютър:

— Намира се вляво, отвъд онова възвишение.

Тръгнаха между гробовете, като заобикаляха надгробните камъни.

— Странно — промълви Ив. — Спомняш ли си, че с теб се запознахме на подобно място? Тръпки да те побият, нали?

— Напротив, според мен беше съвсем уместно. — Рурк докосна рамото ѝ. — Ето го. Притежаваш безпогрешна интуиция.

Тя спря и се загледа в човека, който седеше на добре поддържаната морава до гроба, отрупан с цветя. Вместо надгробен камък наистина имаше белокаменен кръст, символизиращ чистота и неопетненост.

— Искам да разговарям с него насаме.

— Не съм съгласен!

Ив безмълвно се наведе и извади оръжието от кобура, прикрепен към глезена ѝ:

— Вземи го. Използвай го само в краен случай. Поверявам ти оръжието си, а от теб искам да ми се довериш. Ще се постарая да го убедя да се предаде. Позволи ми да му дам тази възможност. Направи компромис, моля те.

Рурк се почувства безпомощен пред погледа ѝ. Не беше свикнал тя да го моли:

— Съгласен съм.

— Благодаря. Свържи се с Пийбоди и ѝ обясни къде се намираме. Кажй ѝ да побърза.

Тя слезе по възвишението и тръгна между гробовете. Позата на Клуни издаваше, че е усетил приближаването ѝ, но като опитен

полицай изчакваше.

„Така е по-добре“ — помисли си Ив. Не искаше да го изненада.

— Сержант!

— Лейтенант... — промълви той, все още загледан в името, издълбано върху белия кръст. — Предупреждавам те, че съм въоръжен. Не ми се ще да те нараня.

— Благодаря за предупреждението. Аз също съм въоръжена и не искам да те нараня. Трябва да поговорим, сержант. Разрешаваш ли да седна до теб.

Едва сега той се обърна към нея. Клепачите му бяха подпухнали, страните му още бяха мокри от пролетите сълзи. Ив видя, че оръжието му — същият модел като нейното — е в ръката му, отпусната на скута.

— Дошла си да ме арестуваши. Няма да се подчиня.

— Може ли да седна?

— Разбира се. Тишината и красивата природа действат успокояващо. Затова избрахме това гробище. Казвах си, че Тад ще сядатук и ще говори на мен и на майка му, когато вече няма да сме между живите. Не предполагах, че аз ще седя край неговия гроб. Той беше... светлината на моя живот.

— Прочетох служебното му досие. — Ив седна от другата страна на гроба. — Бил е добър полицай.

— Вярно е. Господи, колко се гордеех с него! Гордеех се с достойнството му, с любовта му към професията, сякаш беше роден за полицай. Той беше моята гордост от мига, когато за пръв път го взех в прегръдките си. Поех бебето, което реवेशе с пълен глас, и си помислих: „Току-що е родено, а вече е пълно с живот“.

Със свободната си ръка погали тревата, която растеше над неговия син.

— Още нямаш деца, нали, лейтенант?

— Не.

— Запомни, че едва когато ти се роди дете, цялата любов, която таиш в себе си, се отприщва. Ще го разбереш само когато го изпиташ. Когато децата пораснат и станат зрели мъже и жени, чувството към тях не се променя, дори започваш повече да ги обичаш. Аз трябваше да лежа в този гроб, не момчето ми. Не моят Тад.

— Задържахме Рикер — побърза да каже Ив, като видя как пръстите му стискат оръжието.

— Зная. — Той отхлаби хватката си. — В стаичката, където се крия, има телевизор. Това е моето тайно убежище. Всеки се нуждае от тайно убежище, лейтенант.

— Ще го осъдят, сержант. Смъртта на сина ти ще бъде отмъстена. — Нарочно не го наричаше по име, а му казваше сержант, за да му напомни, че е полицай. — Държах да ти го съобщя. Рикер ще бъде обвинен в съучастие в убийство. В убийството на полицай. Вече имам доказателство, че той стои и зад другите убийства. След като разобличим и другите му престъпления, ще му дадат доживотна присъда. Той ще умре в затвора, сержант.

— Това поне малко ме утешава. Бях сигурен, че не си замесена в заговора. Инстинктът ми го подсказваше, въпреки че напоследък всички нишки в главата ми сякаш се объркаха. След Тадж...

— Сержант...

— Отнех живота на един младеж, който е бил неопетнен като моя син. Заради мен милата му съпруга овдовя, а децата му останаха без любящ баща. Няма да забравя стореното, ще отнеса в гроба си угризенията, срама, ужаса, които изживях.

— Недей! — промълви Ив тихо, но настойчиво. Той вече насочваше оръжието към вената, пулсираща на шията му, където въздействието щеше да бъде мигновено и смъртоносно. — Почакай. Сигурно не почиташ паметта на сина си, щом искаш да отнемеш още един живот, и то на гроба му. Смяташ ли, че Тад би го искал? Мислиш ли, че би одобрил постъпката ти?

— Какво друго ми остава? — прошепна той. Гласът му, изражението му подсказваха, че е уморен, уморен до смърт.

— Моля те да ме изслушаш. Ако си решил да сложиш край на живота си, не мога да ти попреча. Ала си длъжен да ме изслушаш.

— Да, наистина ти го дължа. Не исках да убивам младежа, с когото дойдохте у дома. Ала погледът ти издаваше, че знаеш истината. Изплаших се, изпаднах в паника, реагирах, без да мисля. Изпаднах в паника — повтори, сякаш произнасяше заклинание. — Дори не познавах младежа...

— Казва се Уебстър. Лейтенант Дон Уебстър. Жив е, сержант, и ще се възстанови.

— Много се радвам. Поне неговата смърт няма да тежи на съвестта ми.

— Сержант... — Ив млъкна, докато търсеше най-подходящите думи. — Занимавам се с разследване на убийства. Някога работил ли си в отдел „Убийства“? — попита, макар да бе проучила досието му и знаеше всичко за него.

— Не, не съм. Но полицаят често се сблъсква със смъртта, особено онзи, който има дълъг стаж като мен.

— Смисълът на живота ми е да защитавам мъртвите. Не си спомням броя на мъртъвците, в чиито очи съм се взирала, не ми се иска да си ги спомням. Ала често ги сънувам. В съня си виждам лицата им, тъгувам, задето някой е откраднал живота им. Ужасно е... — Тя затвори очи. Не можеше да повярва, че му доверява най-съкровените си мисли, но инстинктивно чувстваше, че е избрала правилния подход. — Понякога мъртъвците, които виждам в съня си, ми причиняват такава мъка, че тя ме потиска дори когато се събудя. Но никога не бих сменила професията си. Откакто се помня мечтая да стана ченге. Вярвам в реда и закона и давам всичко от себе си, за да ги защитавам.

— Способно ченге ли си? — От очите му отново роннаха сълзи, дали от съчувствие, или от отчаяние. — Ив... Казваш се Ив, нали? Справяш ли се с работата, Ив?

— Да. Може би ще ти се стори нескромно, но аз съм много способна.

Клуни се разрида, тя също се просълзи.

— Тад беше досущ като теб, с цялата си душа вярваше в реда и закона и го защитаваше. Оставиха го да умре като куче. Защо? За пари! Сърцето ми се къса, като си помисля как е изтичала кръвта му...

— Убийците му си получиха заслуженото, сержант. Не искам от мен да ти кажа, че си постъпил правилно, нито каква ще бъде присъдата ти. Но убийците са платили заради онова, което са сторили на сина ти и задето са опетнили полицейската значка. Рикер също ще си плати, кълна се на гроба на сина ти, на младежа, който е обичал професията си. Ще плати, защото е разигравал всички като марионетки. Теб също. Възползвал се е от любовта, от гордостта, които си изпитвал, от мъката ти. Ще му позволиш ли да продължи да дърпа конците? Ще опетниш ли себе си и паметта на сина си, като позволиш на този мръсник отново да победи?

— Какво друго ми остава? — изхлипа той, лицето му беше обляно със сълзи. — С мен е свършено.

— Направи онова, което Тад би очаквал от теб. Посрещни възмездието с подobaваща смелост.

— Срамувам се от себе си — прошепна Клуни. — Вярвах, че когато приключи делото си, ще бъде щастлив и удовлетворен, че ще бъде свободен. Ала сега изпитвам само срам.

— Има начин да изкупиш вината си, да заличиш срама. Ела с мен, сержант. Бъди ченге докрай.

— Затвор или смърт. — Той отново я изгледа. — Труден избор.

— Вярно е. По-трудно е да останеш жив, сержант, и да понесеш възмездието. Нека правосъдието си каже думата. Та нали ние, полицаите, работим в името на правосъдието, в името на справедливостта носим полицейската значка. Довери се на правосъдието, сержант. Не искам да виждам мъртвото ти лице в сънищата си!

Клуни сведе глава и сълзите му закапаха върху цветята, които беше положил върху тревата. Пресегна се през гроба, сграбчи ръката на Ив и продължи да ридае. После се приведе и притисна устни към белия кръст.

— Ден и нощ тъгувам за сина си. — Въздъхна и ѝ подаде оръжието си. — Редно е да ти го дам, нали?

— Благодаря. — Тя стана и изчака, докато Клуни едва се изправи на крака, избърса сълзите с ръкава на самото си и въздъхна:

— Искам да се обадя на жена ми.

— Тя много ще се зарадва. Няма да ти сложа белезници, сержант Клуни. Обещай, че доброволно ще отидеш със сътрудничката ми в управлението.

— Давам ти честната си дума, Ив. Ив... хубаво име. Радвам се, че точно ти дойде днес. Няма да забравя какво ми каза. Пролет е — добави, докато се изкачваха по възвишението. — Дано да ти остане време да се порадваш на хубавото време. Зимата идва прекалено бързо и винаги продължава прекалено дълго.

Преди да стигнат до мястото, където чакаха Пийбоди и Рурк, спря и попита:

— Хрумвало ли ти е, че мъртъвците, които сънуваш, са ти благодарни, задето отмъщаваш заради тях?

— Не. Никога не ми е минавало през ума. С полицай Пийбоди ще пътувате с патрулната кола. Ще ви следвам с частен автомобил.

Полицай, сержант Клуни се предава доброволно. Отведи го в управлението.

— Слушам, лейтенант. Сержант, моля, елате с мен.

Когато се отдалечиха, Ив пъкна в джоба си оръжието на Клуни и промълви:

— Мислех, че не ще го спася.

— Знаех, че ще успееш. Разбрах го още когато той ти позволи да седнеш до гроба.

— Може би... — Тя тежко въздъхна. — Много по-лесно е да проявяваш жестокост към закоравелите престъпници. Знаеш ли... Клуни ме разчувства.

— Вярно е. Но и ти проникна дълбоко в душата му. — Рурк клекна, запретна крачола ѝ, пъкна оръжието в кобура, прикрепен към глезена ѝ, и усмихнато заяви:

— Все едно слагам стъклената обувка на нежното стъпало на Пепеляшка.

Ив се засмя, изведнъж на сърцето ѝ олекна:

— Принце мой, ще ми се да ме заведеш на бала, но вместо това ще те помоля да ме закараш до управлението.

— С удоволствие. Твоите желания са закон за мен.

Ръка за ръка двамата заобиколиха едва-що разлистило се дръвче... и напуснаха владенията на мъртвите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.